

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Harris_Thomas-Červený_drak.pdb

PDB Name: Harris_Thomas-Červený_drak

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ČERVENÝ DRAK

Thomas Harris

Člověk vidí jen to, čeho si všimne, a všimne
si jen toho, co jeho vědomí už dávno zná.

ALPHONSE BERTILLON

... vždyť milost lidské srdce má

a soucit lidskou tvář

a láska božsky lidský zjev

a mír zas lidský šat.

WILLIAM BLAKE:

Písničky nevinnosti "Obraz boží"

Ukrutnost lidské srdce má

a nevraživost lidskou tvář,

hrůza zas božsky lidský zjev

a tajnůstkářství lidský šat.

Lidský zjev kovadlina je,
lidský šat na ní ukován,
lidská tvář pec je zavřená,
lidské srdce v ní lačný chřtán.
WILLIAM BLAKE:
Písničky zkušenosti "Obraz boží"*
(Přel. Zdeněk Hron)

1. KAPITOLA

Will Graham usadil Crawforda u zahradního stolu mezi domem a mořem a podal mu sklenici ledového čaje.

Jack Crawford si prohlížel příjemný starý dům, od soli stříbřité dřevo zalité jasným světlem.

"Měl jsem tě chytit ještě v Marathonu, když jsi šel z práce," řekl. "Tady o tom asi nechceš mluvit."

"Nechci o tom mluvit nikde, Jacku. Chceš o tom mluvit ty, tak se do toho pusť. Jenom nevytahuj žádné fotky. Jestli jsi nějaké přinesl, nech je v tašce - Molly a Willy budou brzy zpátky."

"Kolik toho víš?"

"To, co bylo v Miami Herald a v Timesech," řekl Graham. "Dvě rodiny zabité v jejich domech měsíc po sobě. Jedna v Birminghamu a druhá v Atlantě. Okolnosti byly podobné."

"Ne podobné. Stejně."

"Kolik je zatím výpovědí?"

"Když jsem volal dnes odpoledne, bylo jich osmdesát šest," řekl Crawford. "Samí pošuci. Nikdo z nich nezná detaily. Ten chlap roztříská zrcadla a použije střepy. Žádný nich tohle neudělal."

"Co dalšího jsi ještě nepustil do novin?"

"Je blondatý, pravák a hodně silný, nosí boty jedenáctky. Umí babský uzel. Všechny otisky jsou od hladkých rukavic."

"Tohle jsi na veřejnosti už řekl."

"Se zámky to moc neumí," řekl Crawford. "Minule použil řezačku na sklo a přísavku, aby se dostal do domu. A ještě něco - má krevní skupinu AB pozitivní."

"Někdo ho zranil?"

"Pokud víme, tak ne. Určili jsme to ze spermatu a ze slin. Nechal nám je tam." Crawford se zadíval na klidné moc. "Chci se tě na něco zeptat, Wille. Viděl jsi to v novinách. Podruhé už to bylo všude v televizi. Napadlo tě někdy zavolat mi?"

"Ne."

"Proč ne?"

"U toho prvního v Birminghamu nebylo moc detailů. Mohlo to být cokoli - pomsta, nějaký příbuzný."

"Ale podruhé už jsi věděl, o co jde."

"Jo. Někáký psychopat. Nevolal jsem ti, protože jsem nechtěl. Víím, kdo všechno ti už na tom dělá. Máš tu nejlepší laboratoř. Máš Heimliche na Harvardu, Blooma na universitě v Chicagu..."

"A tebe tady, jak spravuješ nějaký zasraný lodní motory."

"Myslím, že bych ti byl k ničemu. Už o tom nikdy nepřemýšlím."

"Opravdu? Chytil jsi dva. Poslední dva, které jsme měli, jsi chytil ty."

"Jenže jak? Dělal jsem to samý, co ty a všichni ostatní."

"To není tak úplně pravda, Wille. Je to v tvém způsobu myšlení."

"Mám takový dojem, že o mém způsobu myšlení už tu bylo dost zbytečných keců."

"Udělal jsi kroky, které jsi nikdy nevysvětlil."

"Byly tu důkazy," řekl Graham.

"Jistě. Jistěže byly. Spousty - ale až potom. Než jsme ho dostali, bylo toho zatraceně málo, čeho bychom

se mohli chytit."

"Máš lidi, které potřebuješ, Jacku. Myslím, že bych ti moc nepomohl. Odešel jsem sem dolů na jih, abych od toho utekl."

"Já vím. Naposled jsi byl zraněný. Ted' už jsi ale v pořádku."

"Jsem v pořádku. To není tím, že do tebe někdo vjede nožem. Ty jsi byl taky pořezaný."

"To ano, ale ne jako ty."

"V tom to není. Prostě jsem se rozhodl toho nechat. Obávám se, že to nedokážu vysvětlit."

"Jestli už se na to dál nemůžeš dívat, věř mi, že tě chápu."

"Ne. Víš, ono dívat se je vždycky hrozný, ale prostě to nějak vydržíš, alespoň potud, pokud jsou mrtví. Nemocnice, rozhovory - to už je horší. Musíš se oklepat a myslet dál. Mám dojem, že už bych to ted' nedokázal. Mohl bych se donutit dívat se, ale myslet ne."

"Tihle všichni jsou mrtví, Wille, " řekl Crawford tak šetrně, jak jen mohl.

Jack Crawford slyšel rytmus a obraty své řeči v Grahamově hlase. Už dříve zaslechl, jak tohle Graham dělá i s ostatními lidmi. V živé debatě často přejímal způsob mluvy tuho druhého. Nej dřív si Crawford myslel, že to dělá úmyslně, že je to určitý trik, jak udržet rytmus konverzace.

Později zjistil, že to Graham dělá nechtěně, a že se toho dokonce někdy pokoušel zbavit, ale nešlo to. Crawford hrábl dvěma prsty do kapsy u saka. Hodil přes stůl dvě fotografie obrázky vzhůru.

"Všichni mrtví, " řekl.

Graham se na něj na chvíli zadíval a teprve potom fotografie zvedl.

Byly to jen momentky. Žena a za ní v průvodu tři děti a kachna, jak nesou věci na piknik ke břehu jezera. Rodina kolem dortu.

Asi po půl minutě fotografie znovu položil. Prsty je srovnal na hromádku a zadíval se daleko dozadu na pláž, kde seděl na bobku chlapec a v písku cosi zkoumal. Žena stojící s rukama v bok jej pozorovala a kolem kotníků se jí líně převalovaly vlny. Zaklonila se, aby shodila mokré vlasy z ramen.

Graham, jako by ani nebral svého hosta na vědomí, pozoroval Molly a chlapce stejně dlouho, jako si prohlížel fotografie.

Crawford byl potěšen. Pečlivě vybíral místo pro tento rozhovor a se stejnou pečlivostí se ted' snažil, aby na něm jeho spokojenost nebyla vidět. Pomyslel si, že už Grahama dostal. Jen tomu dát čas.

Ke stolu se přiloudaly tři nápadně ošklivé chlupaté obludy a rozvalily se po zemi kolem.

"Proboha, " řekl Crawford."

"Jsou to pravděpodobně psi, " vysvětloval Graham. "Lidi tady pořád nějaké malé pohazují. Ty roztomilé se mi podaří udat. Zbytek zůstává tady a roste."

"Jsou pěkně vykmení."

"Molly má slabost pro nalezenec."

"Žiješ si tu hezky, Wille. Máš tu Molly a chlapce. Kolik mu je?"

"Jedenáct."

"Pěkný kluk. Bude vyšší než ty."

Graham přikývl. "Jeho táta taky byl. Je mi tu dobře. A uvědomuju si to."

"Chtěl jsem vzít Phyllis sem dolů. Na Floridu. Najít si místo na důchod a přestat žít jako nějaká jeskynní ryba."

"Chtěl jsem jí poděkovat za knížky, které mi tenkrát přinesla do nemocnice, ale nikdy jsem se k tomu nedostal. Vyříd' jí to za mě."

"Vyřídím."

Na stole přistáli dva malí ptáčky v naději, že najdou nějaké zbytky pudinku. Crawford je pozoroval, jak hopkají kolem, dokud neodletěli.

"Wille, tahle zrůda je patrně závislá na fázích měsíce. Jacobiovi v Birminghamu zabil v sobotu v noci 28. června za úplňku. Leedsovy v Atlantě den před posledním úplňkem, 26. července. Jen o den dřív, než za jeden lunární měsíc. Takže pokud máme štěstí, zbývá nám něco málo přes tři týdny, než to udělá znovu. Nevěřím, že chceš čekat tady na Keys a přečíst si o dalším případu v tom vašem Miami Herald. Doprčic, nejsem žádný papež, abych ti říkal, co máš dělat, ale chci se tě zeptat - dáš na můj názor, Wille?"

"Ano."

"Myslím, že máme větší šanci rychle ho chytit, když nám pomůžeš. Ksaku, Wille, seber se a pomoz nám. Jed' do Atlanty a Birminghamu, podívej se na to a pak přijed' do Washingtonu. Alespoň na čas." Graham neodpověděl.

Crawford počkal, až pět vln dorazí na pláž. Pak se zvedl a přehodil si sako přes ramena.

"Popovídáme si po večeři."

"Zůstaň tady na jídlo."

Crawford zavrtěl hlavou. "Stavím se tu později. V Holiday Inn budu mít nějaké vzkazy a chci si ještě zatelefonovat. Ale stejně za mě Molly poděkuj."

Crawfordův pronajatý vůz zvedl jemný prach, který se usadil na keřích kolem šterkové cesty.

Graham se vrátil ke stolu. Báł se, že právě takhle si bude pamatovat konec časů na Sugarloaf Key - led rozpouštějící se v dvou čajových sklenkách, papírové ubrousky, které vítr odnáší pryč z dřevěného stolu, a Molly a Willy daleko dole na pláži.

Západ slunce na Sugarloaf. Ztichlé volavky a rudá koule rozlitá po obloze.

Will Graham a Molly Fosterová-Grahamová seděli na vyplavené, sluncem vybělené kládě, tváře oranžové v západu slunce a záda ponořená ve fialovém stínu. Vzala ho za ruku.

"Crawford se stavil u mě v obchodě, ještě než sem dorazil," řekla. "Ptal se na cestu k domu. Snažila jsem se tě dovolat. Alespoň někdy bys mohl brát telefony. Viděli jsme auto, když jsme se dostali domů a šli jsme kolem na pláž."

"Na co dalšího se tě ptal?"

"Jak se máš."

"A cos řekla?"

"Řekla jsem, že se máš dobře a že už by ti měl dát proboha pokoj. Co po tobě chce?"

"Abych se podíval na důkazy. Jsem soudní znalec, Molly. Viděla jsi můj diplom."

"Se svým diplomem jsi zacpal díru ve stropní desce, to jsem viděla." Posadila se obkročmo na kládu, aby mu viděla do tváře. "Kdybys nějak postrádal život, který jsi dříve vedl, myslím, že bys o tom mluvil. To neděláš nikdy. Jsi teď přirozený, klidný a uvolněný... Miluju to."

"Je nám hezky, vid'?"

Její krátké ostré mrknutí mu prozradilo, že měl říci něco lepšího. Než se na to zmohl, pokračovala.

"To, co jsi dělal pro Crawforda, tě ničilo. Má spousty jiných lidí - hádám, že celou tu zatracenou vládu - tak proč nám nemůže dát pokoj?"

"Crawford ti to neřekl? Byl mým nadřízeným v těch dvou případech, když jsem odešel z FBI akademie zpátky do terénu. Ty dva případy byly jediné tohoto druhu, které kdy měl - a Jack už pracuje hodně dlouho. Ted' má nový. Tenhle druh psychopata je velmi výjimečný. A on ví, že mám... zkušenost."

"Ano, to máš," řekla Molly.

Košili měl rozepnutou a mohla vidět zahnutou jizvu přes břicho. Byla na prst široká, vystouplá a nikdy se neopálila. Táhl se od levé kyčle dolů, zatáčela nahoru a tam se pak na druhé straně zařezávala do hrudního koše.

Udělal mu ji dr. Hannibal Lecter nožem na linoleum. Stalo se to rok před tím, než Molly Grahama poznala, a málem ho to zabilo. Dr. Lecter, v bulvárních plátcích zvaný "Hannibal Kanibal", byl tím druhým psychopatem, kterého Graham chytil.

Když se Graham konečně dostal z nemocnice, odešel z FBI i z Washingtonu a našel si práci jako dieselový mechanik v marathonských loděnicích na Florida Keys. Bylo to řemeslo, se kterým vyrůstal. Spal v přívěsu v loděnicích až do té doby, než se objevila Molly a její příjemný, chátrající domeček na Sugarloaf Key.

Ted' si sedl obkročmo na kládu i on a vzal ji za obě ruce. Její nohy se zavrtaly pod jeho.

"Dobře, Molly. Crawford si myslí, že to se zrudami umím. Je to něco jako pověra."

"Věříš tomu?"

Graham pozoroval tři pelikány letící v řadě za sebou přes odlivem obnažené mělčiny.

"Molly, inteligentního psychopata, obzvláště sadistu, je těžké chytit z několika důvodů. Zprv - není tu žádný vysledovatelný motiv. Takže tímhle směrem cesta nevede. A ve většině případů se nedočkáš

pomoci ani od informátorů. Abys rozuměla, za většinou uvěznění je mnohem víc špiclování než vyšetřování, ale v případě jako je tenhle, žádní informátoři nebudou. Je možné, že ani on neví, co to dělá. A tak musíš vzít všechny důkazy co máš a myslet. Musíš se snažit rekonstruovat jeho myšlení. Musíš se snažit najít nějaké zákonitosti."

"A sledovat ho a najít ho," řekla Molly. "Bojím se, že když půjdeš po tom maniakovi - a nebo co je to zač - prostě se bojím, že si to s tebou vyřídí, jako to udělal ten poslední. Tohle - tohle mě děsí."

"Nikdy mě neuvidí, ani se nedozví, jak se jmenuji, Molly. To policie ho bude muset sejmout, když se jim ho podaří najít, ne já. Crawford chce prostě jenom znát další názor."

Pozorovala, jak se rudé slunce rozlévá po hladině.

Mraky nad mořem se rozhořely.

Graham miloval způsob, kterým otáčela hlavou a zcela bezelstně mu ukazovala svůj méně dokonalý profil. Na krku mohl vidět její puls a náhle si s naprostou dokonalostí vybavil chuť soli na její kůži. Polkl a řekl: "Tak co mám ksakru dělat?"

"To, k čemu ses už rozhodl. Když zůstaneš tady a bude se dál zabíjet, celé tohle místo pro tebe zhořkne. V pravé poledne a všechny tyhle nesmysly. A jestli je to opravdu tak, vlastně ses doopravdy ani neptal."

"A kdybych se přeci jen ptal, co bys řekla?"

"Zůstaň tu u mě. U mě. U mě. U mě. A u Willieho, i tohle bych vytáhla, kdybych věděla, že to bude k něčemu. Patrně bych si měla osušit oči a zamávat ti kapesníčkem na rozloučenou. Pokud to snad nepůjde tak snadno, budu mít alespoň pocit, že jednáš správně. Bude to trvat asi tak dlouho jako večerka. Pak půjdu domů a přehodím přehoz přes půlku postele."

"A já budu na dně kufříku."

"Ty. Nikdy! Jsem sobecká, co?"

"Je mi to jedno."

"Mně taky. Je tu báječně a je tu klid. Všechno, co jsi předtím prožil, tě naučilo to uznávat a vážit si toho."

Přikývl.

"Nechci, abychom o to přišli ani tak, ani tak," řekla.

"Určitě nepřijedeme."

Soumrak se snesl rychle a nízko na jihozápadě se objevil Jupiter.

Kráčeli zpět do domu, zatímco dorůstající měsíc pomalu stoupal po obloze. Daleko odsud, za odlivovými mělčinami, plavaly návnadové rybičky svůj závod o život.

Crawford se vrátil po večeři. Neměl sako ani kravatu a rukávy si nonšalantně vyhrnul. Jeho silná, bledá předloktí se zdála Molly odporná. Připadal jí jako ohavně chytrá opice. Naservírovala mu kávu na verandu a na chvíli si k němu přisedla, zatímco Graham a Willy odešli nakrmit psy. Neříkala nic. V závěsech se tiše třepetaly můry.

"Vypadá dobře, Molly," řekl Crawford. "Oba vypadáte - jste štíhlí a opálení."

"Ať řeknu cokoli, stejně si ho odvedete, nemám pravdu?"

"Ano. Musím. Musím to udělat. Ale přísahám, Molly, budu mu to ulehčovat, jak jen to bude v mých silách. Změnil se. Je báječné, že jste se vzali."

"Je stále lepší a lepší. Už tak často nesní. Jednu dobu byl úplně posedlý psy. Teď se o ně prostě stará - už o nich pořád nemluví. Jste jeho přítel, Jacku. Proč ho nenecháte na pokoji?"

"Protože má tu smůlu, že je nejlepší. Protože nemyslí stejně jako ostatní. Nějakým způsobem se vždycky dokáže vyhnout rutině."

"Myslí si, že chcete, aby se podíval na důkazy."

"To opravdu chci. Na důkazy není nikdo lepší. Ale on má v sobě ještě něco dalšího. Představivost, fantazii a já nevím co ještě. A tohle se mu nelíbí."

"Taky by se vám to nelíbilo, kdybyste to měl. Slibte mi něco, Jacku. Slibte mi, že dohlédnete na to, aby se k tomu nedostal příliš blízko. Myslím, že by ho zabilo, kdyby se musel bránit."

"Nebude muset. Tohle vám můžu slíbit."

Když Graham skončil se psy, Molly mu pomohla zabalit.

2. KAPITOLA

Will Graham projížděl pomalu kolem domu, kde žila a také zemřela rodina Charlese Leedse. V oknech byla tma. Na dvoře svítilo jediné světlo. Zaparkoval o dva bloky dál a zpátky šel pěšky teplou nocí. V lepenkové krabici si nesl zprávy, které vypracovali detektivové z atlantské policie.

Graham trval na tom, že sem pojede sám. Kdokoliv další v domě by ho jen zneklidňoval a rušil - alespoň tak to řekl Crawfordovi. Měl ještě další, čistě osobní důvod - nebyl si jistý, co přesně udělá. Nechtěl, aby na něj někdo celou dobu civěl.

V márnici proběhlo všechno v pohodě.

Dvoupodlažní cihlový domek byl posazen kus od silnice na zalesněném pozemku. Graham dlouho postával pod stromy a zpovzdálí jej pozoroval. Snažil se vnitřně zklidnit. V temnotě jeho mysli jakoby se míhalo stříbrné kyvadlo. Čekal až do chvíle, kdy se kyvadlo konečně uklidnilo.

Kolem projelo jenom pár sousedů. Na dům pohlédli jen krátce a hned soustředili svou pozornost jinam. Dům, kde se vraždilo, se stane pro sousedy nepříjemný, jako tvář někoho, kdo je zradil. Jen cizinci a děti na něj zírají.

Rolety byly vytažené. To Grahama potěšilo. Znamenalo to, že žádní příbuzní ještě uvnitř nebyli. Příbuzní rolety vždycky stáhnou.

Zlehka a opatrně prošel kolem domu, baterku stále ještě zhasnutou. Dvakrát se zastavil a zaposlouchal. Atlantská policie věděla, že tam je, ale sousedi ne. Mohl by je podráždit. Třeba by i stříleli.

Když nahlédl do zadního okna, viděl celý průhled až ke světlu na předním dvorku, lemovaný siluetami nábytku. Ve vzduchu visela těžká vůně jasmínu.

Podél celé zadní části domu se táhla zasklená veranda. Dveře na ní byly zapečetěné atlantským policejním oddělením. Graham odstranil pečeť a vstoupil dovnitř. Sklo ve dveřích z verandy do kuchyně bylo poté, co jej policie vyndala, nahrazeno překližkou. Ve světle baterky si otevřel klíčem, který dostal od policie. Měl chuť rozsvítit světla. Měl chuť připnout si blýskavý odznak vyšetřovatele a vydat nějaké oficiální zvuky, aby se ospravedlnil a vysvětlil svou přítomnost v tomto mlčícím domě, kde zemřelo pět lidí. Nic z toho neudělal. Vstoupil do tmavé kuchyně a posadil se ke stolu.

Dvě kontrolní světélka na kuchyňské lince modře prosvěcovala temnotu. Cítil vůni leštěnky a jablek. Ozvalo se cvaknutí termostatu a spustila se klimatizace. Graham sebou při zvuku trhl a ucítil, jak se k němu pomalu blíží strach. Strach byl jeho starý známý. Tenhle snadno zvládne. Prostě se jen trochu bál, ale v každém případě mohl pokračovat.

Když se bál, viděl a slyšel lépe; s mluvením to bylo horší, nedokázal přesně a výstižně formulovat a dokonce byl někdy i hrubý. Ale tady teď nebyl nikdo, na koho by musel mluvit, nikdo, koho by mohl nějak urazit.

Šílenství vstoupilo do tohoto domu, do této kuchyně těmihle dveřmi, obuté do bot číslo jedenáct. Seděl potmě a věřil šílenství jako ohař, když jde po stopě.

Graham studoval zprávy detektivů na atlantském oddělení vražd skoro celý den a večer. Vzpomněl si, že když policie přijela, světlo nad digestoří svítilo. Zapnul jej tedy.

Nad sporákem visely dvě zarámované výšivky. Na jedné bylo "Láska prochází žaludkem", na další "Kuchyň je to místo pravé, kde každý rád si posedí, zde samé srdce domu bije, na konvence se nehledí".

Graham se podíval na hodinky. Půl dvanácté. Podle patologa smrt nastala mezi jedenáctou večer a jednou ráno,. Nejdřív se musel dostat do domu. Graham přemýšlel... TEN ŠÍLENEC ZVENKU ODJISTIL ZÁSTRČKU VENKOVNÍCH DVEŘÍ. STANUL V TEMNOSTI VERANDY A VYTÁHL NĚCO Z KAPSY. PŘÍSAVKU, MOŽNÁ PODSTAVEC OD OŘEZÁVÁTKA NA TUŽKY UDĚLANÝ TAK, ABY PEVNĚ PŘILNUL NA DESKU STOLU.

PŘITISKNUTÝ K DŘEVĚNÉ SPODNÍ ČÁSTI KUCHYŇSKÝCH DVEŘÍ, POZVEDNE HLAVU A SKRZE SKLO NAKOUKNE DOVNITŘ. VYSUNE JAZYK, NAVLHČÍ PŘÍSAVKU, PŘITISKNE JI NA SKLO A JEMNĚ ZATÁHNE ZA ÚCHYTOKU, ABY PEVNĚ DRŽELA. K PŘÍSAVCE JE TENKÝM DRÁTKEM PŘIPEVNĚNA MALÁ ŘEZAČKA NA SKLO TAK, ABY SE S NÍ DAL VYŘÍZNOUT KRUH.

SLABÉ ZASKŘÍPĚNÍ ŘEZAČKY, A PAK JEMNĚ ŤUKNOUT A SKLO PRASKNE. JEDNOU RUKOU ŤUKNE A DRUHOU DRŽÍ PŘÍSAVKU. SKLO NESMÍ VYPADNOUT. VYŘÍZNUTÝ KUS MÁ PONĚKUD VEJČITÝ TVAR, PROTOŽE DRÁTEK SE PŘI ŘEZÁNÍ OMOTAL KOLEM DRŽADLA PŘÍSAVKY. SKLO ZASKŘÍPÁ, KDYŽ JEJ PO KOUSCÍCH VYTAHUJE VEN. JE MU JEDNO, ŽE NA SKLE ZANECHÁVÁ SVÉ AB POZITIVNÍ SLINY.

RUKA V PŘILÉHAVÉ RUKAVICI SE PROTÁHNE SKRZ OTVOR A NAJDE ZÁSTRČKU. DVEŘE SE TIŠE OTEVŘOU. JE UVNITŘ. VE SVĚTLE Z DIGESTOŘE MŮŽE VIDĚT SÁM SEBE V TÉTO CIZÍ KUCHYNI. V DOMĚ JE PŘÍJEMNÝ CHLÁDEK.

Will Graham snědl dva cerucaly. Obaly nacpal do kapsy; praskot celofánu jej znervóznil. Prošel obývacím pokojem. Baterku držel ze zvyku pečlivě co nejdál od těla. Přestože si prostudoval podrobně plán domu, podařilo se mu najít schody až napodruhé. Nevrzaly.

Ted' stál ve dveřích ložnice rodičů. I bez baterky bylo trochu vidět. Digitální hodinky na nočním stolku promítaly čas na strop a těsně u vchodu do koupelny svítilo při zemi noční světélko. Mědnatý zápach krve byl velmi silný.

Oči přivyklé tmě mohly vidět dost dobře. Šílenec mohl rozeznat pana Leedse od jeho ženy. Bylo tu dost světla na to, aby přešel pokoj, chytnul Leedse za vlasy a podřízl mu krk. Co potom? Zpátky k vypínači, pozdrav paní Leedsové a pak výstřel, který ji ochromí?

Graham rozsvítil. Ze zdí, matrací a ze země se na něj rozkřičely krvavé skvrny. Dokonce i vzduch prosáknutý krví jako by se rozječel. Ten strašný jekot v tichém pokoji plném vysychajících skvrn jím projel jako meč.

Graham se posadil na podlahu a zůstal tak, dokud se mu v hlavě všechno neusadilo. Klid, klid, jen klid. Počet a rozmanitost krvavých skvrn zcela zmátla atlantské detektivy, když se pokoušeli celý zločin zrekonstruovat. Všechny oběti našli zavražděné v jejich postelích. To však nešlo dohromady s místy, kde byly krvavé skvrny.

Nejdříve byli přesvědčeni, že Charles Leeds byl napaden v pokoji své dcery a jeho tělo pak bylo do ložnice odvečeno. Ale bližší zkoumání cákanců je přimělo tento názor změnit.

Vrahův přesný pohyb po pokojích nebyl dosud zcela jednoznačně určen.

S výhodou, kterou poskytovaly laboratorní zprávy a nálezy z pitevních, si nyní Graham pokoušel představit, jak se všechno seběhlo.

Vetřelec prořízl Charlesi Leedsovi krk, když ještě ležel spící vedle své ženy, vrátil se k vypínači a rozsvítil - vlasy a mastnota z Leedsovy hlavy zůstaly na vypínači. Zastřelil paní Leedsovou, když se zvedala, a zamířil k pokojům dětí.

Leeds se i s otevřeným hrdlem zvedl a pokusil se děti bránit. Při zápasu ztratil neuvěřitelné množství krve, která mu jako sprej stříkala z tepen. Byl odmrštěn, upadnul a zemřel se svou dcerou v jejím pokoji.

Jeden ze dvou chlapců byl zastřelen v posteli. Druhého našli také v posteli, ale ve vlasech měl chomáče prachu. Policie byla přesvědčena, že vrah ho vytáhl zpod postele, aby ho mohl zastřelit.

Když byli všichni, snad až na paní Leedsovou, mrtví, začalo rozbíjení zrcadel, vybírání střepů a pozornost se obrátila zpět k paní Leedsové.

Graham měl s sebou přesné kopie všech pitevních protokolů. Tady byl protokol paní Leedsové. Kulka vnikla do těla vpravo od pupku a uvízla v bederní páteři, ale samotná smrt byla způsobena uškrcením. Zvýšená hladina serotoninu a volného histaminu v ráně ukazovala, že žila ještě nejméně pět minut poté, co byla střelena. Histaminu bylo mnohem více než serotoninu, takže nežila déle než patnáct minut. Většina ostatních zranění byla pravděpodobně, avšak ne zcela nutně, způsobena posmrtně.

Jestliže ostatní zranění byla posmrtná, co dělal tedy vrah v době, kdy paní Leedsová čekala na smrt?

Graham uvažoval. Zápas s Leedsem a dětmi, ano, ale to mu mohlo zabrat tak nanejvýš minutu. Rozbíjení zrcadel. A co dál?

Atlantští detektivové byli důkladní. V měření a fotografování byli zcela neúnavní, píd' po pídí všechno prozkoumali, vyluxovali a prohlédali i všechny odtoky. I přesto chtěl Graham všechno vidět sám.

Z policejních fotografií a ze siluet nakreslených na matracích mohl Graham vidět, kde byla těla nalezena.

Důkazy - stopy po nitrátu na ložním prádle u všech zastřelených - poukazovaly na to, že byli nalezeni přibližně v pozicích, ve kterých zemřeli.

Ale nespočetné množství krvavých skvrn a rozmazané stopy krve táhnoucí se po koberci v přední zůstaly bez vysvětlení. Jeden z detektivů přišel s teorií, že některá z obětí se pokoušela odplazit. Graham tomu nevěřil - vrah je jednoduše odvedl sám poté, co už byli mrtví, a pak je opět přemístil zpátky tam, kde je předtím zabil.

Co udělal s paní Leedsovou bylo zcela zřejmé. Ale s těmi ostatními? Neznal je jako paní Leedsovou. Všechny tři děti utrpěly pouze jedinou střelnou ránu do hlavy. Charles Leeds vykřvácel a vdechnutí krve konec ještě urychlilo. Jediným dalším zraněním byla nepatrná podlitina, která se táhla přes hrudník, a byla pravděpodobně způsobena provazem, podle všeho až po smrti. Co s nimi vrah poté, co už byli mrtví, dělal?

Graham vytáhl z krabice policejní fotografie, laboratorní zprávy o jednotlivých krvavých a organických skvrnách v pokoji a standardní srovnávací tabulky na zjišťování pravděpodobné trajektorie proudu krve podle skvrn.

Každou chvíli odbíhal do horních pokojů a snažil se přiřazovat zranění k jednotlivým skvrnám, snažil se zpětně vše rekonstruovat. Do rozměřeného nákresu ložnice rodičů si zanesl všechny cákance a s pomocí srovnávacích tabulek se snažil určit směr a sílu proudu krve. Doufal, že takto se mu podaří zjistit pozice těl v různém čase.

V rohu ložnice byla stupňovitá řada tří skvrn a na koberci před nimi podobná. Stěna nad pelestí postele, kde spal Charles Leeds, byla také od krve a podél lišty na podlaze byly další šmouhy. Grahamův náčrtek se začínal podobat dětské spojovačce bez čísel. Pozorně jej prohlížel a zase zvedal hlavu, aby se rozhlédl po pokoji, a opět se k němu skláněl, až jej rozbolela hlava.

Zašel do koupelny, vzal si své poslední dva bufferiny a zapil je vodou z kohoutku. Mokrý obličej si otřel do cípu košile. Voda se rozlila po zemi. Zapomněl, že je odpojený odpad. Jinak však byla koupelna v docela normálním stavu, snad až na rozbité zrcadlo a červené stopy po prášku na zjišťování otisků, kterému se říkalo dračí krev. Kartáčky na zuby, pleťové krémy, holicí strojek, všechno bylo na svém místě.

Koupelna vypadala, jakoby ji rodina stále ještě používala. Silonové punčocháče paní Leedsové visely na držáku na ručníky, přes který je přehodila, aby uschly. Všiml si, že když měl některý pár oko, odstříhla jednu nohavici a tak mohla posléze ušetřit tím, že si vzala dva jednonohé páry najednou. Tahleta drobná, domácká úspornost paní Leedsové jej dojala. Molly dělala totéž.

Graham se vyškrábal oknem ven na střechu verandy a usadil se na drsných šindelích. Rukama objal kolena a mokrá košile se mu chladivě přilepila na záda. Konečně vyfouknul z nosu všechn ten pach vraždění.

Obloha byla díky světlu z Atlanty narezlá a hvězdy bylo vidět jen ztěží. Na Keys je jistě jasná noc. Mohl by s Molly a s Willem pozorovat padající hvězdy a poslouchat šustot, který, jak se slavnostně dohodli, musí určitě padající hvězda vydávat.

Meteoritová mlhovina Delta Aquarid byla nyní v zenitu a Willy byl určitě vzhůru, aby ji mohl pozorovat. Zachvěl se a znovu prudce vyfoukl. Nechtěl teď přemýšlet o Molly. Bylo by to nevkusné a jen by jej to odvádělo od práce.

S tím, co je a není vkusné, měl Graham spousty problémů. Jeho myšlenky byly často nevkusné. Jeho podvědomí to však nerozlišovalo. Každý nový zážitek, každý nový obraz ovlivnil i vše ostatní, co již znal. Bylo těžké vyrovnávat se s některými z těchto kombinací. Ale nedokázal jim předejít, zbavit se jich, nebo je alespoň potlačit. Jeho smysl pro slušnost a náležitost jako by se jen krčil někde v koutku, šokovaný jeho představami, zděšený jeho sny a plný lítosti nad tím, že uvnitř jeho hlavy neexistují žádné hráze, které by bránily to, co miluje. Představy se mu v hlavě rodily rychlostí světla. Smysl, který by tyto představy zhodnotil, pracoval už mnohem pomaleji. Nestačil představy sledovat a dát jim správný směr. Jeho vlastní mentalita mu připomínala něco jako židli udělanou z paroží - groteskní, ale užitečná. Nedalo se s tím nic dělat.

Graham zhasl světla v celém domě a kuchyní vyšel ven. V odlehlém rohu verandy objevil ve světle baterky kolo a proutěný pelíšek pro psa. Na dvoře byla psí bouda a u schodů miska na žrádlo.

Vše nasvědčovalo tomu, že byli Leedsovi překvapeni ve spánku.

S baterkou přitisknutou bradou k hrudníku si zapsal poznámku: ZEPTAT SE JACKA, KDE BYL PES.

Graham se rozjel zpátky do hotelu. Snažil se soustředit na řízení i přesto, že nyní v půl páté ráno nebyl provoz na silnici nijak veliký. Hlava ho ještě stále bolela a tak se díval po nějaké lékárně s celonočním provozem.

Jednu našel na Peachtree. Poblíž vchodu podřimoval neupravený najatý polda. Lékárník v ušmudlaném plášti plném lupů prodal Grahamovi bufferin. Pronikavé světlo bodalo do očí. Graham neměl mladé lékárníky zrovna v lásce. Připadali mu vždycky, jako by je někdo právě vytáhl z popelnice. Byli často arogantní a měl takové podezření, že i doma jsou velice nepříjemní.

"Co dál?" řekl lékárník a prsty si pohrával s klíčem od kasy. "Co dál?"

Atlantské oddělení FBI mu zamluvilo zcela absurdní hotel blízko nového Peachtree Center. Byly tu prosklené výtahy ve tvaru rozevřeného leknínu, které mu daly dostatečně najevo, že nyní je opravdu ve městě.

Graham jel nahoru spolu se dvěma maníky, kteří se právě vraceli z volební kampaně. Na prsou měli připevněné jmenovky s vytištěným pozdravem "Ahoj!". Přidržovali se zábradlí a jak pomalu stoupali, shlíželi dolů do vstupní haly.

"Hele, vole, mrkni dolu, kdo sem de - to je Vilma a ty její, " řekl ten silnější. "Kurva, s takovouhle bych si to rád rozdál."

"Napěchovat to do ní, až jí to poteče i nosem;" řekl ten druhý.

Graham pocítil strach a nepříjemný pocit v žaludku. Jeho strach ho popudil.

"Hele, víš proč má ženská nohy?"

"Proč?"

"No, aby za sebou nenechávala cestičku jako slimák."

Dveře výtahu se otevřely.

"Je to tady? Asi jo, " zamumlal ten silnější a vypotácel se ven.

"Slepej vede slepýho, " řekl ten druhý.

Ve svém pokoji odložil Graham lepenkovou krabici na prádelník. Pak ji zastrčil do zásuvky, kde na ní nebylo vidět. Měl už po krk těch široce rozevřených očí smrti. Měl chuť zavolat Molly, ale bylo ještě příliš brzo.

V osm hodin ráno měl domluvenou schůzku na atlantském policejním ředitelství. Nebude toho mnoho, co jim bude moci říct.

Mohl by si na chvíli zkusit zdřímnout. Jeho mysl byla jako rušný dům plný argumentů a někde v přízemí se to začalo mlátit. Byl otupělý a prázdný. Ještě před tím, než si lehnul, vypil několik doušek whisky z kelímku, který našel v koupelně. Temnota se k němu tiskla až příliš těsně. Rozsvítil světlo v koupelně a vrátil se zpátky do postele. Byl by radši, kdyby v koupelně byla Molly a pročešávala si vlasy.

Jednotlivé věty z pitevního protokolu mu v hlavě zněly, jako by je pronášel jeho vlastní hlas, ačkoliv je sám nikdy nahlas nečetl.

"... výkaly byly zformovány... na levé holeni se našly stopy steatitu. Fraktura nadočnicového oblouku způsobená střepem ze zrcadla..."

Graham se pokusil vybavit si pláž na Sugarloaf Key, pokusil se zaslechnout šustot vln. Představil si svůj truhlářský ponk a přemýšlel o krokovém ústrojí do vodních hodin, které stavěli s Williem. V duchu si přezpíval "Řeku plnou whisky" a pokusil se přehrát si v hlavě celou "Merendu na Černý hoře". Mollyinu oblíbenou. Kytarové sólo Doca Watsona si představil snadno, ale někde v houslovém sólu se vždycky ztratil. Molly se ho jednou snažila naučit vzadu na dvorku dřeváčkový tanec; hrozně přitom poskakovala... a nakonec usnul.

Vzbudil se asi za hodinu, rozlámaný a propocený. Polštář vedle něho se ostře rýsoval proti světlu z koupelny a vedle něj ležela paní Leedsová, pokousaná a pořezaná, oči plné střepů ze zrcadel a po spáncích a po uších se jí rozlévá krev jako dlouhá chapadla chobotnice. Nemohl otočit hlavou, aby se na ní podíval. Mozek vydával poplašné signály jako požární hlásič. Natáhl ruku a dotkl se suché látky. S dotykem ucítil okamžitou úlevu. S bušícím srdcem se zvedl a natáhl si suché triko. Mokrý hodil do vany. Nedokázal si lehnout na suchou půlku postele. Místo toho rozprostřel na svou propocenou polovinu ručník, položil se a lopatkami se opřel o pelest. V ruce držel sklenici s pořádným drinkem.

Jedním hitem vyplil asi třetinu.

Snažil se najít něco, o čem by mohl přemýšlet, cokoliv. Tak třeba lékárna, kde koupil bufferin; byl to vlastně jediný zážitek dnešního dne, který se nijak netýkal smrti.

Pamatoval ještě staré dragstóry s fontánkou na minerálku. Jako kluk k nim nikdy neměl velkou důvěru. Když člověk vešel dovnitř, vždycky se mu první vybavily špreky, ať už je potřeboval nebo ne. Na regálech byly věci, které by si člověk neměl prohlížet příliš dlouho.

V lékárně, kde koupil bufferin, měli antikoncepci se všemi těmi ilustrovanými obaly v plexisklové vitríně nad pokladnou, zarámovanou jako nějaké umělecké dílo.

On osobně dával přednost dragstórům a smíšenému zboží, tak jak si je pamatoval. Grahamovi bylo skoro čtyřicet a pomalu začínal cítit zátěž, kterou s sebou věk přinášel. Byla to těžká kotva, kterou musel vláčet špatným počasím života.

Vzpomněl si na Smoota. Starý Smoot byl prodáváč a asistent lékárníka, který vlastnil místní dragstór, když byl Graham ještě dítě. Ten Smoot, který chlastal v pracovní době, který zapomněl zatáhnout rolety a levné plastické tenisky se mu ve výkladě roztavily. Smoot, který zapomněl vypnout kávovar, a museli zavolat hasiče. Smoot, který prodával dětem nanuky na dluh.

Největší pobouření způsobil, když si za nepřítomnosti majitele obchodu objednal u jeho dočasného zástupce padesát mrkacích panen. Jakmile se majitel vrátil, dostal Smoot hodinovou výpověď.

Následoval výprodej mrkacích panen. Všechny padesát jich stálo ve výloze, seřazené do polokruhu přesně tak, že všechny jejich pohledy byly upřeny na toho, kdo se do výlohy zrovna díval.

Měly velké, blankytně modré oči. Byla to úchvatná podívaná a Graham se od ní dlouho nemohl odtrhnout. Věděl, že jsou to pouze mrkací panny, ale přeci jakoby cítil ohnisko jejich soustředěného pohledu. Tolik jich na něj koukalo. Před obchodem se zastavovala spousta lidí. Plastické pany, všechny se stejně pitomými načesanými lokýnkami, a přesto se mu pod jejich upřeným pohledem rozhořely tváře. Graham se na posteli trochu uvolnil. Mrkací panny zírající z výlohy. Znovu se napil, ale zaskočilo mu a rozkašlal se. Rukou zašmátral po lampě na nočním stolku a vytáhl ze zásuvky krabici. Vyndal z ní pitevní protokoly tří Leedsových dětí a svůj rozměřený náčrtek ložnice rodičů a vše to rozprostřel po posteli.

Tady byly tři stupňovité skvrny na zdi v rohu pokoje a tady tři odpovídající na koberci před nimi. A tohle jsou míry všech tří dětí. Bratr, sestra a nejstarší bratr. Sem. Sem. A sem. Všechno pasuje.

Seděli v řadě podél zdi, čelem k posteli. Publikum. Mrtvé publikum. A Leeds. Přivázaný kolem hrudníku k pelesti. Naaranžován tak, jakoby seděl normálně v posteli.

Takhle tedy přišel k té podlouhlé podlitiňe a odtud se také vzaly skvrny nad pelestí.

Co sledovali? Nic. Všichni byli mrtví. Ale oči měli otevřené. Sledovali představení, v němž hlavní roli hrál šílenec a tělo paní Leedsové, ležící na posteli vedle pana Leedse. Ten šílenec se mohl rozhlížet dokola po jejich tvářích. Grahama by zajímalo, jestli si nezapálil svíčku. Blikotavé světlo by nahradilo výraz v obličejích. Žádná svíčka ale nalezena nebyla. Možná že ho to napadne příště... Objevilo se první malé pojitko s vrahem a zakouslo se jako pijavice. Graham zaťal zuby do prostěradla a přemýšlel dál.

PROČ JSI S NIMI ZNOVU HÝBAL? PROČ JSI JE TAKHLE NENECHAL? ptal se. JE TU NĚCO, O ČEM NECHCEŠ, ABYCH SE DOZVĚDĚL. JE TU NĚCO, ZA CO SE STYDÍŠ. NEBO SI PROSTĚ NEMŮŽEŠ DOVOLIT, ABYCH TO VĚDĚL?

OTEVŘEL JSI JIM OČI?

PANÍ LEEDSOVÁ BYLA ROZKOŠNÁ, CO? KDYŽ JSI HO PODŘÍZL, TAK JSI ROZSVÍTIL, ABY SE PANÍ LEEDSOVÁ MOHLA PODÍVAT, JAK SEBOU BUDE MRSKAT, JE TO TAK? BYLO TO K ZBLÁZNĚNÍ MÍT NA SOBĚ TY ZATRACENÉ RUKAVICE, KDYŽ SES JÍ DOTÝKAL, VIŘ?

Na její noze se našel steatit.

V koupelně žádný steatit nebyl.

Jakoby někdo cizí pronesl zcela bezbarvým hlasem tyto dva fakty.

TY SIS TY RUKAVICE SUNDAL, CO? TEN PRÁŠEK SE VYSYPAL Z PLASTIKOVÉ RUKAVICE, KDYŽ JSI JI STAHOVAL, ABY SES JÍ MOHL DOTÝKAT HOLÝMA RUKAMA, NENÍ TO TAK, TY ZATRACENEJ ZKURVYSYNU? ŠAHAL JSI NA NÍ HOLÝMA RUKAMA A PAK SIS JE ZNOVU NANDAL A OTŘEL JÍ. ALE KDYŽ JSI TY RUKAVICE NEMĚL,

OTEVŘEL JSI JIM OČI?

Jack Crawford vzal telefon po pátém zazvonění. Noční telefonáty byly pro něj dost běžné a byl zcela při věci.

"Jacku, tady je Will."

"Ano?"

"Je Princi stále ještě v latentních otiscích?"

"Jo. Už skoro jinde nepracuje. Dělá teď v centrálním rejstříku."

"Myslím, že by měl přijet do Atlanty."

"Proč? Sám jsi říkal, že ten chlápek tady je dobrý."

"Je dobrý, ale ne tak dobrý jako Princi."

"Co od něho chceš? Na co by se měl kouknout?"

"Na nehty paní Leedsové. Jsou nalakované, je to lesklý povrch. A na rohovky každého z nich. Myslím, že si sundal rukavice, Jacku."

"Těbůh, Princi sebou bude muset ztraceně hodit," řekl Crawford. "Pohřeb je zítra odpoledne."

3. KAPITOLA

"Myslím, že se jí musel dotknout," řekl Graham místo pozdravu.

Crawford mu podal koka-kolu z automatu na atlantském policejním ředitelství.

"Jisté je, že s ní hýbal," řekl Crawford. "Na zápěstí a pod koleny byly stopy po stisku. Všechny otisky, které se našly, byly od plastických rukavic. Nelam si s tím hlavu, Princi už je tady. Mrzout jeden starej. Zrovna teď je na cestě do krematoria. Těla byla z márnice odvezena už včera, ale v krematoriu na ně ještě nesáhli. Vypadáš přejetě. Spal jsi vůbec?"

"Asi hodinu. Myslím, že se jí musel dotýkat rukama."

"Já doufám, že máš pravdu, ale atlantská laboratoř přísahá, že ty chirurgické rukavice měl celou duhu na sobě," řekl Crawford. "I na úlomcích zrcadel byly tyhle hladké otisky. Na střepu zaklíněném mezi rty byl zespodu otisk ukazováku a zvrchu rozmazaný palec."

"Rozestavil je a pak vyleštil; třeba proto, aby v nich dobře viděl ten svůj zatracenej ksicht," řekl Graham.

"Na tom v puse nebylo nic vidět, byl celý od krve. A to samé bylo s očima. Nikdy si ty rukavice nesundal."

"Paní Leedsová byla hezká ženská," řekl Graham. "Viděl jsi přece rodinné fotografie, ne? V intimní situaci bych se rozhodně chtěl dotýkat její kůže, ty ne?"

"V intimní situaci?!" Odpor v Crawfordově hlase zazněl ještě dřív, než tomu dokázal zabránit. Najednou se strašně zaujatě hrabal po kapsách a hledal drobné.

"Ano, intimní - měli naprosté soukromí. Všichni ostatní byli mrtví. Mohl jim oči otevřít nebo zavřít, jak jen chtěl."

"Jak jen mu bylo libo," řekl Crawford. "Hledali samozřejmě otisky i na její kůži. Nic. Našli jen obtisk ruky v rukavici přes její krk."

"Ve zprávě nebylo nic o tom, že by zkoumali nehty."

"Nehty pravděpodobně setřeli, když vyndávali, co jí za nimi zůstalo. Zaryla si je do dlaně. Jeho ani jednou neškrábla."

"Měla pěkné nohy," řekl Graham.

"Hmm... Pojďme nahoru," řekl Crawford. "Všichni už tam budou v plné parádě."

Jimmy Princi měl s sebou spoustu vybavení - dvě těžké bedny, tašku s fotoaparátem a stativ. Hlučně vstoupil do hlavních vchodových dveří Lombardova krematoria. Byl to drobný starý pán a dlouhá cesta taxíkem z letiště v ranní špičce mu nijak nezlepšila náladu.

Nějaký neosobní mladík s ulízanými vlasy ho odkormidloval do oranžově vymalované kanceláře. Deska stolu byla prázdná až na plastiku s názvem "Ruce při modlitbě".

Když do místnosti vstoupil sám pan Lombard, Princi právě zkoumal otisky Rukou při modlitbě. Lombard si pečlivě prostudoval Princiho pověření.

"Vaše atlantská kancelář, nebo co to vlastně je, mě samozřejmě informovala, pane Princi. Ale zrovna včera večer musela policie odsud odvést nějakého dotěrného chlapíka, který se pokoušel udělat nějaké snímky pro Expres, a tak musím být velice opatrný, pane Princi. Těla nám byla vydána teprve dnes v jednu hodinu ráno a pohřeb se koná odpoledne v pět hodin. Už to zkrátka a jasně nemůžeme déle odkládat."

"Nebude to trvat dlouho, " řekl Princi. "Potřebuji jednoho přiměřeně inteligentního asistenta, pokud se tu něco takového najde. Dotýkal jste se vy sám těl, pane Lombarde?"

"Ne."

"Zjistěte mi, kdo ano. Musím jim všem vzít otisky."

Ranní briefing policejních detektivů o případu Leedsových se točil vesměs kolem zubů.

Šéf Atlantského detektivního oddělení R. J. (Buddy) Springfield, hromotluk, oblečený jen v košili, stál u dveří spolu s doktorem Dominikem Princim a sledoval, jak všech dvacet tři detektivů postupně vstupuje do místnosti.

"Tak prima, hoši, pěkně se na nás zeširoka usmějte, když kolem nás procházíte, " řekl Springfield.

"Ukažte tady panu doktoru Princimu zoubky. No výborně, tak to má být, jen ať je všechny vidíme.

Proboha, Chrisi, to je tvůj jazyk a nebo jsi spolkl neverku? Jen pokračuj dál."

Velký čelní pohled na dvě řady zubů, spodní a horní, byl připevněn na nástěnce vpředu v místnosti.

Grahamovi připomínaly celofánové, namalované zuby do vydlaného melounu. Spolu s Crawfordem se posadil až na konec místnosti, zatímco detektivové zaplnili lavice se židlemi.

Atlantský komisař pro veřejnou bezpečnost Gilbert Lewis a jeho zástupce pro vztahy s veřejností seděli kus od nich na skládacích židlích. Lewise za hodinu čekala tisková konference.

Slova se ujal šéf detektivního oddělení Springfield.

"Takže teď už laskavě nechte toho handrkování a usad'te se. Jestli už jste se ráno stačili informovat, pokrok je zcela nulový.

Výslechy dům od domu budou dál pokračovat v kruhu okolo místa činu rozšířeném ještě o čtyři bloky. Z vyšetřovacího nám půjčili dva úředníky, aby nám pomohli prověřit letenkové rezervace a vozy najaté v Birminghamu a v Atlantě.

Lidi, co mají na starosti letiště a hotely, to dnes znovu obejdou. Ano, dnes ZNOVU. Odchyt'te každou pokojskou a číšníka stejně jako všechny lidi z recepcí. Jestli najdete někoho, kdo uklízel nějaký svinčík, vyžeňte všechny z pokoje ven, ať je to kdokoli, zapečet'te to a okamžitě zavolejte do prádelny. A teď tady máme něco, co můžete na svých pochůzkách ukazovat. Pane doktore Princi?"

Dr. Dominik Princi, vedoucí lékařský vyšetřovatel z Fulton County, popošel dopředu a postavil se pod nákras zubů. V ruce držel celou zubní maketu.

"Pánové, takhle nějak vypadají zuby toho, po kterém pátráme. Sestavili je pro nás ve Washingtonu podle toho, co jsme zjistili z kousnutí, která utrpěla paní Leedsová, a z jasných otisků zubů, který byl na ukousnutém sýru u Leedsů v lednici, " řekl Princi.

"Jak můžete vidět, má vybočené postranní řezáky - tady a tady." Princi nejdříve ukázal na maketu, kterou měl v ruce, a pak na náčrt nad sebou. "Celkově jsou zuby dost křivé a prostřední řezák má odštipnutý roh. Na dalším řezáku je rýha. Vypadá to jako "krejčovský zub", takový, jaký máte, když často překusujete nitě."

"Křivozubej parchant, " zamumlal kdosi.

"A doktore, jak víte, že to byl zrovna pachatel, kdo ukousl ten sýr?" zeptal se vysoký detektiv z první řady.

Princi neměl rád, když mu někdo říkal "doktore", ale tentokrát to přešel. "Sliny získané ze sýra a z ran patří ke stejné krevní skupině," řekl. "Zuby a krevní skupiny obětí jsou jiné."

"Dobře, pane doktore, " ozval se Springfield. "Obrázky zubů pošleme, aby se na ně každý mohl

podívat."

"A co je třeba dát do novin?" To se ozval zástupce pro vztahy s veřejností, Simpkins. "Něco jako "KDO VIDĚL PODOBNÉ ZUBY, NECHŤ..."

"Já nevidím důvod, proč by se to nemělo zkusit," řekl Springfield. "A co vy, komisaři?"

Lewis přikývl.

Simpkins ještě neskončil. "Pane doktore Princi, lidé od tisku se určitě budou ptát, jak je možné, že trvalo celé čtyři dny, než jste získali tuhle maketu. A proč se to muselo dělat ve Washingtonu."

Speciální agent Crawford soustředěně studoval špičku svého kuličkového pera.

Princi zrudl, ale hlas mu zněl stále klidně. "Kousnutí v mase byla deformována, jak se s těly hýbalo, pane Simpstone-"

"Simpkinsi."

"Tak tedy Simpkinsi. Takže na vytvoření makety nám kousance na těle nestačily. Z toho vyplývá důležitost syra. Sýr je sice relativně pevný, ale odlívat z něho je velmi složité. Musíte jej nejdříve naolejovat, aby se vlhkost nedostala do odlévací hmoty, a odlitek se dá vzít jen jedinkrát.

Smithsonianská laboratoř to už dělala pro laboratoř FBI dříve. Jsou lépe vybaveni na zpětnou modelaci tváře a mají k dispozici anatomický modulátor. Také mají možnost konzultací se soudním odontologem. My ne. Ještě něco?"

"Bylo by tedy správné říci, že zpoždění má na svědomí laboratoř FBI a ne naše oddělení?"

Princi se k němu obrátil. "Co by bylo správné říci, je, že federální vyšetřovatel, speciální agent Crawford, našel ten sýr v lednici před dvěma dny - poté, co už vaši lidé skončili. Vzorek byl k analýze odeslán na mou žádost. A taky by bylo správné říct, že se mi notně ulevilo, že to nebyl žádný z vás, kdo tu zatracenou věc ukousnul."

Ted' se do celé záležitosti vložil i komisař Lewis a jeho silný hlas naplnil celou místnost.

"Nikdo nechce zpochybňovat vaše názory, pane doktore Princi. Poslední, co bychom teď potřebovali, Simpkinsi, jsou nějaký zatracený soutěže s FBI. Musíme s nimi vycházet."

"Jde nám všem o jedno," řekl Springfield. "Jacku, nechcete k tomu vy dva něco dodat?"

Crawford se ujal slova. Tváře, které před sebou viděl, nevypadaly zrovna moc přátelsky. Musel s tím něco udělat.

"Chci jenom, aby jsme měli všichni jasno. Před lety tady bylo spousty sporů, kdo vlastně pachatele dopadl. Obě strany, jak federální tak místní, si před sebou navzájem zatajovaly fakta. Díky tomu vznikla díra, kterou spousta darebáků proklouzla. Tohle není žádná federální politika, není to ani moje politika. Je mi naprosto jedno, kdo toho lumpa chytne. A stejný názor má i vyšetřovatel Graham. To je ten, co sedí támhle vzadu, pokud by to někoho zajímalo. Jestli toho chlapa, co to udělal, přejedou popeláři, budu zcela spokojen potud, pokud už nebude běhat po ulicích. Myslím, že vy to vidíte podobně."

Crawford se rozhlédl po detektivech a doufal, že se mu je podařilo trochu obměkčit. Doufal, že nebudou dělat na vlastní pěst. Obrátil se na něj komisař Lewis.

"Vyšetřovatel Graham už na podobné věci pracoval dříve, že?"

"Ano, pane."

"Mohl byste k tomu něco dodat, pane Grahame, máte nějaký návrh?"

Crawford se tázavě podíval na Grahama.

"Nepřešel byste sem dopředu?" řekl Springfield.

Graham by byl mnohem radši, kdyby měl možnost promluvit si se Springfieldem o samotě. Nechtělo se mu jít dopředu. Přesto však šel.

Rozcuchaný, opálený a větrem ošlehaný Graham nevypadal zrovna moc jako federální vyšetřovatel. Springfieldovi spíš připadal jako zedník, který si na sebe vzal sako, aby se mohl objevit u soudu. Detektivové se na židlích zavrtěli.

Když se Graham otočil tváří k nim, blankytně modré oči v jeho snědém obličejí poplašeně těkaly.

"Mám jen pár poznámek," začal. "Nemůžeme vycházet z toho, že pachatel byl už v minulosti vedený jako duševně postižený anebo, že je to někdo, kdo má už záznam jako sexuální delikvent. S nejvyšší pravděpodobností žádný záznam nemá. A pokud ano, bude to spíš nějaká vloupačka než jakýkoli sexuální přečin."

Případně by se mohla najít zmínka o kousání při nějakých méně závažných ublíženích na těle - hospodské rvačky nebo třeba týrání dětí. Největší pomoc asi můžeme čekat od lidí, co pracují na ambulancích, a od veřejné sociální péče o děti.

Jakékoliv závažnější kousnutí stojí zato prověřit, bez ohledu na to, kdo byl pokousán, a jak se to údajně stalo. To je prozatím všechno."

Vysoký detektiv z přední řady zvedl ruku. "Zatím ale víme, že kouše jenom ženský, ne?"

"Ano, to je vše, co o tom zatím víme. Ovšem kouše hodně. Šest pořádných kousanců na paní Leedsové a osm na paní Jacobiové. To je víc než průměr."

"A kolik je průměr?"

"Při sexuální vraždě tři. Tenhle se zakousne vysloveně rád."

"Do ženský."

"U většiny sexuálních přečinů mají případné kousance uprostřed namodralou skvrnu, něco jako cucflek.

Tyhle ne, pan doktor Princi se o tom zmiňuje v pitevním protokolu a já sám jsem to viděl v márnici.

Žádné cucfleky. Kousání je pro něj stejně tak prostředek boje, jako součást sexuálního chování."

"Dost chudý," řekl detektiv.

"Ale stojí zato to prověřit," řekl Graham. "Jakékoli kousnutí stojí za prověření. Lidí mnohdy lžou o tom jak se to stalo. Rodiče pokousaných dětí to často svedou na zvířata a nechají radši dítěti naočkovat celou sérii vakcín proti vzteklině, jen aby neprozradili vzteklouna ve vlastní rodině, to všechno už jsme tu přece měli. Rozhodně stojí zato ptát se po nemocnicích - zjišťovat, kdo prošel kúrou proti vzteklině. To je všechno, co k tomu mám. Když Graham dosedl, napjaté svaly se mu chvěly únavou.

"Stojí zato se ptát a my se ptát budeme," řekl šéf detektivního oddělení. "Tak, a teď - bezpečnostní a terénní jednotky budou prohledávat čtvrt' spolu s lidmi z krádeží. Koukněte se na toho psa. Ve složce najdete poslední zprávu a fotku. Zjistěte, jestli někdo s tím psem neviděl nějakého cizince. Vy z narkotik a sexuálních zločinů - až skončíte dnešní obchůzku, mrkněte se na ty vaše růžový hošíky a vekslácký bary. Marcus a Withman - vy se postaráte o pohřeb. Máte sepsané příbuzné a rodinné přátele? Fajn. A co fotograf? V pořádku. Knihu hostů z pohřbu předějte na vyšetřovací oddělení. Tu z Birminghamu už mají. Zbytek úkolů je tady na papíře. Tak do práce."

"Ještě něco," ozval se komisař Lewis. Detektivové klesli zpátky na židle. "Slyšel jsem lidi z této jednotky, jak mluví o vrahovi jako o 'Králíčkovi Zubáčkovi'. Je mi jedno, jak mu mezi sebou říkáte, chápu, že mu nějak říkat musíte. Ale byl bych radši, kdyby žádný policista o něm takhle nemluvil na veřejnosti. Zní to příliš familiérně. Taky nechci, abyste tuhle přezdívku používali v jakýchkoli služebních hlášeníh. To je vše."

Crawford a Graham následovali Springfielda zpátky do jeho kanceláře. Crawford zavolal spojovatelku a nadiktoval jí vzkaz a Springfield jim mezitím podal kávu.

"Neměl jsem bohužel možnost si s vámi včera, když jste tu byl, promluvit," řekl Springfield Grahamovi.

"Byl tu příšerný bordel, Wille, mohu vám tak říkat? Dali vám hoši všechno, co jste potřeboval?"

"Jo. Byli fajn."

"Zatím nemáme ani ň a víme o tom," řekl Springfield. "Tedy, nechali jsme si udělat kráčící obrázek podle stop ze záhonu. Plížil se kolem keře a po cestičce, takže z toho nevyčteme víc než velikost nohou a snad výšku. Levé stopy jsou o něco hlubší, takže možná něco nesl. Jinak je to skoro na nic. Jednou před pár lety jsme takhle podle kráčícího obrázku dostali jednoho zloděje. Ukázalo se, že má Parkinsonovu nemoc. Princi to z toho vyčetl. Takové štěstí ovšem tentokrát nemáme."

"Máme dobrou posádku," řekl Graham.

"Jsou to dobří kluci. Ale případy tohoto druhu u nás nejsou moc běžné, díky Bohu. Chci se vás zeptat rovnou, vy spolu takhle pracujete pořád - teda jako vy a Jack a doktor Bloom - a nebo se dáváte dohromady jen na něco takového?"

"Jen na tohle," řekl Graham.

"Takže setkání po letech. Komisař říkal, že jste to byl vy, kdo před třemi lety chytil Lectera."

"Dělali jsme na tom s Marylandskou policií," řekl Graham. "Zatkli ho Marylandské státní oddíly."

Springfield ze sebe hlupáka jen dělal. Viděl jasně, že to Grahamovi není příjemné. Otočil se na židli a vytáhl nějaké poznámky.

"Ptal jste se mě na psa. Tady o tom máte zprávu. Včera v noci volal Leedsovu bratru veterinář. Pes byl u něj. Leeds a nejstarší syn ho tam odvedli odpoledne před tím, než byli zavražděni. Měl na břicho malou ránu, která vypadala jako střelná. Veterinář ho operoval a teď je v pořádku. Nejdříve si myslel, že rána je opravdu střelná, ale nenašel kulku. Myslí si, že to mohl někdo udělat šídlem, nebo něčím podobným. Ptáme se po sousedech, jestli neviděli někoho, jak s tím psem blbne, a obtelefonováváme místní veterináře, jestli nejsou další zmrzačená zvířata."

"Měl ten pes na krku obojek se jménem Leedsových?"

"Ne."

"Měli Jacobiovi v Birminghamu psa?" zeptal se Graham.

"Právě to zjišťujeme," řekl Springfield. "Počkejte moment, kouknu se na to." Vytočil číslo místní linky.

"Poručík Flatt je ve spojení s Birminghamem... jste to vy, Flatte? Co ten Jacobiovův pes? Aha... hm... Počkejte chvíli." Rukou přikryl mluvítko telefonu. "Tak psa neměli. Dole v koupelně našli bedýnku s kočičím trusem. Žádnou kočku ale nenašli. Sousedi se po ní shánějí."

"Můžeme poprosit Birmingham, aby prohledali celý dvorek a nejbližší okolí?" řekl Graham. "Jestli byla kočka zraněná, děti ji mohly najít už pozdě a samy ji pohřbit. Víte, jak to kočky dělají. Když mají umřít, tak se stáhnou někam do ústraní. To psi, ti se vracejí domů. A mohl byste se zeptat, jestli ta kočka měla obojek?"

"Řekněte jim, že kdyby chtěli metanovou sondu, tak jim ji můžeme poslat," řekl Crawford. "Ušetří to spoustu kopání."

Springfield přetlumočil nabídku. Sotva položil sluchátko, telefon se znovu rozdmčel. Bylo to pro facka Crawforda. Z Lombardova krematoria volal Jimmy Princí.

"Jacku, našel jsem neúplný otisk - pravděpodobně to bude palec, a ještě fragment dlaně."

"Jimmy, ty jsi světlo mého života."

"To já vím. Ten neúplný otisk je kousek v oblouku, ale je rozmazaný. Jakmile se dostanu zpátky, kouknu se, co se s tím dá dělat. Dostal jsem ho z levého oka nejstaršího dítěte. Ještě nikdy jsem nic takového nedělal. Normálně bych si toho určitě nikdy nevšiml, ale bylo to hned vedle té příšerné rány."

"Šlo by podle toho identifikovat?"

"To je jako sázka do loterie, Jarku. Jestli ho máme v otiskovém rejstříku, tak snad, ale sám víš, jak to s tím je. Ta dlaň byla na levém palci u nohy paní Leedsové. Hodí se jen k porovnání. Budem celí šťastní, když z toho dostaneme šest bodů. Měl jsem na to dva svědky - asistenta ze SAC a Lombarda. Je to notář. Mám fotky in silu. Bude to tak stačit?"

"A co eliminační otisky zaměstnanců márnice?"

"Sejmul jsem Lombarda a celou tu jeho veselou partu. Kompletní sady otisků - ať už řekli, že se jich dotkli nebo ne. Teď si všichni drhnou ruce a sprostě nadávají. Jacku, chci odjet domů. Potřebuju si s tím pohrát ve své komoře. Bůhví, co vám tady v tý vaší vodě plave - třeba želvy, čert ví?"

Za hodinu můžu chytit letadlo do Washingtonu a ty otisky ti pošlu faxem zítra po poledni."

Crawford se na chvilku zamyslel. "O. K. Jimmy, ale hod' sebou. A kopie pošli na Atlantské a Birminghamské policejní oddělení a taky na hlavní policejní komisařství."

"Máš to mít. Ale teď bych si chtěl s tebou promluvit ještě o něčem docela jiném."

Crawford obrátil oči v sloup. "Zase chceš cancat o tom, že ti málo platím, co?"

"Přesně tak."

"Jimmy, ty chlape jeden, dneska ti nic neodepřu."

Zatímco Crawford mluvil o otiscích, Graham nepřítomně zíral z okna.

"Zatraceně zajímavý." To bylo všechno, co k tomu řekl Springfield.

Grahamova tvář byla prázdná; nepřístupná jako tvář liftboye, pomyslel si Springfield.

Pozoroval Grahama na cestě ke dveřím.

Když Crawford a Graham odcházeli ze Springfieldovy kanceláře, ve foyeru právě začínala komisařova tisková konference. Lidi od tisku se sháněli po telefonech. Televizní reportéři si připravovali "vsuvky". Stáli sami před kamerami a namlouvali nejlepší otázky, které zaslechli na tiskovce a nakláněli mikrofony směrem k imaginární postavě komisaře, která pak měla být nahrazena prostřihy na komisaře pravého.

Graham a Crawford sestupovali po hlavním schodišti, když k nim náhle přiskočil menší chlapík, protáhl se mezi nimi a udělal fotku. Teprve pak se zpoza kamery vynořila jeho tvář.

"Will Graham!" vykřikl. "Vzpomínáte si na mě - přeci Freddy Lounds? Dělal jsem ten Lecterův případ pro Expres. A taky tu knížku."

"Jo, vzpomínám," řekl Graham.

Sestupovali s Crawfordem dál po schodech a Lounds se držel těsně za nimi.

"Kdy vás k tomu přivolali, Wille? Co už máte?"

"Nebudu se s tebou bavit, Loundsi."

"Jaký je tenhle chlapík v porovnání s Lecterem? Taky je-?"

"Loundsi!" Grahamův hlas zazněl dost silně a Crawford jej raději rychle předběhl. "Loundsi, všechny ty sračky, co píšeš, jsou nehorázný lži a ten tvůj Národní expres je dobrý leda tak k tomu, aby si s ním člověk vytřel prdel. Nepřibližuj se ke mně."

Crawford chytil Grahama kolem ramen.

"Odprejskni, Loundsi. Tak dělej. Wille, zajdem si někam na snídani. Tak pojď, Wille."

Přidali do kroku a zahrnuli za roh.

"Promiň, Jacku. Nemůžu tu kysu ani cítit. Když jsem byl v nemocnici, tak tam přišel a-"

"Já vím," řekl Crawford. "Taky jsem mu tenkrát dal co proto."

Crawford si vzpomněl na fotku v Národním expresu, která uzavírala Lecterův případ. Lounds přišel do nemocnice, když Graham zrovna spal. Odhrnul pokrývku a vyfotil umělý vývod tlustého střeva, který v té době Graham na břiše měl. Noviny to přetiskly s černým čtverečkem, který zakrýval Grahamovo přirození. Text pod obrázkem zněl "Šílenec rozpáral policistu".

Jídelna byla světlá a čistá. Grahamovi se chvěly ruce a káva se mu vylila na talířek.

Všiml si, že kouř Crawfordovy cigarety je nepříjemný páru, který seděl ve vedlejším boxu. Oba sousedi jedli soustředěně bez jediného slova, ale jejich rozmrzlost se kolem nich vznášela stejně jako cigaretový kouř.

U stolu blízko dveří se hádaly dvě ženy, patrně matka s dcerou. Mluvily velice tiše a jejich tváře byly zošklivělé zlostí. Graham jakoby tu jejich zlobu cítil na své tváři a na ruce.

Crawford nadával, že musí ráno svědčit u soudu ve i Washingtonu. Měl obavy, že by se přelíčení mohlo protáhnout i na několik dní. Když si zapaloval další cigaretu, pohlédl přes plamen na Grahamovy ruce a všiml si jeho nezdravé barvy.

"Atlanta a Birmingham můžou porovnat otisk palce s jejich zjištěnými sexuálními delikventy," řekl Crawford. "Totéž můžeme udělat i my. Princimu se už několikrát podařilo takhle vyšťourat z těch spisů nějakého darebáka podle jednoho otisku. Může to zkusit zadat třeba vyhledávači - od té doby, co jsi odešel, jsme s tím už hezky daleko."

"Vyhledávač byl naprogramovaný automaticky odečítat otisků prstů, který mohl rozpoznat otisk palce na některé sadě otisků ze zcela nesouvisejících případů."

"Až ho dostaneme, ten otisk a ty zuby ho odrovnají," řekl Crawford. "Co teď musíme udělat, je zjistit, co je to vlastně zač. Musíme tu volnou smyčku kolem něj trochu zatáhnout. Poslouchej mě teď chvíli. Řekněme, že jsme zadrželi někoho hodně podezřelého. Ty přijdeš dovnitř a podíváš se na něj. Je tu něco, co tě na něm nepřekvapí?"

"Nevím, Jacku. Uvědom si sakra, že pro mě nemá žádnou tvář. Takhle bychom mohli strávit spoustu času tím, že budeme hledat lidi, které vytvořila jen naše fantazie. Mluvil jsi už s Bloomem?"

"Včera večer po telefonu. Bloom pochybuje, že by mohl mít nějaké sebevražedné sklony, a to samé si o tom myslí i Heimlich. Bloom tu byl jen pár hodin ten první den, ale on i Heimlich mají celý spis. Bloom tenhle týden zkouší u státnic. Říkal, že tě mám pozdravovat. Máš jeho číslo do Chicaga?"

"Mám."

Graham měl dr. Alana Blooma rád. Byl to takový menší baculatý pán se smutnými očima; výborný soudní psychiatr možná nejlepší. Graham oceňoval, že dr. Bloom nikdy neprojevil profesionální zájem o jeho osobu. U většiny psychiatrů to tak obvykle nebylo.

"Bloom říkal, že by ho vůbec nepřekvapilo, kdyby se nám Králíček nějak ozval. Mohl by třeba napsat nějaký vzkaz," řekl Crawford.

"Jo, na zeď ložnice."

"Bloom si myslí, že ten člověk může být nějak zmrzačený nebo zohyzděný, nebo si třeba myslí, že je ohyzdný. Ale sám říkal, že tomu nemáme přikládat moc váhy. "Nebudu vám tady stavět slámové parníky, abyste je pak honili, Jacku." Takhle mi to řekl. "Bylo by to zavádějící a rozměňovalo by to vaše úsilí." Řekl, že takhle ho naučili mluvit na universitě."

"To měl pravdu, " poznamenal Graham.

"Musíš o něm něco vědět, jinak bys přeci nepřišel na ty otisky, " řekl Crawford.

"Měl jsi důkazy na tý zatracený zdi, Jacku. Tohle na mě neházej. Hele, nečekej toho ode mě zase tolik, jasný?"

"Určitě ho dostanem. A ty to víš, že ho dostanem, nemám pravdu?"

"Vím to. Buď tak a nebo holt jinak."

"Co znamená tak?"

"Najdeme důkazy, které jsme přehlédli."

"A jinak?"

"Udělá to zase a zase, až jednou v noci nadělá příliš hluku a manžel se dostane k bouchačce včas."

"Žádná jiná možnost neexistuje?"

"Myslíš, že ho jako třeba zhlédnout v přeplněné nádražní hale? Ne, to si mě pleteš s Ezio Pinzou, ten to tak dělal. Králíček Zubáček to bude dělat dál a dál, dokud nebudeme chytřejší a nebo dokud nebudeme mít kliku. Sám od sebe toho nenechá."

"Proč?"

"Protože se mu to strašně líbí."

"Tak vidíš, že o něm něco víš, " řekl Crawford.

Graham promluvil teprve, když byli už venku na chodníku.

"Počkej do dalšího úplňku, " řekl Crawfordovi. "Pak mi teprve řekneš, kolik toho o něm vím."

Graham se vrátil do hotelu a dvě a půl hodiny spal. Vzbudil se v poledne, osprchoval se a objednal si kávu a sendvič. Bylo načase podívat se na spis Jacobiů, došlý z Birminghamu. Vydrhl si brýle hotelovým mýdlem a usadil se se spisem u okna. Prvních pár minut zvedal hlavu při každém zvuku, když zaslechl kroky na chodbě nebo vzdálené zabouchnutí dveří výtahu. Potom už ale nevnímal nic jiného než spis. Číšník s podnosem zaklepal a chvilku počkal, znovu zaklepal a počkal. Nakonec nechal oběd za dveřmi na zemi a účet si podepsal sám.

4. KAPITOLA

Hoyt Lewis, kontrolor elektroměrů georgijských elektrorozvodných závodů, zaparkoval svou dodávku pod velkým stromem v aleji a pohodlně se usadil s krabicí na svačinu. Nebyl to žádný požitek otevírat krabici teď, když si svačiny připravoval sám. Už tam na něj nečekal žádný vzkaz, žádné sladké překvapení.

Měl už sendvič zpoloviny snědený, když jej od jídla vyrušil silný hlas tak prudce, až poskočil.

"Určitě jsem zase spotřeboval elektriku nejmíň za tisíc dolarů, že ano?"

Otočil se a v okýnku dodávky uviděl zarudlou tvář H. G. Parsonse. Parsons měl na sobě bermudy a v ruce zahradní koště.

"Nerozuměl jsem, co jste říkal."

"Určitě mi jdete říct, že jsem tenhle měsíc spotřeboval elektriku nejmíň za tisíc dolarů. Už mi rozumíte?"

"Nevím, kolik jste spotřeboval, protože jsem ještě neodečetl váš elektroměr, pane Parsonsi. Až ho odečtu, zapíšu to na tenhle kus papíru, přímo sem."

Parsons byl velmi rozmrzelý svým účtem za elektriku. Stěžoval si na elektrorozvodné závody, že jej šidí.

"Pečlivě sleduju, kolik spotřebuju, " řekl Parsons. "A půjdu s tím na městský úřad."

"Chcete odečítat svůj elektroměr se mnou? Můžeme to udělat hned a -"

"Vím, jak se odečítá elektroměr. Určitě byste to taky zvládnul, kdyby vás to tolik neobtěžovalo."

"Mohl byste být chvíli zticha, Parsonsi?" Lewis vystoupil z auta. "Alespoň na chvíli! Minulý rok jste na elektroměr přidělal magnet. Vaše žena mi řekla, že jste zrovna v nemocnici, tak jsem to přešel jen tak a

neřekl ani slovo. Když jste do něj pak ale nalil ten sirup, nahlásil jsem to. Ale taky vím, že když jsme vám to započítali, tak jste to zaplatil.

Váš účet se tak zvednul až potom, co jste si sám překopával všechnu elektriku. Stokrát jsem vám říkal, někde vám to probíjí naprázdno. Ale vy, zavolal jste si snad elektrikáře, aby se vám na to podíval? Kdepak, to né, vy si zavoláte k nám do kanceláře a nadáváte tam na mě. Člověk by z vás dostal psotník." Lewis byl vzteky celý rudý.

"Však já na to přijdu, " řekl Parsons a pomalu zamířil alejí dolů ke svému dvorku. "Poslali sem na vás kontrolu, Lewisi. Viděl jsem, jak po vás někdo kontroloval vaši trasu, " řekl už přes plot. "Už hezky brzo budete muset makat jako každý druhý."

Lewis nahodil motor a pokračoval dolů alejí. Ted' si bude muset najít nějaké jiné místo, kde mohl svačinu dojíst. Štvalo ho to. Velký stinný strom byl už léta příjemným místem na oběd. Bylo to zrovna za domem Charlese Leedse.

V půl šesté večer zajel Hoyt Lewis, ted' už svým autem, do klubu "Kárová devítka", kde si dal pár panáků, aby se mu pozvedla nálada.

Když pak volal své manželce, která od něj před časem odešla, jediné, co jej napadlo říct, bylo "Byl bych moc rád, kdybys mi zase připravovala obědy."

"Na to jsi měl, frajere, myslet dřív, " řekla a zavěsila.

Zahrál si jednu nudnou partii kulečnicku s nějakými opraváři a s dispečerem ze závodu a přitom koukal po lidech okolo. Károvou devítku začaly zaplňovat ty zatracené úřednický myši z venkovních spojů. Všichni měli stejný malý knírek a velký prsten na malíčku. Určitě se tady brzo zase začnou roztahovat s tím svým debilním terčem na šipky. Tady už se člověk nemůže na nic spolehnout.

"Hej, Hoyte. Dáš si se mnou jedno pivko?" Byl to jeho šéf, Billy Meeks.

"Hele, Billy, potřebuju si s tebou o něčem promluvit."

"O co jde?"

"Znáš toho starýho zasranýho parchanta Parsonse, co sem pořád volá?"

"Když už na to přišlo - volal mi minulý týden, " řekl Meeks. "Co je s ním?"

"Říkal, že po mně někdo kontroluje moji trasu, jakoby měl někdo snad ten dojem, že nedělám obchůzky. Doufám, že si nemyslíš, že si odečítám elektroměry doma za kamnama, nebo snad jo?"

"To rozhodně ne."

"Nemyslíš, že ne? Víš, teda, jestli někoho seru, tak chci, aby mi to řekl rovnou do očí."

"A ty si myslíš, že kdybys mě něčím sral, tak bych se ti to bál říct přímo?"

"Ne."

"Tak poslouvej. Kdyby po tobě někdo kontroloval trasu, tak bych o tom věděl. O takových věcech nadřízený vždycky vědí. Nikdo tě nekontroluje, Hoyte. Toho Parsonse si prostě nevšímej, je to starej rejpal. Zavolal minulý týden a řekl: "Gratuluju, že už jste si konečně došlápli na toho Hoyta Lewise." Nevěnoval jsem tomu žádnou pozornost."

"Škoda, že na něj nemůžeme kvůli tomu elektroměru vytáhnout paragraf, " řekl Lewis. "Zrovna jsem tam v aleji obědval, když se tam na mě dneska vyřítil. Potřeboval by pořádně nakopat do prdele, to by potřeboval."

"Taky jsem tam sedával, když jsem ještě dělal tuhle trasu, " řekl Meeks. "Řeknu ti, chlapče, jednou jsem viděl paní Leedsovou - no, asi bych o tom neměl mluvit ted', když je mrtvá - ale prostě jednou nebo dvakrát jsem ji viděl, jak se tam na dvorku jen tak v plavkách opaluje. Hmmm... Ta ti měla bříško jako broskvičku. To s nima byla zatracená smůla. Byla to moc pěkná ženská."

"Už někoho chytli?"

"Ne."

"Zatracená smůla, že dostal zrovna Leedsovy, když starý Parsons byl k dispozici jen o pár kroků dál, " poznamenal Lewis.

"Něco ti teda řeknu. Já bych svoji starou nenechal povalovat se na dvorku v nějakých plavečkách ani za nic. Ona sice říká "Kdo mě tak asi uvidí, ty hlupáku?" Já jsem jí to ale pěkně naservíroval, řekl jsem, hele, nikly nevíš, jakej vyšinej parchant může skočit přes plot s vytaženým šroubovákem. Mluvili s tebou už poldově? Ptali se tě, jestli jsi někoho neviděl?"

"Jo. Myslím, že prošli všechny, co tam maj rajón. Pošťáky, prostě všechny. Celý týden, až do dneška, jsem dělal Laurelwood na druhém konci ulice Betty Jane." Lewis si hrál s etiketou na svém pivu. "Říkáš, že ti Parsons volal minulý týden?"

"Jo."

"Tak to teda musel opravdu vidět někoho, jak mu odečítá elektroměr. Kdyby si to dneska vymyslel jen tak, aby mě naštvál, nemohl by ti přece minulý týden volat. Říkáš že ty jsi nikoho neposlal, a mě tam určitě vidět nemohl."

"Možná že viděl někoho od Jihovýchodních. Jak něco kontrolují."

"Možná."

"Ale v těhle místech s nima přece rajón spojený nemáme."

"Co myslíš, neměl bych zavolat poldy?"

"Tím nic nezkazíš," řekl Meeks.

"To ne, a Parsonsovi jedině prospěje, když bude mít co do činění se zákonem. Určitě se posere strachy, až mu zastaví před domem."

5. KAPITOLA

Graham se vrátil do domu Leedsových pozdě odpoledne. Tentokrát vstoupil předním vchodem a snažil se nedívat na nepořádek, který vrah v domě udělal. Všechno hrozné už viděl - spisy, skvrny, těla. O tom, jak zemřeli, toho už věděl dost. Dnes jej zajímalo, jak žili.

Takže podrobná prohlídka. V garáži stály stejnš a pečlivě udržované a patrně taky starostlivě udržované motorový člun na vodní lyžování. Byly tu taky golfové hole a horské kolo. Všechno elektrické nářadí bylo skoro nepoužité. Hračky pro dospělé.

Graham vytáhl z golfového vaku klínovou hůl. Byla pro něj příliš dlouhá, takže když se pokoušel o neohrabaný švih, musel si přehmátnout. Když vak opíral zpátky o zed', vydechl na něj vůni surové kůže. Věci Charlese Leedse.

Graham sledoval Charlese Leedse po domě. Jeho lovecké trofeje rozvěšené po stěnách pracovny. Sbírka Velkých klasiků vyrovnána přesně do řady. Scwanecovy ročenky Na policích ležely knihy H. Allena Smithe, Perelmana a Maxe Shulmana. Vonnegut a Evelyn Waugh. Forresterovo "Bít na poplach" leželo otevřené na stole.

Ve skříni v pracovně našel dobrou loveckou pušku, Nikon kameru osmičku Bolex Super a promítačku. Graham, který sám kromě základního rybářského vybavení, volkswagena ze třetí ruky a dvou beden Montrachetu nevlastnil skoro nic, pocítil vůči těmhle hračkám pro dospělé určitou nechuť a přemýšlel proč asi.

Kdo byl Leeds? Úspěšný daňový poradce, fotbalový fanoušek, statný, vysoký člověk, který se rád smál, člověk, který se zvedl a i s proříznutým hrdlem se pustil do boje.

Graham jej následoval po celém domě a nějakého podivného smyslu pro povinnost. Tím, že se o něj zajímal nejdřív, jako by žádal o jeho svolení podívat se na jeho ženu.

Graham cítil, že právě ona sem tu zrůdu přilákala, stejně jako cvrlikající cvrček přitahuje smrt v podobě odporné mouchy s krví podlitýma očima.

Tak tedy paní Leedsová.

Nahoře v patře měla svůj malý pokojík. Když Graham vystupoval po schodech nahoru, podařilo se mu vyhnout se pohledem ložnici. Pokoj byl celý do žluta a zdál se netknutý až na rozbité zrcadlo nad toaletním stolem. Před šatníkem ležel na zemi pár mokasín z jemné kůže tak, jakoby je paní Leedsová se sebe právě shodila. Přes kliku visel přehozený její župan a šatník sám odhaloval ten mírný nepořádek příznačný pro ty ženy, které mají na starost úklid mnoha jiných šatníků. Na toaletním stole ležel ve švestkově modré sametové skřínce deník paní Leedsové. Klíček byl připevněn k víku spolu s kontrolní visačkou z policejního evidenčního oddělení.

Graham se posadil na elegantní bílou židli a deník namátkou otevřel:

23. prosince, středa, u maminky. Děti ještě stále spí. Když nechala maminka zasklít verandu, hrozně mi vadilo, jak to změnilo ráz celého domu, ale je to příjemné, pěkně si tu v teple sedět a přitom moci pozorovat sníh za okny. Kolik vánoc bude maminka ještě schopna zvládnout celý tenhle dům plný dětí? Doufám, že hodně. Včerejší cesta z Atlanty byla hrozná, už od Raleighu sněžilo. Museli jsme jet krokem. Byla jsem už utahaná z toho úmorného balení. Před Chapel Hill Charles zastavil a vylezl. Odloupl z větve několik rampouchů, aby mi mohl namíchat martini. Když se pak vracel k autu, bořil se dlouhýma nohama hluboko do sněhu. Ve vlasech a na řasách se mu třpytil sníh a já jsem si uvědomila, jak ho miluju. Bylo to takové kratičké bodnutí, které sice trochu zabolí, ale pak hned se po těle rozlije příjemné teplo. Doufám, že mu ta bunda bude akorát. Jestli mi dá ten příšerný prsten, co vypadá jako bižuterie, tak asi umřu. Mohla bych pak jediné nakopat ten Madelynin pomerančovitý zadek za to, že se pořád vytahuje s tím svým. Čtyři absurdně obrovské brillianty barvy špinavého sněhu. Led na rampouchách je tak úžasně čistý. Sluníčko svítilo skrze okno auta a na ulomeném kousku rampouchu, který čouhal ze sklenice, se objevila malá duha. Ruka, ve které jsem sklenici držela, byla najednou červená a zelená. Mohla jsem barvy na ruce přímo cítit. Zeptal se mě, co bych chtěla k vánocům, a já jsem si dala ruce k puse a zašeptala: "Toho tvýho macka, ty hlupáku, a pořádně hluboko." Malá lysinka vzadu na hlavě mu celá zrudla. Pořád se bojí, že nás uslyší děti. Muži vůbec nemají důvěru k šeptání.

Tady byla stránka zašpiněná popelem z cigarety některého z detektivů.

Jak se pomalu stmívalo, Graham se prokousával přes operaci krčních mandlí holčičky až k obavám, které se objevily v červnu, kdy paní Leedsová objevila na prsu malou bulku (Bože, děti jsou ještě tak malé!).

O tři stránky později byla z bulky už jen malá benigní cysta, kterou šlo lehce odstranit.

Dr. Janovich mě dnes odpoledne zcela uklidnil. Cestou z nemocnice jsme zastavili u jezera. Nepobyli jsme tam nijak dlouho. Zdá se, že člověk nikdy nemůže mít tolik času, kolik by chtěl. Charlie měl s sebou dvě láhve šampaňského obložené ledem, a tak jsme je vypili, a pak jsme krmili kachny, zatímco slunce pomalu zapadalo. Potom Charlie chvíli stál na okraji vody, zády ke mně a myslím, že trochu plakal.

Susan řekla, že se bála, že jí z nemocnice domů přivezeme dalšího bratříčka. Domů!

Graham uslyšel z ložnice zvonění telefonu. Následovalo cvaknutí a šum odpovídajícího automatu. "Dobrý den, zde je Valérie Leedsová. Je mi líto, ale právě teď se nemohu dostat k telefonu. Pokud ovšem po zvukovém signálu zanecháte své jméno a číslo, zavolám vám hned, jak to bude možné. Děkuji."

Graham očekával, že po pípnutí uslyší Crawfordův hlas, ale ozval se jen vyzváněcí tón. Ten na druhém konci zavěsil. Slyšel tedy její hlas; teď ji chtěl vidět. Sešel dolů do pracovny.

V kapse měl cívku s osmimilimetrovým amatérským filmem Charlese Leedse. Tři týdny před svou smrtí nechal Leeds film v obchodě, aby ho odeslali na vyvolání. Nikdy si pro něj nedošel. Policie našla ústřížek v Leedsově peněžence a film z obchodu vyzvedla. Detektivové si prohlédli film spolu s rodinnými fotkami z té doby a nenašli nic, co by je zaujalo.

Graham chtěl vidět Leedsovy živě. Na policejní stanici mu detektivové nabízeli jejich promítačku. On se ale chtěl na film podívat v domě. Neradi, ale přece jen mu jej nakonec z evidenčního oddělení půjčili.

Graham vyhrabal ze skříně v pracovně plátno a promítačku, rozložil je a usadil se do velkého koženého křesla Charlese Leedse. Na opěradle ucítil pod dlaní něco lepkavého - památka na upatlané dětské prstíky. Ruka mu teď voněla po bonbónech.

Byl to takový příjemný němý domácí film, snad v něm bylo jen víc fantazie, než je v podobných filmech obvyklé. Začínal pohledem na psa, šedého teriéra, spícího na předložce v pracovně. Kameraman psa na okamžik vyrušil, takže zvedl hlavu a podíval se do kamery, ale hned po tom zase spokojeně usnul. Ještě jeden, poněkud nepovedený střih na spícího psa. Psík teriér zastříhá ušima, zvedne se, zašteká a kamera ho následuje až do kuchyně. Tam se přede dveřmi zastaví, čeká a zuřivě vrtí useknutým ocáskem.

Graham se kousal do spodního rtu a čekal také. Dveře na plátně se otevírají a vstupuje paní Leedsová s nákupem. Překvapeně zamrká, rozesměje se a volnou rukou si upravuje rozcuchané vlasy. Jak odchází ze záběru, pohybuje rty, a za ní se objeví děti s menšími balíčky v náručí. Holčičce je šest let a chlapcům osm a deset.

Mladší z chlapců, zjevně hvězda domácích filmů, se chytne za uši a začne s nimi zuřivě kroutit. Kamera je posazena hodně vysoko. Leeds měřil podle ohledávací zprávy něco přes sto devadesát centimetrů.

Podle Grahama musela být tahle část filmu točená brzy na jaře. Děti měly na sobě větrovky a paní Leedsová vypadala bledá. V márnici už byla hodně opálená a bylo zřetelně vidět bílé stopy po plavkách. Následovaly krátké prostřihy na chlapce, jak hrají ve sklepě ping-pong, a na Susan, která ve svém pokoji balí dárek, v plném soustředění má špičku jazyka vystrčenou a do čela jí padá pramen vlasů. Baculatou ručičkou si vlasy odhrne dozadu, stejně jako její matka dole v kuchyni. V další scéně je Susan ve vaně plné pěny, skrčená jako žabička. Na hlavě má obrovskou koupací čepici. Úhel kamery je už nižší a vše je poněkud rozostřené. Zcela určitě práce některého bratříčka. Záběr končí němými výkřiky Susan, která se snaží zakrýt si svá šestiletá nadra, zatímco koupací čepice jí sjede až po bradu.

Pan Leeds se nedá zahanbit a překvapí paní Leedsovou ve sprše. Sprchový závěs se teatrálně vlní a vzdouvá jako při představení pro mateřské školky. Zpoza závěsu se vynoří ruka paní Leedsové třímající velikou mycí houbu. Scéna končí objektivem utopeným v mýdlovou pěně.

Celý film uzavírá pohled na Normana Vincenta Paela mluvícího v televizi a panoramatický záběr na Charlese Leedse podřimujícího v křesle, kde nyní sedí Graham.

Graham zíral na prázdný, osvětlený čtverec na plátně. Leedsovi se mu líbili. Bylo mu líto, že je musel vidět v márnici. Pomyslel si, že šilenci, který je navštívil, se patrně líbili také. Ale tomu se přeci jen líbili víc taková, jací jsou teď.

Graham měl pocit, jako by byl opilý. Plaval v hotelovém bazénu téměř až do úplného vyčerpání, a když vylézal z vody hlavou se mu současně honily dvě představy - martini a chuť Mollyiných rtů.

Martini si namíchal do plastického kelímku sám a zatelefonoval Molly.

"Ahoj kotě."

"Ahoj miláčku. Odkud voláš?"

"Ále, z toho zatraceného hotelu v Atlantě."

"Jak to jde?"

"Nic moc. Je mi smutno."

"Mně taky"

"Chtěl bych tě."

"Já tebe taky"

"Řekni mi něco o sobě."

"No, dneska jsem měla výstup s paní Holperovou. Chtěla vrátit šaty, které měly na zadku velikou skvrnu od whisky. Víš stoprocentně, že je měla na sobě na tom Jayceiným večírku."

"A cos jí na to řekla?"

"Řekla jsem, že jsem jí je tak neprodala."

"A co ona?"

"Řekla, že nikdy neměla s vrácením žádné problémy a to byl taky jeden z důvodů, proč nakupovala u mě a ne v ostatních obchodech, které zná."

"A cos jí na to řekla ty?"

"Já jsem řekla, že je mi nanic z toho, že Will mluví po telefonu jako idiot."

"Aha."

"Willy je fajn. Chodí teď zakrývat nějaká želví vejce, co vyhrabali psi. Řekni mi, co děláš ty."

"Čtu zprávy a jím hotelový fujtajbly"

"Taky asi trochu přemýšlíš, ne?"

"Trochu."

"Můžu ti nějak pomoci?"

"Nemůžu najít nic, čeho bych se chytil, Molly Nemáme dost informací. Nebo spíš informací máme hodně, ale ještě jsem v tom nenašel to pravé."

"Budeš tedy nějaký čas v Atlantě? Nechci tě nutit, aby ses vrátil domů, - prostě by mě to zajímalo."

"Nevím. Určitě tu ještě alespoň pár dní budu. Stýská se mi po tobě."

"Chceš mluvit o milování?"

"Myslím, že bych to nesnesl. Asi bysme radši neměli."

"Neměli co?"

"Mluvit o milování."

"O.K., ale nebude ti vadit, když na to budu přesto myslet?"

"To rozhodně ne."

"Máme nového psa."

"Proboha."

"Vypadá to jako kříženec baseta a pekinéze."

"Úžasný."

"Má hrozně velký koule."

"S tím si, prosím tě, nedělej starosti."

"Skoro je courá po zemi. Když běží, tak je musí zatahovat."

"To určitě neumí."

"Ale umí. To ty nemůžeš vědět."

"Ale můžu."

"Umíš snad ty zatahovat ty svoje?"

"Já si to hned myslel, že k tomu. stejně dojdeme."

"No-"

"Když už to teda musíš vědět, tak jsem je jednou zatáhl."

"Kdypak to bylo?"

"Ještě zamlada. Musel jsem se rychle dostat přes plot z ostnatých drátů."

"Proč?"

"Ale, nesl jsem si jeden meloun, který jsem si sám nevypěstoval."

"Takže jsi zdrhal? A od koho?"

"Od tatínka mého kulatého kamaráda. Následován svými psy se vyřítíl ze svého obydlí jen v trenýrkách a zuřivě mával vzduchovkou. Naštěstí se zamotal do špagátů od fazolí a dal mi tak náskok."

"Střílel po tobě?"

"V tu chvíli jsem byl o tom přesvědčen. Ale ty varovné zvuky, které mě v tom utvrzovaly, mohly stejně dobře vycházet z mého zadního zdroje. V tomhle jsem nikdy neměl dost jasno."

"A dostal ses přes ten plot?"

"Bez problémů."

"Zločinecký sklony už v tomhle věku"

"Nemám žádný zločinecký sklony."

"Jasně, že nemáš. Přemýšlím o tom, že bych vymalovala kuchyň. Jaká barva by se ti líbila, Wille? Jakou barvu máš rád? Jsi tam?"

"No, snad žlutou. Vymaluj to žlutě."

"Žlutá pro mě není moc dobrá. Vypadala bych u snídaně jako vodník."

"Tak modrou."

"Ta je moc studená."

"Tak to pro mě za mě vymaluj třeba narůžovo jako dětský prdýlky... Hele, podívej se, možná budu doma, co by řekl švec a zajdeme spolu do obchodu s barvama a pak si dáme brambůrky a něco dobrého k pití, O. K.? A možná bysme mohli koupit nějaký nový kliky a tak."

"Nový kliky? Jo, to bysme koupit mohli. Nevím, proč pořád mluvím o všech těchhle nesmyslech. Hele, podívej, miluju tě a stýská se mi po tobě a ty zase děláš to, co dělat máš. Taky tě to něco stojí, to já vím. Jsem tady a budu tady vždycky, když se budeš chtít vrátit domů a nebo za tebou přijedu kdykoliv a kamkoliv budeš chtít. To je všechno."

"Molly. Milá moje. Jdi si lehnout."

"Dobře."

"Dobrou noc."

Graham se položil s rukama založenýma za hlavou a snažil se přivolat představu večerí strávených s Molly. Krabí se Sancerre a vánek prosycený solí a vůní vína.

Ale nemohl si pomoci a musel se začít vrtat v rozhovoru, který právě skončil. Po té nevinné poznámce o

zločineckých sklonech na ni vyjel jako idiot.

Graham nechápal, co na něm Molly vidí.

Zavolal na policejní ředitelství a nechal Springfieldovi vzkaz, že by chtěl ráno začít pomáhat s pochůzkami. Nic jiného se nedalo dělat.

Gin mu pomohl usnout.

6. KAPITOLA

Na stole Buddyho Springfieldda ležely na průklepácích kopie záznamů všech telefonátů týkajících se Leedsových. Ve středu ráno v sedm hodin, když se Springfield objevil ve své kanceláři, jich bylo 63. Na zprávě, která ležela nahoře, byl červený vykřičník.

Stálo v ní, že Birminghamská policie našla za Jacobiovic garáží kočku, pohřbenou v krabici od bot. Měla kytku mezi packami a byla zabalená do kuchyňské utěrky. Na víku krabice bylo dětskou rukou napsáno jméno kočky. Neměla žádný obojek. Víko na krabici přidržel drát uvázaný na babský uzel.

Birminghamský soudní lékař tvrdí, že kočka byla uškrcena. Oholil ji a zjistil, že kůže nebyla nikde porušena. Springfield si potíkal nožičkou brýlí o přední zuby. Narazili na měkkou půdu a lopatou krabici vykopal.

Žádnou zatracenou methanovou sondu nepotřebovali. Ale stejně - Graham měl nakonec pravdu.

Šéf detektivů si naslinil palec a pustil se do zbytku průklepáků. Většinou to byly zprávy o podezřelých vozidlech, která se v okolí minulý týden vyskytovaly, neurčité popisy, které obvykle udávaly jen typ či barvu auta. Čtyři anonymní telefonáty typu "vyřídím vás jako Leedsovi", které obdrželi obyvatelé Atlanty.

Zpráva Hoyta Lewise byla uprostřed hromádky. Springfield zavolal strážného, který měl přes noc službu.

"Co víte o té zprávě toho kontrolora elektroměrů, o tom Parsonsovi? Je to zpráva číslo 48."

"Snažili jsme se hned včera večer zjistit, který závody v tý aleji někoho mají, šéfe," řekl strážný. "Během dopoledne bychom to měli mít."

"Sežeňte to hned," řekl Springfield. "Proveďte hygienu, městské stavební orgány, zjistěte, kdo má v aleji stavební povolení a zavolejte mi do mého auta."

Vytočil čísla Willa Grahama. "Wille? Počkejte na mě za deset minut před vaším hotelem, uděláme si malou vyjížďku."

V 7. 45 zaparkoval Springfield skoro až na samém konci aleje. Šli s Grahamem vedle sebe v kolejkách vyježděných ve šterkové cestě nákladáky. Dokonce i tak brzo zrána silně pražilo slunce.

"Musíte si sehnat nějaký klobouk," řekl Springfield. Svůj vlastní elegantní slamák měl vražený hluboko do čela. Plot z pletiva na zadním konci pozemku Leedsových byl porostlý vínem. Zastavili se u elektroměru na sloupku. "Jestli šel dolů tudy, mohl vidět celý zadek domu," řekl Springfield.

Stačilo jen pět dní a pozemek Leedsových začínal vypadat zanedbaně. Trávník byl neposekaný a mezi stébly vykukovaly divoké cibule. Dvorek byl posetý malými větvičkami. Graham měl chuť je posbírat. Dům jakoby spal; prosklená veranda byla posetá skvrnami a pruhy dlouhých ranních stínů, které na ni házely okolní stromy. Jak tam tak se Springfieldem v aleji stáli, Graham náhle viděl sám sebe, jak nahlíží do zadního okna a otevírá dveře verandy. Bylo to podivné, jak se jeho včerejší představa zloděje vstupujícího do domu zdála teď za denního světla absurdní. Pozoroval houpačku, jak se v mírném vánku zlehka pohupuje.

"Tohle vypadá na Parsonse," řekl Springfield.

H. G. Parsons byl hned zrána na nohou a rýpal se v záhonu v zahradě o dva domy dál. Springfield a Graham přešli k Parsonsovým zadním vratům a zastavili se u popelnic. Jejich víka byla řetězem připevněna k plotu.

Springfield metrem změřil výšku, ve které byl na sloupku umístěn elektroměr.

Měl zprávy o všech Leedsových sousedech. Z poznámek o Parsonsovi vyčetl, že odešel předčasně do důchodu z poštovního úřadu na žádost svého nadřízeného. Podle výpovědi zmíněného nadřízeného byl

Parsons "čím dál tím víc roztržitý".

Ve Springfieldových poznámkách byly také nejrůznější drby. Sousedé říkali, že Parsonsova manželka zůstává, jak jen může, u své sestry v Maconu a že syn mu už dokonce ani netelefonuje.

"Pane Parsons, pane Parsons," zavolal Springfield.

Parsons opřel zahradnické vidle o stěnu a přešel k plotu. Na sobě měl sandály a bílé ponožky. Na palcích byly vidět skvrny od trávy a hlíny. Tvář měl jasně růžovou.

Arterioskleróza, pomyslel si Graham. Asi si vzal právě léky.

"Prosím?"

"Pane Parsons, můžeme si s vámi promluvit? Věříme, že byste nám mohl pomoci," řekl Springfield.

"Vy jste z elektrorozvodných závodů?"

"Ne, já jsem Buddy Springfield z policejního oddělení."

"To je tedy kvůli té vraždě. Já i moje žena jsme byli v Maconu, ale to už jsem všechno řekl tomu strážníkovi."

"Já vím, pane Parsons. My si chceme promluvit o vašem elektroměru. Vy jste-"

"Jestli vám ten... ten kontrolor napovídal, že jsem udělal něco nezákonného, tak to jenom..."

"Ne, ne. Pane Parsons, vy jste prý viděl před týdnem nějakého cizího člověka, jak vám kontroluje elektroměr."

"Ne."

"Víte to určitě? Myslel jsem, že jste Hoytovi Lewisovi řekl, že po něm váš elektroměr někdo kontroloval."

"To jsem řekl. Už taky bylo na čase. Dávám si na tohle zatracený pozor a městský úřad o tom ode mě dostane celou podrobnou zprávu."

"Jistě, pane. Určitě se o to postarají. Koho jste u toho elektroměru viděl?"

"Nebyl to žádný cizí člověk. Byl to někdo z georgijských elektráren."

"Jak to víte?"

"No, vypadal jako kontrolor elektroměrů."

"Co měl na sobě?"

"No to, co nosí všichni, alespoň myslím. Co to vlastně je? Hnědé montérky a čepice."

"Viděl jste mu do tváře?"

"To si nevzpomínám. Viděl jsem ho z okna kuchyně. Chtěl jsem si s ním promluvit, ale musel jsem se obléci, a když jsem vyšel ven, byl už pryč."

"Měl dodávku?"

"Nevzpomínám si, že bych nějakou viděl. O co vám vlastně jde? Proč to chcete vědět?"

"Prověřujeme všechny, co se tady v okolí minulý týden vyskytovali. Je to opravdu důležité, pane Parsons. Pokuste si, prosím, vzpomenout."

"Takže to je kvůli té vraždě. Ještě jste nikoho nezatkli, nebo snad ano?"

"Ne."

"Zrovna včera jsem pozoroval ulici a za celých patnáct minut neprojelo ani jediné policejní auto. To, co se stalo Leedsům, je úplně příšerné. Moje žena byla celá bez sebe. Jsem zvědavý, kdo si teď koupí ten jejich barák. Zrovna tuhle jsem viděl, jak si ho prohlíží nějaký černoši. Víte, s Leedsovými jsem měl sice nějaké debaty kolem dětí, ale jinak to byli hodný lidi.

Samozřejmě, Leeds nikdy neudělal nic s tím jejich trávníkem, jak jsem mu radil. Ministerstvo zemědělství vydalo několik znamenitých brožůrek, jak se zbavit plevelu v trávníku. Nakonec jsem mu je prostě hodil do schránky. Věřte mi, když sekal trávník, tak se z těch divokých cibulí člověk málem udusil."

"Pane Parsons, kdy přesně jste toho chlapíka v aleji viděl?" zeptal se Springfield.

"Nejsem si jistý, zkoušel jsem si už vzpomenout."

"Zkuste si vybavit denní dobu. Bylo ráno? Poledne? Odpoledne?"

"Znám denní doby, nemusíte mi je tady jmenovat. Snad odpoledne. Nevzpomínám si."

Springfield si mnul zátylek. "Je mi líto, pane Parsons, ale já to musím vědět přesně. Mohli bychom zajít do vaší kuchyně a vy byste nám mohl ukázat, odkud jste ho viděl?"

"Chci vidět vaše průkazy. Obou dvou."

V domě bylo ticho, mrtvo; všechno dokonale vyleštěné. Uklizeno. Urovnáno. Ten zoufalý pořádek stárnoucího manželského páru, který vidí, že mu život začíná protékat mezi prsty.

Graham zatoužil zůstat venku. Byl si jistý, že v zásuvkách je uložené vyleštěné stříbro s vajíčkem mezi špicemi svícnů. Nech toho a radši se snaž vytáhnout něco z toho starýho prd'oly.

Z okna v kuchyni nad dřezem byl dobrý výhled na dvorek za domem.

"Tak tady odtud. Jste spokojeni?" zeptal se Parsons. "Je tam odsud vidět. Nikdy jsem s ním nemluvil, nepamatuji si, jak vypadal. Jestli je to všechno, mám spoustu své práce."

Graham teď poprvé za celou dobu promluvil. "Říkal jste, že jste se musel obléct, a když jste vyšel, byl už pryč. Takže jste tedy nebyl oblečený, je to tak?"

"Ne."

"Odpoledne? Cítil jste se snad nějak špatně, pane Parsonsi?"

"Co si dělám doma ve svém domě, je moje věc. Když budu chtít, tak tady budu klidně chodit převlečený za klokana. Proč radši nehledáte někde toho vraha. Asi že tady uvnitř je příjemný chládek."

"Vím, že jste už v důchodu, pane Parsonsi, takže je vlastně asi jedno, jestli se každý den oblékáte nebo ne. Často se prostě neoblékáte vůbec, nemám pravdu?"

Žily na Parsonsových spáncích naběhly. "To, že jsem v důchodu, ještě neznamena, že se každý den neoblékám a nemám co na práci. Prostě mi bylo horko, a tak jsem zašel dovnitř a osprchoval se. Pracoval jsem. Hnojl jsem zahradu a za to odpoledne jsem toho udělal rozhodně víc, než uděláte dneska vy dva."

"Cože jste to dělal?"

"Hnojl."

"A který den obvykle hnojíte?"

"V pátek. Bylo to minulý pátek. Ráno mi dovezli celou hromadu a já jsem musel... Musel jsem to odpoledne celé rozkydat. Můžete se zeptat v zahrádkářském svazu, kolik toho bylo."

"A pak vám začalo být vedro a tak jste zašel dovnitř a dal si sprchu. Co jste dělal v kuchyni?"

"Připravoval jsem si sklenici ledového čaje."

"To jste si tedy šel asi pro led, ne? Ale lednice je támhle, daleko od okna."

Zmatený a popletený Parsons se podíval od okna na lednici. Jeho oči byly prázdné jako rybí oči na trhu na konci dne. Ale pak se mu vítězoslavně rozzářily. Přešel ke skříňce vedle dřezu.

"Stál jsem zrovna tady a bral jsem si sacharin a v tom jsem ho uviděl. Zrovna tady. A teď, jestli už jste skončili s tím šťouráním..."

"Myslím, že viděl Hoyta Lewise," řekl Graham.

"Já taky," řekl Springfield.

"Nebyl to Hoyt Lewis. Určitě to nebyl on." Parsonsovi vyhrkly slzy do očí.

"Jak to víte?" řekl Springfield. "Mohl to být Hoyt Lewis a vy jste si jen myslel, že..."

"Lewis je opálený. Má umaštěné vlasy a ty příšerné kotlety" Parsons zvýšil hlas a mluvil tak rychle, že mu téměř nebylo rozumět. "Podle toho to vím. Lewis to nebyl určitě. Tenhle maník byl bledší a měl blond vlasy. Sklonil se, když zapisoval do papírů, takže jsem mu viděl pod klobouk. Byl to blondák. Na krku měl vlasy rovně zastřížený."

Springfield stál před ním naprosto klidně a když promluvil, byla z jeho hlasu stále ještě slyšet určitá skepse.

"A co obličej?"

"Nevím. Snad měl kníra."

"Jako má Lewis?"

"Lewis žádný knír nemá."

"Aha," řekl Springfield. "Měl elektroměr tak ve výšce očí a nebo se na něj díval zezdola?"

"Myslím, že asi ve výšce očí."

"Poznal byste ho, kdybyste ho uviděl znovu?"

"Ne."

"Jak byl asi starý?"

"Moc starý ne. Nevím."

"Viděl jste někde kolem něj Leedsovic psa?"

"Ne."

"Podívejte, pane Parsonsi, vidím, že jsem se mýlil," řekl Springfield. "Velmi jste nám pomohl. Pokud vám to nebude vadit, pošleme vám sem našeho výtvarníka a vy ho posadíte tady v kuchyni a třeba s ním dáte nějak dohromady, jak ten chlapík vlastně vypadal. Lewis to určitě nebyl."

"Nechci, aby se moje jméno dostalo do novin."

"Nedostane."

Parsons za nimi vyšel ven.

"Na téhle zahradě je vidět pěkný kus práce, pane Parsonsi," řekl Springfield. "Zasloužila by vyhrát nějakou cenu."

Parsons neodpověděl. Jeho tvář byla rudá a napjatá, oči zvlhlé. Stál tam v těch svých plandavých šortkách a sandálech a probodával je pohledem. Jak odcházeli ze zahrady, popadl vidle a zuřivě se začal rýpat v zemi, kytky nekytky, až hnůj lítal po celém trávníku.

V autě zapnul Springfield svůj rádiový telefon. Žádný z městských podniků a služeb se k tomu člověku v aleji den před vraždou nehlásil. Springfield předal Parsonsův popis a ještě nějaké instrukce pro výtvarníka.

"Řekněte mu, ať nejdřív namaluje sloupek elektroměru a s tím pak mohou začít. Musí se mu to snažit ulehčit."

"Náš výtvarník hrozně nerad dělá v terénu," řekl šéf detektivů Grahamovi, když se jeho elegantním fordem proplétali hustým provozem na ulici. "Má rád, když si ho při práci můžou okukovat sekretářky a když svědek nervózně přešlapuje a pokukuje přes rameno. Policejní stanice je zatraceně špatné místo, když máte vyslyšet někoho, koho nepotřebujete vystrašit. Jakmile budeme mít ten obrázek, obejdeme s tím dům po domu celou čtvrť. Mám pocit, Wille, že jsme konečně na něco padli. Nic světoborného, ale přeci něco, nemyslíte? Ještě že se ten starý blázen takhle chytil. Teď se do toho musíme pustit."

"Jestli ten chlap v aleji je ten, kterého hledáme, je to zatím to nejlepší, co máme," řekl Graham. Byl znechucen sám sebou.

"Přesně tak. Znamená to totiž, že jen tak nevystoupí a nezamíří, kam mu péro ukáže. Musel mít plán. Zůstal ve městě přes noc. Věděl, kam půjde, už den nebo dva před tím. Vybral si místo, zabil domácího miláčka a potom celou rodinu. Co je k čertu tohle za způsob uvažování?" Springfield se odmlčel. "Tohle je vaše parketa, ne?"

"Máte pravdu, to je. Jestli vůbec něčí, tak patrně moje."

"Vím, že jste se s podobnou věcí setkal už dřív. Nelíbilo se vám, když jsem se vás tuhle zeptal na Lectera. Potřebuji si s vámi o tom promluvit."

"To je v pořádku."

"Zabil celkem devět lidí, je to tak?"

"Devět, o kterých víme. Dva další to přežili."

"Co se s nimi stalo?"

"Jeden je připojený na kyslíkový přístroj v nemocnici v Baltimoru. A ten druhý je v nějakém soukromém sanatoriu pro duševně postižené v Denveru."

"Co ho přimělo k tomu, aby to udělal? Jak byl šílený?" Graham pohlédl ven z okénka auta na lidi na chodníku. Jeho hlas zněl lhostejně, jakoby diktoval dopis.

"Dělal to, protože se mu to líbilo. A stále líbí. Doktor Lecter není blázen, alespoň ne takový, jak bychom si blázna představovali. Dělal různé odporné věci, protože v tom nacházel potěšení. Ale když chce, dokáže se chovat naprosto normálně."

"Jak to psychologové nazvali - tu jeho nemoc!"

"Říkají o něm, že je sociopat protože neví, kam by ho jinak zařadili. Má určité znaky toho, čemu se sociopat říká. Nemá výčitky svědomí, necítí žádnou vinu. A má první a ten nejhorší symptom - sadismus na zvířatech v dětství."

Springfield zamručel.

"Ale jinou podobnost byste nenašel," řekl Graham. "Nebyl to žádný životní ztroskotanec, se zákonem neměl předtím žádné opletačky. V drobnostech nebyl povrchní a sobecký, jak sociopati obvykle bývají."

Nedá se říct, že by byl necitlivý. Prostě nevědí, kam by ho zařadili. Jeho elektroencefalogramy ukazují určité zvláštnosti, ale dosud z toho nic nevyčetli."

"A kam byste ho zařadil vy?" zeptal se Springfield.

Graham váhal.

"Čistě pro sebe, kam byste ho zařadil?"

"Je to nestvůra. Beru ho jako jedno z těch ubohých stvoření, které se v nemocnicích čas od času narodí. Krmí to, drží to v teple, ale na přístroje to nenapojí a ono to umře. A Lecterův mozek je podobný, jenže Lecter vypadá normálně, a tak to nikdo nemohl tušit."

"Pár mých známých ze sdružení detektivů je z Baltimoru. Ptal jsem se jich, jak jste na Lectera vlastně přišel. Řekli, že nevědí. Jak jste to udělal? Co bylo první znamení, první pocit, který vás k němu přivedl?"

"Byla to náhoda," řekl Graham. "Ten šestý byl zabitý ve své dílně. Měl tam řezbářské nářadí a také tam byly uložené lovecké potřeby. Byl přivázán k dřevěnému panelu, na kterém nářadí viselo, a byl příšerně potrháný, pořezaný a pokousaný. Ty rány mi něco připomněly. Nemohl jsem si uvědomit co."

"A pak byli ti další."

"Ano. Lecter se do toho pořádně pustil - další tři udělal během devíti dnů. Ale tenhle šestý, ten měl na stehně dvě staré jizvy. Patolog se poptal v místní nemocnici a zjistil, že přibližně před třemi lety spadl se stromu, když byl na lovu s lukem a šíp mu projel skrze nohu.

Podle zprávy jej léčil jakýsi místní chirurg, ale Lecter ho ošetřoval jako první - měl zrovna službu na pohotovosti. Jeho jméno bylo v přijímací knize. Bylo to už sice hodně dlouho od té doby, co ke zranění došlo, ale myslel jsem si, že by si Lecter mohl pamatovat, kdyby bylo to zranění šípem nějak podezřelé, a tak jsem za ním zašel do nemocnice. Tou dobou jsme se plácali od ničeho k ničemu.

Lecter tenkrát pracoval jako psychiatr. Měl příjemnou ordinaci. Spousta starožitností. Říkal, že si na to zranění šípem moc nepamatuje, že ho prostě přivedl jeden z jeho kamarádů z lovu a to bylo všechno. Ale něco mě přeci jen zaujalo. Měl jsem za to, že to bylo něco, co Lecter řekl, nebo snad cosi v jeho kanceláři. Probírali jsme to s Crawfordem. Prošli jsme kartotéku, ale Lecter měl rejstřík čistý. Chtěl jsem si pořádně prohlédnout jeho ordinaci, ale úřední povolení k prohlídce jsme dostat nemohli. Nic jsme proti němu neměli. Tak jsem za ním šel znovu.

Byla zrovna neděle; ordinoval i v neděli. Celá budova byla opuštěná až na pár lidí v jeho čekárně. Ihned si mě všiml. Povídali jsme si a on se snažil vyvinout jakousi zdvořilou snahu mi pomoci a já jsem vzhlédl k nějakým starým lékařským knihám na policice nad jeho hlavou. A věděl jsem, že je to on.

Když jsem se podíval zpátky na něj, snad se něco v mé tváři změnilo, nevím. Věděl jsem to a on věděl, že to vím. Ale pořád jsem nechápal důvod. Nevěřil jsem tomu. Musel jsem to zjistit. Něco jsem zamumlal a vyšel ven na chodbu. Na chodbě byl telefonní automat... Nechtěl jsem ho dráždit, dokud nebudu mít nějakou pomoc. Zrovna jsem mluvil s telefonní centrálou na policii, když se vyplížil z ordinačních dveří přímo za mnou jen v ponožkách. Jediné, co jsem ucítil, byl jeho dech a pak... a pak byl ten zbytek."

"Jak jste to ale věděl?"

"Myslím, že jsem na to nakonec přišel až po týdnu v nemocnici. Byl to Raněný, ilustrace, která byla používaná ve spoustě starých lékařských knih, jako byly ty, co měl Lecter. Ukazuje různé druhy bojových zranění, všechny na jedné postavě. Viděl jsem ji na jednom odborném kursu, který vedl na Universitě Georga Washingtona nějaký patolog. Poloha a zranění šesté oběti byly něco jako kopie Raněného."

"Tak Raněný říkáte? To bylo všechno?"

"No, v podstatě ano. Byla to náhoda, že jsem to viděl. Měl jsem pořádný kus štěstí."

"To tedy určitě."

"Když mi nevěříte, tak co po mně, kurník chcete?"

"Tak tohle jsem neslyšel."

"To je dobře. Nemyslel jsem to tak. Ale přesto bylo to tak, jak jsem vám to řekl."

"O. K." řekl Springfield. "O. K. Díky, že jste mi to řekl. Potřebuju tyhle věci vědět."

Parsonsov popis muže v aleji a informace o kočce a psovi mohly být případná vodítka k zjištění vrahovy

metody. Vypadalo to, že se nejdřív vydá na průzkum jako kontrolor elektroměrů a cítí nutnost zabít domácí miláčky ještě před tím, než půjde zabít rodinu.

Problém, před kterým policie teď stála, byl zda publikovat či nepublikovat tuto jejich teorii.

Kdyby veřejnost znala tyto nebezpečné signály a sledovala je, mohla by policie dostat před dalším vrahovým útokem včasné varování - ale vrah pravděpodobně sledoval tisk také.

Mohl by své zvyky změnit.

Na policii převládal názor, že by tato tenká vodítka měla být uchována v tajnosti, snad jen s výjimkou speciálního oběžníku pro veterináře a zvířecí útulky, který by obsahoval žádost o okamžité nahlášení jakéhokoliv zmrzačení zvířete.

To ovšem znamenalo neposkytnout veřejnosti nejlepší možné varování. Byla to morální otázka a policie si s tím nevěděla moc rady.

Radili se s dr. Alanem Bloomem z Chicaga. Dr. Bloom řekl, že pokud si vrah přečte v novinách toto varování, pravděpodobně změní metodu, jakou si dům vybírá. Dr. Bloom vyjádřil své pochyby, že by vrah snad mohl přestat s útoky na zvířata, i bez ohledu na případné riziko. Řekl policii, že by neměli v žádném případě vycházet z toho, že mají ještě 25 dní na to, aby ho chytili - to byla doba do dalšího úplňku, který bude 25. srpna.

Ráno 31. července, tři hodiny poté, co Parsons podal jeho popis, bylo při telefonní konferenci mezi birminghamskou a atlantskou policií a Crawfordem ve Washingtonu rozhodnuto: pošle se důvěrný oběžník veterinářům, ještě tři dny se bude se skicou, kterou udělal výtvarník, obcházet okolí, a pak se informace postoupí sdělovacím prostředkům.

Celé ty tři dny Graham a atlantští detektivové přešlapovali na chodnících a ukazovali skicu majitelům domů v okolí Leedsových. Tvář na skice byla vidět jen v náznacích, ale doufali, že snad najdou někoho, kdo by mohl popis doplnit a upřesnit.

Grahamova kopie skici byla na okrajích celá zkrabatělá, jak se mu potily ruce. Často bylo těžké už jen donutit lidi, aby šli vůbec otevřít. V noci ležel ve svém pokoji, kotníky zasypané pudrem a jeho mysl se točila stále kolem problému, jakoby to byl hologram. Snažil se přivolat pocit, který předchází myšlence. Ten však nepřicházel.

Za tu dobu byla v Atlantě hlášena čtyři vážná zranění a jedno smrtelné, když někdo postřelil své příbuzné, kteří se vraceli domů pozdě večer. Anonymních telefonátů přibývalo a bezcenné tipy se vršily na stolech policejního ředitelství. Zoufalství řádilo jako chřipka.

Crawford se vrátil z Washingtonu koncem třetího dne a zastihl Grahama, jak si zrovna stahuje promočené ponožky. "Zapotil ses?"

"Vem si ráno skicu a zkus si to sám," odsekl Graham.

"Kdepak, dneska večer už to bude všechno ve zprávách. Celý den jsi chodil?"

"Přes ty jejich dvorky se bohužel autem jezdit nedá."

"Myslel jsem si, že z tohohle obcházení nic nebude," řekl Crawford.

"No, to je tedy dobrý, a co sis k čertu myslel, že tu jako budu dělat?"

"To, co umíš nejlíp, nic víc." Crawford se zvedl k odchodu. "Tahle rutina byla pro mě často něco jako droga, zvlášť když jsem nechal chlastu. Myslím, že s tebou je to taky tak."

Graham byl naštvaný. Crawford měl totiž samozřejmě pravdu.

Graham byl od přírody váhavý. Před mnoha lety ve škole se to snažil vynahradit pílí. Jenže teď nebyl ve škole. Bylo tu něco, co mohl udělat, a on to věděl už pár dnů.

Mohl by počkat, až ho k tomu dožene zoufalství v těch několika posledních dnech před úplňkem. Anebo to mohl udělat teď, když to mělo snad nějaký smysl.

Byl tu názor, který potřeboval znát. Určitý nezvyklý pohled, ze kterého se potřeboval na věc podívat; stav mysli, do kterého se musel po příjemných, klidných letech na Keys zase dostat.

Logické důvody mu v hlavě rachotily jako kolečka vozíku na toboganu, který se blíží k první veliké propasti, a na samém vrcholu, aniž by si uvědomoval své ruce křečovitě přitisknuté k břichu, pronesl Graham nahlas:

"Musím vidět Lectera."

7. KAPITOLA

Dr. Frederic Chilton, primář Chesapeaské státní vězeňské nemocnice pro duševně postižené, přešel zpoza svého stolu, aby si s Willem Grahamem potřásl rukou.

"Doktor Bloom mi včera volal, pane Grahame - nebo snad doktore Grahame?"

"Nejsem doktor."

"Moc rád jsem si s dr. Bloomem zase popovídal, známe se už celá léta. Posad'te se."

"Jsme vám velmi vděční za vaši pomoc, pane doktore Chiltone."

"Upřímně řečeno, někdy si připadám spíš jako Lecterova sekretářka než jako věznitel," řekl Chilton. "Už jen ty balíky jeho korespondence jsou strašné. Mám takový dojem, že dopisovat si s ním je v určitých vědeckých kruzích něco jako všeobecně uznávané terno - dokonce jsem viděl jeho dopisy zarámované na zdech psychologických ústavů a jeden čas to vypadalo, že každý kandidát na doktorát v oboru si s ním chtěl promluvit. S vámi a s dr. Bloomem samozřejmě spolupracuji velmi rád."

"Potřebuji si promluvit s Lecterem v tak maximálním soukromí, jak jen to půjde," řekl Graham. "Je možno, že s ním budu muset mluvit posléze znovu, nebo že mu po dnešku budu ještě telefonovat."

Chilton přikývl. "První věc, kterou vám musím říct, je, že Lecter musí zůstat ve své cele. Je to absolutně jediné místo, kde nemusí být v poutech. Jedna zeď jeho pokoje je dvojitá bariéra otevřená do haly. Tam vám přistavíme židli a pokud budete chtít, tak i ochranný štít.

Musím vás požádat, abyste mu nepodával žádné předměty, pouze papíry bez spinek a svorek. Žádné kroužkové bloky, tužky nebo pera. Má své vlastní fixy."

"Možná mu budu muset ukázat nějaké materiály, které by ho stimulovaly," řekl Graham.

"Můžete mu ukazovat, co chcete, pokud to bude na měkkém papíře. Všechny dokumenty mu můžete podávat skrz posuvný táč na jídlo. Nesnažte se strkat něco přes bariéru a neberte nic, co by vám případně podával on. Papíry může vracet zase přes táč. Na všem tomhle trvám. Dr. Bloom i pan Crawford mě ujistili, že se podřídíte všem opatřením."

"Samozřejmě," řekl Graham. Pomalu se začal zvedat.

"Vím, že už byste se chtěl do toho pustit, pane Grahame, ale nejprve bych vám chtěl ještě něco říci. Bude vás to zajímat.

Může se zdát zbytečné varovat před Lecterem ze všech lidí zrovna vás. Ale je opravdu velmi nevyzpytatelný. Celý rok poté, co jej sem přivezli, se choval vzorně a hodil dojem, že se při terapii snaží spolupracovat. Díky tomu - bylo to ještě za minulého vedení - byla bezpečnostní opatření kolem něj poněkud uvolněná.

8. července 1976 odpoledne si začal stěžovat na bolesti na prsou. Na vyšetřovně mu sundali pouta, aby ho mohli snadněji napojit na EKG. Jeden ze strážných si na chvíli odskočil ven zakouřit a druhý se na moment otočil. Sestra byla velmi rychlá a silná. Podařilo se jí zachránit si jedno oko. Tohle vás možná bude zajímat." Chilton vytáhl ze zásuvky roličku papíru s výpisem EKG a roztáhl ji na stole.

Ukazováčkem přejížděl po kostrbaté lince. "Tady klidně leží na vyšetřovacím stole. Puls sedmdesát dva. Tady popadne hlavu sestry a stáhne ji k sobě dolů. Tady je zneškodněn strážným. Mimochodem, nepovolil, ani když mu strážný vykloubil rameno. Všiml jste si té podivné věci? Puls se mu nikdy nedostal přes osmdesát pět. Dokonce ani když jí vytrhl jazyk."

Chilton nemohl z Grahamovy tváře nic vyčíst. Posadil se zpět do křesla a ruce si složil pod bradu. Měl je suché a zářící čistotou.

"Víte, když Lectera chytli, mysleli jsme, že se nám naskytla jedinečná příležitost studovat čistého sociopata," řekl Chilton. "Je naprosto výjimečné dostat nějakého živého. A Lecter je opravdu bystrý a vnímavý; vyzná se v psychiatrii... a je to hromadný vrah. Zdálo se, že bude spolupracovat, a my jsme si mysleli, že by s ním mohli otevřít nový pohled na tuto duševní úchylku, představovali jsme si, že budeme jako Beaumont studující trávení nad otevřeným žaludkem sv. Martina. Ale jak se nakonec ukázalo, nerozumíme mu teď u nic víc, než jsme mu rozuměli ten den, kdy sem přišel. Mluvil jste s ním někdy od té doby?"

"Ne. Viděl jsem ho, - když... Viděl jsem ho hlavně u soudu. Dr. Bloom mi ukázal jeho články v

odborných časopisech," řekl Graham.

"Má o vás velký zájem, často o vás přemýšlí."

"Vy jste s ním měl nějaká sezení?"

"Ano. Dvanáct. Z toho člověka nic nedostanete. Testy nic neprokážou - většinu jich zná a je velice rafinovaný. Edwards, Fabr , dokonce i dr. Bloom na něm pohořeli. Je pro ně také záhadou. Nedá se samozřejmě zjistit, co si nechává pro sebe a nebo jestli chápe v c, neř sám p rzn . Od té doby, co byl uvězněn, napsal několik vynikajících článků pro Journal americk  psychiatrie a pro Všeobecn  almanach. Ale vřdy jsou to problémy, které se ho netýkají. Myslím, ře se bojí, ře jestli se nám poda r  ho "rozluřit", nikdo se uř o něj nebude zajímat a bude ař do konce řivota dřep t někde v  stran ."

Chilton se odmlčel. P  rozhovorech byl zvykl  pozorovat toho druhého koutkem oka. V řil, ře se mu t mto způsobem poda r  sledovat nepozorovan  i Grahama.

"Vřichni se tady nakonec shodli, ře jedin y člověk, který prokázal jak si praktick  porozumění Hannibalu Lecterovi, jste vy, pane Grahame. M řete mi o n m něco ř t?"

"Ne."

"N kter  lidi odsud by zajímalo tohle: kdyř jste viděl oběti dr. Lectera, tedy spáře ř eno, jeho styl, byl jste schopen nějak rekonstruovat jeho představy a fantazie? A pomohlo v m to pak v jeho odhalen ?"

Graham neodpověděl.

"O podobných věcech máme zoufale m lo materiálu. Je tu jeden článek v Journalu abnorm ln  psychologie. Nevadilo by vám promluvit si s některými z nařich pracovníků - ne, ne, rozhodně ne tuto n vřtřevu - dr. Bloom se o tomto vyj d řil dost jasn . Necháme vás samozřejmě v klidu pracovat. Snad někdy p ř řt ."

Dr. Chilton uř viděl před sebou hodn  nep ř telstv . Ted' k tomu měl dalř  p ř ležitost.

Graham se zvednut. "Děkuji, pane doktore. Chtěl bych ted' navřt vit Lectera."

Za Grahamem se zavřely ocelové dve ře zóny s maximálním zabezpe en m. Slyřel, jak závora zapadla do kování.

Graham věděl, ře v řtinu dopoledne Lecter oby ejn  prosp . Rozhlédl se po chodbě. Do Lecterovi cely z tohoto úhlu neviděl, ale bylo jasn , ře světla uvnitř jsou p řtlumen . Graham chtěl zastihnout Lectera spícího. Chtěl získat čas, aby se mohl p řipravit. Kdyby snad ucítil Lecterovo řilenstv  ve své hlavě, musel by jej rychle dostat pod kontrolu jako doutnající poř r.

Aby jeho kroky nebyly slyřet, t ře následoval sanitáře t lc c ho před sebou vozík s prádlem. Lecter se dá jen t řřko oklamat.

V polovině chodby se Graham zastavil. P edn  st nu cely vyplňovaly ocelové m ř ze. Za nimi, o něco d l neř na dosah ruky, byla ode zdi ke zdi a od stropu k podlaze natařena siln  nylonov  s ř. Skrze tuto bariéru viděl Graham st l a řidli p řipevn n  k podlaze. St l byl pokryt knihami v měkkých deskách a korespondencí. P řeřel k m ř řim, polořil na n  ruce a zase je stáhl zpět.

Dr. Hannibal Lecter leřel na nemocničním l řku s hlavou zapřenou o polřt ř proti zdi. Na prsou měl rozevřen  Velk  kuchařsk  slovník Alexandra Dumase.

Graham z řal skrze m ř ze asi pět vteřin, kdyř Lecter otevřel oči a ř kl: "To je ta stejn , p ř řern  voda po holen , kterou jste měl i u soudu."

"Dostávám ji kařd  vánoce."

Oči dr. Lectera byly kařtanov  hn d  a světlo se v nich odr řelo v malých načervenalých tečkách.

Graham poc řil, jak mu na říji naskočila husí k ře. Polořil si ruku kradu na krk.

"Vánoce, pravda," ř kl Lecter. "Dostal jste mě blahop ř n ?"

"Dostal. Děkuji."

Lecterovo vánoční blahop ř n  poslali Grahamovi z kriminalistick  laborato ře FBI ve Washingtonu.

Odn s  je dozadu na zahradu a zahrabal a umyl si ruce před tím, neř se pak znovu dotkl Molly.

Lecter se zvedla p řeřel ke stolu. Byl to mal y, drobn y  lov k. Velice upraven y.

"Proč se neposad te, Wille. Myslím, ře t mhle někde budou ve skříni skládací řidle. Alespoň to vřdycky vypadá, ře je někde odtamtud berou."

"Sanit ř mi nějakou uř nese."

Lecter z řtal stát do té doby, neř Grahama v chodbě usadili.

"A jak se má strážník Steward?" zeptal se.

"Dobře."

Strážník Steward rozvázal pracovní poměr poté, co viděl Lecterův sklep. Ted' vede motel. O tomhle se Graham nezmínil. Měl dojem, že by Steward případný dopis od Lectera dostatečně neocenil.

"Je smůla že se nedokázal vypořádat s těmi svými emocemi. Myslel jsem si, že je to velice slibný mladý muž. Máte vy někdy podobné problémy, Wille?"

"Ne."

"Samozřejmě, že ne."

Graham měl pocit, jak by mu Lecter viděl skrze lebku až do mozku. Jeho pozornost byla jako moucha, která mu bzučí uvnitř hlavy.

"Jsem rád, že jste přišel. Jak dlouho už to ted' bude, tři roky? Mám tu jen odborné návštěvy.

Bezvýznamní psychiatři a natvrdlí doktoři psychologie odněkud z podřadných univerzit. Pisálkové, kteří se snaží zachraňovat svou reputaci články do odborných časopisů."

"Dr. Bloom mi ukázal váš článek o drogové závislosti zdravotnického personálu v Journalu klinické psychiatrie."

"No a?"

"Velmi zajímavý, dokonce i pro laika."

"Pro laika... laik, laik. Zajímavé," řekl Lecter. "Tolik učených pánů tudy projde. Tolik expertů se státním stipendiem a vy tvrdíte že jste laik. Ale vy jste mě přeci chytil, ne Wille? Víte jak jste to udělal?"

"Jistě jste si přečetl protokol. Tam to všechno je."

"Ne, není. Víte, jak jste to udělal, Wille?"

"Je to v protokolu. Proč vám na tom tak záleží?"

"Mně na tom nezáleží, Wille?"

"Chci vaši pomoc, Lectere."

"Ano, myslel jsem si to."

"Jde o Atlantu a Birmingham."

"Ano."

"Jsem si jistý, že jste o tom četl."

"Četl jsem noviny. Bohužel si je nemohu vystřihovat. Nůžky mi samozřejmě nechat nemohou. Někdy mi hrozí tím, že mi seberou knihy. Nechtěl bych, aby si mysleli, že se nějak příliš dlouho zabývám něčím morbidním." Zasmál se. Měl drobné bílé zuby. "Chcete vědět, podle čeho si je vybírá, nemám pravdu?"

"Myslel jsem, že by vás mohlo něco napadnout. Chtěl bych vědět co."

"A proč?"

Graham tuto otázku přešel. Důvod zastavit hromadného vraha by patrně na doktora Lectera patřičně nezapůsobil.

"Jsou nějaké věci, které nemáte," řekl Graham. "Odborné materiály, fotografie. Promluvil bych o tom s primářem."

"Pan primář Chilton. Určitě jste ho viděl, když jste sem přišel. Příšerný, že? Řekněte mi popravdě, že se zoufale snažil provrtat se vám do hlavy jako nějaký studentík nemotorně svlékající svou starší spolužačku, že ano? Koutkem oka vás pozoroval. Toho jste si určitě všiml, nebo ne? Nebudete mi to věřit, ale pokusil se dát mně test tematického vnímání. Seděl tady jako cheshirská kočka z Alenky v říši divů a čekal na výsledky. Ha, ha. Promiňte, zapomněl jsem, že i vy patříte mezi vyvolené. Je to obrázek, na kterém je žena v posteli a v popředí stojí muž. Měl jsem se vyhnout jakékoliv sexuální interpretaci. Rozesmál jsem se. Nafouknul se a začal hned každému vykládat, že jsem se vězení vyhnul díky Ganserovu syndromu - no, co se dá dělat, už mě to nudí."

"Měl byste přístup do filmové knihovny Americké lékařské společnosti."

"Myslím, že věci, které bych potřeboval, mi stejně neseženete."

"Tak to zkuste a uvidíte."

"Mám toho na čtení dost i takhle."

"Dostal byste k nahlédnutí celý spis o případu.. Je tu ještě jeden důvod."

"Neříkejte."

"Myslel jsem, že by pro vás mohlo být zajímavé zjistit, jestli jste chytřejší než ten, kterého hledám."

"V tom případě si ovšem vy myslíte, že jste chytřejší než já, protože jste mě chytil."

"Ne. Víím, že nejsem chytřejší než vy."

"A jak jste mě tedy chytil, Wille?"

"Měl jste různé nevýhody."

"Jaké nevýhody?"

"Vášeň. A taky trpíte duševní poruchou."

"Jste velmi opálený, Wille."

Graham neodpověděl.

"Vaše ruce jsou zhrublé. Nevypadají už jako ruce poldy. Tahle voda po holení by se hodila spíš pro dítě.

Má na lahvičce nějakou loď, je to tak?" Dr. Lecter málokdy držel hlavu zpříma. Při vyptávání ji nakláněl jako by vám do tváře pomalu zavrtával nebozez své zvědavosti. Po další chvilce ticha Lecter řekl:

"Nemyslete si, že mě přesvědčíte, když se budete dovolávat mé intelektuální marnivosti."

"Nemyslím si, že vás přesvědčím. Bud' nám pomůžete a nebo prostě ne. Stejně na tom už pracuje dr. Bloom a ten je nej..."

"Máte s sebou ten spis?"

"Ano."

"A fotografie?"

"Ano."

"Ukažte mi je a já si to ještě rozmyslím."

"Ne."

"Máte hodně snů, Wille."

"Sbohem, Lectere."

"Ještě jste mi nepohrozil, že mi vezmete moje knihy."

Graham už odcházel.

"Půjčete mi ten spis a já vám řeknu, co si myslím."

Graham musel napěchovat spis do otvoru na jídlo. Lecter jej protáhl dovnitř.

"Tady navrchu máte shrnutí. To si můžete přečíst hned teď," řekl Graham.

"Vadilo by vám, kdybych si to přečetl o samotě? Dejte mi hodinu."

Graham čekal na nafukovací plastické sedačky v ponuré nemocniční hale. Objevili se sanitáři, kteří sem přišli na kávu. Nemluvil s nimi. Zíral na malé předměty v místnosti a byl rád, že dokáže zaměstnat jeho představivost. Dvakrát si musel dojít na záchod. Zmocnila se ho otupělost.

Dozorce jej znovu propustil do zóny maximální bezpečnosti.

Lecter seděl u stolu a v očích měl zamyšlený výraz. Graham věděl, že většinu času strávil nad obrázky.

"Je to velmi plachý chlapec, Wille. Hrozně rád bych jej poznal... Uvažovali jste možnost, že je zmrzačený? Nebo, že by si mohl myslet, že je zmrzačený?"

"Ty zrcadla."

"Ano. Všimněte si, že nerozbil zrcadla po celém domě jen proto, aby získal potřebné úlomky. Nedal ty střepy tam kam je dal, kvůli zranění, která tam způsobily. Jsou nastaveny tak, aby mohl vidět sám sebe. V jejích očích - paní Jacobiové a... Jaké je to druhé jméno?"

"Paní Leedsové."

"Ano."

"To je zajímavé," řekl Graham.

"Není to "zajímavé". Na tohle jste vy už přišel dřív."

"Napadlo mě to."

"Vy jste sem přišel prostě se na mě podívat. Nasát zase tu starou atmosféru, vidíte? Proč si prostě nečuchnete sám k sobě?"

"Chci znát váš názor."

"Zatím žádný nemám."

"Až nějaký mít budete, rád bych ho slyšel."

"Mohu si nechat ten spis?"

"Ještě jsem se nerozhodl," řekl Graham.

"Proč je tady toho tak málo o jejich pozemcích? Jsou tu čelní pohledy na dům, plány poschodí, náčrty pokojů, ve kterých k vraždám došlo, a o pozemcích tu není skoro nic. Jak vypadaly jejich zahrady?"

"Za domem dost velké, obehnané živým plotem. Proč?"

"Protože, můj milý Wille, jestli se tenhle Poutník cítí nějak obzvlášť spřízněn s měsícem, možná by se mu líbilo zajít ven a podívat se na něj. Viděl jste někdy krev v měsíčním světle, Wille? Zdá se skoro černá. Ovšem svůj jedinečný nádherný lesk si samozřejmě zachová. A kdyby byl člověk řekněme třeba nahý, bylo by lepší mít venku při takové příležitosti trochu soukromí. Člověk musí brát přece ohled na sousedy, ne?"

"Myslíte, že by zahrada při jeho výběru mohla hrát nějakou roli?"

"Myslím, že ano. A obětí bude určitě ještě víc. Nechte mi ten spis, Wille. Podívám se na to. Až budete mít něco dalšího, rád bych to také viděl. Můžete mi zavolat. Při výjimečných příležitostech, například, když volá můj právník, mi přinesou telefon. Ze začátku mi ho sem přepojovali přes místní centrálu, ale pak to každý samozřejmě poslouchal. Nechcete mi dát svoje číslo domů?"

"Ne."

"Víte, jak jste mě chytil, Wille?"

"Sbohem, Lectere. Vzkazy mi můžete nechávat na čísle napsaném na deskách spisu."

Graham už byl na cestě pryč.

"Víte, jak jste mě chytil?"

Graham už byl z Lecterova dohledu, a jak se blížil k ocelovým dveřím, zrychloval.

"Chytil jste mě. protože jste stejný jako já!" bylo to poslední, co Graham uslyšel, když se za ním ocelové dveře zavřely.

Byl otupělý, snad až na strach, že by otupělost mohlo vystřídat něco jiného. Kráčel beze slova se skloněnou hlavou a skoro mohl slyšet svou vlastní krev, jako duté pleskání křídel. Cesta ven se zdála velmi krátká. Byla to jen budova. Jen pět dveří mezi Lecterem a světem tam venku. Měl absurdní pocit, že Lecter vyšel ven spolu s ním. Venku před vchodem se zastavil a rozhlédl se, aby se ujistil, že je opravdu sám.

Z auta přes ulici, které mělo zatažené záclonky, se podařilo Freddy Loundsovi vyfotit pěkný Grahamův profil u vstupu, nad hlavou s nápisem "Chesapeackská státní vězeňská nemocnice pro duševně postižené".

Národní expres nakonec fotku ořezal tak, že vyšla jen Grahamova tvář a nad ní dvě poslední slova z nápisu s useknutým "é" na konci.

8. KAPITOLA

Graham odešel. Dr. Hannibal Lecter ležel na své nemocniční posteli a světla v cele měl zhasnutá. Uběhlo několik hodin. Chvilí se zabýval různými povrchy - jemný vzorek povlaku na polštáři, který cítil rukama složenýma za hlavou, hladká blána, která lemovala jeho tváře.

Pak si začal všimnout vůní a v duchu si s nimi pohrával. Některé byly skutečné, některé ne. Do odpadů nalili lysol; sperma. Dole v sále právě servírovali chilli; propocená zelenohnědá hmota. Graham mu nedal své telefonní číslo domů; nahořklá zelená vůně.

Lecter se posadil. Ten člověk by mohl být trochu zdvořilejší. Jeho myšlenky měly ten hřejivý kovový nádech elektrického šoku.

Lecter několikrát zamrkal a povytáhl obočí. Rozsvítil a napsal lístek pro Chiltona, kde ho žádal o telefon, aby mohl zavolat svého právního zástupce.

Zákon Lectera opravňoval mluvit se svým právníkem v soukromí a on tohoto práva nezneužíval. A protože Chilton by mu nikdy nedovolil k telefonu dojít, museli mu ho donést.

Přinesli jej dva strážníci. Táhl dlouhou šňůru od telefonní zásuvky u jejich stolu. Jeden z nich měl klíče. Ten druhý držel plechovku dávivého plynu.

"Stoupněte si na druhý konec cely, Lectere. Obličej ke zdi. Jestli se otočíte anebo přiblížíte k bariéře dřív, než uslyšíte cvaknutí zámku, šlehnú vám to do obličeje. Rozumíte?"

"Ano, rozumím," řekl Lecter. "Mockrát děkuji za ten telefon."

Točit čísla mohl jen přes nylonovou síť. Na chicagských informacích mu dali číslo Psychiatrického oddělení Chicagské Univerzity a do kanceláře dr. Alana Blooma. Vytočil číslo ústředny psychiatrického oddělení.

"Sháním pana doktora Alana Blooma."

"Nejsem si jistá, jestli tady dneska je, ale zkusím vás přepojit."

"Ještě něco, prosím vás - asi bych měl znát jméno jeho sekretářky a je mi trapné říkat, že jsem ho zase zapomněl."

"Linda Kingová. Počkejte chvíli."

Telefon zazvonil osmkrát, než jej někdo zvedl. "Stůl Lindy Kingové."

"Ahoj Lindo, jsi to ty?"

"Linda tu v sobotu není."

S tím dr. Lecter počítal. "Snad byste mi mohla pomoci" - vy, kdyby vám to nevadilo. Tady je Bob Greer z Blaine & Edwards vydavatelství. Doktor Bloom mě prosil, abych poslal kopii Overholserovy knihy "Psychiatrie a zákon" panu Willu Grahamovi a Linda mi měla poslat jeho adresu a telefonní číslo, ale neudělala to."

"Já jsem jenom aspirantka, Linda tu bude zase v pon..."

"Potřebuju to ještě stihnout během pěti minut hodit na poštu a hrozně nerad bych s tím otravoval doktora Blooma doma, protože řekl Lindě, aby mi to poslala a já bych jí to nechtěl nějak zavařit. Určitě to tam má v Rolodexu nebo tak. Budu vás na rukou nosit, když mi to přečtete."

"Nemá žádný Rolodex."

"A co třeba nějaký telefoník?"

"Ano, to má."

"Buďte od té lásky a dobroty a nalistujte mi toho ničemu a já už vás nebudu dál zdržovat."

"Jakže bylo to jméno?"

"Graham, Will Graham."

"Ano, je to tu, jeho telefonní číslo domů je 305 JLS7002."

"Měl bych mu to domů poslat."

"Jeho adresa tu není."

"A co je tam?"

"Federální vyšetřovací kancelář, Tenth Avenue, Washington, D. C. A ještě poštovní box číslo 3680 Marathon, Florida."

"To je skvělé, jste prostě anděl."

"Ale jděte, to byla maličkost."

Lecter se teď cítil o mnoho lépe. Pomyslel si, že bude moci někdy Grahama překvapit nějakým telefonátem a nebo by mu mohl, když nebude zdvořilejší, nechat poslat ze zdravotnických potřeb jako vzpomínku na staré časy umělý plastický vývod tlustého střeva.

9. KAPITOLA

Sedm set mil na jihozápad, v bufetu Gatewayské filmové laboratoře v St. Louis, čekal Francis Dolarhyde na hamburger. Hlavní jídla uložená v ohřívacích boxech byla přikryta fólií. Postával u pokladny a z papírového kelímku usrkával kávu.

Do bufetu přišla rusovlasá mladá žena v pracovní haleně a začala studovat automat se sladkostmi. Několikrát se ohlédla dozadu na Francise Dolarhyda a nabrala dech. Nakonec k němu přišla a řekla: "Pan Dolarhyde?"

Dolarhyde se otočil. I mimo temnou komoru nosil stále ochranné červené brýle. Dívka upřeně pozorovala ráfek nad kořenem jeho nosu.

"Neposadil byste se se mnou na chvíli? Chci vám něco říct."

"Co mi tak asi chcete říct, Eileen?"

"Že mě to strašně mrzí. Bob byl prostě příšerně nametený a, vždyť to znáte, předváděl se. Nic tím

nemyslel. Pojd'te se, prosím, posadit. Jen na minutku. Uděláte to pro mě?"

"Mmmmm-mmm." Dolarhyde nikdy neřikal "prosím", protože měl problémy se sykavkou (s).

Posadili se. Ubrousek v jejích rukách byl celý nežmoulaný.

"Každý se na party dobře bavil a byli jsme moc rádi, že jste přišel i vy," řekla. "Opravdu rádi - bylo to milé překvapení. Znáte Boba, jaký je, pořád napodobuje nějaké hlasy - měli by ho vzít do rádia. Umí dva nebo tři přízvuky, vypráví vtipy a vůbec - dokonce umí mluvit i jako černochoch. Když předváděl ty hlasy, tak vás tím nechtěl nějak zesměšnit. Byl příliš opilý na to, aby věděl, kdo všechno tam je."

"Všichni byli rozchechtaní a pak najednou... nebyli." Dolarhyde nikdy neřekl "smát se" nebo "přestat" kvůli sykavce (s).

"To bylo, když Bob zjistil, co udělal."

"Ale i tak pokračoval."

"Já vím," řekla a podařilo se jí přejet pohledem bez zastavení od ubrousku v ruce k ráfku jeho brýlí. "Tak jsem nemyslela, prostě viděl, že už je v tom, tak se to snažil udržet jako vtip. Viděl jste přece, jak strašně zrudnul."

"Vyzval mě, abych... mu pomohl zanotovat duet."

"Chytil vás a snažil se vás vzít kolem ramen. Chtěl, abyste se tomu společně zasmáli, pane Dolarhyde."

"Vždyť to tak nakonec bylo, Eileen."

"Bob se cítí hrozně."

"Podívejte, nechci aby měl nějaké hrozné pocity. To nechci. Vyřít'te mu to. A tady v práci z toho taky nic dělat nebudu. Bože, kdybych já měl talent jako Bob, tak... dělám legraci pořád." Dolarhyde se vyhýbal zvratným zájmenům, jak jen mohl. "Brzy ho určitě potkám a on uvidí, že mi to nevadí."

"To je dobře, pane Dolarhyde. Víte, on je, přes všechny ty jeho srandičky, citlivý člověk."

"To věřím. Určitě je velmi něžný." Dolarhydův hlas byl dost nejasný, díky ruce, která mu překrývala ústa. Když seděl, opíral si vždycky nos o kloub ukazováku.

"Prosím?"

"Hodíte se k němu, Eileen."

"Taky si myslím, opravdu. Normálně nepije, to jen o víkendech. Jen se trochu uvolní a jeho žena hned vzbouří celý barák. Když s ní mluvím, tak sice dělá obličej, ale můžu vám říct, že pak je mu vždycky nanic. To ženská pozná." Poklepala Dolarhyda po zápěstí a i přes ochranné brýle v jeho očích viděla, že dotyk zaregistroval. "Neberte si to tak, pane Dolarhyde. Jsem opravdu moc ráda, že jsem si takhle promluvili."

"Já taky, Eileen."

Dolarhyde ji sledoval, jak odchází. Vzadu pod kolenem měla cucflek. Pomyslel si, zcela správně, že si ho Eileen asi moc neváží. Ve skutečnosti si ho vlastně nevážil nikdo.

V prostorné temné komoře bylo příjemně chladno a vonělo to tu po chemikáliích. Francis Dolarhyde zkontroloval vývojku v tanku A. Každou hodinu tankem procházely stovky metrů amatérských filmů z celé země. Teplota a vydatnost chemikálií byly nesmírně důležité. Za to všechno odpovídal ještě spolu s dalšími operacemi až do chvíle, kde film projel sušičkou. Mnohokrát za den vytahoval z tanku proužky filmů a políčko po políčku je kontroloval.

V temné komoře byl klid. Dolarhyde své asistenty odradil od jakéhokoliv tlachání a domlouval se s nimi převážně gesty.

Když odpolední směna skončila, zůstal Dolarhyde sám v temné komoře, aby si mohl vyvolat, usušit a slepit nějaký svůj vlastní film.

Dolarhyde se dostal domů okolo desáté večer. Žil sám ve velkém domě po prarodičích. Stál na konci štěrkové cesty, která vedla jablečným sadem na severu St. Charles v Missouri, kam se ze St. Louisu muselo jet přes řeku. Majitel sadu, který nebyl místní, se o něj nijak nestaral. Mezi zdravými zelenými stromy stály mrtvé a pokroucené soušky. Teď v červenci, visel nad celým sadem pach hnijících jablek. Během dne tu byly spousty včel. Nejbližší soused byl odtud půl mile.

Jakmile Dolarhyde dojel domů, prošel a prohlédl celý dům; před léty tu došlo k neúspěšnému pokusu o vloupání. V každém pokoji rozsvítil světla a rozhlédl se. Případný návštěvník by si jistě nemyslel, že žije sám. Šaty jeho prarodičů stále ještě visely ve skříních, babiččiny hřebeny, plné vlasů, ležely na jejím

prádelníku. Její zuby byly ve skleničce na stolku vedle. Voda, ve které byly, se už dávno vypařila. Jeho babička byla mrtvá už deset let.

(Pracovník pohřební služby se ho zeptal: "Pane Dolarhyde, mohl byste mi laskavě přinést zuby vaší babičky?" Odpověděl: "Strčte tam něco jiného.")

Uklidněn tím, že je v domě sám, odešel Dolarhyde nahoru, vysprchoval se a umyl si vlasy.

Oblékl si kimono z umělého vlákna, které bylo na omak jako hedvábí, a natáhnul se na svou nízkou postel v pokoji, ve kterém bydlel už od dětství. Fén po babičce měl plastický nástavec a hadici. Nasadil nástavec, a zatímco se fénoval, listoval v novém módním časopise. Nenávist a brutalita, která z některých fotek vyzařovala, byla opravdu pozoruhodná.

Pocítil vzrušení. Otočil kovové stínidlo lampy, aby si mohl posvítit na obrázek na stěně v nohách postele. Byl to Blakeův Velký Červený Drak a žena oděná ve slunci. Když tenhle obraz viděl poprvé, doslova jej omráčil. Nikdy předtím neviděl nic, co by se tak dokonale přiblížilo jeho vizuální představě. Měl pocit, že Blake musel nakouknout do jeho ucha a Červeného draka tam zahlédnout. Celé týdny se Dolarhyde trápil tím, že by mu jeho myšlenky mohly vyšlehnout z uší, mohly by se v té temné komoře stát viditelné, mohly by na filmy udělat závoje. Dával si tedy do uší vatu. Posléze se ale začal bát, že vata je příliš hořlavá, a zkusil to s ocelovou vlnou. Jenže ta mu rozedrala uši do krve. Nakonec ustříhl malé proužky z azbestového potahu na žehlicí prkno a smotal je do kuliček, tak aby mu do uší přesně pasovaly. Červený Drak byl dlouho to jediné, co měl. Ovšem teď už to to jediné nebylo. Pocítil, že začíná mít erekci.

Chtěl si tuto chvíli vychutnat déle, ale teď už nemohl čekat.

Zatáhl dole v obývacím pokoji přes okna těžké závěsy. Připravil plátno a promítačku. Jeho dědeček si do obývacího pokoje pořídil i přes babiččiny protesty sklápěcí křeslo. (Babička pak na podhlavník přidělala bílý potah.) Ted' byl Dolarhyde rád. Křeslo bylo velmi pohodlné. Přes opěradlo si přehodil ručník.

Zhasnul všechna světla. Když pak ležel v temném pokoji, mohl být vlastně kdekoliv. Na stropě měl připevněné speciální svítidlo, které se otáčelo a kreslilo po zdech, po podlaze a po jeho těle barevné obrazce. Mohl být natažený v akceleračním křesle kosmického plavidla, ve skleněné bublině kdesi daleko mezi hvězdami. Když zavřel oči, měl pocit, že přímo cítí, jak se po něm světelné body pohybují, a když je znovu otevřel, mohla to být zase světla měst pod ním a nad ním. Nahoře a dole přestalo existovat. Jak se světlo zahřívalo, otáčelo se stále rychleji a rychleji a tečky kolem něj vířily, celé proudy se jich přelévaly přes nábytek a jako meteoritové spršky slétaly po stěnách. Mohl být klidně kometa plouvoucí kdesi v Krabí mlhovině.

Jedno místo však bylo zastíněné. Blízko světla umístil kus tvrdého papíru tak, že házel stín na promítací plátno.

Někdy v budoucnu by si mohl nejdřív zakouřit, aby zvýšil celý efekt, teď to ale rozhodně nepotřeboval, tentokrát ne.

Palcem zmáčknul vypínač promítačky. Na plátně se rozsvítil světlý obdélník, zšedivělý a flekatý, jak kameraman míjel záběrem rolety, a pak se objevil šedý teriér, zastříhal ušima a jak odbíhal do kuchyně, zuřivě vrtěl useknutým ocáskem. Stříh na teriéra, jak běží podél chodníku a v běhu se otáčí, jako by chtěl po něčem chňapnout.

Ted' vstupuje do kuchyně paní Leedsová s nákupem. Zasměje se a rukou si upraví vlasy. Za ní přicházejí děti.

Stříh na špatně osvětlenou Dolarhydovu ložnici nahoře v patře. Dolarhyde stojí nahý před velkou reprodukcí Červeného draka a ženy oděné ve slunci. Na sobě má "pankáčské" brýle - zrcadlové, přiléhavé brýle se širokými postranicemi, které s oblibou nosí chlapci kolem sedmnácti. Má erekci, kterou ještě vylepšuje rukou.

Ohnisko se rozostřuje, jak se stylizovanými pohyby blíží ke kameře a rukou šátrá po objektivu, aby zaostřil na svou tvář, která teď vyplňuje celý obdélník. Obraz se mlhavě vlní a pak se náhle zaostří na velký detail jeho úst - zmračený horní ret zahrnutý nahoru, jazyk prostrčený mezi zuby a v rohu obrazu je ještě vidět jedno vypoulené, koulicí se oko. Jeho ústa zaplňují celé plátno, pokroucené rty odhalují křivé, velké zuby, a pak následuje temnota, když ústa těsně obemknou objektiv.

Náročnost následující části je zcela nasnadě.

Na plátně se ostře rozzářila světlá rozmazaná skvrna, která se vzápětí zformovala v postel, na které se až kýčovitě zmítá Charles Leeds. Paní Leedsová se zvedá, zakrývá si oči, obrací se na Leedse, vztahuje k němu ruce a snaží se dostat na okraj postele a s nohama zamotanýma do pokrývek se pokouší vstát. Kamera prudce vyjede na strop a plátno se překryje světelnými čarami jako notovou osnovou. Pak se obraz opět ustálí. Paní Leedsová leží natažená na matraci a na noční košili se jí pomalu rozrůstá tmavá skvrna a pan Leeds má ruce přitisknuté ke krku a oči divoce vytřeštěné. Pak plátno na pár sekund zčerná a následuje cvaknutí v místě, kde byl film slepen.

Kamera je teď nehybná, upevněná na stativu. Všichni jsou už mrtví. Naaranžovaní. Dvě děti zapřené o stěnu naproti posteli, další opřené hned přes roh vedle nich, tváří do kamery. Oba Leedsovi v posteli, přikrytí pokrývkami. Leeds je posazený zády k pelesti, provaz kolem hrudi zakrytý pokrývkou, s hlavou volně svěšenou ke straně.

Dolarhyde vstupuje na scénu zleva; jeho pohyby připomínají stylizované baletní kroky. Má na sobě stopy krve a až na brýle a rukavice je nahý. Přiblíží se k vzdálenější polovině postele - k polovině paní Leedsové - uchopí cíp pokrývky, strhne ji z postele a zaujme pózu, jako by právě skončil složitou piruetu.

Teď, když film sledoval v obývacím pokoji domu svých prarodičů, byl celý pokrytý potem. Masitým jazykem si neustále olizoval horní ret, až se mu jizva na něm vlhce leskla, a jak si sám rukou pomáhal, vydával divoké steny.

I ve vrcholné fázi rozkoše jej mrzelo, že v následující scéně ztratily jeho pohyby veškerou krásu a eleganci a on se v posteli, se zadkem neomaleně vystrčeným na kameru, rochnil jako prase. Žádné dramatické pauzy, žádný smysl pro postupné gradování a vyvrcholení, jenom brutální posedlost. Ale stejně to bylo úžasné. Bylo úžasné film sledovat. Ale ne zas tak úžasné, jako akt samotný.

Dva hlavní nedostatky viděl Dolarhyde v tom, že film vlastně přímo neukazoval smrt Leedsových a že jeho vlastní výkon byl ke konci velice slabý. Zdálo se, jako by ztratil všechnu svou velikost. Takhle by se Červený Drak rozhodně nechoval.

No nic. Má ještě před sebou mnoho filmů, které musí udělat, a s přibývajícím zkušeností se mu snad podaří, jak doufal, udržet určitý estetický odstup i v nejintimnějších chvílích.

Musí se umět přemoci. Je to jeho životní dílo, vznešené poslání. Bude žít navždy.

Bude si muset teď pospíšit. Musí si vybrat své příští partnery. Překopíroval si už několik filmů z rodinných výletů na výročí nezávislosti. Ke konci léta byly filmové laboratoře doslova zavaleny filmy z prázdnin. Další nápor přinese pak Den díkůvzdání.

Rodiny mu posílaly své přehlášky každý den.

10. KAPITOLA

Letadlo z Washingtonu do Birminghamu bylo poloprázdné. Graham si zabral sedadlo u okna s volným místem vedle sebe.

Odmítl okoralý sendvič, který mu nabízela stevardka, a na malém stolku před sebou si rozložil spis Jacobiových. Hned na začátku měl napsaný seznam, co měli Leedsovi a Jacobiovi společného.

Oba páry se pomalu blížily čtyřicítce, oba měly děti dva chlapce a dívku. Edward Jacobi měl ještě dalšího syna z prvního manželství, který byl však v době, kdy byla rodina zavražděna, na koleji.

Jak muž tak žena měli v obou případech vysokoškolské vzdělání a obě rodiny žily v dvojposchodovém domku v příjemné čtvrti. Paní Jacobiová i paní Leedsová byly velmi přitažlivé ženy. Rodiny měly několik stejných kreditních karet a odebíraly některé stejné populární časopisy.

Tady veškerá podobnost končí. Charles Leeds byl daňový poradce, zatímco Edward Jacobi byl metalurgický inženýr. Rodina z Atlanty byla presbyteriánská - Jacobiovi byli katolíci. Leedsovi byli rodáci z Atlanty, zatímco Jacobiovi žili v Birminghamu, kam se přestěhovali z Detroitu, teprve tři měsíce.

Slovo "náhoda" znělo Grahamovi v hlavě jako dotěrné kapání vodovodního kohoutku. "Náhodný výběr obětí," "bez zjevného motivu" - tyto termíny se objevovaly v novinách a naštvání a bezmocní detektivové je vykřikovali na policejních stanicích.

Ale "náhoda" nebylo to správné slovo. Graham věděl, že masoví a mnohonásobní vrahové si nevybírají své oběti náhodně.

Člověk, který zabil Jacobiovi a Leedsovy, na nich viděl něco, co jej přitahovalo a donutilo ho to udělat. Je docela možné, že je dobře znal - v to Graham doufal - anebo je nemusel znát vůbec. Ale Graham si byl jist, že je vrah musel vidět už někdy předtím. Vybral si je, protože jej něco v nich oslovilo, a v jádru toho něčeho byly patrně ty dvě ženy. Ale co to jen bylo?

Mezi oběma zločiny byly určité rozdíly.

Edward Jacobi byl zastřelen, když scházel dolů po schodech s baterkou - vzbudil jej patrně nějaký hluk. Paní Jacobiová a její děti byly střeleny do hlavy, paní Leedsová do břicha. Ve všech případech vyšel výstřel z devítimilimetrové automatické pistole. V ranách byly nalezeny stopy po ocelové vlně z podomácky vyrobeného tlumiče. Na projektilích se žádné stopy nenašly.

Nožem byl zabit pouze Charles Leeds. Dr. Princi byl přesvědčen, že šlo o velmi ostrý nůž s tenkou čepelí, možná nůž na ryby.

Metody, jakými se vrah dostal do domu, byly také různé - dveře do dvora byly u Jacobiů vypáčené, zatímco u Leedsů použil řezačku na sklo.

Fotografie zločinu z Birminghamu sice neukazovaly tak strašné množství krve jako u Leedsů, ale na stěnách ložnice byly ve výšce asi šedesáti a padesáti centimetrů od podlahy krvavé skvrny. Takže vrah měl publikum i v Birminghamu. Birminghamská policie ohledala těla včetně nehtů kvůli otiskům prstů, nic však nenašla. Byli pohřbeni už celý měsíc a jakékoliv případné otisky, jako se našly na dítěti Leedsových, by stejně už byly zničeny.

Na obou místech byly tytéž světlé vlasy, ty samé sliny, to samé sperma.

Graham opřel fotografie dvou směřících se rodin o opěradlo před ním a v tichu, které v letadle vládlo, je dlouhou chvíli upřeně pozoroval.

Co tak mohlo vraha přitahovat zrovna na těchhle lidech? Graham si strašně přál věřit, že existuje něco, co mají společného, a že on na to brzy přijde.

Jinak bude muset navštívit další domy, aby se podíval, co mu tam Králíček nechal.

Graham dostal pokyny z Birminghamského oddělení a telefonem z letiště se ohlásil policii. V malém autě, které si najal, mu z ventilátoru klimatizace vystříkovala voda na ruce a paže.

Jeho první zastávkou byla Geehanova realitní kancelář na Dennison Avenue.

Vysoký a plešatý Geehan spěšně přešel huňatý tyrkysový koberec, aby Grahama uvítal. Jeho úsměv pohasl, když mu Graham ukázal svůj průkaz a požádal jej o klíče od Jacobiova domu.

"Budou se tam dneska okolo potloukat nějaký policajti v uniformách?" zeptal se a rukou se drbal na hlavě.

"Nevím."

"Doufám, že proboha ne. Mám jej dnes odpoledne možnost dvakrát předvést. Je to pěkný dům. Lidé si jej prohlédnou a na všechno to ostatní zapomenou. Minulý čtvrtek jsem tam měl jeden pár z Duluthu, novopečené důchodce, kteří byli celí pryč do zdejšího podnebí. Už jsem to mělo skoro v kapse - mluvili jsme o hypotéce - a ten chlap vám byl ochoten dát třetinu, když před domem zastavilo policejní auto a policajti se nahrnuli pěkně dovnitř. Ty lidi se jich samozřejmě ptali a dostali taky panečku pěkné odpovědi. Ty dobrý duše jim udělaly úplnou přednášku jako kasteláni na hradě - kdo kde ležel a tak. Takže pak už z toho bylo jen Sbohem, pane Geehane, promiňte, že jsme vás obtěžovali. Snažil jsem se jim ukázat, jak jsme to úžasně zabezpečili, ale nedali si říct. Už si to maširovali, křupani jedni, po štěrkové cestě a škrábali se zpátky do toho svého sedanu."

"Nežádal vás o prohlídku tohoto domu někdo, kdo by byl sám?"

"Mě tu nikdo nežádá. Máme tu pořadníky. Ale přesto si myslím, že ne. Policie nás nechtěla nechat malovat až do bůhví kdy, vnitřek jsme dodělali teprve minulé úterý. Byly potřeba dva někde dokonce i tři nátěry latexu. Zvenku se na tom ještě pořád pracuje. Bude to úplný palác."

"Jak to můžete prodat, dokud není soudně potvrzena závět?"

"Dokud není závět potvrzená, nemůžu nic podepsat, ale to neznamená, že nemůžu být připravený. Lidi se tam můžou nastěhovat na základě předběžné dohody. Musím něco dělat. Utíkají mi peníze."

"Kdo je vykonavatel závěti pana Jacobiho?"

"Byron Metcalf od firmy Metcalf a Barnes. Jak dlouho podle vás tam v tom domě budete?"

"Nevím. Dokud neskončím."

"Ten klíč pak můžete hodit do schránky. Sem se vracet nemusíte."

Když jel Graham k domu Jacobiových, měl pocit, že je to stejně už naprosto zbytečné. Dům stál až na samém okraji města v nové zástavbě. Než se mu podařilo najít odbočku na asfaltovou vedlejší silnici, musel se na dálnici zastavit, aby se podíval na mapu.

Od té doby, co byli zabiti, uplynul už více než měsíc. Co vlastně dělal tenkrát on? Montoval dva diesely do dvacetimetrového trupu Ryboviche a ukazoval Ariagovi nahoře v jeřábu, aby šel ještě o pár centimetrů níž. Navečer přišla Molly. Všichni tři i s Ariagou seděli pod nataženou plachtou v kokpitu na zpola dokončené lodi a jedli veliké garnáty, které Molly přinesla, a popíjeli studené Doseáuiské pivo. Ariaga vysvětloval, jak nejlíp čistit raky a do pilin na palubě dělal názorné nákresy. Sluneční paprsky se lámaly na hladině a odrážely se na bříškách racků kroužících kolem.

Voda z ventilace prskla Grahamovi zepředu na košili a on byl zase v Birminghamu a nebyli tu žádní garnáti a žádní rackové. Po pravé straně míjel pastviny a zalesněné pozemky, na kterých byli kozy a koně, nalevo Stonebridge - známá čtvrť, kde bylo několik elegantních rodinných domků a spousta baráků bohatých lidí.

Nápis realitní kanceláře uviděl už z dálky. Jacobiův dům byl jediný napravo od silnice. Díky míze z ořešáku u cesty byl i štěrk lepkavý a rachotil uvnitř blatníků. Na žebříku stál tesař a právě připevňoval ochranné mříže na okna. Jak Graham procházel kolem domu, dělník zvedl ruku na pozdrav. Dlážděná veranda po straně domu byla zastíněná rozložitým dubem. V noci by strom určitě zakryl i světlo ze dvora. Tedy tedy Králíček vstoupil do domu, přes skleněné šoupací dveře. Ty byly teď nahrazeny novými, na jejichž lesklých hliníkových rámech byly ještě nálepky z továrny. Zvenku byly šoupací dveře zabezpečeny krytem z tepaného plechu. Dveře do sklepa byly také nové - ocelové a zabezpečené ochranným kováním. Jednotlivé rozložené části vytápěného zahradního bazénu stály v bedýnkách na dláždění.

Graham vešel dovnitř. Holé podlahy a všude kolem mrtvo. Jeho kroky se rozléhaly po prázdném domě. Nová zrcadla v koupelnách nikdy nespátřila tváře Jacobiových ani tvář vraha. Na každém byla otřepaná bílá stopa po odtržené cenovce. V rohu ložnice pana Jacobiho ležely špinavé hadry na podlaze, které tu zůstaly od malování. Graham se na ně posadil a zůstal tak, dokud se stín na podlaze nepřesunul o šířku jednoho prkna.

Nic tu nebylo. Teď už nic.

Kdyby sem přišel hned potom, co byli Jacobiovi zavražděni, byli by Leedsovi stále ještě naživu? Graham přemýšlel. Pociťoval váhu tohoto břemene.

Nespadla z něj, ani když už byl z domu zase venku pod modrou oblohou.

Stál ve stínu ořešáku, nahrbený, s rukama v kapsách, a díval se dolů na silnici, která vedla před domem. Jak se Králíček dostal k domu Jacobiů? Musel jet autem. Kde zaparkoval? Štěrková cesta by byla pro půlnoční návštěvu příliš hlučná, pomyslel si Graham. Birminghamská policie byla jiného názoru.

Sešel dolů po cestě až k silnici. Po obou stranách asfaltky byly škarpy, kam až dohlédl. Bylo by možné dostat se nějak přes příkop a ukrýt auto ve křoví na straně od silnice, co bydleli Jacobiovi, ale to by země musela být tvrdá a suchá.

Naproti Jacobiho domu přes silnici byl úzký průjezd do Stonebridge. Nápis oznamoval, že Stonebridge má svou vlastní soukromou pořádkovou službu. Neznámého vozidla by si tam určitě všimli. Stejně tak nějakého pozdního chodce. Takže Stonebridge mohl škrtnout.

Graham se vrátil do domu a s překvapením zjistil, že telefon funguje. Zavolal meteorologickou stanici a zjistil, že den před tím, než byli Jacobiovi zavražděni, byly srážky sedmdesát pět milimetrů. Takže příkopy byly plné. Králíček tedy určitě neschoval auto někde u asfaltky.

Kůň na pastvině podél dvora se připojil ke Grahamovi, když procházel kolem nabíleného plotu směrem k zadnímu konci pozemku Jacobiů. Graham dal koni bonbón, v rohu jej opustil a vydal se podél zadního plotu za kůňmi.

Zastavil se, když uviděl ušlapanou zem na místě, kde Jacobiovi děti pohřbily svou kočku. Když o tom přemýšlel na atlantské policejní stanici, představoval si kůňny natřené nabílo. Ve skutečnosti byly tmavě zelené.

Děti zabalily kočku do utěrky na nádobí a pohřbily ji v krabici od bot s kyticí mezi packami.

Graham se opřel pažemi o plot a hlavu položil na předloktí.

Pohřeb zvířátka, vážný a důstojný obřad dětských let. Rodiče odejdou do domu, protože se stydí se modlit. Děti se dívají jeden na druhého a objevují nové citlivé nervy v místě, kde je ztráta zranila. Jedno děvčátko skloní hlavu, a pak udělají totéž i ostatní. Lopata je vyšší než kterýkoliv z nich. Pak následuje debata, jestli teď kočička je a nebo není v nebičku u Pánaboha a děti chvíli nekřičí.

Jak tak stál a sluníčko mu pražilo do zad, byl si Graham naprosto jistý, že pokud Králíček kočku zabil, musel taky určitě sledovat, jak ji děti pohřbívají. Musel to vidět, pokud to ovšem bylo možné.

Jistě sem nejel dvakrát, jednou kvůli kočce a podruhé kvůli Jacobii. Přijel, zabil kočku a počkal, až ji děti najdou. Nedalo se nijak zjistit, kde děti kočku našly. Policie nesehnala nikoho, kdo by mluvil s Jacobiovými to odpoledne, přibližně deset hodin před tím než zemřeli.

Jak se sem tedy Králíček dostal, a kde vyčkával?

Za zadním plotem začínala poměrně vysoká houština, která se táhla asi patnáct metrů směrem k lesu.

Graham vyhrabal ze zadní kapsy zmuchlanou mapu a rozložil ji na plotě. Byl na ní vidět nepřerušovaný pás lesa, který pokrýval v šíři asi čtyři sta metrů zadní část Jacobioho pozemků a pokračoval tak na obě strany. Za lesem, směrem na jih, vedla vedlejší silnice, která byla rovnoběžná s tou před Jacobiovými.

Graham přešel od domu zpátky na dálnici a změřil si na tachometru vzdálenost. Na dálnici se pak pustil směrem na jih a sjel na vedlejší silnici, kterou před tím našel na mapě. S očima na tachometru jel pomalu až na místo, kde podle všeho měl být za domem Jacobii na druhé straně lesa.

Tady končil chodník a začínalo chudě vypadající sídliště, tak nové, že jej na své mapě ani nenašel. Zajel na malé parkoviště.auta byla z většiny stará a nejspíše seděla na zničeném pérování. Dvě stála na špalcích.

Na holé zemi kolem jediného orvaného koše hrály černé děti basketbal. Graham se na chvíli opřel o nárazník a pozoroval hru.

Chtěl si sundat sako, ale věděl, že by jeho čtyřiačtyřicítka a plochý fotoaparát přidělaný na pásku vzbudily pozornost. Vždycky jej přivádělo do rozpaků, když si lidé prohlíželi jeho pistoli.

Mužstvo oblečených mělo osm hráčů. Svlečených bylo jedenáct a všichni hráli. Rozhodčí byli všichni. Malý svlečenec, kterého při driblování někdo srazil k zemi, nakvašeně odpochoval domů. Vrátil se obrněn sušenkami a znovu se ponořil do chumlu.

Křik a údery míče pozvedly Grahamovi náladu.

Jeden koš, jeden míč. Znovu jej napadlo, jakou spoustu věcí Leedsovi měli. Jacobiovi také, podle toho také Birminghamská policie hned vyloučila vloupání. Lodě, sportovní vybavení, věci na kempování, kamery, pušky a rybářské pruty. To bylo další, co měly obě rodiny společného.

A spolu s myšlenkou na živoucí Leedsy a Jacobiovy se vnutila i myšlenka na to, jak vypadali potom, a Graham už nemohl basketbal dál sledovat. Zhluboka se nadechl a zamířil přes silnici k tmavému lesu.

Nízký porost, který byl na kraji borového lesa velmi hustý, zřídla, jakmile se Graham dostal do hlubokého stínu. Po borovém jehličí se pak už šlo snadno. Vzduch byl hřejivý a klidný. Modré sojky v korunách nad ním ohlašovaly jeho příchod.

Země se mírně svažovala do vyschlého koryta potoka, kde rostlo pár cypřišů a kde byly v načervenalém jíl vytažené stopy mývalů a hrabošů. Koryto bylo poseto otisky nohou, některé z nich zde zanechaly děti. Všechny ale už byly propadlé a rozmyté deštěm.

Za vyschlým potokem se země opět zvedala a půda se postupně měnila v písčitou a úrodnější, na níž se ve stínu borovic dobře dařilo kapradí. Graham pomalu stoupal, až zahlédl světlo pronikající mezi stromy na konci lesa.

Mezi kmeny viděl hořejší patro Jacobioho domu.

Od konce lesa vedlo až k zadnímu plotu Jacobii vysoké křoví. Graham se jím prodral až k plotu, kde se zastavil a pozoroval zahradu.

Králíček mohl zaparkovat u sídliště a projít lesem ke křoví za domem. Mohl kočku do křoví nalákat a tam ji zaškrtnout, mrtvá kočka mu bezvládně visí v jedné ruce, zatímco druhou se opírá o plot, jak se kolem něj plíží. Graham skoro jako by viděl kočku, jak letí vzduchem, ale už nepřistane lehce na tlapky, ale s tupým žuchnutím dopadne na zahradu.

Králíček to udělal za denního světla - děti by kočku nenašly a nepohřbily v noci.

A počkal si, aby viděl, jak ji najdou. Čekal celý zbytek dne v horku v křoví? U plotu by ho skrze mříže bylo vidět. Kdyby chtěl vidět na zahradu ze křoví, musel by stát celou tu dobu tváří k domu a slunce by na něj velmi nepříjemně pražilo. Bylo jasné, že se patrně vrátil zpátky do lesa. Graham udělal totéž. Birminghamská policie nebyla tak hloupá. Viděl stopy po tom, jak prohledávali křoví - rutina. Jenže to bylo ještě před tím, než se našla kočka. Hledali tedy nějaké stopy, zapomenuté věci, otisky bot - ne však výhodný úkryt.

Nejdříve křížem krážem prošel okraj lesa za domem, odkud bylo ještě vidět na zahradu, a pak se pustil po svahu dolů.

Hledal víc než hodinu, až jej náhle upoutal malý záblesk světla ze země. Ztratil jej a znovu našel. Byl to kovový kroužek od plechovky s limonádou, zpola pohřbený mezi listy pod jilmem, který stál osamoceně mezi borovicemi.

Kroužek byl od něj asi tři metry a než se k němu přiblížil, strávil Graham pět minut tím, že prohlížel pozorně zem kolem stromu. Sednul si na bobek, a jak se propracovával ke stromu, odhrnoval před sebou listy a postupoval kolébavým krokem jako kachna, aby co nejméně narušil své okolí. Pomalu a pozorně odklidil všechny listy kolem kmenu. Skrze nános ložského listí se však neprotlačila ani jediná stopa.

Nedaleko hliníkového kroužku našel vyschlý ohryzek jablka téměř sežraný mravenci. Zmíčka vyklovali ptáci. Ještě dalších deset minut pozorně studoval zem. Nakonec se na ni posadil, natáhl rozbolavělé nohy a opřel se zády o kmen.

V kuželu světla se točilo hejno komárů. Na spodní straně jednoho listu se plazila housenka.

Na větvi nad jeho hlavou byl nános červeného jílů otřený z nártu boty.

Graham pověsil kabát na větev a začal se opatrně šplhat po druhé straně kmenu a přitom si pozorně prohlížel větve nad blátivou stopou. Ve výšce asi deseti metrů se rozhlédl a uviděl Jacobiův dům, vzdálený asi šedesát metrů. Z téhle výšky vypadal jinak, převládala barva střechy. Zahrada i dvůr odsud byly vidět velmi dobře. Dobrý polní dalekohled by na tuhle vzdálenost zachytil i výraz tváře.

Z dálky bylo slyšet provoz na silnici a dolehl sem také vzdálený štěkot bigla. Někde blízko se rozbzučela cikáda a svým monotónním cvrkotem, který připomínal zvuk pásové pily, přehlušila všechno ostatní. Tlustá větev nad ním vyrůstala ze kmenu přesně v pravém úhlu směrem k Jacobiho domu. Vytáhl se nahoru a naklonil se kolem kmene tak, aby si ji mohl prohlédnout.

Kousek od jeho tváře byla mezi větví a kmenem zaklíněná plechovka od limonády.

"Bože," zašeptal Graham do borové kůry. "Ano, to je ono. Tak pojď, děvenko moje plechová."

Stále však bylo možné že ji tam nechalo některé dítě.

Vyšplhal se o něco výš na jeho straně kmenu - po malých větvích to nebylo nic snadného - a přetočil se kolem stromu, aby viděl na tlustou větev pod sebou.

Vnější kůra byla na vrchní straně větve v jednom místě oloupaná, takže byl vidět zelený obdélník vnitřní kůry, velký asi jako hrací karta. Uprostřed něho, vyřezané až na bílé dřevo, uviděl Graham tohle:

Značka byla vypracována přesně a čistě velmi ostrým nožem. Nebyla to práce dítěte. Graham pečlivě nastavil dobu expozice a značku vyfotografoval.

Výhled z tlusté větve byl dobrý, a byl patrně ještě vylepšen - z větve nad ním vyčníval pahýl menší větve. Byla odstraněna, aby nevadila ve výhledu. Vlákna byla zkroucená a na konci v místě řezu mírně zploštělá. Graham se rozhlédl po uříznuté větvi. Kdyby byla na zemi, všiml by si jí. Byla tady, zachycená mezi větvemi pod ním, seschlé hnědé listy byly v zeleném porostu dobře vidět.

Laboratoř bude potřebovat obě části řezu, aby mohli změřit úhel uříznutých konců. To znamenalo vrátit se sem s pilou. Udělal několik snímků pahýlu. Celou dobu si sám pro sebe mumlal.

Myslím, že když jsi zabil tu kočku a hodil ji na zahradu, tak jsi, kamaráde, vyšplhal sem nahoru a čekal. Myslím, že jsi pozoroval děti a krátil si čas vyřezáváním a sněním. Když přišla noc, viděl jsi je, jak procházejí kolem zářících oken a pozoroval jsi, jak stahují rolety a viděl jsi světla, jak jedno po druhém zhasínají. A po chvíli jsi slezl a vypravil se za nimi. Není to tak? Určitě to nebylo nijak těžké, slézt z té mohutné koruny, když měl člověk baterku a nad ním vycházel jasný měsíc. Pro Grahama byl sestup

ovšem dost obtížný. Větvíčkou, kterou zasunul do kulatého otvoru po zátce, zvedl opatrně plechovku z paždí větvi a sestupoval tak, že používal obě ruce a větvíčku držel mezi zuby.

Na parkovišti u sídliště zjistil, že mu někdo na zaprášené dveře jeho auta napsal: Levon je debil. Výška, ve které byl nápis vyveden ukazovala že i ti nejmladší obyvatelé na tom jsou s gramotností vcelku dobře. Napadlo ho, jestli také popsali auto Králíčka.

Graham se na chvilku posadil a pozoroval řady oken. Vypadalo to na něco kolem stovky bytů. Bylo docela dobře možné, že by si někdo mohl vzpomenout na bílého cizince pozdě v noci na parkovišti. I přesto, že už je to měsíc, stojí zato to zkusit. Bylo potřeba zeptat se každého obyvatele, a to co nejrychleji, jenže k tomu by potřeboval pomoc Birminghamské policie.

Bojoval s pokušením poslat plechovku rovnou Jimmy Princimu do Washingtonu. Jenže po Birminghamské policii bude chtít nějaké lidi. Takž by bylo asi lepší, dát jim všechno, co našel. Normální snímání otisků z plechovky nebude žádný problém. Něco jiného však byly otisky vyleptané kyselým potem. Princi by to mohl udělat i poté, co v Birminghamu sejmou normální otisky, ovšem jen v případě, že se plechovky nikdo nedotkne holou rukou. Bude lepší dát to policii. Věděl, že na dokumentačním oddělení FBI se na to vrhnou jako hladoví psi na kost. Fotky budou pro všechny, nic tím neztratí. Z domu Jacobiů zavolal na Birminghamské oddělení vražd. Detektivové se objevili právě v okamžiku, kdy majitel realitní kanceláře, pan Geehan, uváděl do domu své další potenciální kupce.

11. KAPITOLA

Když Dolarhyde vstoupil, do bufetu, četla Eileen zrovna v Národním expresu článek, který se jmenoval "Jaké svinstvo v chlebu jíme". Ze svého tuňákového sendviče vyjedla pouze pomazánku.

Dolarhydovy oči skryté za červenými ochrannými brýlemi přelétly titulní stranu Expresu. Další hlavní titulky mimo "Svinstva v chlebu" byly "Elvis ve svém tajném hnízdečku lásky - exkluzivní záběry", "Fantastický objev na pomoc obětem rakoviny" a pak velký titulek přes celou stránku "Hannibal Kanibal pomáhá policistovi - V případě "Králíčka Zubáčka" žádá policie o radu netvora."

Postával u okna a bezmyšlenkovitě si míchal kávu, dokud nezaslechl, že se Eileen zvedá. Shrnula zbytky ze svého podnosu. do nádoby na odpadky a už se chystala přihodit tam i Expres, když se Dolarhyde jemně dotkl jejího ramene.

"Mohl bych si půjčit ty noviny, Eileen?"

"Samozřejmě, pane Dolarhyde. Kupuju je stejně jenom kvůli horoskopu."

Dolarhyde si je přečetl ve své kanceláři. Dveře měl zamknuté.

Freddy Lounds měl na prostřední dvojstránce dva články. Hlavní byla napínavá rekonstrukce vraždy Leedsových a Jacobiových. Jelikož policie zatím neprozradila mnoho podrobností, používal Lounds při barvitém líčení detailů svou fantazii.

Dolarhydovy to připadalo banální.

Sloupek po straně byl mnohem zajímavější:

V PŘÍPADĚ SÉRIE VRAŽD ŽÁDÁ ŠÍLENÉHO NETVORA O RADU POLICISTA, KTERÝ SE SÁM MÁLEM STAL JEHO OBĚTÍ.

Napsal Freddy Lounds.

Chesapeake, Maryland. - Federální specialisté, kteří jsou s rozumem v koncích ve svém honu na "Králíčka Zubáčka" - psychopatického zabijáka, který vyvraždil v Atlantě a v Birminghamu celé dvě rodiny. Požádali o pomoc jednoho z nejbrutálnějších vrahů držených u zajetí. Doktor Hannibal Lecter, o jehož ohavných praktikách se na těchto stránkách psalo před třemi lety, se tento týden ve své dokonale zabezpečené nemocniční cele setkal s vyšetřovatelským esem Williamem (Willem) Grahamem. Graham téměř podlehl zranění, které mu Lecter způsobil, když jej, coby masového vraha, odhalil. Nyní byl povolán zpět z předčasného důchodu, aby se ujal vedení honu na "Králíčka". Co se událo při tomto bizarním setkání dvou úhlavních nepřátel? Co si od něj Graham sliboval? "Když chcete chytit blázna, musíte být blázen sám," řekl našemu reportérovi jeden z vysoce postavených federálních úředníků. Měl na mysli Lectera, známého jako "Hannibal Kanibal" který je psychiatr a masový vrah v jedné osobě. A NEBO MĚL SNAD NA MYSLI GRAHAMA? EXPRES

zjistil, že Graham, bývalý odborný asistent Akademie FBI v Quanticu, byl jednou po dobu čtyř týdnů hospitalizován v zařízení pro mentálně postižené. Federální orgány odmítly vysvětlit, proč do vedení tohoto zoufalého lovu na člověka postavily muže, jehož psychická rovnováha byla v minulosti prokazatelně narušena. Charakter Grahamových duševních problémů se nám zjistit nepodařilo, ale jeden bývalý psychiatrický pracovník to nazval "hlubokou depresí". Garmon Evans, bývalý poloprofesionální pracovník Bethesedské námořní nemocnice, řekl, že Graham byl na psychiatrické oddělení přijat krátce poté, co zabil Garretta Jacoba Hobbse "Minnesotského zabijáka". Graham Hobbse zastřelil v roce 1975 a ukončil tak Hobbsovu osmiměsíční krvavou vládu nad Minneapolis. Evans řekl, že Graham byl zcela stažený do sebe a celý první týden svého pobytu nejedl a nemluvil. Graham nikdy nebyl agentem FBI. Zkušení odborníci připisují tento fakt velice tvrdým testům vedení FBI, které jsou připraveny tak, aby odhalily případnou psychickou labilitu. Z federálních zdrojů víme pouze to, že Graham původně pracoval v policejní laboratoři a byl pověřen přednáškami na Akademii FBI po vynikající práci jak v Laboratoři, tak v terénu, kde pracoval jako "speciální vyšetřovatel". EXPRES dále zjistil, že před tím, než přešel do federálních služeb, pracoval na policejním komisařství v New Orleansu na oddělení vražd a odtud pak odešel studovat soudní znaleství na Universitu Georga Washingtona. Jeden z úředníků v New Orleansu, který sloužil s Grahamem, říká "Můžete si říct, že je v důchodu, ale federálové jsou radši, když ví, že je někde poblíž. To je jako mít v šuplíku revolver. Nemusíte ho mít pořád na očích, ale je fajn vědět, že tam je, abyste ho mohl použít, když to bude potřeba." Doktor Lecter je hospitalizován doživotně. Pokud by snad byl někdy prohlášen svéprávným, bude souzen jako devítinásobný vrah. Lecterův právní zástupce říká, že tento masový vrah tráví svůj čas psaním užitečných článků pro vědecké časopisy a udržuje "čilou korespondenci" s některými z nejvýznamnějších osobností naší psychiatrie.

Dolarhyde přestal číst a podíval se na obrázky. Byly dva, posazené nad sloupkem. Na jednom bylo vidět Lectera, přitisknutého na dveřích vojenského auta. Druhý byl snímek Willa Grahama, který udělal Freddy Lounds před Chespeaskou státní nemocnicí. U obou článků byla po straně připojena malá fotografie Loundse.

Dolarhyde si obrázky prohlížel velmi dlouho. Špičkou ukazováku po nich přejížděl sem a tam a dotykem vnímal hrubý novinový tisk. Tiskařská barva zanechala na ukazováku černou šmouhu. Navlhčil ukazovák jazykem a otřel jej do papírového kapesníku. Pak odstříhl postranní sloupek a strčil ho do kapsy. Na cestě z práce domů koupil Dolarhyde nosní inhalátor a roli snadno rozpustného toaletního papíru, který se používá na lodích a v karavanech.

I přes silnou sennou rýmu se cítil dobře. Jako většina lidí, kteří prodělali rozsáhlou operaci nosu, neměl Dolarhyde v nose žádné ochlupení a senná rýma jej trápila velmi často. Stejně tak záněty horních cest dýchacích.

Když musel díky špatně zaparkovanému nákladáku trčet deset minut na missourském mostě do St. Charlesu, čekal zcela trpělivě. V jeho černé dodávce s měkkým čalouněním byl chládek a klid. Z magnetofonu se linula Handelova Vodní hudba.

Prsty zlehka položenými na volant bubnoval do rytmu. Ve vedlejším pruhu seděly v otevřeném kabrioletu dvě ženy. Měly na sobě šortky a košile svázané hned pod prsy. Dolarhyde shlédl ze své dodávky do kabrioletu. Vypadaly unaveně a zrudle mžouraly ve světle zapadajícího slunce. Žena na sedadle spolujezdce měla hlavu zapřenou o sedadlo dozadu a nohy na palubní desce. Díky této prohnuté pozici se na kůži jejího nahého břicha udělaly dva záhyby. Na vnitřní straně jejího stehna byl vidět cucflek. Všimla si Dolarhydova pohledu. Posadila se a dala nohu přes nohu. Na její tváři bylo vidět unavené znechucení.

Utrousila něco směrem k ženě u volantu. Obě se dívaly přímo před sebe. Věděl, že mluví o něm. Byl velmi rád, že ho to nijak nerozčiluje. Věděl, že už je blíž své vysněné důstojnosti.

Hudba byla opravdu příjemná.

Auta před ním se dala do pohybu. Vedlejší pruh byl stále ještě nehybný. Už se těšil domů. Do rytmu poklepával na volant a druhou rukou stáhl okýnko.

Odkášlal si a plivl chuchvalec zeleného hleny ženě pod ním do klína. Trefil se těsně pod pupek. Jak odjížděl, její nadávky zněly ve zvuku Handela slabě a ukvičeně.

Dolarhydova velká účetní kniha byla nejméně sto let stará. Byla vázaná v černé kůži s kovovými okraji a

byla tak těžká, že ji nahoře v komoře musel skladovat na mohutném pracovním stole. Od okamžiku, kdy ji spatřil na dražbě staré tiskárny v St. Luisu, věděl, že musí být jeho. Nyní, vykoupáný a v kimonu, odemkl kumbál a vytáhl ji ven. Když byla kniha rozložena přesně pod obrazem Velkého Červeného draka, usadil se na židli a otevřel ji. Ovanul jej pach voskovaného papíru. Napříč přes celou první stránku byla velkými písmeny, která sám iluminoval, vyvedena slova ze Zjevení: "A zde též přichází Velký Červený Drak..."

První položka v knize byla jediná, která nebyla pečlivě nalepena a zarámována. Ležela volně mezi stránkami. Byla fotografie Dolarhyda jako malého chlapce, jak stojí se svou babičkou na schodech velkého domu. Drží se babiččiny sukně. Babička má paže. založené a záda napřímená.

Dolarhyde minul obrázek bez povšimnutí, jako by tu byl spíše nedopatřením.

Dále tu byla spousta výstřížků, ty nejstarší popisovaly záhadné zmizení několika postarších žen v St. Louisu a v Toledu. Volné stránky mezi výstřížky byly pokryty Dolarhydovým rukopisem - krasopisné písmo vyvedené černým inkoustem, ne zcela nepodobné rukopisu Williama Blakea.

Na okrajích byly připevněné otřepané odřezky skalpů, ze kterých visely pramínky vlasů. Vypadaly jako komety v katalogu Stvořitele.

K výstřížkům o Jacobiových z Birminghamu byly připojeny proužky filmů a diapozitivy uložené v kapsičkách přilepených na jednotlivé stránky.

Stejně naaranžovány, s filmem po straně, byly i zprávy o Leedsových.

Přezdívka "Králíček Zubáček" se v tisku objevila až v Atlantě. Ve všech člancích o Leedsových byla silně podtržena.

Dolarhyde nyní podobným způsobem upravil svůj výstřížek z Expresu a všechny "Králíčky" přeškrtnal zlobnými tahy červeného zvýrazňovače.

Ve své účetní knize obrátil na novou, čistou stránku a zarovnal výstřížek tak, aby nepřečníval. Měl by tam být i obrázek Grahama? Slova "duševně postižen" vytesaná v kameni nad Grahamem Dolarhyda urážela. Nenáviděl jakoukoliv zmínku o vězení nebo blázcinci. Grahamova tvář mu nic neříkala. Prozatím obrázek odložil na stranu.

Zato ale Lecter... Lecter. Tohle nebyl dobrý obrázek pana doktora. Dolarhyde měl lepší, který vyhrabal z krabice ve skříni. Byl publikován po Lecterově uvěznění a byly na něm vidět ty úžasné oči. Ale pořád to nebylo to pravé. V Dolarhydových představách by měla být Lecterova podoba zachycena jako tajemný renesanční portrét nějakého prince. Protože Lecter, snad jako jediný smrtelník, mohl mít schopnost porozumět kráse a vznešenosti Dolarhydovy Proměny.

Dolarhyde cítil, že Lecter chápe neskutečnost těch lidí, jejichž smrt člověku v těchhle věcech pomáhá - věděl, že nejsou z masa a kostí, ale že je to jen světlo a vzduch a barva a zvuky, které rychle utichnou, když je člověk promění. Jako když praskne mýdlová bublina. Byly mnohem důležitější pro proměnu, kterou prošli, mnohem důležitější než jejich životy, o něž škemrali, a kterých se nechtěli vzdát.

Dolarhyde snášel výkřiky jako sochař snáší prach z opracovávaného kamene.

Lecter byl schopen pochopit, že krev a dech jsou to jediné, co prochází proměnou a živí jeho Zář. Stejně jako zdroj světla musí uhořívát.

Rád by se s Lecterem setkal, pohovořil si s ním a svěřil se mu, radoval se s ním ze společné vize, chtěl, aby jej Lecter rozpoznal tak, jako Jan Křtitel rozpoznal Toho, který přijde po něm, chtěl se na něm usadit jako Drak na třech velkých šestkách v Blakeově sérii Zjevení, a zachytit na film jeho smrt, zachytit, jak se ve smrti spojuje se silou Draka.

Dolarhyde si natáhl pár nových plastických rukavic a přešel k psacímu stolu. Odroloval a zahodil vrchní obal toaletního papíru, který koupil. Pak rozvinul pruh asi sedmi dílců a odtrhnul jej.

Levou rukou začal velice pečlivě psát na měkký papír. Psal dopis Lecterovi.

Podle řeči nelze nikdy dobře odhadnout, jak člověk píše. Dolarhydova řeč byla díky opravdovým i vsugerovaným vadám šroubovaná a nesouvislá, a tak rozdíl mezi jeho ústním a psaným projevem byl opravdu pozoruhodný. I přesto však zjišťoval, že ty nejdůležitější pocity vyjádřit neumí.

Chtěl, aby mu Lecter odpověděl. Potřeboval by nějaký osobní kontakt, teprve pak by mu mohl říci to důležité. Jenže jak to udělat? Prohrabal znovu celou krabici s výstřížky o Lecterovi a všechny je znovu přečetl. Nakonec jej napadlo zcela jednoduché řešení a znovu se pustil do psaní.

Když si dopis po sobě přečetl, zdál se mu až příliš nesmělý a ostýchavý. Podepsal se "Věrný obdivovatel". Nějakou chvíli se na podpis díval a přemýšlel. Opravdu "věrný obdivovatel". Panovačně vysunul bradu dopředu.

Palcem v rukavici si vytáhnul z úst protézu a položil ji na piják.

Horní část byla velmi neobvyklá. Zuby byly normální, rovné a bílé, ale růžové akrylové patro bylo zprohýbané tak, aby pasovalo do všech pokroucenin a mezer jeho dásní. K patru byla připevněna měkká plastická protéza s obturátorem, který mu při mluvení pomáhal uzavírat měkké patro.

Vytáhl z psacího stolu malou krabičku. Byla v ní další zubní protéza. Horní patro bylo stejné, ale bez obturátoru. Na pokroucených zubech byly tmavé skvrny a vycházel z nich slabý puch.

Byly totožné s babiččinými zuby uloženými ve skleničce v přízemí.

Dolarhyde nasál pach a nozdry se mu zachvěly vzrušením. Roztáhl ústa do propadlého úsměvu, usadil protézu a navlhl ji jazykem.

Na místě podpisu dopis přeložil a zakousl se do něj. Když dopis znovu rozložil, podpis byl orámován oválnou stopou po kousnutí. Jeho notářská pečeť stvrzená starou krví.

12. KAPITOLA

Právní zástupce Byron Metcalf si v pět hodin rozvázal kravatu, namíchal drink a položil nohy na stůl. "Opravdu si nedáte?"

"Až jindy." Graham si obíral žmolky z manžet a v duchu děkoval Bohu, že tu mají klimatizaci.

"Jacobiovy jsem moc dobře neznal," řekl Metcalf. "Byli tu teprve tři měsíce. Párkrát jsme si s nimi se ženou zašli na drink. Ed Jacobi ke mně přišel sepsat novou závěť potom, co se sem nastěhovali, a tak jsme se vlastně seznámili."

"Ale vy jste vykonavatelem jeho poslední vůle."

"Ano. Jako první byla uvedená jeho žena, a pak já jako náhradník v případě, že by jeho žena nebyla naživu a nebo by její zdravotní stav nedovoloval poslední vůli vykonat. Měl sice bratra ve Philadelphii, ale co vím, nebyli si nijak blízcí."

"Byl jste jeden čas zástupcem okresního prokurátora."

"Ano, od šedesátého osmého do dvaasedmdesátého. Ve dvaasedmdesátém jsem to zkoušel na prokurátora, ale nevyšlo to. Ted' mě to nijak nemrzí."

"Co si myslíte o tom, co se tu stalo, pane Metcalfe?"

"První, na co jsem pomyslel, byl Joseph Yablonski, ten odborář..."

Graham přikývl.

"Zločin s motivem - v případě Yablonského šlo o získání moci - naražen jako nepřičetný útok. Spolu s Jerryem Estridgem z okresní prokuratury jsem prošel papíry Eddieho Jacobiho slovo od slova.

Nic. Neexistuje nikdo, kdo by na Eddieho smrti mohl vydělat. Plat měl sice dost vysoký, a také mu nesly nějaké patenty, ale zase to všechno rychle utratil. Všechno měla zdědit jeho žena až na malý pozemek někde v Californii, který byl napsán na děti a jejich potomstvo. Někaké peníze také odkázal synovi, který to přežil. Zaplatí mu to asi tak ještě tři roky studia na universitě. Jsem si jist, že v té době bude pořád ještě v prváku."

"Takže Niles Jacobi."

"Jo. Ten holomek se Eddieho něco natrápil. Původně žil se svou matkou v Californii. Pak šel kvůli nějaký zlodějně do past'áku. Podle toho, co vím, byla ta jeho matka pěkně švihlá. Minulý rok se tam za ním Eddie vypravil. Vzal si ho k sobě do Birminghamu a nechal ho zapsat do Bardwellské kolej. Chtěl, aby bydlel s nimi, ale mladý se nesrovnal s dětmi, čímž trpěla celá rodina. Paní Jacobiová to nějaký čas snášela, ale nakonec jej odstěhovali na kolej."

"Kde byl v tu dobu?"

"Myslíte v noci na 28. června?" Metcalf se díval na Grahama a oči měl přivřené. "To policii taky napadlo, stejně jako mě. Šel do kina a pak zpátky na kolej. Je to ověřeno. Kromě toho má krevní skupinu 0.

Pane Grahame, za půl hodiny musím vyzvednout svou ženu. Jestli chcete, můžeme si promluvit zítra.

Řekněte mi, v čem vám mohu pomoci."

"Chtěl bych vidět osobní věci Jacobiových. Deníky, fotografie, cokoliv."

"Moc toho tady není - skoro všechno bylo zničeno při požáru v Detroitu, ještě předtím než se sem přestěhovali. Byla to nešťastná náhoda - Ed svařoval něco ve sklepě a od jisker chytla barva, kterou tam skladoval, a od toho pak celý dům."

Jsou tu nějaké dopisy. Máme je uložené spolu s několika malými cennostmi. Na žádný deník si nevzpomínám. Všechno ostatní je ve skladišti. Niles by možná mohl mít nějaké fotky, ale dost o tom pochybuji. Víte co, zítra ráno musím být sice v půl desáté u soudu, ale mohl bych s vámi zaskočit do banky, abyste se na ty věci mohl podívat, a potom se tam pro vás zastavit."

"Dobře," řekl Graham. "Ale ještě něco. Potřeboval bych kopie všeho, co se týká pozůstalosti - dodatečné nároky na dědictví, jakékoliv spory okolo závěti, korespondenci. Rád bych to měl všechno." "O totéž už mě požádala atlantská policie. Srovnávají to s pozůstalostí Leedsových v Atlantě, to já vím," řekl Metcalf.

"I přesto bych ty kopie rád měl."

"O. K., dostanete je. Ale stejně si doopravdy nemyslíte, že by v tom byly prachy, že ne?"

"Ne. Jenom stále doufám, že tady i v Atlantě narazím na nějaké stejné jméno."

"V to doufám i já."

Studentská ubytovna Bardwellské koleje se skládala ze čtyř malých internátních budov postavených kolem obdélníku sešlapané trávy poseté odpadky. Když Graham dorazil, odehrával se tu zrovna hlučný zápas dvou magnetofonů. Soupeřící přístroje na sebe vyřvávaly přes dvůr z malých balkónků. Byl to Kiss proti overtuře z konce sedmnáctého století. Velkým obloukem proletěl nad Grahamem igelitový pytel naplněný vodou a rozplácl se na zemi asi pět metrů od něj.

Graham se protáhl pod šňůrami rozvěšeného prádla a přešel kolo, aby se dostal přes společnou místnost buňky, ve které bydlel Niles Jacobi. Dveře do Nilesovy ložnice byly pootevřené a bylo odtamtud slyšet hlasitou hudbu. Graham zaklepal.

Žádná odpověď.

Strčil do dveří. Na jedné straně letiště seděl vysoký kluk s podřbanou tváří a kouřil z dlouhé dýmky. Na druhé posteli leželo děvče v montérkách.

Kluk trhl hlavou a podíval se na Grahama. Bylo vidět, že se snaží myslet.

"Hledám Nilese Jacobiho."

Kluk byl zcela mimo. Graham vypnul magneták. "Hledám Nilese Jacobiho."

"Tuhleto mám jenom nějaký svinstvo proti mému astma. To se nikdy neobtěžujete zaklepat?"

"Kde je Niles Jacobi?"

"Ať se poseru, jestli to vím. Co mu chcete?"

Graham mu ukázal odznak. "Zkus si vzpomenout."

"Doprdele," ozvala se jeho přítelkyně. "Narkáč, doprčic. Helejte, na nás si nic nevezmete, můžeme si přece, člověče, promluvit."

"Promluvíme si o tom, kde je Jacobi."

"Můžu vám to zkusit zjistit," řeklo děvče.

Graham počkal, než se poptala po ostatních pokojích. Všude, kde se zastavila, bylo slyšet splachování záchodu. Niles Jacobi neměl v pokoji skoro žádné osobní věci jen na prádelníku ležela fotografie Jacobiho rodiny. Graham zvedl sklenici s rozpouštějícím se ledem, která na fotografii stála, a rukávem otřel mokré kroužek.

Dívka se vrátila.

"Zkuste to u Hroznýše," řekla.

Bar "U Hroznýše" byl v přízemí a měl okna do ulice zamalovaná tmavozelenou barvou. Auta zaparkovaná před ním tvořila velice podivnou směsici. Byly tu tahače, které bez návěsů vypadaly jako psi s useknutými ocasey, malá auta, jeden jasně fialový kabriolet, několik dodge a chevroletů se zadky postrojenými tak, aby vypadaly jako závodáci, a čtyři dokonale vybavené Harley-Davidsony. Z klimatizace, která měla vývod nad vstupními dveřmi, kapala na chodník voda. Graham se vyhnul louži a vešel dovnitř.

Místnost byla přeplněná. Páchla dezinfekcí a levnou vodou po holení. Mohutná žena v kombinéze, která stála za barovým pultem, se naklonila přes hlavy před sebou, aby mohla podat Grahamovi jeho kolu. Byla to jediná žena v celém baru.

Niles Jacobi, snědý vychrtlý mladík, stál u hracího automatu. Nastrkal do mašiny peníze, ale knoflíky namačkal výrostek vedle něj.

Jacobi vypadl jako prostopášné dítě, ale ten vedle, který vybíral muziku, ne.

Jacobiho společník byl podivná kombinace chlapecké tváře a šlachovitého, svalnatého těla. Měl na sobě tričko a texasky, které byly na kapsách přecpaných různými předměty, ošoupané do bíla. Paže měl samý sval a dlaně široké, ošklivé. Na levém předloktí měl odborně vytetováno "Šukat!", na druhé ruce amatérsky po vězeňsku "Randy". Jeho krátký vězeňský sestřih mu dorůstal velice nestejně. Jak natáhl ruku po knoflíku na rozsvíceném hracím automatu, zahlédl Graham na jeho předloktí malé vyholené místo.

Grahama lehce zamrazilo.

Následoval Nilese a "Randyho" na druhý konec místnosti. Usadili se v boxu.

Graham se zastavil asi metr od jejich stolu.

"Nilesi, já jsem Will Graham. Potřebuji si s tebou na chvilku promluvit."

Randy k němu vzhlédl a na tváři se mu rozsvítil falešný úsměv. Jeden přední zub měl zkažený.

"Neznáme se?"

"Ne. Nilesi, chci si s tebou promluvit."

Niles povytáhl arogantně obočí. Grahama napadlo, co asi v past'áku musel prožít.

"Tenhle dýchánek není pro veřejnost. Odprejskni," řekl Randy.

Graham se uvážlivě zadíval na zjizvené svalnaté paže, zbytky po stržené náplasti v ohbí loktu a na vyholené místa, na kterém Randy zkoušel ostří svého nože. Vizitka těch, co jdou rovnou na nože.

"Mám z Randyho strach. Vypal a nebo se radši stáhni."

"Slyšels mě?" řekl Randy. "Odprejskni."

Graham si rozepl sako a položil na stůl svůj průkaz.

"Sed' klidně, Randy. Jestli se pokusíš vstát, budeš mít dva pupky."

"Promiňte, pane." Hlas mu okamžitě sklouzl do přehnané vězeňské uctivosti.

"Randy, mohl bys pro mě něco udělat? Chci aby sis sáhnul do levé zadní kapsy. Jen dvěma prsty.

Najdeš tam pětipalcový vyhazovák. Polož ho na stůl.... Děkuju."

Graham si strčil nůž do kapsy. Byl celý umaštěný.

"A teď tu druhou kapsu, máš tam peněženku. Vytáhni ji. Ty jsi dneska dával krev za peníze, vid'?"

"No a co?"

"No tak mi podej ten papírek, co ti dali, ten co máš příště na dárcovské stanici ukázat. Rozlož jej na stole."

Randy měl krevní skupinu 0. Takže Randyho si může škrtnout.

"Jak dlouho jsi venku z vězení?"

"Tři týdny."

"Kde se máš hlásit?"

"Nejsem na podmínce."

"To bude pravděpodobně lež." Graham chtěl Randyho vyprovokovat. Mohl by ho sebrat za nošení nože nepřipustné délky. I samotný fakt, že byl v podniku, kde se podává alkohol, bylo proti pravidlům podmíněného propuštění.

Graham věděl, že je na Randyho našťvaný, protože ho vyděsil.

"Randy."

"No?"

"Vypadni."

"Nevím, co vám mám říct, nijak zvlášť jsem tátu neznal," řekl Niles Jacobi Grahamovi v autě na cestě do školy. "Odešel od mámy, když mi byly tři, a pak už jsem se s ním nevidal - máma by to nesnesla."

"Přijel za tebou loni na jaře."

"Ano."

"Do past'áku."

"Takže i tohle víte."

"Chci v tom mít prostě jasno. Jak to tedy bylo?"

"No, seděl tam v návštěvárně, byl celý nervózní a snažil se moc nedívat kolem - spousta lidí se tam chová jako v zoologický. Slyšel jsem toho o něm spousty od matky ale ve skutečnosti nevypadal tak strašně. Stál tam prostě jako normální chlap v ošuntělém sportovním baloňáku."

"Co říkal?"

"Čekal jsem, že mi bude podlízat nebo se cítit strašně vinej - tak to většinou v návštěvárně chodí. Ale on se mě prostě jenom zeptal, jestli si myslím, že bych mohl začít chodit do školy. Řekl, že si nade mnou vezme opatrovnictví, ovšem jenom když začnu chodit do školy. A budu se snažit. "Musíš chtít taky sám. Zkus to a já ti pomůžu," a tak."

"Za jak dlouho jsi pak byl venku?"

"Za dva týdny."

"Nilesi, mluvil jsi někdy v past'áku o své rodině? Třeba se svými spolubydlícími nebo s kýmkoliv jiným?" Niles se rychle podíval na Grahama. "Aha. Rozumím. Ne. Rozhodně ne o otci. Celá léta jsem na něj ani nepomyslel, tak proč bych o něm mluvil?"

"A tady? Vzal jsi někdy některého ze svých známých do domu tvých rodičů?"

"Rodiče, ne rodičů. Ona moje matka nebyla."

"Vzal jsi tam někdy někoho? Spolužáky nebo..."

"Nebo nějakou sebranku, myslel jste to tak, pane vyšetřovateli Grahame?"

"Přesně tak."

"Ne."

"Nikdy?"

"Ani jednou."

"Nezmínil se nikdy o nějakých hrozbách? Nebyl něčím znepokojen v posledních dvou nebo třech měsících než se to stalo?"

"Byl znepokojen, když jsem s ním naposled mluvil, ale to bylo kvůli škole. Měl jsem spoustu áček. Koupil mi dva budíky. O ničem jiném nevím."

"Nemáš nějaké jeho osobní věci, dopisy, fotografie, cokoliv?"

"Ne."

"Máš obrázek celé rodiny Leží na prádelníku v tvém pokoji. Vedle dýmky."

"Ta dýmka není moje. Nikdy bych tu odpornou věc do pusy nestrčil."

"Potřebuji ten obrázek. Nechám udělat kopii a pošlu ti ho nazpátek. Co ještě máš?"

Jacobi vyklepal z balíčku cigaretu a začal po kapsách hrabat sirky. "To je všechno. Nechápu, proč mi tuhle fotku vůbec dávali. Můj otec, kterej se usmívá na paní Jacobiovou a všichni ty jejich malí parchanti. Klidně si ji nechte. Já ho takhle stejně neznal."

Graham potřeboval poznat Jacobiovy. Jejich krátkodobé známosti v Birminghamu mu v tom moc nepomohly.

Byron Metcalf mu ukázal těch pár věcí uložených v bance. Pročetl tenký svazek dopisů, většinou úředních, a probral šperky a stříbro.

Celé tři parné dny strávil ve skladišti, kde byly uloženy věci z domu Jacobiových. Metcalf mu po večerech pomáhal. Otevřeli každou krabici na každém regálu a podrobně prozkoumali obsah. Policejní fotografie pomohly Grahamovi představit si, jak byly věci v domě uloženy.

Většina nábytku byla nová, nakoupená za to, co jim pojišťovna vyplatila po požáru v Detroitu. Jacobiovi neměli ani čas, aby na svém majetku po sobě zanechali nějaké stopy.

Jeden kus nábytku, noční stolek, na kterém ještě byly zbytky prášku z policejní laboratoře, upoutal Grahamovu pozornost. Na středu vrchní desky byla hruška zeleného vosku.

Grahama už podruhé napadlo, jestli měl vrah rád světlo svíčky.

Je fajn, že Birminghamští soudní znalci nejsou žádní tajnůstkáři.

Rozmazaný otisk špičky nosu byl Birminghamskou chloubou a Jimmy Princi určitě něco najde na té plechovce ze stromu.

Z laboratoře FBI přišla zpráva o uříznuté větvi. Použité ostří muselo být silné a nepříliš ostré, patrně pákové kleště. Dokumentační oddělení předalo obrazec vyrytý do kůry na katedru Asijských studií na Langleyské universitě.

Graham seděl ve skladišti na kufříku a pročítal dlouhou zprávu. Katedra Asijských studií označila obrazec jako čínský znak, který znamená "Trefil ses" nebo "Trefil jsi hřebík na hlavičku" - výraz, který se někdy používá při karetních hrách. Měl by vyjadřovat "pozitivní" nebo "šťastné" pocity. Dále asijská učenci psali, že se tento znak také objevil na jedné Mah-Jonggové figurce. Označoval Červeného draka.

13. KAPITOLA

Crawford seděl na ředitelství FBI ve Washingtonu a zrovna měl na telefonu Grahama, který volal z Birminghamského letiště, když do kanceláře nakoukla sekretářka a přerušila jejich rozhovor.

"Na 2706 máte doktora Chiltona z Chesapcakeské nemocnice. Říkal, že to spěchá."

Crawford přikývl. "Nezavěšuj, Wille." Přepojil telefon. "Crawford."

"Tady Frederic Chilton. Je to pan Crawford z polic..."

"Ano, pane doktore."

"Mám tady dopis, tedy spíše dva kusy dopisu, který pravděpodobně napsal ten člověk, který zavraždil ty lidi v Atlantě a-"

"Kde jste to sebral?"

"V cele Hannibala Lectera. Představte si, že je to napsané na toaletním papíru a je na tom otisk sady zubů."

"Jste schopni mi to přečíst, aniž byste se toho jakkoliv dotkl?"

Chilton se snažil, aby jeho hlas zněl klidně. Četl:

Milý doktore Lectere,

již dlouho jsem vám chtěl vyjádřit své potěšení, že jste o mě projevil zájem. A když jsem se pak dozvěděl o vaší rozsáhlé korespondenci, napadlo mě - mohu se něčeho takového odvážit? Samozřejmě, že mohu. Nevěřím, že byste jim řekl, kdo jsem, dokonce ani v případě, že byste to věděl. Navíc to, které tělo teď v současné době obývám, je naprosto podružný detail.

Důležité je to, čím se teprve stávám. Víím, že jedině vy mě můžete pochopit. Mám pár věcí, které bych Vám velmi rád ukázal. Snad tedy někdy jindy, pokud okolnosti dovolí. Doufám, že bychom si mohli dopisovat...

"Tady je, pane Crawforde, kus papíru vytržen. Potom to pokračuje:

Už celá léta Vás obdivuji a mám kompletní sbírku všech novinových článků o vás. Abych byl upřímný, zdají se mi vůči Vám zcela nespravedlivé. Stejně jako ty o mně. Strašně rádi se ohání různými ponižujícími přezdívkami, nezdá se Vám? KRÁLÍČEK ZUBÁČEK. Nenapadá mě nic nevhodnějšího. Styděl bych se vám něco takového i říct, kdybych nevěděl, že i Vy jste musel snášet od tisku podobné invektivy.

Vyšetřovatel Graham mě velice zajímá. Na policajta vypadá poněkud podivně, že? Není nijak zvlášť pohledný, ale zdá se cílevědomý.

Měl jste ho naučit, že nemá strkat nos do věcí, do kterých mu nic není.

Doufám, že omluvíte můj dopisní papír. Použil jsem jej pro případ, že byste jej musel sníst - velmi rychle se rozpouští.

Tady kus chybí, pane Crawforde. Přečtu vám konec:

Pokud mi odpovíte, mohl bych Vám snad příště poslat něco vlhkého. Do té doby zůstávám Váš

Věrný obdivovatel

Chilton dočetl a následovalo ticho.

"Jste tam?"

"Ano. Ví Lecter, že máte ten dopis?"

"Ještě ne. Ráno byl přestěhován do náhradní cely, zatímco ta jeho se uklízí. Uklízeč čistil odpad a místo normálního hadru si odroloval kus toaletního papíru. Na roli našel namotaný tenhle dopis a tak mi ho přinesl. Když najdou něco schovaného, vždycky mi to přinesou."

"Kde je Lecter teď?"

"Pořád ještě v náhradní cele."

"Vidí odtamtud svou vlastní celu?"

"Počkejte, musím si to uvědomit... Ne, nevidí."

"Vydržte moment, pane doktore."

Crawford přepojil Chiltona na vedlejší linku. Pár vteřin se upřeně díval na dvě blikající světýlka na telefonu, aniž je viděl. Crawford, rybář lidí, pozoroval, jak se mu splávek rozjíždí proti proudu. Vzal si znovu Grahama.

"Wille... dopis, možná od Králíčka, schovaný v Lecterově cele. Patrně dopis obdivovatele. Chce od Lectera odpověď, zajímáš ho. Vypytává se."

"Jak mu má Lecter odpovědět?"

"Ještě nevíme. Kus chybí, kus je přechmáraný. Snad by byla šance, že mu nějak odepíše, ale jen do té doby, dokud Lecter nezjistí, že o tom víme. Chci ten papír pro laboratoř, chci prohledat jeho celu, ale je to risk. Když se Lecter dovtipí, tak by toho parchanta mohl nějak varovat. Potřebujeme spojení, ale ten dopis potřebujeme taky."

Crawford popsal Grahamovi, kde teď Lectera drží a jak dopis vlastně našli.

"Do Chesapeaku je to něco přes sto kilometrů. Nemůžu na tebe čekat, brácho. Co si o tom myslíš?"

"Deset mrtvých v jednom měsíci - nemůžu si dovolit nějaké dlouhé dopisování. Já říkám, zajed' pro to."

"To taky udělám," řekl Crawford. "Naschle za dvě hodiny."

Crawford zavolal sekretářku. "Sáro, sežeň helikoptéru. Chci tu první věc, která se udrží ve vzduchu a je mi jedno, jestli to bude naše, washingtonské policie nebo od mariňáků. Za pět minut budu na střeše. Zavolej dokumentační, ať mi nahoru hodí pouzdro na dokumenty. Řekni Herbertovi, ať splaší nějaký pátrací oddíl. A všechno na střechu. Do pěti minut."

Vzal si Chiltona.

"Pane doktore, musíme prohledat Lecterovu celu, aniž se o tom dozví, a potřebujeme vaši pomoc."

Zmiňoval jste se někomu o dopise?"

"Ne."

"Kde je uklízeč který dopis našel?"

"Tady v mé kanceláři."

"Ať tam tedy zůstane. A řekněte mu, ať je zticha. Jak dlouho už je Lecter pryč ze své cely?"

"Asi půl hodiny."

"Je to déle než normálně?"

"Ne, ještě ne. Ale celý úklid trvá asi tak půl hodiny. Brzo mu to už začne připadat podezřelé."

"O. K., udělte pro mě tedy tohle: zavolejte hlavního správce budovy, nebo nějakýho inženýra, prostě někoho, kdo to tam má na starosti, a řekněte mu, ať uzavře hlavní přívod vody pro celou budovu a vyhodí pojistky na chodbě u cely, kde je teď Lecter. Pak ať se správce s nějakým náradím projde chodbou kolem Lectera. Musí spěchat a vypadat nasraně, nebude mít čas odpovídat na nějaké otázky - jasný? Řekněte mu, že mu všechno pak vysvětlím. Odvolejte dnešní odvoz odpadků - pokud ovšem není už pozdě. Nedotýkejte se dopisu, rozumíte? Jedeme tam."

Crawford zavolal šéfa oddělení vědecké analýzy.

"Briane, za chvíli tady budu mít dopis, možná jej psal Králíček. Hrozně to spěchá. Během hodiny to musí být neporušené zpátky odkud jsme to vzali. Půjde to do vláken a vlasů, latentních otisků a na dokumentační a pak k tobě, takže se s nima nějak domluv, jasný?... Ano. Půjdu s tím já. Donesu ti to osobně."

Když Crawford sjížděl s dopisem ze střechy, bylo ve výtahu horko - ve federálních budovách je předepsaná teplota 24 stupňů. Vlasy měl z helikoptéry příšerně rozcuchané. Když docházel k laboratoři k oddělení vláken a vlasů, stíral si ještě z obličeje pot.

Oddělení vláken a vlasů je malé, tiché a vládne v něm plně pracovní atmosféra. hlavní místnost je přecpaná schránkami s důkazy, které sem posílají policejní oddělení z celé země. Kusy náplastí, které byly přilepené na ústech a svazovaly zápěstí, potrhane ošacení poseté skvrnami, kusy látky, do které byly oběti zabaleny.

Když se Crawford proplétal mezi schránkami, zahlédl skrze skleněnou stěnu laboratoře Beverly Katzovou. Před ní, nad stolem pokrytým bílým papírem, visela na ramínku dětská kombinéza. Stůl byl velmi dobře osvětlen a vzduch v místnosti byl nehybný. Beverly oprašovala kombinézu kovovou špachtlí, pečlivě, z jedné strany na druhou a shora dolů. Na papír spadla troška špíny a písku. Spolu s tím, o něco pomaleji, ale zase ne tak pomalu jako prach, se nehybným vzduchem na stůl snesl vlas. Natáhla krk a prohlížela si jej svými jasnými, bystrými očima.

Crawford viděl, jak se jí pohybují rty. Věděl, co říká. "A mám tě."

Tohle říká vždycky.

Crawford zaťukal na sklo. Beverly vyšla rychle ven a stáhla si své bílé rukavice.

"Otisky jste ještě nedělali, že ne?"

"Ne."

"Mám to všechno připravené vedle v laboratoři."

Zatímco Crawford otvíral dokumentační pouzdro, natáhla si nový pár čistých rukavic.

Obě části dopisu byly opatrně uloženy mezi dvěma plastickými fóliemi. Beverly Katzová uviděla otisk zubů a pohlédla na Crawforda. Neztrácela čas zbytečným ptaním.

Přikývl - otisk přesně pasoval na nákras vrahova otisku zubů, který si vzal sebou do Chesapeaku.

Crawford vyhlížel z okna, zatímco Beverly malým kolíčkem zdvihla dopis a rozprostřela jej na bílý papír. Zběžně jej prohlédla silnou lupou a pak jemně urovnala. Koncem špachtle jemně pot'ukávala na kolíček a znovu s lupou pozorně prošla celý dopis.

Crawford se podíval na hodinky.

Katzová pomocí druhého kolíčku otočila dopis na druhou stranu. Pinzetou jemnou skoro jako vlas sebrala z papíru nějaké drobné smítko.

Pod velkým zvětšovákem vyfotografovala oba odtržené konce a vrátila dopis do pouzdra, kam zároveň uložila čistý pár bílých rukavic. Bité rukavice - signál "Nedotýkat se" budou u důkazu pořád až do té doby, než projde daktyloskopií.

"Tak, a je to," řekla a podala pouzdro zpátky Crawfordovi. "Jeden vlas, asi půl milimetru. Dvě modrá smítka. Podívám se na to. Co ještě máte?"

Crawford jí podal tři označené obálky.

"Vlas z Lecterova hřebenu. Vousy z elektrického holicího strojku, který mu povolili užívat. Tohle je vlas toho uklízeče. A teď už musím běžet."

"Tak zatím naschle," řekla Katzová. "Vaše vlasy dneska taky stojí za to."

Jimmy Princi v latentních otiscích při pohledu na pórovitý toaletní papír záupěl. Netrpělivě pokukoval přes rameno technika, který se pomocí helium-kadmiového laseru snažil najít otisky prstů a prosvítit je. Na papíře bylo vidět jen načervenalé šmouhy - pot, vcelku k ničemu.

Crawford měl na jazyku otázku, ale na poslední chvíli si to rozmyslel, a raději počkal. Modré světélko se mu odráželo na skle brýlí.

"Víme, že se toho bez rukavic dotýkali tři lidi, je to tak?" ozval se Princi.

"Jo. Uklízeč, Lecter a Chilton."

"Ten, co umýval tu výlevku, si asi smyl z prstů všechnu mastnotu. Ale ti dva - ten materiál je přišemný."

Princi podržel papír proti světlu, pinzeta byla v jeho starých žilnatých rukou naprosto nehybná. "Mohl bych to zkusit čpavkem, Jacku, ale nemůžu zaručit, že jódové skvrny zmizí včas."

"A co ninhydrin? Nebo to urychlit teplem?"

Normálně by si Crawford nikdy nedovolil radit Princimu, ale teď se chytal všeho. Očekával nějakou podrážděnou odpověď, ale Princiho hlas zněl spíš smutně.

"Ne. To bychom pak nespláchli. Z tohoto ti otisk neudělám, Jacku. Žádný tu není."

"Doprdele," řekl Crawford.

Starý pán se otočil. Crawford položil ruku na jeho kostnaté rameno. "Sakra, Jimmy. Já vím, že kdyby tu nějaký byl, tak bys ho našel."

Princi neodpověděl. Rozbaloval pár rukou, které sem přivezli z nějakého jiného případu. Z odpadkového koše stoupal oblak páry ze suchého ledu. Crawford do něj vhodil bílé rukavice.

Když Crawford spěchal do dokumentačního, kde na něj čekal Lloyd Bowman, cítil, jak se mu žaludek

stahuje zklamáním. Bowman byl odvolán od soudu a tohle náhlé vytržení od práce jej natolik vyvedlo z míry, že tu stál a mžoural jako kdyby ho právě probudili.

"Blahopřeju k novému účesu. Vypadáte jako skutečný hrdina," řekl Bowman a mezitím už jeho ruce rychle a obratně přemístily dopis na pracovní plochu. "Kolik času na to mám?"

"Maximálně dvacet minut."

Zdálo se, jako by se oba útržky papíru pod Bowmanovým světlem rozzářily. V obdélníkové díře, která byla z první části dopisu vytržena, bylo vidět, jak savý papír pod dopisem zezelenal.

"Hlavní a nejdůležitější věc je, jak měl Lecter odpovědět," řekl Crawford, když Bowman dočetl.

"Instrukce, jak má odpovídat, byly pravděpodobně na té odtržené části."

Bowman mluvil a zároveň obratně pracoval se světly, filtry a fotoaparáty.

"Tady v první části píše 'Doufám, že bychom si mohli dopisovat...' a pak hned je tu díra. Lecter to tady fixem přeškrtnul, pak to přehnul a většinu toho odtrhnul."

"Nemá u sebe nic ostrého."

Bowman vyfotografoval otisk zubů a druhou stranu papíru pod největším možným šikmým osvětlením. Stín jeho postavy poskakoval po stěnách, jak otáčel světlo o celých 360 stupňů kolem papíru, a odrazy jeho rukou se míhaly vzduchem jako nehmotní duchové.

"A teď to trochu přimáčkneme". Bowman vložil dopis mezi dvě tabulky skla, aby se pokroucené okraje díry vyrovnaly. Roztřepené konce byly zamazané od červeného inkoustu. Bowman si pro sebe cosi tiše pobrumlával. Teprve napotřetí Crawford porozuměl, co říká. "Jsi pěkně prohnáný, ale já taky."

Bowman připevnil na malou televizní kameru filtry a zaostřil na dopis. Zatemnil místnost tak, že tu nakonec zbylo jen tlumené červené světlo lampy a modrozelený svit

Na něm se teď ve velkém zvětšení objevila slova "Doufám, že bychom si mohli dopisovat" a otřepané konce kolem vytržené části. Červené škrtance na okrajích zmizely a objevily se útržky písma.

"Anilinová barviva z barevných inkoustů jsou při infračerveném osvětlení průhledná," řekl Bowman.

"Tohle tady a tady by mohl být vršek od X. Na konci je něco, co by mohlo být ocásek od O nebo C, nebo taky S." Bowman udělal snímek a rozsvítil. "Jacku, existují jen dva možné způsoby, jak se dá komunikovat tak, aby byla jedna strana naprosto anonymní - telefon a nebo noviny. Může Lecter volně a přímo telefonovat?"

"Telefonovat může, ale ne volně a jde to přes nemocniční centrálu."

"Pak zbývá tedy jediný bezpečný způsob - noviny."

"Víme, že ten náš drahoušek čte Expres. To o Grahamovi a Lecterovi bylo v Expresu. Nevím, že by o tom psali někde jinde."

"V Expresu máš X a na konci S. Osobní zprávy, co ty na to? Tam byste se měli podívat."

Crawford zatelefonoval do archivu FBI a předal instrukce na chicagské policejní oddělení.

Bowman skončil a podal mu pouzdro.

"Expres vyjde dnes večer," řekl Crawford. "V Chicagu se tiskne v pondělí a ve čtvrtek. Dostaneme obtahy stránek s osobními rubrikami."

"Něco z toho ještě dostanu - ale myslím, že to nebude nic důležitého," řekl Bowman.

"Cokoliv, co by se dalo použít, žeň rovnou do Chicaga. Řekneš mi o tom, až se vrátím z toho blázince," řekl Crawford už ve dveřích.

14. KAPITOLA

Turniket Washingtonského metra vyplivl zpátky Grahamův lístek a Graham vyšel s kufrem v ruce ven do horkého odpoledne.

Budova J. Edgara Hoovera vypadala v lesku Desáté avenue jako obrovská betonová klec. Stěhování FBI do nové budovy proběhlo až poté, co Graham z Washingtonu odešel. Nikdy tu nepracoval.

Crawford na něj čekal u vrátnice podzemního parkoviště, aby potvrdil svým průkazem právoplatnost Grahamovy spěšně vystavené legitimace. Graham vypadal unaveně a při ověřování byl netrpělivý.

Crawford uvažoval, jak se asi cítí, když ví, že se o něj vrah zajímá.

Graham obdržel kovový štítek s magnetickým kódem, stejný jako měl Crawford. Zasunul jej do

příslušného otvoru u dveří a prošel do dlouhé bílé chodby. Crawford nesl jeho kufr.

"Zapomněl jsem říct Sáře, aby pro tebe poslala auto."

"Takhle to bylo možná rychlejší. Dostal jsi ten dopis zpátky do Lecterovi cely v pořádku?"

"Dostal," řekl Crawford. "Právě jsem se vrátil. Rozlili jsme tam po celé chodbě vodu a předstírali, že praskla nějaká trubka a udělalo to zkrat. Nechali jsme Simmonse - dělá teď asistenta na baltimorské akademii -, nechali jsme ho tam vytírat, když Lectera převáděli do cely. Simmons si myslí, že to Lecter sežral."

"V letadle mi vrtalo hlavou, jestli to náhodou nenapsal sám Lecter."

"Taky jsem o tom přemýšlel, ale jen do té chvíle, než jsem se na to podíval. Ten otisk zubů na papíře pasuje přesně na ten, co našli na té ženské. A bylo to nadepsané kuličkovým perem - to Lecter nemá. Ten člověk, co to napsal, musel číst Expres, a Lecter žádný Expres neměl. Rankin a Willingham prošmejdili celou celu. Dobrá práce, ale nenašli ani ň. Ještě než začali, všechno polaroidem vyfotili, aby to pak dali přesně na místo. Pak tam poslali uklízeče, aby udělal všechno jako obvykle."

"A co si tedy myslíš?"

"Jako věcný důkaz pro identifikaci je ten dopis nanic," řekl Crawford. "Nějakým způsobem by se snad dal využít ten kontakt, ale zatím nemám nejmenší tušení jak. Zbytek výsledků z laboratoře dostaneme co nevidět."

"Máš pod kontrolou nemocniční poštu a telefon?"

"Telefony jsou napojeny, takže kdykoliv by Lecter chtěl někam volat, zjistí místo a hovor nahrají. Měl jeden telefonát v sobotu odpoledne. Řekl Chiltonovi, že chce zavolat svému právnímu zástupci. Je to ta zatracená WATS linka, takže to nemůžeme zjistit."

"Co řekl jeho právní zástupce?"

"Nic. Napíchli jsme nemocniční centrálu, aby nás Lecter příště už nemohl doběhnout. Jeho korespondence, počínaje dneškem, bude prověřovaná v obou směrech. S povolením nebyly, díky Bohu, žádné problémy."

Crawford se zastavil u dveří a zasunul kovový štítek, který měl přidělaný na vestě, do otvoru. "Moje nová kancelář. Pojd' dál. Malířovi zbylo trochu barvy z válečné lodě, kterou maloval před tím. Tady je ten dopis. Je to přesná kopie originálu."

Graham jej dvakrát přečetl. Když uviděl své jméno napsané pavoukovitým písmem, v hlavě se mu rozezněl vysoký, pištivý tón.

"Archív potvrdil, že Expres byl jediný, který přišel s tou zprávou o tobě a Lecterovi," řekl Crawford a zapil tabletku živočišného uhlí. "Dáš si? Pomohla by ti. Vyšlo to minulé pondělí v noci. V úterý to už bylo k dostání skoro po celé Americe - na pár místech až ve středu - na Aljašce, Maine a tak. Králíček si to tedy nemohl opatřit dřív než v úterý. Přečetl si to a napsal Lecterovi. Rankin a Willingham se ještě pořád hrabou v odpadcích z nemocnice a snaží se najít obálku. Hrozná práce. V Chesapeaku totiž neoddělují papíry a použité pleny."

Takže - Lecter dostane dopis od Králíčka nejdřív ve středu. Vytrhne kus, na kterém se píše o tom, jak má odpovědět, a zaškrtná a rozpíchá ještě další kus - nemůžu pochopit, proč tenhle kus taky neodtrhl."

"Bylo to uprostřed odstavce plného komplimentů," řekl Graham. "Nechtěl se ho vzdát. To byl taky důvod, proč to celé rovnou nevyhodil." Klouby na rukou si třel oba spánky.

"Bowman si myslí, že Lecter bude Králíčkově odpovídat přes Expres. Říká, že by to měla být tutovka. Myslíš, že na něco takového odpoví?"

"Určitě. Miluje psaní dopisů. Dopisuje si s kdekým."

"Jestli používají Expres, tak by Lecter dost těžko stihl s odpovědí vydání, které budou tisknout dnes v noci, dokonce ani kdyby to poslal Expres ten samý den, kdy dopis od Králíčka dostal. Chester z Chicagské kanceláře je přímo v Expresu a kontroluje všechny osobní vzkazy a inzeráty. Právě teď se dnešní číslo dokončuje."

"Hlavně do toho proboha netahejte Expres," zaúpěl Graham.

"Dílenský vedoucí si myslí, že Chester je z realitní kanceláře a chce mít ve shánění kunčaftů náskok. Prodává mu obtahy jednotlivých stran pěkně pod pultem jeden po druhém, jak vycházejí. Aby to nebylo tak nápadné, bere je radši všechny. Dobrý, řekněme tedy, že zjistíme, jak měl Lecter odpovědět a

budeme schopni jeho šifru použít. V tom případě pak můžeme nafingovat vzkaz pro Králíčka - ale CO mu vlastně napíšeme? Jak to využijeme?"

"Samozřejmě bysme se ho měli pokusit dostat k poštovnímu boxu," řekl Graham. "Navnadit ho na něco, co by rád viděl. Nějaký "důležitý důkaz", o kterém se Lecter ode mě dozvěděl. Nějakou chybu, kterou udělal, a my teď jen čekáme, až ji udělá znova."

"To by musel být idiot, aby pro to šel."

"Já vím. Chceš vědět, co by byla nejlepší návnada?"

"Nejsem si tak jistý, že ta chce vědět."

"Nejlepší návnada by byl Lecter," řekl Graham.

"A to jako jak?"

"Vím, že by to bylo peklo, pustit se do něčeho takového. Vzali bysme Lectera do federální ochranné vazby Chiltona v Chesapeaku by z toho asi klepla pepka a zašili ho někam na vojenskou psychiatrii na oddělení s maximálním zabezpečením. Nafingovali bysme jeho útěk."

"Proboha, Wille."

"A po velkém "úťeku" bysme v příštím vydání Expresu poslali Králíčkově vzkaz. Lecter by si s ním dal rande."

"Proč by se propánakrále měl někdo chtít sejít s Lecterem? Myslím dokonce i někdo jako Králíček?"

"Aby ho zabil, Jacku." Graham se zvedl. Nebylo tu žádné okno, z kterého by během řeči mohl vyhlížet. Zastavil se před "Deseti nejhledanějšími" - před jedinou dekorací Crawfordovi kanceláře. "Chápej, takhle by ho mohl Králíček zcela absorbovat, mohl by ho pohltit, stát se větším, než byl on."

"Vypadá to, že si tím jsi naprosto jistý."

"Nejsem si jistý. Kdo si je jistý? V dopise píše "mám pár věcí, které bych vám velmi rád ukázal. Snad tedy někdy jindy, pokud okolnosti dovolí." Možná to bylo zcela vážně míněné pozvání. Nemyslím si, že by to byla jen pouhá zdvořilost."

"Zajímalo by mě, co mu chce ukázat. Obětem nic nechybělo. Snad jenom malé kousky kůže a vlasů, a ty pravděpodobně... Jak to Bloom říkal?"

"Ty pravděpodobně spolkl," řekl Graham. "Čert ví, co asi může mít. Třeba ten Tremont, pamatuješ na ty Tremontovy kostýmy ve Spokane? I když byl přikurtovaný na nosítkách, pořád ještě natahoval bradu, aby si jich spokenské policejní oddělení všimlo. Nejsem si jistý, že Lecter by určitě Králíčka přilákal, Jacku. Říkám jen, že by to byl nejlepší tah."

"Dovedeš si představit tu příšernou paniku, kdybychom řekli lidem, že je Lecter na svobodě. Noviny nás rozcupují na kousky. Nejlepší tah - to je možný, ale necháme si ho až jako poslední možnost."

"K poštovnímu boxu se asi opravdu nepřiblíží, ale mohl by být alespoň natolik zvědavý, aby se na něj šel alespoň podívat a zjistit, jestli mu Lecter něco opravdu poslal. Pokud by to ovšem mohl udělat z bezpečné vzdálenosti. Mohli bychom vybrat box, který lze zdálky pozorovat a který je přitom jinak dobře krytý, a mít ho pod dohledem." Neznělo to moc přesvědčivě a Graham si to uvědomil hned jak to vyslovil.

"Tajná služba něco takového má, ještě to nepoužili. Nechali by nám to. Ale jestli nedáme inzerát dneska, budeme muset čekat do příštího pondělí, než vyjde další číslo. Rotačky se rozbíhají v pět hodin našeho času. Takže Chicago má ještě hodinu a čtvrt, aby našli Lecterův inzerát, pokud tam ovšem nějaký je."

"A co třeba Lecterova objednávka inzerátu, dopis, kterým si inzerát v Expresu objednal - nedostali bychom se k tomu rychleji?"

"Chicago to už nějak zkoušelo s obchodním vedoucím," řekl Crawford. "Pošta zůstává zavřená v kanceláři vedoucího inzertního oddělení. Jména pak prodávají reklamním agenturám - ty pak vnucují všem těm osamělým lidem své afrodiziaka, šamany, "seznámení s krásným asijským děvčetem", kursy a tak podobně. Mohli bychom se třeba dovolávat jeho občanských povinností, a tak a kouknout se na to požádat ho, aby mlčel ale nechci riskovat že se toho Expres chytne. K tomu aby jsme tam mohli vlítnout a vyrabovat poštu, bysme potřebovali povolení. Uvažuji o tom."

"Když Chicago nic nenajde, můžeme dát náš inzerát i bez toho. A pokud se s Expresem mýlíme, neztratíme vůbec nic," řekl Graham. "A pokud máme pravdu a Expres je jejich prostředníkem a my vymyslíme odpověď podle toho, co z dopisu víme, a nějak to překroutíme - když se mu o nebude zdát -

tak jsme nahaní. Ani jsem se tě nezeptal na Birmingham. Bylo tam něco?"

"V Birminghamu už je po všem. Jacobiiův dům znovu vymalovali a už s ním obchodují. Jejich věci čekají ve skladišti na soudní ověření závěti. Prošel jsem ty bedny. Lidi, se kterými jsem mluvil, neznali Jacobiovi moc dobře. Jediné, na co si vždycky vzpomněli, bylo, jak byli Jacobiovi jeden k druhému pozorní. Pořád se oplácávali. Nic po nich už nezbylo, jenom pět velkých přepravních beden ve skladišti. Škoda, kdybych-"

"Nech těch kdyby, s tím už nic neuděláš."

"Co ta značka z toho stromu?"

"Trefil jsi hřebík na hlavičku? Mně to nic neříká," řekl Crawford. "Ani ten Červený Drak. Beverly zná toho Mah-Jongga. Ani ona tomu nerozumí, a to už je co říct. Podle jeho vlasů víme, že Číňan to není."

"Tu větev ucvakl kleštěmi na železo. Nechápu-"

Na Crawfordově stole zazvonil telefon. Crawford jej vyřídil velmi stručně.

"V laboratoři už dodělali ten dopis, Wille. Půjdem nahoru do Zellerovy kanceláře. Je větší a ne tak strohá."

Na chodbě je dohnal Lloyd Bowman, který byl i přes hrozné horko upravený a bez jediné kapičky potu. V každé ruce mával vlhkou fotografií a v podpaždí držel svazek faxů.

"Jacku, mám být ve čtvrt na pět u soudu," řekl, když se k nim dotřepetal. "Je to ten chlápek, co padělá úřední dokumenty - Nilton Eskew a jeho pusinka Nan. Ta ti namaluje šek klidně od ruky. Už dva roky mě přivádí téměř na pokraj šílenství tím, jak si vyrábějí na barevném xeroxu své vlastní cestovní šeky. Jistota na cestách. Stihnu to včas a nebo mám radši zavolat prokurátorovi?"

"Stihneš to," řekl Crawford. "Už jsme tady."

Beverly Katzová, sedící na pohovce v Zenerově kanceláři se usmála na Grahama, snad jako by chtěla kompenzovat Princiho zamračený obličej vedle ní.

Vedoucí oddělení vědecké analýzy, Brian Zeller, byl na své postavení dost mladý, ale jeho vlasy už dozruly jistých ztrát a nosil bifokální brýle. Na policích za Zellerovým psacím stolem uviděl Graham H. J. Wallsovo Soudní znalectví, tři svazky Tedeschiho Soudního lékařství a nějaké velmi staré vydání Hopkinsonovy Zkázky Německé říše.

"Myslím, že jsme se už jednou setkali na universitě, Wille," řekl. "Všechny ostatní už znáte?"

Crawford se se založenýma rukama opřel o roh Zellerova stolu.

"Má někdo nějakou bombu? O. K., našel někdo něco, podle čeho by se dalo usuzovat, že ten dopis není od Králíčka?"

"Ne," řekl Bowman. "Před chvílkou jsem mluvil s Chicagem a dal jsem jim nějaká čísla, která jsem objevil na rubu dopisu. Šest, šest, šest. Ukážu vám to, až se k tomu dostaneme. Chicago má zatím něco přes dvě stovky osobních inzerátů." Podal Grahamovi svazek faxových kopií. "Přečetl jsem je a jsou to samé obvyklé nesmysly - nabídky k sňatku, výzvy k útěku. Pokud tam ten inzerát je, nevím, jak ho poznáme."

Crawford poklepal hlavou. "Já taky ne. Pojd'me si ještě projít to, co máme. Takže, Jimmy Princi udělal všechno, co se dalo, ale žádný otisk tam nebyl. Co ty, Bev?"

"Mám kus vousu. Průřez i složení odpovídá vzorku Hannibala Lectera. Barva taky. Je zcela jiná než na vzorcích z Birminghamu a Atlanty. Ta tři modrá zrnka a pár tmavších skvrn skončily u Briana." Zdvihla obočí směrem k Brianu Zellerovi.

"Ta zrnka byla z běžně užívaného granulovaného čistícího prostředku, který obsahuje chlór," řekl. "Určitě je z rukou toho uklízeče. Bylo tam také několik zcela nepatrných částic zaschlé krve. Zcela určitě to byla krev, ale na určení skupiny to nestačí."

"Konce papíru jsou odtržené mimo perforaci," pokračovala Beverly Katzová. "Kdyby jsme u někoho našli tu roli a nebyla by znovu odtržená, měli bychom usvědčující důkaz. Navrhují sepsat informační zprávu, aby se při případném zatýkání podívali po té roli."

Crawford přikývl. "Co ty Bowmane?"

"Sharon z naší kanceláře šla po tom papíru a sehnala odpovídající vzorek. Je to toaletní papír pro hausbóty a karavany. Vzorek odpovídá značce Wedeker vyráběné v Minneapolis. Prodává se po celé zemi."

Bowman rozložil na stojan poblíž okna svoje fotografie. Jeho hlas byl, vzhledem k útlé postavě, překvapivě hluboký, a když mluvil, mírně se mu pohyboval uzel na kravatě.

"Co se rukopisu samotného týče - je to pravák, který píše levou rukou velkým tiskacím písmem. Můžete si všimnout, jak jsou některé tahy nejisté a jak se velikost jednotlivých písmen mění.

Podle písma bych řekl, že náš člověk možná trpí mírným astigmatismem.

Inkoust na obou částech dopisu vypadá za přirozeného osvětlení jako ten samý běžný typ používaný v modrých kuličkových perech, ale při použití barevných filtrů lze najít určitý rozdíl. Použil dvě různá pera, k výměně došlo někde v chybějící části dopisu. Je vidět, kde to první začalo dopisovat. První pero asi nebylo příliš často používané vidíte tu kapku, kterou začíná? Mohlo být uložené špičkou dolů a patrně bez krytu v nějaké sklenici nebo stojanu na tužky, což by svědčilo pro psací stůl. Také podklad, na kterém papír ležel, byl dostatečně měkký, takže to mohl být nějaký savý papír. Kdybyste ho našli, mohly by na něm ještě být nějaké stopy. Chci ten savý papír připojit do Beverliny informační zprávy."

Bowman se přesunul k fotografii druhé strany dopisu. Díky velikému zvětšení vypadal papír jako chlupatý. Stíny na něm tvořily nepravidelný vzor. "Když psal druhou část dopisu (včetně místa, které bylo později odtrhnuto), měl papír přeložený. Při šikmém osvětlení je vidět pár protlačených tahů. Lze z toho přechíst "666 a". V tomhle místě mu možná vypověděla tužka a musel přitlačit a číslice znovu obtáhnout. Všiml jsem si toho až na tomhle velice kontrastním snímku. Až doteď se žádné 666 v inzertech neobjevilo.

Struktura vět je naprosto v pořádku, žádné nesouvislé odbočky. Přehyby svědčí o tom, že dopis byl doručen ve zcela běžné obálce standardní velikostí. Tahle dvě tmavá místa jsou šmouhy od tiskařské černě. Dopis byl pravděpodobně vložen do obálky mezi nějaké neškodné tiskopisy. Víc k tomu nemám," řekl Bowman. "Jestli nemáš žádné otázky, Jacku, rád bych už šel k tomu soudu. Ozvu se, jakmile to tam vyřídím."

"Pěkně je v tom vymáchej," řekl Crawford.

Graham pročítal osobní rubriku Expresu (Atraktivní mladá žena (52) vzhledem hledá křesťana narozeného ve znamení Lva, nekuřáka, 40-50 let. Prosím bez závazků. Protéza nohy vítána. Jen vážně. Foto podmínkou.)

Ztracený v bolesti a zoufalství, které z inzerátů vyzařovalo, ani nezaregistroval, že všichni ostatní už odešli. Uvědomil si to, až když na něj Beverly Katzová promluvila.

"Promiň, Beverly. Co jsi říkala?" Podíval se do jejich jasných očí a na milou, ustaranou tvář.

"Říkala jsem jenom, že jsem ráda, že tě tu zase vidím, ty šampióně. Vypadáš dobře."

"Díky, Beverly."

"Saul se teď učí na kuchaře. Je to sice pořád stejný třetídlo, ale až se to všechno uklidní, tak k nám přijď a necháme ho, ať ukáže, co umí."

"Určitě přijdu."

Zeller odešel, aby zkontroloval práci ve své laboratoři. Zůstal jen Crawford s Grahamem, oba oči upřené na hodiny. "Máme ještě čtyřicet minut než začne Expres s tiskem," řekl Crawford. "Jdu na tu jejich poštu. Co říkáš?"

"Myslím, že bys měl."

Crawford krátce promluvil s Chicagem ze Zenerova stolu. "Wille, potřebujeme náhradní inzerát pro případ, že na to Chicago kápne."

"Připravím ho."

"Já seženu tu schránku."

Crawford zavolal na Tajnou službu a chvíli se s nimi dohadoval. Když skončil, Graham si ještě pořád něco čmáral.

"O.K., ta schránka je naprosto skvostná," řekl nakonec Crawford. "Je to vzkazovník přidělaný venku na budově požárního sboru v Annapolisu. To je Lecterovo teritorium. Králíček uvidí, že je to něco, o čem by Lecter mohl vědět. Lidi ze sboru si tam vyzvedávají vzkazy a dopisy. Náš člověk to může kontrolovat z parku přes ulici. Tajná služba se dušuje, že to vypadá dokonale. Měli to připravené na jednoho chlápka, co padělal prachy, ale nakonec se ukázalo, že to ani nebylo potřeba. Tady je adresa. Co ten vzkaz?"

"Musíme použít dva vzkazy v jednom vydání. Ten první bude Králíčka varovat, že jeho nepřátelé jsou blíže, než si myslí. Bude tam, že v Atlantě udělal velkou chybu a jestli ji zopakuje, je s ním ámen. Bude tam, že mu Lecter poslal "tajné informace", které dostal ode mě, o tom, co děláme, jak daleko už jsme, jaká vodítka už máme. Tenhle vzkaz pak dovede Králíčka k druhému vzkazu, který začne "vaším podpisem."

Druhý vzkaz tedy začne slovy "věrný obdivovatel..." a bude obsahovat adresu poštovní schránky. Musíme to udělat takhle. Protože i když to všechno nějak nenápadně zaobalíme, toho varování v prvním vzkazu se určitě chytanou nějaký bezvýznamný pitomeček. Když nenajdou adresu, nebudou se moct motat kolem schránky a nic nezkaží."

"To je dobrý. Ztraceně dobrý. Chceš si na to počkat u mě v kanceláři?"

"Radši bych něco dělal. Rád bych zašel za Brianem Zellerem."

"Klidně běž. Seženu tě, když bude potřeba."

Graham našel vedoucího oddělení na serologii.

"Briane, mohl bych se na něco podívat?"

"Samozřejmě, co to má být?"

"Ty vzorky, které jste používal, když jste zjišťoval Králíčkovu krevní skupinu."

Zeller se na Grahama podíval spodními ččkami svých bifokálních brýlí.

"Bylo ve zprávě něco, čemu jste nerozuměl?"

"Ne."

"Něco není jasné?"

"Ne."

"Něco neúplného?" Zeller vyplivl toto slovo, jako by mu zhořklo na jazyku.

"Vaše zpráva byla dobrá, lepší jsme si ani nemohli přát. Chci si ty důkazy prostě jenom ohmatat vlastníma rukama."

"Ach tak, samozřejmě. To můžeme zařídit." Zeller věřil, že všichni muži z terénu se drží určitých loveckých pověr. Byl rád, že může Grahamovi vyhovět. "Všechno to máme pohromadě támhle vzadu."

Graham ho následoval uličkou mezi pulty zaplněnými přístroji. "Všiml jsem si, že čtete Tedeschiho."

"Ano," řekl. Zeller zpátky přes rameno. "Soudní lékařství, jak sám víte, tady sice neděláme, ale Tedeschi tam má spousty užitečných věcí. Graham. Will Graham. Nenapsal jste náhodou tu uznávanou monografii o určování doby, kdy nastala smrt, podle aktivity hmyzu? A nebo to byl jiný Graham?"

"Byl jsem to já." Odmlka. "Máte pravdu, Mant a Nuorteva z Tedeschiho jsou na hmyz lepší."

Zellera překvapilo, když uslyšel svou myšlenku vyslovenou nahlas. "No, je tam víc obrázků a tabulka invazních vln. To není nic proti vám."

"Já vím. Jsou lepší. Sám jsem jim to řekl."

Zeller vyndal ze skříňky a z lednice lahvičky a podložní sklíčka a rozložil je na laboratorním stole. "Když se mě budete chtít na něco zeptat, budu tam, kde jste mě předtím našel. Mikroskop má vypínač tady na straně."

Graham nechtěl mikroskop. Neměl o Zellerových nálezech sebemenší pochybnosti. Vlastně ani nevěděl, co chtěl. Zvedal proti světlu sklíčka, lahvičky a průsvitnou obálku s dvěma blondatými vlasy nalezenými v Birminghamu. V druhé obálce byly tři vlasy, které se našly na paní Leedsové.

Na stole před ním byly sliny, vlasy, sperma a prázdný vzduch tam, kde se snažil zhlédnout nějaký obraz, nějakou tvář, něco, co by nahradilo beztvářý přízrak, který jej pronásledoval.

Z reproduktoru u stropu se ozval ženský hlas. "Graham, Will Graham, urychleně se dostavte do kanceláře speciálního agenta Crawforda."

Našel Sáru, jak se sluchátky na uších buší do stroje a Crawford jí kouká přes rameno.

"Chicago našlo objednávku inzerátu, kde je 666," procedil mezi zuby Crawford, "právě to Sáře diktují.

Část prý vypadá jako kód."

Ze Sářina psacího stroje vyskakovaly jednotlivé řádky. Milý Poutníku, prokázal jsi mi tu čest...

"To je ono. To je určitě ono," řekl Graham. "Lecter mu říkal Poutník, když jsem s ním mluvil."

Jsi opravdu úžasný...

"Bože," hlesl Crawford.

Nabízím ti 100 modliteb pro tvůj klid. Hledej pomoc v Janovi 6:22, 8:16, 9:11, Lukášovi 1:7, 3:1, Galatských 6:11, 15:2, Skutcích apoštolů 3:3, Zjevení 18:7, Jonášovi 6:8...

Ted' když Sára opakovala každé dvojčíslo agentovi z Chicaga šlo psaní pomaleji. Když skončila, seznam odkazů asi čtvrt stránky. Vzkaz byl podepsaný "Bůh ti žehnej, 666."

"To je všechno," řekla Sára.

Crawford si vzal telefon. "O.K., Chestere, jak jsi to zařídil s vedoucím inzertního?... Ne, to je v pořádku... Naprosto nezištně, výborně. Zůstaň u telefonu, ještě si tě vezmu."

"Kód," řekl Graham.

"Měl by to být. Máme dvaadvacet minut na to, abychom tam ten vzkaz dostali, pokud ho ovšem rozluštíme. Vedoucí dílny potřebuje deset minut a tři sta dolarů, aby to do dnešního vydání strčil.

Bowman je ve své kanceláři, má volno. Když s tím za ním zaběhneš, můžu zatím zavolat do Langleyské kryptografie. Sáro - telex s tím inzerátem na kryptografické oddělení CIA. Dám jim echo."

Bowman položil vzkaz na stůl před sebou a pečlivě jej urovnal podle okrajů svého papíru. Pak si chvíli, která se Grahamovi zdála nekonečně dlouhá, čistil své brýle.

O Bowmanovi bylo známo, že je velmi rychlý. Dokonce i oddělení výbušnin mu odpustilo, že nebyl v námořní pěchotě, a tuto přednost mu přiznalo.

"Máme dvacet minut," řekl Graham.

"Já to vím. Volal jste Langley?"

"Crawford tam volal."

Bowman si vzkaz mnohokrát přečetl, prohlížel je zespoda, seshora, ze stran, a prstem objížděl po prázdných okrajích. Vytáhl z police Bibli. Po celých pět minut bylo slyšet pouze oddechování dvou lidí a šustot hedvábného papíru.

"Ne," řekl "Tohle nestihnem. Lepší bude využít čas, co zbývá, na něco jiného."

Graham mu ukázal své prázdné ruce.

Bowman se prudce otočil ke Grahamovi a sundal si brýle. Po stranách kořene nosu měl růžové flíčky.

"Jste naprosto přesvědčený, že ten dopis, který Lecter dostal, je to jediné pojítko mezi ním a Králíčkem?"

"Ano."

"Pak tedy musí být kód velmi jednoduchý. Potřebovali se pouze pojistit před ostatními čtenáři. Když jsme změřili dopis podle perforace, chybějící část měla jen něco kolem 7 centimetrů. Místa na instrukce tedy nebylo mnoho. Ta čísla neodpovídají žádnému ze známých vězeňských triků. Já bych to tipoval na knižní kód."

Objevil se Crawford. "Knižní kód?"

"Vypadá to tak. To první číslo "100 modliteb" by mohlo být číslo stránky. A ta dvojčíslí potom řádek a písmeno. Ale co je to za knihu?"

"Bible to není?" zeptal se Crawford.

"Ne, Bible ne. Napadlo mě to jako první. Zmátlí mě ty Galatských 6:11. "Pohled'te, jaký jsem vám list napsal svou rukou." To by sedělo, ale je to jen shoda okolností, protože hned zatím má Galatských 15:2. V Galatských je pouze šest kapitol. To samé u Jonáše 6:8 - Jonáš má jen čtyři. Bibli tedy nepoužil."

"Možná, že název té knihy je zašifrován někde v textu Lecterova vzkazu," řekl Crawford.

Bowman zavrtěl hlavou. "To bych neřekl."

"V tom případě napsal Králíček, jakou knihu má použít. Bylo to v tom dopise pro Lectera," řekl Graham:

"Vypadá to tak," řekl Bowman. "Co si třeba podat Lectera? V psychiatrické nemocnici mají určité nějaké drogy, které -"

"Před třemi lety na něm zkoušeli amythal sodný, když se snažili zjistit, kde pohřbil jednoho studenta z Princetonu," řekl Graham. "Dal jim recept na vynikající dezinfekční lázeň. A stejně, kdybychom ho vyslychali, ztratili bychom spojení. Jestliže knihu vybíral Králíček, pak to muselo být něco, o čem si mohl být jistý, že to Lecter u sebe v cele bude mít."

"Vím zcela jistě, že si žádnou od Chiltona ani neobjednal ani nevypůjčil," řekl Crawford.

"Co bylo o tomhle v novinách, Jacku? O Lecterových knihách."

"Že má odborné lékařské knížky, něco z psychologie a kuchařky."

"V tom případě by to mohla být nějaká dobře známá věc v těchto oborech, něco naprosto základního, o čem by Králíček věděl, že Lecter určitě bude mít," řekl Bowman. "Potřebujeme seznam Lecterových knih. Máte ho?"

"Ne." Graham upřeně pozoroval špičky svých bot.

"Mohli bychom zavolat Chiltonovi... Počkat! Když Rankin a Willingham prohrabávali jeho celu, tak přece dělali fotky, aby mohli dát všechno zpátky na místo."

"Můžete je poprosit, aby mi ty fotky dodali?" řekl Bowman, zatímco si balil svůj kufřík.

"Kam?"

"Do knihovny Kongresu."

Crawford se ještě jednou naposled spojil s kryptografickým oddělením CIA. Počítač v Langley stále ještě zkoušel všemožné číselné kódy a nespočetné variace různých šifer. Bezvýsledně. Kryptografolog souhlasil s Bowmanem, že půjde pravděpodobně o knižní kód.

Crawford se podíval na hodinky. "Zbývají nám tři možnosti, Wille, a musíme se rozhodnout ihned.

Můžeme Lecterův vzkaz z novin vytáhnout a nechat to jen tak. Můžeme ho taky nahradit obyčejným vzkazem, který bude zvát Králíčka ke schránce. A nebo můžeme pustit Lecterův vzkaz, tak jak je."

"Jseš si jistý, že bychom ten Lecterův vzkaz ještě stále mohli z Expresu vytáhnout?"

"Chester si myslí, že ten chlap z dílny by si to za pět set dolarů lajsnul."

"Ten obyčejný vzkaz se mi vůbec nelíbí, Jacku. Lecter by už od něj patrně nikdy nic nedostal."

"To máš pravdu, ale s tím Lecterovým inzerátem bych byl radši opatrný, když ani nevíme, co v něm je," řekl Crawford. "Co, o čem by ten člověk nevěděl, by mu Lecter mohl říct? Kdyby se dozvěděl, že máme jen kousek jeho palce a jeho otisky nejsou v žádné naší kartotéce, mohl by si klidně palec rozřezat, zuby nechat vytrhat a u soudu by se sám mohl bezzubě vysmát."

"Ten palec v tom výtahu, který Lecter viděl, nebyl. Měli bychom tam ten Lecterův vzkaz radši nechat.

Přinejmenším to alespoň povzbudí Králíčka, aby se s ním znovu nějak spojil."

"A co když ho to povzbudí, aby udělal něco úplně jiného?"

"Bude nás to mrzet, a hezky dlouho," řekl Graham. "Ale udělat to musíme."

O patnáct minut později se rotačky v chicagském Expresu roztočily a pomalu nabíraly rychlost, až jejich rachot zvedl prach v celé tiskárně. Agent FBI čekající ve vůni tiskařské barvy a horkého tisku si vzal jeden z prvních výtisků.

Mezi hlavními titulky četl "Transplantace hlavy" a "Astronomové zahlédli Boha!"

Agent zkontroloval, jestli je Lecterův vzkaz na svém místě a složil noviny do balíčku, který byl spěšně poslán do Washingtonu. Ještě jednou v životě se měl na ty noviny znovu podívat a rozpoznat na přední stránce rozmazaný otisk svého palce, ale mělo to být až za dlouhá léta, až jednou vezme své děti, aby si prohlédli výstavu na velitelství FBI.

15. KAPITOLA

Hodinu před rozedněním se Crawford náhle probudil z hlubokého spánku. Viděl temný pokoj, cítil macatý zadek své ženy pohodlně opřený o jeho úzké boky. Nemohl si uvědomit, proč se vlastně vzbudil, až do chvíle, kdy telefon zazvonil podruhé. Nahmátl jej s naprostou jistotou.

"Jacku, tady je Lloyd Bowman. Mám ten kód. Měl bys vědět, co píše. Ted' hned."

"O.K., Lloyde." Crawford šmátral nohou po bačkorách.

"Je tam napsáno: Graham bydlí v Marathonu, Florida. Zachraň sebe. Pozabíjej je všechny."

"A sakra. Musím končit."

"Já vím."

Crawford se nezdržoval oblékáním županu a odběhl rovnou přímo do své pracovny. Dvakrát mluvil s Floridou, jednou s letištěm a pak zavolał Grahamovi do hotelu.

"Wille, Bowman právě vyluštil ten kód."

"A co tam je?"

"Hned ti to řeknu. Ted' mě ale poslouchej. Všechno je v pořádku. Všechno už jsem zařídil, takže až ti to řeknu, tak zůstaň, prosím tě, u telefonu."

"Tak už dělej."

"Je to tvoje adresa do Marathonu. Lecter dal tomu parchantovi tvoji adresu. POČKEJ, Wille. Bezpečáci už mají dvě auta na cestě do Sugarloaf. Celní jednotky z Marathonu si berou na starost pobřeží. V tak krátkém čase nemohl Králíček ještě nic podniknout. Počkej ještě! S mojí pomocí to stihneš líp. Poslouchej mě teď dobře. Nemusíš se bát, policie Molly nevyplaší. Auta jenom zatarasí cestu k domu. Dva lidi půjdou tak blízko, aby mohli hlídat dům. Můžeš jí zavolat, až se vzbudí. Za půl hodiny se pro tebe stavím."

"Nebudu tady."

"První letadlo v tomhle směru letí až v osm. Bude rychlejší, když přiletí oni sem. Dům mého bratra v Chesapeaku je jim plně k dispozici. Mám dobrý plán, Wille, počkej a poslechni si to. Když se ti to nebude líbit, hodím tě na to letadlo."

"Potřebuju nějaké věci ze zbrojnice."

"Zajedeme pro to hned, jak tě vyzvednu."

Molly a Willy byli mezi prvními, kteří z letadla na Národním letišti ve Washingtonu vystoupili. Molly zahlédla Grahama v davu. Neusmála se, ale otočila se k Williemu a něco prohodila, když se svižně proplétali davem turistů vracejících se z Floridy.

Přejela po Grahamovi pohledem od hlavy k patě, přistoupila k němu a zlehka jej políbila. Její snědé prsty na jeho tváři byly chladné.

Graham cítil, jak jej chlapec pozoruje. Willy si s ním odměřeně potřásl rukou.

Po cestě k autu zavtipkoval Graham o tom, jak je Mollyin kufr těžký.

"Já ho vezmu," řekl Willy.

Když opouštěli parkoviště, připojil se za ně hnědý Chevrolet s Marylandskou značkou.

V Arlingtonu přejel Graham most a ještě než se pustili na východ k Chesapeaku, upozornil je na Lincolnův a Jeffersonův pomník a na Washingtonův monument. Asi dvacet kilometrů za Washingtonem přejel hnědý chevrolet do prostředního pruhu. Řidič se na ně podíval s rukou před ústy a z ničeho nic se v autě ozval prskavý hlas odnikud.

"F 25, jste čistý. Přeju pěkný výlet."

Graham sáhl pod palubní desku pro skrytý mikrofon. "Rozumím, Bobby. Díky."

Chevrolet zpomalil a pomalu se vydal na cestu zpět.

"Jenom jsem si chtěl být jistý, že se na nás nepověsil někdo od tisku nebo tak," řekl Graham.

"Rozumím," řekla Molly.

Později odpoledne zastavili a dali si v motorestu u silnice kraby. Willy si šel prohlédnout akvárium s raky.

"Štve mě to, Molly. Strašně mě to mrzí," řekl Graham.

"Jde teď po tobě?"

"Nemáme jediný důvod si to myslet. Lecter mu to prostě jenom navrhl, poradil mu to."

"Je to strašně divný pocit."

"Já vím, že je. Ty a Willy jste v domě Crawfordova bratra naprosto v bezpečí. Nikdo na světě neví, že tam budete, jenom já a Crawford."

"Byla bych ráda, kdybys o Crawfordovi teď radši nemluvil."

"Je tam hezky, uvidíš."

Zhluboka se nadechla a když vzduch zase vypustila, zdálo se, že spolu s ním jí opustila všechna zlost a ona tu zůstala unavená a klidná. Věnovala mu trochu pokřivený úsměv.

"Jednu chvíli jsem byla pořádně naštvaná. Copak se musíme otravovat s nějakýma Crawfordama?"

"Ne." Odsunul misku se sušenkami, aby jí mohl vzít za ruku. "Kolik toho ví Willy?"

"Dost. Matinka jeho kamaráda Tommyho měla doma nějaké odložené noviny od nich z obchodu.

Tommy to ukázal Williemu. Byla tam toho o tobě spousta; a patrně to bylo všechno pěkně překroucený. O Hobbsovi, o tom, kde jsi byl potom, o Lecterovi - prostě všechno možný. Rozčílilo ho to. Zeptala jsem se ho, jestli si o tom nechce promluvit. Zeptal se mě jenom, jestli jsem to celou dobu věděla. Řekla jsem, že jo, že jsme si o tom jednou povídali, že jsi mi to všechno řekl ještě před tím, než jsme se vzali.

Zeptala jsem se ho, jestli nechce, abych mu vyprávěla, jak to všechno bylo doopravdy Řekl, že se zeptá přímo tebe."

"To je dobře. Zatraceně dobře, i pro něj. Co to vlastně bylo, Expres??"

"Nevím, ale myslím, že jo."

"Vřelé díky, Freddy."

Vlna zlosti na Freddyho Loundse ho zvedla ze židle. Na záchodě si studenou vodou opláchl obličej.

Sára zrovna popřála Crawfordovi v kanceláři dobrou noc, když se najednou rozdrnčel telefon. Odložila kabelku a deštník a zvedla sluchátko.

"Kancelář speciálního agenta Crawforda... Ne, pan Graham v kanceláři teď není, ale pokud byste...

Počkejte, velmi ráda vás... Ano, zítra odpoledne tu snad bude, ale kdybyste..."

Tón jejího hlasu vytáhl Crawforda od jeho stolu. Držela sluchátko, jako kdyby jí právě skonalo v ruce.

"Chtěl Willa a říkal, že možná zavolá ještě zítra odpoledne. Snažila jsem se ho zadržet."

"Koho?"

"Řekl 'Vyříd'te jenom Grahamovi, že volal Poutník.' Tak doktor Lecter přece říkal..."

"Králíčkovi," řekl Crawford.

Než Molly a Willy vybalili, zašel Graham na nákup. Na trhu sehnal žluté melouny a krásně zralé dýně. Zaparkoval přes ulici před domem a ještě chvíli seděl a rukama svíral volant. Styděl se, že se kvůli němu Molly musela rozloučit s domem, který měla tak ráda, a byla teď mezi cizími.

Crawford udělal, co mohl. Tohle nebyl žádný neosobní, federálně zabezpečený objekt, kde by opěradla křesel byla odbarvená potem nějakých nervózních chudáků. Byl to čerstvě nabílený, příjemný domek, vstupní schody lemovala bujná zeleň. Bylo to dílo starostlivých rukou a smyslu pro pořádek. Zahrada za domem se svažovala dolů k Chesapeakskému zálivu a také tu bylo malé molo na koupání.

Závěsy probleskoval modrozelený svit televizní obrazovky. Molly a Willy se dívají na baseball, pomyslel si Graham.

Willyho otec byl baseballový hráč, a velmi dobrý. Seznámil se s Molly ve školním autobuse a vzali se ještě na škole.

Když byl u Kardinálů, scestovali při lize celou Floridu. Willieho brali sebou. Byly to opravdu zlaté časy. Luncheonmeat a dobré pití. S Kardinály měli vylučovací zápas a první dvě hry měl opravdu štěstí. Pak začal mít problémy s polykáním. Doktoři se to pokusili dostat všechno ven, ale metastázy už byly úplně všude. O pět měsíců později zemřel. To bylo Williemu šest let.

Willy sledoval baseball, kdy jen mohl. Molly se dívala na baseball, když byla rozčilená.

Graham neměl klíče. Zaklepal. "Já tam jdu." Willieho hlas.

"Počkej." Mollyina tvář mezi závěsy. "Tak běž."

Willy otevřel dveře. V ruce, kterou měl svěřenou podél těla, svíral nůž na ryby.

Při pohledu na něj ucítil Graham v očích palčivou bolest. Ten kluk si to musel přitáhnout ve svém kufru.

Molly od něj vzala tašku. "Chceš kafe? Je tu gin, ale ne tvůj oblíbený druh."

Když zmizela v kuchyni, požádal Willy Grahama, aby šel na chvíli ven.

Vzadu z verandy viděla i pohupující se světýlka lodí, které v zálivu kotvily.

"Grahame, je něco, co bych měl vědět, abych se mohl postarat o maminku?"

"Jste oba v bezpečí, Willy. Vzpomínáš si na to auto, které za námi jelo z letiště a kontrolovalo, jestli nikdo neviděl, kam jedeme? Nikdo nemůže zjistit, kde ty a maminka bydlíte."

"Ten šílený chlap tě chce zabít, že jo?"

"To nevíme. Jenom se mi nelíbilo, že věděl, kde bydlíme."

"Zabiješ ho?"

Graham zavřel na chvíli oči. "Ne. Mám ho jenom najít. Dají ho do psychiatrické léčebny, kde ho budou moct léčit a zabránit mu v tom, aby ještě někomu ublížil."

"Tommyho máma měla takový jedny noviny. Bylo tam, že jsi v Minnesotě zabil nějakýho chlapa a že jsi byl v blázinci. To jsem nevěděl. Je to pravda?"

"Je."

"Chtěl jsem se nejdřív zeptat maminky, ale pak jsem se rozhodl, že se zeptám tebe."

"Vážím si toho, že se ptáš přímo mě. Nebyl to jenom blázinec, léčili tam všechno." Tenhle rozdíl se zdál podstatný. "Byl jsem tam na psychiatrickém oddělení. Trápí tě, že jsem tam byl. Protože jsem si vzal tvoji maminku."

"Řekl jsem tátovi, že se o ní postarám. A to taky udělám."

Graham pochopil, že toho bude muset říct Williemu dost. Nechtěl mu toho však říct až příliš.

Světla v kuchyni zhasla. Za skleněnými viděl Mollyinu siluetu a pocítil váhu odpovědnosti, kterou na něj vložila. Spolu s Williem, jako by teď ve svých rukou držel její srdce.

Willy najednou nevěděl, na co by se měl ptát dál. Graham to udělal za něj.

"Ta nemocnice byla po té záležitosti s Hobbsem."

"Ty jsi ho zastřelil?"

"Ano."

"Jak se to stalo?"

"Především bych měl říct, že Garrett Hobbs byl šílenec. Přepadal holky z koleje a... zabíjel je."

"Jak?"

"Nožem. No a já jsem prostě našel kousek zkrouceného kovového odřezku na šatech, co měla jedna z těch holek na sobě. Takový odřezek, jako je ze závitníku - vzpomínáš si, jak jsme tenkrát spravovali tu sprchu?"

To znamenalo podívat se na různé instalatéry a opraváře.

Zabralo to spousty času. Hobbsovu registraci jsem našel v kartotéce jednoho podniku, který jsem prověřoval. Podíval jsem se na ní a byla taková... podivná. Nikde nepracoval, takže jsem za ním musel zajít domů.

Šel jsem nahoru po schodišti v domě, kde Hobbs bydlel. Byl se mnou strážník v uniformě. Hobbs nás musel zahlédnout přicházet. Když jsme byli v polovině schodiště, které vedlo k jeho podlaží, vystrčil ze dveří svou ženu a ta se, v tu chvíli už skoro mrtvá, zřítíla ze schodů."

"On ji zabil?"

"Jo. Tak jsem řekl strážníkovi, co tam se mnou byl, aby zavolal speciální jednotku a sehnal nějakou pomoc. Ale pak jsem zevnitř zaslechl děti a nějaké výkřiky. Chtěl jsem počkat, ale nemohl jsem."

"Šel jsi do toho bytu?"

"Šel. Hobbs držel tu holčičku zezadu a v ruce měl nůž. Právě jí s ním podřezával. Zastřelil jsem ho."

"Ta holčička umřela?"

"Ne."

"Dostala se z toho?"

"Za nějaký čas ano. Ted' je v pořádku."

Willy se pozdržel komentářem. Ze zakotvené lodi sem dolehla tichá hudba.

Graham sice před Williem mohl vynechat některé detaily, ale nemohl zabránit tomu, aby to všechno znovu sám neviděl.

Zanechal paní Hobbsovou, která se ho křečovitě držela, na schodišti. Tolik bodanců. Pohled, kterým zjistil, že už je mrtvá, křik z bytu, zoufalá snaha vyprostit se z křečovitého sevření rudých prstů a pak palčivá bolest v rameni, než dveře konečně povolily. Hobbs, jak drží svou vlastní dceru a podřezává jí hrdlo, holčička se brání s bradou přitisknutou k hrudi, výstřel osmatřícítky a spousta krve, a on pořád řeže a řeže a nechce umřít. Hobbs sedí na podlaze a křičí a holčička lapá po dechu. Sehne se k ní a zjistí, že Hobbs sice přetnul dýchací trubici, ale k tepnám se nedostal. Holčička se na něj vytrěštěnými očima dívá a pak zírá na svého otce, který sedí na podlaze a křičí: "Vidíš? Vidíš?", dokud se mrtvý nesloží na znak.

Tenkrát taky Graham přestal věřit osmatřícítce.

"Víš, Willy, to s tím Hobbsem mě hrozně vzalo. Nemohl jsem se toho zbavit a stále jsem to znovu a znovu viděl před sebou. Došlo to tak daleko, že jsem už nedokázal myslet na něco jiného. Pořád jsem si ale myslel, že musí být nějaký způsob, jak se s tím vyrovnat. A pak jsem přestal cítit cokoliv. Nemohl jsem jíst a odmítal jsem s kýmkoliv mluvit. Měl jsem strašnou depresi. A pak mi doktor řekl, abych šel

do nemocnice, a tak jsem šel. Po čase jsem nad tím dostal určitý nadhled. Ta holčička, která byla tenkrát v Hobbsově bytě zraněná, se na mě přišla podívat. Byla v pořádku a dlouho jsme si spolu povídali. Nakonec se mi na to podařilo zapomenout a vrátil jsem se do práce."

"Zabít někoho, dokonce i když to musíš udělat, je opravdu tak hrozný?"

"Je to jedna z nejstrašnějších věcí na světě, Willy."

"Hele, jdu teď na chvilku do kuchyně. Nechceš něco, třeba kolu?"

Willy rád přinášel Grahamovi různé věci, ale vždycky to dělal jen tak, jako navíc k něčemu, co by udělal stejně. Žádný extra výlet nebo tak.

"Jasně, kolu."

"Maminka by měla zajít ven a podívat se na ty světla."

Pozdě večer seděli Graham s Molly vzadu na verandě na houpačce. Jemně mrholilo a světélka lodí mihotavě probleskovala mlhou. Ze zálivu vál vánek a oni měli na rukou husí kůže.

"Možná to nějakou chvíli bude trvat, co?" řekla Molly.

"Doufám, že ne, ale možný to je."

"Wille, Evelyn řekla, že se může o obchod postarat tenhle týden a ještě čtyři dny z příštího. Ale do Marathonu musím stejně, alespoň na den nebo i na dva, když přijedou nákupčí. Mohla bych zůstat u Evelyn a Sama. Na trh do Atlanty bych měla zajet taky sama. Musím být připravená na září."

"Ví Evelyn, kde jsi?"

"Řekla jsem jí jenom, že budu ve Washingtonu."

"Fajn."

"Není lehké něco mít, co? Je těžké něco získat, a ještě těžší si to udržet. Tahle planeta je zatraceně kluzká."

"Kluzká jako čert."

"Vrátíme se na Sugarloaf, že jo?"

"Jasně, že vrátíme."

"Ale ne abys začal spěchat a nějak se do toho ošklivě umotal. To neuděláš, vid'?"

"Ne."

"Vrátíš se brzo?"

Před chvílí měl půlhodinový telefonický rozhovor s Crawfordem. Někdy dopoledne. Jestli do toho Marathonu opravdu vůbec musíš jet, musíme ráno ještě něco vyřídit. Willy zatím může jít na ryby."

"Musel se tě na tamto zeptat."

"Já vím, nevyčítám mu to."

"Ten zatracenej novinář, jak že se jmenuje?"

"Lounds. Freddy Lounds."

"Myslím, že ho asi nenávidíš. Radši jsem to neměla vytáhnout. Pojd'me do postele a já tě namasíruju."

Graham pocítil chvilkovou rozmrzelost. Ospravedlňoval se před jedenáctiletým klukem. Ten mu řekl, že nevdí, že byl v hotelu s vypolštářovanými stěnami. A ona mě teď namasíruje. Pojd'me do postele - s Willym už je to v pořádku.

Když cítíš, že jsi přetažený, snaž se držet klapačku zavřenou.

"Jestli chceš ještě chvilku přemýšlet, nechám tě samotného," řekla.

Nechtěl přemýšlet. Rozhodně ne. "Ty mě namasíruješ zezadu a já tebe zepředu," řekl.

"Jen do toho, svalovče."

Vítr přivál od zálivu slabý déšť a kolem deváté ráno byla u země mírná mlha. Zdálo se, jako by se vzdálené terče na policejní střelnici pod poryvy větru ohýbaly.

Správce střelnice sledoval dalekohledem muže a ženu na vzdáleném konci dráhy, dokud se neujistil, že dodržují všechny bezpečnostní předpisy.

Na průkazu ze soudního oddělení, který muž ukázal, při vstupu na střelnici, bylo "Vyšetřovatel". To mohlo znamenat cokoli. Správce neuznával nikoho jiného než kvalifikované instruktory pro výcvik střelby.

Přesto ale musel připustit, že tenhle chlápek z federálu věděl, co dělá.

Používali sice jen revolver ráže 22, ale on tu ženskou učil bojovou střelbu z postavení Weaver, levá noha mimě nakročená, revolver pevně v obou rukou, paže stejnoměrně napjaté. Pálila na terčovou siluetu sedm metrů před sebou. Znovu a znovu vytahovala zbraň z vnější kapsy kabelky, která jí visela na rameni. To se stále opakovalo, až to správce začalo nudit.

Změna zvuku ho ale přiměla, aby dalekohled zase použil. Nyní měli nasazená tlumící sluchátka a revolver, který teď používala, byl krátký a široký. Správce zaslechl, jak hlasitě se silně vystřely odrážejí od lehkých terčů.

Viděl pistoli v jejích natažených rukou a zaujala ho. Přešel podél střelné dráhy a zastavil se několik metrů za nimi. Chtěl by si pistoli prohlédnout, ale teď nebyla vhodná chvíle. Pořádně si ji prohlédl, když vyklepávala prázdné nábojnice a znovu zásobník plnila.

Dost podivná zbraň pro chlapa od federálů. Byl to Bulldog 44 Speciál, krátký a ošklivý, s hrozivě velkým otvorem v hlavni. Byl to speciální model Magna Portu. Hlaveň byla opatřena průduchy, které měly zmenšit zpětný ráz, pažbička byla zkrácená a tvarovaná tak, aby se dala pevně chytit. Když se něco takového naplní náboji, které si tenhle federál připravil, stane se z toho opravdu pekelná zbraň.

Přemýšlel, jak si s tím ta ženská poradí.

Škála nábojů připravených na podstavci vedle nich byla opravdu zajímavá. První byla krabička lehkých nábojů. Potom přišlo normální služební střelivo a nakonec tam bylo něco, o čem správce střelnice často četl, ale jenom málokdy viděl. Vyrovnaná řádka nepravidelně tvarovaných střel typu Glaser. Jejich špičky připomínaly gumy připevněné na konci tužek. Za špičkou byl měděný plášť, který obsahoval dvanáctkovou nálož zalitou zkapalněným teflonem.

Lehký projektil byl tvarován tak, aby mohl letět obrovskou rychlostí, narazit do cíle a uvolnit nálož. V mase byla ničivost opravdu ohromující. Správce střelnice si dokonce vzpomněl na uváděná čísla. Do této doby bylo devadesát Glaserů vystřeleno na lidi. Devadesátkrát po jednom výstřelu. V osmdesáti devíti případech nastala okamžitě smrt. Jen jeden člověk přežil, k velkému překvapení lékařů. Glasery měly také určité bezpečnostní výhody - žádné odrazy, a nemohly prorazit stěnu a zabít někoho ve vedlejší místnosti.

Muž se k ženě choval velice vlídně a povzbudivě, ale zdálo se, že jej něco trápí.

Žena se teď propracovala ke služebním nábojům a správce potěšeně sledoval, jak si dobře poradila se zpětným nárazem, obě oči otevřené a bez ucuknutí. Pravda, poprvé jí trvalo celé čtyři vteřiny, než vytáhla zbraň z kabelky a vypálila, ale tři střely zasáhly do černého. Na začátečníka to nebylo špatné. Nějaké vlohy pro to měla.

Byl už nějakou dobu zpátky na věži, když uslyšel příšerný rámus, jak začali s Glasery.

Napravila tam všech pět. Tohle nebyl žádný běžný federální výcvik.

Správce napadlo, koho asi proboha museli v té siluetě vidět, když na to, aby ho zabili, potřebovali pět Glaserů. Graham přišel do věže vrátit tlumící sluchátka. Svou žačku nechal sedět na lavičce, hlavu skloněnou s lokty opřenými o kolena.

Správce si myslel, že by z ní měl mít radost a taky mu to řekl. Za jeden den udělala veliký pokrok.

Graham mu nepřítomně poděkoval. Jeho výraz správce zmátl. Vypadal jako člověk, který byl právě svědkem nenahraditelné ztráty.

16. KAPITOLA

Muž, který volal, "Poutník", řekl Sáře, že možná zavolá druhý den odpoledne. Na velitelství FBI byla učiněna určitá opatření, aby telefonát mohli přijmout.

Kdo byl Poutník? Lecter ne - tom se Crawford už přesvědčil. Byl pan Poutník Králíček? Možná, myslel si Crawford.

Stoly a telefony z Crawfordovy kanceláře byly přes noc přestěhovány do prostornější místnosti na druhé straně chodby. Graham stál v otevřených dveřích zvukotěsné kabiny. Za ním v kabině byl Crawfordův telefon. Sára ho vyčistila Windexem. Seděla teď spolu s Beverly Katzovou, za stolem, jehož většinu zabíral zvukový spektrograf, magnetofony a analyzátoři přízvuku, a potřebovala nutně něco dělat. Velké

hodiny na stěně ukazovaly za deset minut dvanáct.

Vedle Grahama stál doktor Alan Bloom s Crawfordem. Stáli tam jako za postranní čarou. Oba měli v ruce v kapsách.

Technik usazený naproti Beverly bubnoval prsty na stůl dokud ho Crawfordův zamračený pohled nezastavil.

K nepořádku na Crawfordově stole přibýly dva nové telefony - přímá linka na Centrálu Bell Systému (ESS) a horká linka na komunikační oddělení FBI.

"Kolik času potřebujete na lokalizaci?" zeptal se doktor Bloom.

"S tou novou centrálou je to mnohem rychlejší, než si většina lidí myslí," řekl Crawford. "Asi minutu, když to jde přes automat. Když ne, tak o něco déle."

Crawford zvýšil hlas, aby ho bylo slyšet po celé místnosti. "Jestli vůbec zavolá, tak to bude krátké, takže si musíme dát záležet. Chceš si to všechno ještě projít, Wille?"

"Jasně. Až se dostaneme k tomu, kdy bych měl začít mluvit já, chci se vás, doktore, na něco zeptat."

Bloom dorazil až po ostatních. Později odpoledne měl na programu přednášku na psychologickém oddělení v Quanticu. Z Grahamova oblečení ucítil Bloom pach korditu.

"O.K.," řekl Graham. "Zvoní telefon. Je okamžitě napojen a ESS začínají s lokalizací, ale zvukový generátor stále vydává vyzváněcí tón, takže on neví, že už jsme to vzali. To nám dá dvacet vteřin náskok." Ukázal na technika. "Po čtvrtém zazvonění generátor vypnete, rozumíte?"

Technik přikývl. "Po čtvrtém zazvonění."

"Teď vezme Beverly telefon. Její hlas je jiný, než slyšel včera. V hlase není slyšet, že by ho znala. Beverly musí znít znuděně. Ptá se po mně. Bev říká "Musím ho nechat vyvolat, můžu vás dát na vyčkávací linku?" Jasně, Bev?" Graham si pomyslel, že bude lepší ty repliky nezkoušet. Mohly by pak znít příliš ploše a mechanicky.

"O.K., linka je pro nás otevřená, pro něj hluchá. Chci tedy říct, že bude držet telefon déle, než mluvit."

"Jste si jistý, že mu tam nemám dát vyčkávací muziku?" zeptal se technik.

"Proboha ne," zaúpěl Crawford.

"Necháme ho počkat dvacet vteřin, pak se Beverly opět napojí a řekne mu, "Pan Graham už je na telefonu. Hned vás spojujím."

"Já to zvednu."

Graham se obrátil na doktora

Blooma. "Jak byste to na něj zahrál, doktore?"

"Bude očekávat, že budete skeptický a nebudete věřit, že je to opravdu on. Já bych mu trochu té zdvořilé skepse dopřál. Zdůraznil bych pořádně rozdíl mezi otravností anonymních nebo falešných telefonátů a významem a důležitostí hovorů s opravdovou, existující osobou. Falešné telefonáty lze snadno rozpoznat, protože chybí kapacita porozumění celé záležitosti, a takovéhle věci. Přiměřte ho, aby řekl něco, čím dokáže, že je to on." Doktor Bloom se díval do země a třel si zátylek.

"Nevíte, co chce. Třeba chce porozumění, nebo si vás možná vybral jako svého hlavního protivníka, a chce se jenom popást na vaši reakci - uvidíme. Zkuste zjistit jeho náladu a dopřejte mu, po čem touží, pěkně po troškách. Byl bych velmi opatrný s tím nabízet mu, aby si přišel pro pomoc sem k nám, snad s výjimkou, že byste měl pocít, že o to sám žádá."

Jestli je to paranoik, zjistíte to velmi rychle. V tom případě bych ho zkusil rozčítit nebo v něm vzbudit nějaké podezření. Ať se do toho zaplete, pak zapomene, jak dlouho už mluví. To je všechno, co vám k tomu umím říct." Bloom položil ruku Grahamovi na rameno. "Podívejte, tohle není žádná nalejvána nebo nějaký buzerování; můžete ho dostat třeba tím, že mu naženete strach. Na rady nic nedejte, dělejte, co se vám bude zdát správné."

Čekání. Půlhodinové ticho všem stačilo.

"Ať zavolá nebo ne, musíme se rozhodnout, jak teď dál," řekl Crawford. "Chcete zkusit tu schránku?"

"Nic lepšího mě nenapadlo," řekl Graham.

"Takže budeme mít dvě návnady - tvůj strážný dům na Keys a schránku."

Telefon se rozezvonil.

Tónový generátor. Na ESS začali s lokací. Čtyři zazvonění. Technik zmáčkne vypínač a Beverly telefon

zvedne. Sára poslouchá.

"Kancelář speciálního agenta Crawforda."

Sára zavrtí hlavou. Zná ten hlas, je to jeden z Crawfordových starých známých z protialkoholického. Beverly ho rychle odbude a zastaví lokaci. Každý v budově FBI věděl, že ta linka musí být volná. Crawford znovu prošel všechny detaily kolem schránky ve vzkazovači. Byli znudění a zároveň napjatí. Lloyd Bowman se zastavil, aby jim ukázal, jak páry čísel z Lecterovy Bible pasují na stránku 100 paperbacku "Radost z vaření". Sára roznesla kávu v papírových kalíšcích.

Telefon se rozezvonil.

Tónový generátor se napojil a na ESS začali a lokaci.

Čtyři zazvonění. Technik zmáčkne vypínač. Beverly telefon zvedne.

"Kancelář speciálního agenta Crawforda."

Sára přikyvuje hlavou. Vehementní přikývnutí.

Graham zašel do kabiny a zavřel za sebou dveře. Viděl, jak se Beverly rty pohybují. Zmáčkla

"Vyčkávání" a pozorovala vteřinovou ručičku na hodinách na stěně.

Graham viděl svou tvář, jak se odráží ve vyleštěném sluchátku. Dvě odulé tváře, na sluchátku a na mluvítku. Cítil na své košili pach korditu ze střelnice. Nezavěšuj. Panebože, hlavně nezavěšuj. Uběhlo čtyřicet vteřin. Telefon se na stolku lehce otrásal svým drnčivým zvukem. Nech to zvonit. Ještě jednou. Čtyřicet pět vteřin.

Ted: "Tady je Will Graham. Co si přejete?"

Hluboký, tlumený smích. Nejasný hlas: "Vás."

"Můžu vědět, kdo volá?"

"Vaše sekretářka vám to neřekla?"

"Ne, zato mě, vážený pane, vytáhla ze schůze a -"

"Jestli mi řeknete, že si s Poutníkem nechcete popovídat, okamžitě zavěším. Ano nebo ne?"

"Pane Poutníku, jestli máte nějaké problémy, se kterými vám můžu nějak pomoci, rád si s vámi popovídám."

"Myslím, že problémy máte spíš vy, pane Grahame."

"Promiňte, nerozuměl jsem."

Vteřinová ručička se pomalu blížila k celé minutě.

"Byl jste teď velice pilný hoch, vidíte?" řekl muž na druhém konci.

"Mám příliš mnoho práce nato, abych se s vámi vybavoval, pokud neřeknete, o co vám vlastně jde."

"Jde mi o to, oč vám. O Atlantu a Birmingham."

"Vy o tom něco víte?"

Lehký smích. "Jestli o tom něco vím? Zajímá vás pan Poutník? Ano nebo ne. Zavěším, jestli mi budete lhát."

Graham viděl přes sklo Crawforda.. V každé ruce měl sluchátko.

"Ano. Ale, podívejte se, volá mi sem spousta lidí a většina jich říká, že něco vědí."

Jedna minuta.

Crawford položil jedno sluchátko a něco nadrápal na papír.

"Divil byste se, kolik falešných telefonátů tady máme," řekl Graham. "Chvíli s nimi mluvíte a hned vidíte, že ani pořádně neví, o co vlastně jde. Vy to víte?"

Sára přidržela papír na skle tak, aby ho Graham viděl.

Bylo tam "Telefonní budka, Chicago. Policie na cestě."

"Poslouchejte, uděláme to takhle, vy mi řeknete jednu věc, kterou o panu Poutníkovi víte a já vám řeknu, jestli máte pravdu nebo ne," řekl nejasný hlas.

"Domluvme se rovnou, o kom je vlastně řeč," řekl Graham.

"Řeč je o panu Poutníkovi."

"A jak já mám vědět, že pan Poutník udělal něco, co mě zajímá. Udělal snad?"

"Řekněme, že ano."

"Jste vy pan Poutník?"

"Tohle vám, myslím, neřeknu."

"Jste jeho přítel?"

"Tak nějak."

"Fajn, tak to dokažte. Řekněte mi něco, co ukáže, jak dobře ho znáte."

"První jste na řadě vy. Ukažte co máte." Nervózní zahihňání. "Při první chybě zavěším."

"O. K. Pan Poutník je pravák."

"Střílíte najisto. To je většina lidí."

"Pan Poutník se cítí nepochopený."

"Žádný povšechný kecy, prosím vás."

"Pan Poutník je fyzicky velice silný.."

"Ano, to by se říct dalo."

Graham se podíval na hodiny. Minuta a půl. Crawford povzbudivě kývnul hlavou.

Neříkej mu nic, co by si mohl nějak překroutit. "Pan Poutník je běloch a asi metr osmdesát vysoký. Vy jste mi ale stále ještě neřekl nic. Nejsem si jistý, že ho vůbec znáte."

"Chcete skončit?"

"Ne, ale vy jste řekl, že to bude obchod. Já jsem se jen podířil."

"Myslíte si, že pan Poutník je blázen?"

Bloom vrtěl hlavou.

"Nemyslím, že by někdo, kdo je tak opatrný jako on, mohl být blázen. Myslím, že je prostě jiný. Myslím, že spousta lidí opravdu věří, že je blázen a důvod je ten, že jim nedal šanci, aby ho pochopili."

"Popište přesně, co si myslíte, že udělal paní Leedsové, a já vám možná řeknu, jestli máte pravdu nebo ne."

"Tohle se mi dělat nechce."

"Sbohem."

Grahamovi poskočilo srdce, ale stále ještě na druhém konci slyšel neznámého dech.

"Nezačnu s tím dokud nebudu vědět -"

Graham uslyšel jak se dveře Chicagské telefonní budky zprudka otevřely a sluchátko s cvaknutím upadlo. Bylo slyšet vzdálené hlasy a rány, jak se sluchátko na šňůře houpalo.

Všichni v kanceláři to slyšeli z telefonního reproduktoru.

"Ani hnout. Jasný?! Ruce sepněte za hlavou a pomalu odstupte od budky. Pomalu! Ruce na sklo a pořádně od sebe."

Grahama zalila slastná úleva.

"Nejsem ozbrojen, Stane. V náprsní kapse najdeš můj průkaz. To lechtá."

Z telefonu se hlasitě ozval zmatený hlas. "S kým mluvím?"

"Will Graham. FBI."

"Tady je seržant Stanley Riddle, Chicagské policejní oddělení." V hlase byla slyšet podrážděnost.

"Můžete mi říct, o co tady sakra k čertu jde?"

"To řekněte vy mně. Máte někoho?"

"To si piště, že ano. Freddyho Loundse, toho reportéra. Znáám ho už deset let... Tady máš svůj zápisník, Freddy... Máme ho zatknout?"

Grahamova tvář byla bledá. Crawfordova červená.

Doktor Bloom sledoval, jak se zoubky na kazetě v magnetofonu otáčejí..

"Slyšíte mě?"

"Ano, chci abyste ho zatkli." Grahamův hlas zněl přiškrceně. "Porušení zákona. Zatkněte ho a předejte to státnímu návladnímu."

Najednou byl u telefonu Lounds. Bez chomáčů vaty nacpané do tváří mluvil teď rychle a zřetelně.

"Wille, poslouchejte -"

"Řekněte to státnímu návladnímu. Dejte mi k telefonu seržanta Riddla."

"Vím něco, co -"

"Dejte mi k tomu ztracenému telefonu seržanta Riddla."

Do rozhovoru se napojil Crawford. "Já to vyřídím, Wille."

Graham praštil sluchátkem takovou silou, že všichni v doslechu telefonního reproduktoru sebou trhli.

Vyšel z kabiny, a aniž by se na někoho podíval, odešel z místnosti.

"Loundsi, víte jaký peklo jste rozpoutal, člověče?" řekl Crawford.

"Chcete ho chytit nebo ne? Já. vám můžu pomoc. Minutu mě poslouchajte." Lounds rychle využil Crawfordovy odmlky. "Heleďte, právě teď jste ukázali, jak strašně potřebujete Expres. Předtím jsem si nebyl jistý - ale teď už jsem. Ten inzerát souvisí s případem Králíčka, protože jinak byste kvůli tomu telefonátu takhle nevyváděli. Výborně. Expres je vám k službám. Cokoliv si budete přát."

"Jak jste na to přišel?"

"Přišel za mnou vedoucí z inzertního. Řekl, že Chicago poslalo toho nastrojeného panáka aby kontroloval inzeráty. Váš člověk si vzal pět z došlých inzerátů. Že prý "kvůli nějakým poštovním podvodům". Co to proboha je - poštovní podvod?! Vedoucí inzertního dopisy a obálky oxeroxoval a teprve potom je dal tomu vašemu chlapíkovi. Prošel jsem je. Věděl jsem, že vzal dopisů pět, aby zamaskoval ten jeden, o který mu ve skutečnosti šlo. Trvalo skoro dva dny, než jsem na to přišel. Odpověď byla na obálce. Poštovní razítko z Chesapeaku. Směrovačka ukazovala na Chesapeackou státní nemocnici. Byl jsem tam tenkrát za tím vaším nedůtklivým přítelem. Co jiného by to mohlo být. Ale musel jsem mít jistotu. Proto jsem taky volal, abych viděl jestli po panu Poutníkovi skočíte, a vy jste skočili."

"Udělal jste velkou chybu, Freddy."

"Potřebujete Expres a mým prostřednictvím se k němu dostanete. Inzeráty, přístup k došlé poště, cokoliv Jen si řekněte. Dokážu být diskrétní. Dokážu. Vemte mě do hry, Crawforde."

"Nevidím jediný důvod, proč bysme vás měli kamkoliv brát."

"O.K., v tom případě vám jistě nebude vadit, když do příštího vydání někdo náhodou dá šest osobních vzkazů. Všechny pro pana "Poutníka" a všechny stejně podepsané."

"Hodím vám na krk soudní příkaz a obvinění z maření vyšetřování."

"A dostane se to do všech novin v celé zemi." Lounds věděl, že se všechno zaznamenává na magnetofon. Už mu to bylo jedno. "Přisahám Bohu, že to udělám, Crawforde. Jestli mám ztratit svoji šanci, vy tu svoji ztratíte taky."

"K tomu, co jsem vám teď jmenoval, můžete přidat ještě mezistátní rozšiřování výhrůžných zpráv."

"Chci vám pomoci, Jacku. Dokážu to, věřte mi."

"Jedte s nima na stanici, Freddy. A teď mi dejte zase toho seržanta."

Loundsův Lincoln byl cítit po vlasovém toniku, ponožkách a cigaretách a policejní seržant byl rád, když z něj před stanicí mohl konečně vystoupit.

Lounds se znal s kapitánem tohoto okrsku a s mnoha ostatními policisty. Kapitán nabídl Loundsovi kávu a zavolal do kanceláře státního návladního, aby "se pokusil tuhle zatracenou šlamastiku nějak urovnat".

Pro Loundse si nikdo z federálu nepřišel. Za půl hodiny mu do kanceláře kapitána okrsku zavolal Crawford. Pak už byl volný. Kapitán ho vyprovodil k autu.

Lounds byl velmi rozrušený. Když cestou na jih ke svému bytu nad Michiganským jezerem projížděl obchodním centrem, jel velice rychle a trhaně. Bylo několik věcí, které si od téhle story sliboval. Věděl, že to dokáže. Jedna z těch věcí byly peníze. Většinu z nich by měl vynést paperback. Na stáncích by se měl objevit třicet šest hodin po dopadení. Další věci by byl exkluzivní článek v denním tisku. Konečně by mohl dojít zadostiučinění a vidět všechny ty oficiální plátky - Chicagský TRIBUNE, Los Angeleské TIMESY, ten posvátný

Washingtonský POST a ty nedotknutelné New Yorské TIMESY - jak tisknou jeho materiály s jeho jménem a s fotografiemi, které udělal on.

A dopisovatelé všech těch vznešených časopisů, kteří jím opovrhovali, kteří by se s ním ani nenapili, se vzteky budou moct posrat.

Pro ně byl Lounds vždycky něco míň, protože k nim nepatřil. Kdyby byl neschopný, kdyby byl blázen bez jakékoliv perspektivy, pak mu snad nestoří oficiálního tisku mohli odpustit, že pracuje pro Expres, jako člověk odpouští duševně zaostalému chudákovi. Ale Lounds byl dobrý. Měl všechny schopnosti dobrého reportéra - inteligenci, odvalu a bystré oči. Měl spoustu energie a trpělivosti.

Proti němu mluvilo to, že byl velice urážlivý (proto ho také většina lidí od tisku nesnášela) a ve svých článcích stále zdůrazňoval svou vlastní osobu.

V Loundsovi byla neutuchající potřeba, aby si ho lidé kolem všímali, potřeba, která se často mylně pokládá za znak osobnosti. Lounds byl podřobaný, malý a ošklivý. Měl velké koňské zuby a jeho krysí očka se leskla jako plivanec na asfaltu.

Po deseti letech práce jako oficiální žurnalista zjistil, že do Bílého domu ho nikdo nikdy nepošle. Že si kvůli vydavatelům nohy uchodí a že ho budou využívat až do chvíle, kdy se z něj stane troska starého opilce, usazeného někde za prázdným stolem, která neodvratně spěje k cirhóze nebo k drastické smrti ve své posteli, kterou zapálí svou vlastní cigaretou.

Chtěli informace, které pro ně mohl sehnat, ale nechtěli Freddyho. Platili mu nejvyšší tarify, což ovšem není zase tolik peněz, když si člověk musí kupovat ženské. Poplácávali ho po ramenou a říkali, že je odvážný chlapík, a přitom odmítali dát na parkoviště cedulku s jeho jménem.

Jednou večer v roce 1969, když zrovna něco v kanceláři přepisoval, Freddy najednou prozřel.

Frank Larkin, který seděl kousek od něj, napsal něco podle diktátu z telefonu. Přepisování bylo v novinách, kde Freddy pracoval, něco jako poslední štace pro staré reportéry. Frankovi Larkinovi bylo padesát pět, ale vypadal na sedmdesát. Měl zarudlé, plovoucí oči a každou půl hodinu odbíhal ke své skřínce, aby si dal panáka. Freddy cítil jeho pach i z místa, kde teď seděl.

Larkin se zvedl, odšoural se k automatu a chraptivým šepotem něco říkal jedné redaktorce. Freddy vždycky poslouchal cizí rozhovory.

Larkin ji prosil, aby mu z automatu na dámském záchodě přinesla menstruační vložku. Musel je používat kvůli krvácení z konečníku.

Freddy přestal psát. Vytáhl článek ze stroje, vzal si čistý papír a napsal výpověď.

O týden později už pracoval v Expresu.

Začal jako redaktor přes rakovinu s platem téměř dvojnásobným, než měl předtím. Jeho přístup k práci udělal na vedení dojem.

Expres si mohl dovolit dobře ho zaplatit, protože rakovina byla pro noviny velice lukrativní. V Americe na ni umírá každý pátý člověk. Příbuzní umírajících, zničení, umodlení, pokoušející se bojovat proti rozrůstajícímu se nádoru povzbudivými slovy a banánovým pudinkem a trapným vtipkováním zoufale pahnou po jakémkoliv naději.

Průzkum trhu ukázal, že titulek jako "Nová léčba rakoviny" nebo "Zázračný lék na rakovinu" zvýšil prodej kteréhokoliv vydání Expresu až o 22, 3 procent. O šest procent méně to bylo v případech, kdy článek byl vytištěn přímo pod titulkem na první straně, a kdy měl čtenář možnost pročíst nic neříkající text ještě než měl noviny namarkované.

Obchodní experti zjistili, že nejlepší bylo dát na přední stranu velký barevný titulek a článek samotný vytisknout až na některou z vnitřních stran, protože bylo obtížné držet noviny rozevřené, zároveň mít v ruce kabelku a ještě tlačit vozík s nákupem.

Standardní článek obsahoval pět optimistických odstavců tištěných desítkovým typem písma, pak se přešlo na osmičkový typ a potom na šestkový těsně před tím, než došlo na to, že "zázračný lék" je zcela nedostupný, nebo že právě začíná výzkum na zvířatech.

Freddy si vydělal své peníze a hned je zase roztočil. Spousta Expresů se prodala právě díky jeho článkům.

Kromě toho, že Expres měl více čtenářů, prodávaly se také více zázračné medailony a léčící rekvizity. Výrobci platili zvláštní příplatky, aby se jejich inzeráty dostali někde poblíž pravidelného článku o rakovině. Mnoho čtenářů si psalo do novin o podrobnější informace. Další příjmy se pak získávaly z prodeje jejich jmen "evangelistovi" z rozhlasu, což byl hysterický sociopat, který jim psal o peníze a používal obálky s razítkem "Někdo, koho miluješ zemře, pokud ne..."

Freddy Lounds byl pro Expres užitečný a Expres byl užitečný pro něj. Teď, po jedenácti letech v těchto novinách, si vydělal ročně 72 000 dolarů. Stačilo to na spousty jeho radovánek. Utrácel a snažil se mít se dobře. Žil si tak dobře, jak jen si dovedl představit.

Podle toho, jak se teď věci vyvíjely, věřil, že by mohl zvýšit zálohu na podíl na svém paperbacku, a ještě tu samozřejmě byly podíly z filmu. Slyšel kdysi, že Hollywood bylo místo jako stvořené pro nevychovance se spoustou peněz.

Freddy se cítil dobře. Rychle sjel dolů do podzemní garáže domu, kde bydlel, a s hlasitým zakvilením

gum prudce zajel na své místo. Na zdi tady bylo napsáno půlmetrovým písmem jeho jméno a označovalo, že toto místo patří jen jemu - panu Fredericku Loundsovi.

Wendy už tam byla - její Datsun byl zaparkovaný vedle jeho místa. Prima. Škoda, že ji nemůže vzít s sebou do Washingtonu. To by těm platfusákům lezly oči z důlků. Ve výtahu cestou nahoru si pískal.

Wendy mu právě balila. Byla zvyklá žít v kufrech a balení jí šlo od ruky.

Ve svých džínách a kostkované košili vypadala velice upraveně, hnědé vlasy měla na krku stažené do cůpku. Kdyby nebyla takbledá a tak hubená, mohla by to být klidně holka odněkud z farmy. Wendina postava byla téměř karikaturou puberty.

Podívala se na Loundse očima, které už celá léta nic nepřekvapuje. Uviděla, že se chvěje.

"Přiliš pracuješ, Roscoe." Ráda mu říkala Roscoe a jeho to z nějakého důvodu těšilo. "Čím letíš? Tím v šest?"

Přinesla mu drink a sklídila z postele svůj blýskavý oblek a krabici na paruku, aby se mohl natáhnout.

"Můžu tě hodit na letiště. Do klubu jdu až v šest."

"Wendy City" byl její vlastní bar se slečnami nahoře bez. Ona sama už tancovat nemusela. Na smlouvě byl vedle ní podepsaný Lounds.

"Když jsi mi volal, mluvil jsi jako krtek Morocco," řekla.

"Jako kdo?"

"No přece, v sobotu ráno v televizi, je hrozně záhadný a pomáhá Tajné Veverce. Dívali jsme se na to, když jsi měl chřipku... Dneska jsi na něco pořádného kápnul, že jo? Jsi sám se sebou opravdu spokojený."

"To si piš. Zkusil jsem dneska štěstí a vyšlo to. Myslím, že je to velká šance."

"Máš ještě čas si zdřímnout, než půjdeš. Takhle se zničíš."

Lounds si zapálil cigaretu. Další mu hořela na popelníku.

"Víš co?" řekla. "Vsadím se, že když vypiješ ten drink a pomilujem se, tak určitě usneš."

Loundsova tvář, přitisklá k jejímu krku, se jako zatáta pěst konečně uvolnila a náhle byla vláčná, jako když se z pěsti opět stane ruka. Přestal se chvět. Všechno tiše šeptal vystouplým bradavkám na její chlapecké hrudi. Její ruka mu na zátylku vykreslovala osmičky.

"Vidíš, jak je to fajn, Roscoe," řekla. "Teď si zdřímní. Vzbudím tě na letadlo. Dopadne to dobře, všechno to dopadne dobře. A pak nám nastanou starý zlatý časy."

Šeptali si, kam všude potom pojedou.

Usnul.

17. KAPITOLA

Doktor Alan Bloom a Jack Crawford seděli na skládacích židlích, což byl jediný kus nábytku, který v Crawfordově kanceláři zůstal.

"Hnízdečko je prázdné, doktore."

Doktor Bloom si prohlížel Crawfordovu opičí tvář a přemýšlel, co se bude dít. Za jeho remcáním a minerálkami se ukrývala intelligence chladná jako rentgenový stůl.

"Kam šel Will?"

"Trochu se venku provětrá a uklidní," řekl Crawford.

"Nenávidí Loundse."

"Myslel jste, že by toho Will mohl nechat, když Lecter zveřejnil jeho adresu? Že by se mohl vrátit k rodině?"

"Chvilku ano. Vzalo ho to."

"Pochopitelně," řekl doktor Bloom.

"Ale pak mi něco došlo - nemůže se vrátit domů a stejně tak to nemůže udělat Molly s Williem, nikdy, dokud bude Králíček na svobodě."

"Vy znáte Molly?"

"Znám. Je skvělá, líbí se mi. Nejradši by mě samozřejmě viděla smažit se v pekle s přeraženým hřbetem. Ted' zrovna bych ji radši neměl chodit na oči."

"Myslí si, že Willa zneužíváte?"

Crawford se na doktora Blooma ostře podíval. "Musím si s ním promluvit o pár věcech. Budeme potřebovat vaši pomoc. Kdy máte být v Quanticu?"

"Až v úterý ráno. Odložil jsem to." Doktor Bloom měl externí přednášku na sociologickém oddělení Akademie FBI.

"Grahamovi se líbíte. Má pocit, že na něj nehrajete nějaké psychologické hradby," řekl Crawforda Bloomova poznámka o využívání Grahama mu ležela v žaludku.

"Taky že ne. Ani bych to nezkoušel," řekl doktor Bloom. "Jsem k němu tak upřímný jako ke všem svým pacientům."

"Přesně tak."

"Ne, chci být jeho přítel a taky jsem. Jacku, kdo pracuje v oboru jako já, musí lidi kolem sebe pozorovat. Ale stejně, jestli si vzpomínáte, když jste mě vy žádal, abych pro vás o něm napsal nějakou studii, tak jsem odmítl."

"To byl Peterson, z druhého patra, co tu studii chtěl."

"Ale vy jste mě o to žádal. Na tom ale nezáleží. Kdybych snad někdy něco o Grahamovi psal, kdyby existovalo něco, co by mohlo být určitým přínosem pro léčbu ostatních, posadil bych to do abstraktní roviny, ve které by se nedalo poznat absolutně nic. Jestli někdy něco teoretického napíšu, tak to bude publikováno jedině až po smrti."

"Po vaší nebo Grahamově?"

Doktor Bloom neodpověděl.

"Všiml jsem si jedné věci: nejste s Grahamem v místnosti nikdy o samotě, vidíte? Neděláte to nijak nápadně, ale nikdy s ním nezůstanete sám. Proč? Myslíte si, že je médium? Je tohle ten důvod?"

"Ne. Je to eidetik - má pozoruhodnou vizuální paměť - ale nemyslím si, že by byl médium. Nenechá se od Dukea otestovat - ale to ještě nic neznamená. Nenávidí, když se v něm někdo štourá a vrtá. Stejně jako já."

"Ale-"

"Will chce tohle brát čistě jako cvičení intelektu a v úzké definici soudnictví to tak vlastně je. Je na to dobrý, ale domnívám se, že existují další, kteří jsou na to stejně dobří."

"Moc jich není," řekl Crawford.

"To, co má navíc, je velmi živá představivost a dokonalá schopnost vcítit se do pocitů druhých," řekl doktor Bloom. "Dokáže se na věci dívat z vašeho pohledu, nebo z mého - a možná taky ještě z dalších pohledů, které ho děsí a hnuší se mu. Je to nepříjemný dar. Vnímavost je dvojsečná zbraň."

"Proč s ním nikdy nejste o samotě?"

"Protože mě z profesionálního hlediska velmi zajímá a on by to v momentě poznal. Je rychlý."

"Kdyby vás chytil, jak okolo něj čmucháte, tak by stáhnul rolety."

"Nepříjemné přirovnání, ale sedí. Ted' už jste snad spokojený, Jacku. Můžeme tedy k věci. Ať už to máme za

sebou. Necítím se moc dobře."

"Patrně nervy," řekl Crawford.

"Ve skutečnosti je to ten můj zatracený žlučník. Co tedy potřebujete?"

"Mám médium, přes které můžu ke Králíčkovi promluvit."

"Expres," řekl doktor Bloom.

"Přesně tak. Myslíte si, že existuje nějaký způsob, jak ho tím, co mu řekneme, přivést k sebeustrukci?"

"Dohnat ho k sebevraždě?"

"Sebevražda by mi docela vyhovovala."

"Pochybuju. U určitého druhu mentálních poruch by to možné bylo. Ale tady - pochybuju. Kdyby v něm byly nějaké sebeustrukční sklony, nebyl by tak opatrný. Nechránil by se tak dobře. Kdyby to byl klasický paranoidní schizofrenik, možná by se vám podařilo ovlivnit ho natolik, že by se přestal ovládat a nechal se poznat. Možná byste ho přiměl, aby sám sebe zranil. Ale s tím bych vám stejně nepomohl."

Sebevražda byla Bloomův úhlavní nepřítel.

"Ne, nepředpokládal jsem, že byste to udělal," řekl Crawford. "Mohli bychom ho nějak rozzuřit?"

"Proč to chcete vědět? Kvůli čemu?"

"Chci se teď zeptat na tohle: Mohli bychom ho rozzuřit a zaměřit na něco jeho pozornost?"

"Už se zaměřil na Grahama, jako na svého soka, a vy to víte. Nedělejte ze sebe hlupáka. Rozhodl jste se, že mu nastrčíte Grahama, nemám pravdu?"

"Myslím, že to musím udělat. Buď uděláme tohle a nebo to holt schytá toho pětadvacátého. Pomozte mi."

"Mám pocit, že nevíte, co vlastně chcete."

"Radu - chci radu."

"Nemyslím po mně," řekl doktor Bloom. "Co chcete po Grahamovi. Nechci, abyste si tohle špatně vysvětloval a normálně bych to nikdy neřekl, ale měli byste to vědět - co podle vás Willa nejvíc motivuje?"

Crawford potřásl hlavou.

"Je to strach, Jacku. Ten člověk se musí vyrovnávat se spoustou strachu."

"Protože byl zraněný?"

"Ne, to přímo ne. Strach přichází spolu s představivostí, je to cena, kterou musí zaplatit; je to daň za představivost."

Crawford upřeně pozoroval své velké ruce složené na břicho. Zrudl. Bylo mu trapné o tom mluvit. "Jistě. O tom se nemluví ani se staršíma klukama vzadu za hřištěm, co? Nebojte se říct mi, že se bojíte. Nebudu si myslet, že je to nějaký zbabělec. Nejsem úplný zbedněnec."

"Nikdy jsem si nemyslel, že jste, Jacku."

"Nenastrčil bych ho tam, kdybych ho nemohl krýt. O.K., kdybych ho nemohl krýt alespoň z osmdesáti procent. On sám taky není špatný. Není nejlepší, ale je rychlý. Pomůžete nám Králíčka k něčemu vyburcovat? Dost lidí už je mrtvých."

"Pouze, když Graham bude vědět, co všechno bude muset riskovat, a podstoupí to dobrovolně. Musím to slyšet přímo od něj."

"Líbíte se mi, doktore. Nikdy ho nebalamutím. Ne víc než se balamutíme všichni navzájem."

Crawford našel Grahama poblíž Zenerovy laboratoře v malé pracovně, kterou Graham obsadil a zavalil fotografiemi a osobními písemnostmi obětí.

Crawford počkal, až Graham odloží Soudní věstník, který si četl.

"Chtěl bych ti říct, jak to bude toho pětadvacátého."

Nemusel Grahamovi vysvětlovat, že pětadvacátého bude další úplněk.

"Až to udělá znova?"

"Jo, jestli to pětadvacátého. udělá."

"Ne jestli. Až."

"V obou případech to bylo v sobotu v noci. V Birminghamu, 28. června, připadl úplněk na sobotní noc. 26. července v Atlantě, to bylo den před úplňkem, ale také v sobotu. Tentokrát připadne úplněk na pondělí 25. srpna. Ale jemu se patrně líbí víkendy, takže my budeme připravený už od pátku."

"Připravený? My budeme připravený?"

"Přesně tak. Víš, jak je to v učebnicích - ideální způsob jak vyšetřovat vraždu?"

"Nikdy jsem neviděl, že by to vyšlo," řekl Graham.

"Takhle to ve skutečnosti nikdy není."

"Ne. Téměř nikdy. Ale bylo by úžasný, kdyby se nám to povedlo. Poslat tam jednoho člověka. Jenom jednoho. Nechat ho, ať to tam projde. Má vysílačku a celou dobu diktuje. Všechno zůstává absolutně nedotčeno, jak dlouho jen potřebuje. Jen on..."

Dlouhá pauza.

"Co mi tím chceš říct?"

"Počínaje pátkem, máme během dvaceti minut na Andrewově letecké základně přistavěného Grummana. Půjčil jsem ho od vnitra. Bude v něm základní laboratorní vybavení. My čekáme na základně - já, ty, Zeller, Jimmy Princi, fotograf a dva lidé, kteří budou vyslýchat. V momentě, kdy někdo zavolá, budeme

mocť vyrazit. Během jedné hodiny a patnácti minut můžeme být kdekoli na východě nebo na jihu."

"A co místní? Nemusí s námi spolupracovat. Určitě nebudou čekat."

"Právě se snažíme informovat náčelníky policie a policejní oddělení. Všechny. Žádáme je, aby příslušné příkazy byly na každém dispečinku a aby je měl na stole každý, kdo má službu."

Graham potřásl hlavou. "Blbost. Nikdy nepočkají. Nemůžou."

"Žádáme jen tohle - není toho zase tolik - žádáme, aby tam, až jim přijde zpráva, někdo z nadřízených zašel a podíval se na to. Pak tam zajdou zdravotníci a ujistí se, že nikdo není ještě živý. Vyjdou zpátky ven. Blokování cest, výslechy, to všechno může probíhat, jak jen jim bude libo, ale scéna, ta bude nedotčená až do chvíle, kdy dorazíme my. Ty máš vysílačku. Můžeš s námi mluvit, kdykoliv se ti bude chtít, když nebudeš mít náladu, nemusíš. Zůstaneš tam, jak dlouho budeš potřebovat. Pak půjdeme dovnitř my."

"Místní nebudou čekat."

"Samozřejmě, že nebudou. Pošlou dovnitř nějaké chlápky z oddělení vražd. Ale ta žádost bude mít alespoň nějaký účinek. Trochu zredukuje ten obvyklý firmol a ty to budeš mít čerstvé."

Čerstvé. Graham zaklonil hlavu dozadu přes opěradlo křesla a upřeně se díval na strop.

"Samozřejmě," řekl Crawford, "do toho víkendu máme ještě pořád třináct dní."

"Jacku, proboha."

"Jacku, proboha, proč?" řekl Crawford.

"Ty mě chceš zničit, opravdu."

"Nerozumím ti."

"Ale ano, rozumíš. Ty ses prostě rozhodl, že mě použiješ jako návnadu, protože nic jiného nemáš. Takže než vyrukuješ s otázkou, pěkně do mě nahustíš, jak strašné to bude příště. Docela dobrá psychologická taktika. Jak využít nějakýho zasranýho idiota. Co sis myslel, že ti řeknu? Bojíš se snad, že už na to po Lecterovi nemám žaludek?"

"Ne."

"Chápal bych, že si to můžeš myslet. Oba známe lidi, kterým se to stalo. Poflakovat se někde v neprůstřelné vestě a mít pod sakem nacpanou pistoli mně nepůsobí žádné potěšení. Ale teď už v tom sakra jsem. Nemůžeme se vrátit domů, dokud bude na svobodě."

"Nikdy mě ani nenapadlo, že bys to udělal."

Graham viděl, že to byla pravda. "Takže ty chceš ještě něco víc, co?"

Crawford mlčel.

"Molly ne. V žádném případě."

"Ježíš, Wille, něco takového bych po tobě nikdy nechtěl ani já."

Graham jej chvíli pozoroval.

"Proboha, Jacku. Ty ses rozhodl dát se dohromady s Loundsem, že jo? Ty a Fredík jste si to pěkně naplánovali."

Crawford se zamračil na flek na své kravatě. Podíval se na Grahama.

"Sám dobře víš, že je to nejlepší způsob, jak ho nalákat. Králíček bude Expres sledovat. Co jiného zatím máme?"

"Musí to být zrovna Lounds?"

"Má Expres pod palcem."

"Takže já si na Králíčka v Expresu pořádně otevřu hubu, a pak mu dáme šanci si to se mnou vyřídit. Myslíš, že je to lepší než ta poštovní schránka? Nemusíš odpovídat, já vím, že je. Mluvil jsi už o tom s Bloomem?"

"Jenom krátce. Oba se s ním sejdeme. A taky s Loundsem. Tu schránku na něj zkusíme taky."

"A jak to chceš naaranžovat? Myslím, že mu budeme muset dát opravdu dobrou šanci. Něco dobře přístupného. Někde, kde se bude mocť dostat hodně blízko. Nemyslím, že by střílel někde ze zálohy. Možná je to blbost, ale nedovedu si ho představit s puškou."

"Budeme mít hlídky, které budou mít seshora přehled."

Oba mysleli na totéž. Neprůstřelná vesta Kevlar zastaví Králíčkovu devítku a nůž, pokud ovšem nezasáhne Grahama do obličeje. Neexistoval žádný způsob, kterým by bylo možné ho ochránit před

zásahem do hlavy, když by schovaný střelec měl možnost vypálit."
"S Loundsem budeš mluvit ty. Já nemám zájem."
"Potřebuje s tebou udělat rozhovor, Wille," řekl Crawford šetrně. "Musí tě vyfotit."
Bloom Crawforda varoval, že s tímhle budou problémy.

18. KAPITOLA

Když přišel čas, Graham překvapil Crawforda i Blooma. Zdálo se, jako by se na setkání s Loundsem skoro těšil a výraz v jeho modrých očích byl vcelku přátelský.
Budova velitelství FBI měla na Loundsovo chování příznivý vliv. Když si na to vzpomněl, byl zdvořilý, a se svým aparátem pracoval rychle a tiše. Graham zklamal pouze jednou. Suše odmítl ukázat Loundsovi deník paní Leedsové nebo cokoli z soukromé korespondence obou rodin.
Když začalo interview, odpovídal na Loundsovi otázky velice zdvořile. Oba dva probírali poznámky, které měli z porady s doktorem Bloomem. Otázky a odpovědi byly často znovu a znovu přeformulovány.
Pro Alana Blooma bylo těžké vymýšlet plán, jehož cílem měla být něčí destrukce. Nakonec prostě vyložil na stůl své teorie o Králíčkově. Ostatní poslouchali jako studenti karate na hodině anatomie.
Doktor Bloom řekl, že Králíčkově jednání a jeho dopis poukazují na projektivní sebeklamnou imaginaci, kterou si kompenzuje nesnesitelné pocity vyplývající z nějakých jeho nedostatků. Ničení zrcadel ukazuje, že se tyto pocity váží k jeho vzhledu.
Vrahovy námitky k přezdívce "Králíček Zubáček" vyplývají z její možné homosexuální implikace. Bloom věřil, že trpí podvědomým homosexuálním konfliktem a má strašný strach, že by mohl být teplý. Tuto Bloomovu teorii posílilo jedno překvapivé zjištění v Leedsově domě - ze stop po záhybech na látce a z krvavých skvrn vyplývalo, že Králíček natáhl Charlesovi Leedsovi trenýrky až poté, co už byl mrtvý.
Doktor Bloom byl přesvědčen, že tím chtěl zdůraznit svůj naprostý nezájem o Leedse.
Psychiatr mluvil o silném sepětí agresivních a sexuálních pohnutek, které se u sadistů projevují už v raném dětství. Brutální útoky zaměřené především na ženy a realizované v přítomnosti rodiny byly zcela jasné útoky na postavu matky. Bloom, který celou dobu pochodoval a mluvil z poloviny pro sebe, nazýval předmět této debaty "dítětem noční můry". Crawford, který v jeho hlase slyšel soucit, sklopil víčka.
V rozhovoru s Loundsem vydal Graham prohlášení, která by nikdy žádný vyšetřovatel neudělal a žádný oficiální tisk nezveřejnil.
Rozvíjel teorii, že Králíček je ošklivý, impotentní vůči opačnému pohlaví, a vymyslel si, že vrah sexuálně zneužil své mužské oběti. Graham řekl, že Králíček je bezpochybně terčem posměchu všech svých známých a patrně produkt krvesmilných vztahů v jeho rodině.
Zdůraznil, že Králíček zcela jasně není tak inteligentní jako Hannibal Lecter. Slíbil, že Expressu poskytne další zjištění a teorie o Králíčkově, hned jak se nějaké objeví.
Mnoho lidí z oboru s ním nesouhlasí, ale přesto prohlásil, že dokud bude vyšetřování vést on, Express může počítat s jeho přímou spoluprací.
Lounds udělal spousty snímků.
Klíčová fotografie byla pořízena v Grahamově "Washingtonském úkrytu", v bytě, který si "vypůjčil, aby v něm bydlel do doby, než sejme Králíčka". Bylo to jediné místo, kde mohl "najít trochu soukromí" v celé té "karnevalové atmosféře" vyšetřování.
Na fotografii byl Graham, jak v županu za stolem po nocích studuje. Hloubal nad groteskní "uměleckou koncepcí Králíčka Zubáčka".
Skrze okno za ním byl vidět proužek večerně osvětleného Kapitolu. A co bylo nejdůležitější, v levém spodním okraji okna zářil sice rozmazaný, ale přeci jen čitelný neon populárního motelu na druhé straně ulice.
Králíček by byt mohl najít, kdyby chtěl.
Na velitelství FBI byl Graham vyfocený před velikým spektrometrem. Sice to nemělo s případem nic společného, ale Lounds si myslel, že to působí impozantně.
Graham dokonce souhlasil s obrázkem, na kterém bude v rozhovoru s Loundsem. Udělali ho před

obrovským regálem na zbraně v oddělení zbraní a nástrojů. Lounds držel devítimilimetrovou automatickou pistoli stejného typu jako byla Králíčková. Graham ukazoval na tlumič podomácku vyrobený z televizní antény.

Doktor Bloom byl překvapen, když těsně před tím, než Crawford zmáčkl spoušť fotoaparátu, Graham položil ruku přátelsky na Loundsovo rameno.

Rozhovor a obrázky se podle plánu měli objevit v *Expresu*, který vyjde den poté, v pondělí 11. srpna.

Jakmile měl Lounds všechn materiál, odletěl do Chicaga. Prohlásil, že chce sám dohlédnout na grafickou úpravu. Domluvil se s Crawfordem, že se s ním sejde v úterý odpoledne pět bloků od pastí.

Počínaje úterým, kdy už bude *Expres* běžně k dostání, budou na Králíčka nastražené dvě pasti. Graham se každý večer odebere do svého "dočasného příbytku", který byl v *Expresu* na obrázku.

Zašifrovaný osobní vzkaz v tom samém vydání zval Králíčka k poštovní schránce v Annapolisu, která byla pod nepřetržitým dohledem. Kdyby mu schránka připadala podezřelá, mohl by si myslet, že je snaha o jeho polapení zaměřena tímto směrem. V tom případě by byl Graham, podle FBI, jako cíl mnohem lákavější.

Úřady na Floridě zajistili hlídky na Sugarloaf Key.

Mezi náhončími však vládla spíše nespokojenost - nepřetržité hlídky na dvou místech zaměstnali většinu lidí, které by bylo možné použít na něco jiného, a každovečerní Grahamova přítomnost v pasti omezí nutně jeho pohyb pouze na území Washingtonu.

Ačkoli jej Crawford přesvědčil, že je to nejlepší tah, celá akce byla na jeho vkus příliš pasivní. Měl pocit, že si zahrávají sami se sebou v temnotě pod přibývajícím měsícem, zatímco jim už zbývá méně než dva týdny do chvíle, kdy znovu doroste.

V neděli a v pondělí se zdálo, že čas ztratil jakoukoliv míru. Minuty se vlekly a hodiny letěly.

Spurgen, vedoucí instruktor jihozápadní speciální jednotky v Quanticu, objížděl v pondělí odpoledne blok domu s pastí. Na sedadle vedle něj byl Graham. Crawford seděl vzadu.

"Chodníky se vyliční někdy kolem čtvrt na osm. Všichni jsou někde na večeri," řekl Spurgen. Se svým štíhlým šlachovitým tělem a baseballovou čepičkou posunutou do týla vypadal jako středový hráč. "Až zítra večer pojedete přes koleje u B&O, zavolejte nám vysílačkou. Měl byste to stihnout tak asi v osm třicet, osm čtyřicet nebo tak nějak."

Zajel na parkoviště u domu. "Tohle místo není zrovna sen, ale mohlo to být horší. Tady zítra v noci zaparkujete. Vaše parkovací místo budeme měnit každý večer, ale vždycky to bude na téhle straně. Ke vchodu je to sedmdesát metrů. Pojďme to projít."

Malý Spurgen s nohama do O kráčel před Grahamem a Crawfordem.

Kouká se po zemi, kde by míč mohl dostat faleš, pomyslel si Graham.

"Jestli se něco stane, tak patrně při téhle procházce," řekl vedoucí instruktor. "Podívejte, přímo dráha od vašeho auta ke vchodu, což je nejpřirozenější cesta, vede prostředkem parkoviště. Je to nedál, jak se jen můžete dostat od řady aut, které tu stojí celý den. Aby se dostal blízko, bude muset přejít přes otevřenou asfaltovou plochu. Jak dobře slyšíte?"

"Dost dobře," řekl Graham. "A zatraceně dobře na tomhle parkovišti."

Spurgen se podíval Grahamovi do tváře, aby z ní něco vyčetl, ale nenašel nic, čemu by porozuměl.

Zastavil se uprostřed parkoviště. "Na těchhle pouličních lampách stahujeme trochu napětí, abychom to střelci o něco ztížili."

"A vašim lidem také," řekl Crawford.

"Dva z našich mají startronové dalekohledy na zbytkové světlo," řekl Spurgen. "Mám rozjasňovací sprej a poprosím vás, abyste ho pak použil na vaše obleky, Wille. Jen tak mimochodem, je mi naprosto jedno, jestli je vedro nebo ne, vy prostě budete nosit neprůstřelnou vestu vždycky a všude. Jasně?"

"Ano."

"Jaká to je?"

"Je to Kevlar - cos říkal, Jacku? - Značka Šance?"

"Značka Šance," řekl Crawford.

"Vypadá to asi tak, že se k vám přiblíží, pravděpodobně zezadu, nebo by vás mohl minout zepředu a pak se teprve otočit a vystřelit," řekl Spurgen. "Sedmkrát to napálil do hlavy, je to tak? Viděl tedy, že to

funguje. A s vámi naloží stejně, jestli mu na to dáte čas. Nesmíte mu dát čas. Ještě vám ukážu pár věcí ve foyeru a nahore, a pak zajdeme na střelnici. Máte ještě čas?"

"Mám," řekl Crawford.

Na střelnici se ze Spurgena stal přísný učitel. Graham musel mít pod tlumícími sluchátky ještě ucpávky do uší a musel pálit do terče pod všemi možnými i nemožnými úhly.

Oddechl si, když uviděl, že Graham nenosí běžnou 38, ale trochu mu dělal starosti. Pracovali dvě hodiny. Když Graham dostřílel, trval Spurgen na překontrolování jeho pistole.

Graham se osprchoval a převlékl, aby ze sebe dostal pach střelného prachu ještě před tím, než pojedou do zálivu, aby tam strávil s Molly a s Williem poslední volný večer.

Po večeri vzal vlastní ženu s nevlastním synem na nákup a s ohromnou zaujatostí se věnoval výběru melounů. Ujistil se, že mají dostatečnou zásobu potravin - na regálech mezi pokladnami byl ještě starý Expres a on doufal, že číslo, které vyjde zítra ráno, se Molly do rukou nedostane. Nechtěl jí říct, o tom, co se bude dít.

Když se ho ptala, co bude chtít příští týden k večeri, řekl, že bude pryč, že se vrací zpátky do Birminghamu. Byla to první opravdová lež, kterou jí kdy řekl, a když ji vyslovil, připadal si jako nějaká podlá krysa.

Pozoroval ji v uličkách mezi regály. Molly, jeho pěkná baseballová manželka; její ustavičný strach před jakýmkoliv zraněním, její neústupné trvání na čtvrtletních lékařských prohlídkách, její mírný strach ze tmy, její těžce získané poznání, že čas je velmi drahý. Věděla, jakou cenu mají jejich dny. Dovedla chytnout chvíli za pačesy a zadržet ji. Naučila ho vychutnávat život.

Pachelbelův kánon naplnil slunce zalitý pokoj, ve kterém se jeden od druhého učili. S ním je naplnilo i veliké veselí, ale v tuto chvíli přes něj přelétl strach jako orlí stín - je to příliš krásné, aby to mohlo trvat dlouho.

Molly si mezi regály často přehazovala kabelku z ramene na rameno, jako by pistole v ní vážila mnohem víc než to půl kila.

Graham by se jistě styděl, kdyby se slyšel, jak šeptá melounům: "Musím prostě toho parchanta dostat do gumovýho pytle, to je všechno. Musím to udělat."

Všemožné zatížení lžemi, zbraněmi a nákupy tvořili všichni tři malou skupinku. Molly něco tušila. Když zhasli světla, ani ona ani Graham nemluvili. Molly se zdálo o šílených, těžkých krocích pohybujících se po domě jehož pokoje a rozměry se neustále měnily.

19. KAPITOLA

Na Lambertově mezinárodním letišti v St. Louisu je novinový stánek, kde seženete většinu známých novin z celých Spojených států. Newyorské, washingtonské, chicagské a Losangelské noviny sem přivážejí v dopravních letadlech a je možné si je koupit ještě ten samý den, kdy byly vydány. Jako většina novinových stánků je i tenhle zapojen do centrálně řízené sítě a nájemce musí vedle standardních časopisů a novin odebírat i určité množství braku.

Když byl v pondělí v deset večer doručen chicagský Tribune, žuchl na zem vedle něj i balík Expresu. Uvnitř byl ještě teplý.

Prodavač ze stánku seděl na bobku před regály a rovnal Tribune. Měl toho na práci ještě dost. Chlapci, co tu byli přes den, noviny nikdy pořádně nevyrovnali.

Koutkem oka zaregistroval, že se k němu přiblížil pár černých bot na zip. Nějaký čumil. Ne, boty se zastavily u něj.

Někdo chtěl zase nějaký zatracený noviny. Prodavač chtěl ještě dorovnat Tribune, ale upřený pohled jako by ho svrběl na temeni.

Dělal tuhle práci jen dočasně. Nemusel byt zdvořilý.

"Co to bude?" zeptal se do země.

"Expres."

"Budete muset počkat, až rozdělám balík." Boty se nehnuly z místa. Byly až příliš blízko. "Říkám vám, že

budete muset počkat, až rozdělám balík. Rozumíte? Nevidíte, že mám práci?"

Ruka a záblesk lesklé oceli a provázek na balíku vedle něj s prasknutím povolil. Anthonyho dolar zazvonil před ním o podlahu. Čistý výtisk Expresu vytažený z prostředka balíku strhnul sebou vrchní část a ta se rozsypala po zemi.

Prodavač ze stánku byl už na nohách. Tváře mu hořely Muž odcházel s novinami pod paží.

"Hej! Hej, vy tam!"

Muž se k němu otočil. "To jako já?"

"Jo, vy. Říkal jsem vám, že-"

"Co že jste mi to říkal?" Vracel se zpátky. Zastavil se až příliš blízko. "Co že jste mi to říkal?"

Nepříjemný prodavač zákazníka obyčejně znervózní.

Ale v ledovém klidu tohoto zákazníka bylo něco opravdu příšerného.

Prodavač se podíval na zem. "Tady máte dvacet centů nazpátek."

Dolarhyde se otočil a odešel. Prodavačovi hořely tváře ještě půl hodiny potom. Tenhle chlap tu byl už minulej tejden.

Až přijde příště, tak ho pošlu do prdele. Na parchanty jako je on mám něco pod pultem.

Dolarhyde si Expres neprohlížel hned na letišti. Vzkaz od Lectera z minulého čtvrtka v něm zanechal smíšené pocity. Doktor Lecter měl samozřejmě pravdu, když říkal, jak je úžasný a jak vzrušující byl jeho dopis. On byl úžasný.

Cítil určité pohrdání k doktorovu strachu z policistů. Lecter nechápal o moc víc než celá veřejnost.

Ale stejně byl jako na trní, jestli mu Lecter poslal další vzkaz. Rozhodl se ale, že počká až domů.

Dolarhyde byl hrdý na svou sebekontrolu.

Když řídil, přemýšlel o prodavači ze stánku. Bývaly doby, kdy by se prodavači omluvil a ke stánku už by se nikdy nepřiblížil. Celá léta se nechal bezmezně urážet od každého. Ale s tím je konec. Lidé mohli urazit Francise Dolarhyda, ale nikoliv Draka. To všechno byla část jeho Přeměny.

Byla půlnoc a světlo nad jeho stolem ještě stále svítilo.

Vzkaz z Expresu byl rozšifrován a pohozen na podlaze.

Stránky Expresu byly rozstříhané v místech, kde Dolarhyde objevil články do své účetní knihy. Velká účetní kniha stála opřená pod obrazem Draka a lepidlo pod novými výstřižky ještě zasychalo. Pod nimi, čerstvě přilepený, byl malý plastický sáček, zatím ještě prázdný.

Legenda vedle sáčku zněla: "Těmito mě pohaněl." Ale Dolarhyde u stolu nebyl.

Seděl na schodech ve sklepě v chladném pachu země a plísni. Kužel světla z jeho elektrické svítilny se plazil po zabaleném nábytku, po zaprášených balících velikých zrcadel, která kdysi po domě visela a nyní byla opřená proti zdi, po kufru, ve kterém měl balíček dynamitu.

Kužel se zastavil na vysokém předmětu pokrytém přehozem, který stál mezi věcmi ve vzdálenějším rohu sklepa. Jak se k němu prodíral, zamotal se tváří do pavučiny.

Prach, který se rozvířil, když stáhl potah, ho rozkýchal. Zamrkal usazenýma očima a namířil světlo na staré dubové křeslo na kolečkách, které právě odkryl. Mělo vysoké opěradlo, bylo těžké a pevné. Ve sklepě byla ještě dvě taková. Místní úřady je babičce poskytly v roce 1940, když tady zřizovala soukromé sanatorium.

Jak tlačil křeslo před sklep, kolečka hlasitě vrzala. I přes značnou váhu jej lehce vynesl do schodů. V kuchyni kolečka namazal. Malá kolečka vpředu vrzat nepřestala, ale zadní měla ložiska dobrá a lehce se mu pod prsty protáčela.

Sžiravý vztek v něm spolu s tichým konejšivým bzučením kol pomalu opadával. Jak je roztácel, bzučel si Dolarhyde spolu s nimi.

20. KAPITOLA

Když Freddy Lounds odcházel v úterý v poledne z kanceláře Expresu, byl unavený, ale ve výborné náladě. Článek pro Expres dal dohromady už v letadle do Chicaga. Přesný návrh udělal pak v dílně přesně za třicet minut.

Zbytek času pracoval na svém paperbacku a všechny telefonáty odbýval. Dovedl si práci dobře

zorganizovat a teď už měl padesát tisíc slov solidního základu.

Až Králíčka dopadnou, tak napíše nějaký úžasný úvod a popis dopadení. Základ do toho perfektně zapadne. Zařídil, že bude mít k dispozici tři lepší reportéry Expresu. Během několika hodin po dopadení budou moci slídit po detailech, ať už žil Králíček kdekoliv.

Jeho agent mluvil ve velkých sumách. Takovéto předčasné projednávání smlouvy bylo, přísně vzato, porušení jeho úmluvy s Crawfordem. Po dopadení budou všechny smlouvy a zprávy antidatovány, aby se to zakrylo.

Crawford ale držel v ruce trumf - měl na pásce nahráno Loundsovo vyhrožování. Mezistátní rozšiřování výhrůžných zpráv je žalovatelný přestupek, ze kterého by se Lounds nevyvlékl ani díky výhodám, které mu poskytoval První dodatek zákona. Lounds také věděl, že jediným telefonátem by mu Crawford mohl připravit spousty problémů s berním úřadem.

V Loundsovi stále ještě hlodaly zbytky slušnosti. Nedělal si skoro žádné iluze o povaze své práce. Ale vypěstoval si téměř posvátnou víru ve svůj plán.

Byl posedlý představou lepšího života se spoustou peněz. Jeho staré naděje pohřbené pod hromadou špíny, se kterou vždy pracoval, byly stále stejné. Nyní se znovu ozvaly a urputně se snažily postavit na nohy.

Spokojený, že jsou jeho fotoaparáty a nahrávací zařízení připravené, odjel domů, aby si ještě tři hodiny zdřímł, než poletí do Washingtonu, kde se má poblíž pasti setkat s Crawfordem.

V podzemní garáži ho čekala nepříjemná mrzutost. Černá dodávka, zaparkovaná vedle jeho místa, přesahovala přes čáru. Zasahovala do prostoru, který byl jasně označený "Frederick Lounds".

Lounds otevřel prudce dveře tak, že narazily do boku dodávky a zanechaly tam důlek a rýhu. To toho bezohledného parchanta naučí.

Lounds právě zamykal auto, když se za ním otevřely dveře dodávky. Chtěl se otočit. Už byl zcela otočený, když mu přes ucho sjel tupý obušek. Zvedl ruce, ale to už se mu podlomila kolena, ucítil strašný tlak na krku a přívod vzduchu byl najednou uzavřen. Když se jeho ztěžklý hrudník mohl znovu naplnit, naplnil se chloroformem.

Dolarhyde zaparkoval dodávku za domem, vylezl ven a protáhl se. Celou cestu z Chicaga musel zápolit s bočním větrem a paže měl už unavené. Zadíval se na noční oblohu.

Perseidský meteoritový déšť už bude velmi brzy, nesmí ho propást.

Zjevení: A jeho ocas vykreslil třetí část nebeských hvězd a svrhl je dolů na Zemi... Jeho činy v jiném čase. Musí je vidět a zapamatovat si je.

Dolarhyde odemkl zadní dveře a provedl svou rutinní prohlídku domu. Když znovu vyšel ven, měl na sobě masku z punčochy.

Otevřel dodávku a přistavil rampu. Pak vytlačil ven Freddyho Loundse. Lounds byl, až na trenýrky, roubík a pásku přes oči, nahý. Ačkoliv byl částečně v bezvědomí, seděl velice vzpřímeně s hlavou zapřenou o vysoké opěradlo starého dubového křesla na kolečkách. Od týlu až po chodidla byl ke křeslu připoután epoxidovým lepidlem.

Dolarhyde ho dotlačil do domu a zaparkoval ho v rohu obývacího pokoje, zády ke středu místnosti, jako by tam měl stát na hanbě.

"Není vám zima? Nechtěl byste deku?"

Dolarhyde odloupl buničinu, která zakrývala Loundsovi oči a ústa. Lounds neodpověděl. Ještě stále byl pod vlivem chloroformu.

"Dám vám deku." Dolarhyde stáhnul z pohovky bavlněný přehoz a zamotal do něj Loundse až po bradu. Pak mu pod nos strčil lahvičku se čpavkem.

Loundsovy oči se doširoka rozevřely a utkvěly pohledem na rozmazaném obraze rohu pokoje. Rozkašlal se a promluvil.

"Nějaká nehoda? Jsem těžce zraněn?"

Hlas za ním mu odpověděl: "Ne, pane Loundsi. Všechno bude v pořádku."

"Bolí mě záda. A kůže. Jsem popálený? Doufám, že proboha nejsem popálený."

"Popálený? Popálený. Ne. Jen klidně sed'te. Za chvíli jsem u vás."

"Musím si lehnout. Poslyšte, chci abyste zavolal do mé kanceláře. Proboha, vždyť já jsem celý v sádře. Mám zlomenou páteř - řekněte mi pravdu!"

Vzdalující se kroky.

"Co tady dělám?" Na konci otázky už skoro ječí.

Odpověď přichází zezadu zdaleka. "Odpykáváte si své hříchy, pane Loundsi."

Lounds slyšel, jak kroky stoupají po schodech. Slyšel, jak teče sprcha. Pomalu se mu rozjasňovalo. Vzpomínal si, jak odjížděl z kanceláře, ale nemohl si vzpomenout, co bylo potom. V hlavě mu hučelo a z pachu chloroformu se mu zvedal žaludek. Báł se, že by se takto vzpřímený mohl při zvracení zadusit. Otevřel doširoka ústa a z hluboka se nadýchl. Slyšel, jak mu bije srdce.

Lounds doufal, že spí. Pokusil se zvednout paži z opěradla. Zvětšoval záměrně tah, až byla bolest na dlani a paži dost silná na to, aby ho probudila z jakéhokoliv snu.

Nespal. Jeho myšlenky nabíraly na rychlosti. Když se snažil, podařilo se mu vytočit oči natolik, že mohl pokaždé na několik vteřin zahlédnout svou paži.

Uviděl, jak je připevněn. Tohle nebylo žádné zařízení na fixování zlomené páteře. Tohle nebyla žádná nemocnice.

Někdo ho dostal.

Lounds měl pocit, že nad sebou zaslechl kroky, ale mohly to být jen údery jeho vlastního srdce. Snažil se myslet. Zoufale se snažil myslet. Uklidni se a myslí, šeptal si. Klid a myslet.

Schody zavržaly, jak Dolarhyde scházel dolů.

V každém kroku cítil Lounds jeho váhu. Nyní si uvědomoval za sebou jeho přítomnost.

Teprve po pár slovech byl Lounds schopen jakž takž ovládnout svůj hlas.

"Neviděl jsem vaši tvář. Nemohl bych vás identifikovat. Nevím, jak vypadáte. Expres - pracuji pro Národní Expres - ten vám za mě zaplatí... dobře zaplatí. Půl miliónu, možná milión. Milión dolarů."

Za ním ticho. Pak se ozve zavržení pér v gauči. Takže si sedá.

"Tak co, pane Loundsi?"

Odlož stranou bolest a strach a myslí. Ted' abys měl vůbec ještě nějaký čas. Spoustu času. Nerozhodl se mě zabít. Neukázal mi svoji tvář.

"Tak co, pane Loundsi?"

"Nevím, co se se mnou stalo."

"Víte, kdo jsem, pane Loundsi?"

"Ne. A nechci to vědět, věřte mi."

"Podle vás jsem odporný, zvrhlý sexuální ztroskotanec. Zvíře, říkáte. Pravděpodobně propuštěné odněkud z blázince díky nějakému soudci, který se pokouší napravit svět." Normálně by Dolarhyde patrně vynechal sykavku (s) ve slově "sexuální". V přítomnosti tohoto publika, které mělo k smíchu daleko, se cítil uvolněně. "Ted' už to víte, ne?"

Nelži. Rychle myslí.

"Ano."

"Proč píšete lži, pane Loundsi? Proč říkáte, že jsem blázen? Ted' odpovězte."

"Když nějaký člověk... když nějaký člověk dělá věci, které většina lidí nechápe, říká se o něm, že je..."

"Blázen."

"Říká se o něm, jako... jako třeba o bratrech Wrightových. Celá historie je plná-"

"Historie. Vy chápete, co dělám, pane Loundsi?"

Pochopení. To je ono. Šance. Pořádně se jí chyt'.

"Ne, ale myslím, že mám příležitost to pochopit, a pak to budou moct také pochopit i všichni mí čtenáři."

"Cítíte se poctěný?"

"Je to pocta. Ale musím vám říct, člověče, že jsem pořádně vyděšený. Je těžké se soustředit, když jste vyděšený. Jestli chcete, aby na mě vaše velké myšlenky opravdu zapůsobily, neměl byste mě takhle děsit."

"Člověče. Člověče. Používáte tenhle výraz, abyste ukázal dobrou vůli, pane Loundsi, to oceňuji. Ale, víte, já nejsem člověk. Zpočátku jsem byl, ale díky Boží milosti a mé vlastní vůli jsem se stal Jiným a Lepším než je člověk. Říkáte, že jste vyděšený. Věříte v Boží přítomnost ted' na tomto místě?"

"Nevím."

"Modlíte se k Němu teď?"

"Někdy, někdy se modlím. Musím vám říct, že se vlastně modlím většinou jenom, když se bojím."

"A pomáhá vám Bůh?"

"Nevím. Pak už na to nemyslím. Ale měl bych."

"To byste měl. Hmmm-mmrm. Je spousta věcí, které byste měl pochopit. Za malou chvíli vám pochopit pomůžu. Omluvíte mě teď?"

"Samozřejmě."

Kroky odcházející z pokoje. Posunutí a zarachtání kuchyňské zásuvky. Lounds psal o mnoha vraždách, které se přihodily v kuchyni, kde je všechno pěkně po ruce.

Policejní zprávy mohou jednou provždy změnit váš vztah ke kuchyním. Zvuk tekoucí vody.

Lounds si myslel, že musí být noc. Crawford a Graham ho čekali. Teď už ho jistě pohřešují. Spolu se strachem jím projel velký, prázdný smutek.

Ucítil za sebou dech. Koutkem oka zahlédl záblesk něčeho bílého. Ruka. Bledá a silná. V ní hrnek čaje s medem.

Lounds jej srkal brčkem.

"Udělám z toho velký článek," říkal mezi srkáním. "Napíšu, co budete chtít. Popíšu vás, jak jen si budete přát, a nebo vůbec ne, vůbec žádný popis."

"Ššššš."

Jedním prstem mu zlehka poklepal na hlavu. Světla se rozsvítila. Křeslo se začalo otáčet.

"Ne. Já vás nechci vidět."

"Ale musíte, pane Loundsi. Jste přece reportér. Jste tady kvůli reportáži. Až vás otočím, otevřete oči a podíváte se na mě. Když je sám neotevřete, přilepím vám víčka k obočí."

Mlaskavý zvuk, krátké cvaknutí a židle se otočila.

Lounds byl teď čelem k pokoji. Jeho víčka byla pevně sevřená. Prst mu naléhavě poklepal na prsa. Jemný dotyk na víčkách. Podíval se.

Loundsovi, který seděl, se zdál Dolarhyde stojící před ním ve svém kimonu velmi vysoký. Punčochová maska byla vyrolovaná až po nos. Otočil se k Loundsovi zády a shodil kimono. Jeho záda jen hrála obrovskými svaly a tam, kde končila, začínal mistrovsky vytetovaný ocas, který se ladně obtáčel dolů kolem nohy.

Drak pomalu otočil hlavu, podíval se přes rameno na Loundse a usmál se na něj svými bezzubými ústy.

"Bože," hlesl Lounds.

Lounds byl teď uprostřed pokoje, odkud mohl vidět plátno. Dolarhyde za ním se oblékl a nandal si zuby, které mu dovolily opět promluvit.

"Chcete vědět, kdo doopravdy jsem?"

Lounds se pokusil přikývnout. Židle ho zadržela.

"Víc - než cokoliv jiného. Báť jsem se zeptat."

"Podívejte."

První diapozitiv byl Blakeův obraz velkého člověka - Draka s roztaženými křídly a vlnícím se ocasem, jak se tyčí nad ženou oděnou ve slunci.

"Teď už chápete."

"Chápu."

Další diapozitivy procházel Dolarhyde velice rychle.

Cvak. Paní Jacobiová živa.

"Vidíte?"

"Ano."

Cvak. Paní Leedsová živa.

"Vidíte?"

"Ano."

Cvak. Dolarhyde, nezkratný svalnatý Drak s vytetovaným ocasem, stojí nad postelí Jacobiových.

"Vidíte?"

"Ano."

Cvak. Paní Jacobiová čeká.

"Vidíte?"

"Ano."

Cvak. Paní Jacobiová posléze.

"Vidíte?"

"Ano."

Cvak. Drak.

"Vidíte?"

"Ano."

Cvak. Paní Leedsová čeká, její umírající manžel vedle ní.

"Vidíte?"

"Ano."

Cvak. Paní Leedsová posléze, v krvavě vzorované noční košili.

"Vidíte?"

"Ano."

Cvak. Freddy Lounds, kopie fotky z Expresu.

"Vidíte?"

"Bože."

"Vidíte?"

"Bože můj."

Slova byla na konci protažená, jako kdyby je vyslovovalo plačící dítě.

"Vidíte?"

"Prosím ne."

"Ne? Jaké ne?"

"Ne mně."

"Jaké ne? Jste přece muž, pane Loundsi. Jste muž?"

"Ano."

"Chcete snad říct, že jsem nějaký buzerant?"

"Proboha ne."

"Jste snad buzerant vy, pane Loundsi?"

"Ne."

"Budete o mně psát další lži, pane Loundsi?"

"Ne, ne."

"Proč jste psal lži, pane Loundsi?"

"Policie to po mně chtěla. Bylo to jen to, co oni řekli."

"Citoval jste Willa Grahama."

"Graham mi napovídal ty lži. Graham."

"Řeknete teď pravdu? O mně. O mém díle. O mé Proměně. O mém UMĚNÍ, pane Loundsi. Je to přece UMĚNÍ?!"

"Umění."

Strach v Loundsově tváři osvobodil Dolarhydovu řeč a on mohl zlehka přelétat přes sykavky a frikativa - explozíva byla jeho mocná, blanitá křídla.

"Říkáte, že já, který vidím víc než vy, jsem šílený. Já, který jsem posunul svět kupředu o tolik víc než vy, jsem šílený. Dokázal jsem vzdorovat více než vy. Vtiskl jsem svou jedinečnou pečeť do země tak hluboko, že tam přežije i váš prach. Váš život je vůči mému jako slimáčí sliz na kameni. Stříbrná slizká cestička mezi písmeny na mém pomníku." Slova, která si Dolarhyde zapisoval do účetní knihy, mu nyní vířila hlavou.

"Jsem Drak a vy o mně říkáte, že jsem šílený? Veškeré mé počínání je sledováno a zaznamenáváno tak dychtivě jako příchod komety. Znáte kometu z roku 1054? Samozřejmě, že ne, čtenáři vás slepě sledují, jako dítě sleduje prstem cestičku po slimákovi, vždy po těch stejných, únavných křivkách logiky. Zpátky

k vaší prázdné lebce a bramborovité tváři, jako se hlemýžď vrací po svém slizu zpátky domů. Jste přede mnou jako slimák vedle slunce. Jste zasvěcen do tajemství velké Proměny a vám to nic neříká. Jste jako mravenec přizivující se na mé placentě. Jednu věc však děláte zcela přirozeně správně - správně se přede mnou třesete. Ale vy se mě nemáte bát, pane Loundsi, vy ani všichni ti ostatní mravenečci. Vy mě máte uctívat."

Dolarhyde stál se skloněnou hlavou, palcem a ukazovákem si třel kořen nosu. Pak odešel z pokoje. Nesundal si masku, pomyslel si Lounds. Nesundal si masku. Jestli se vrátí bez ní, je konec. Bože, jsem celý mokrý.

Otočil oči ke dveřím a čekal. Poslouchal zvuky, které přicházely ze zadní části domu.

Když se Dolarhyde vrátil, měl masku stále na sobě. Nesl krabici na svačinu a dvě termosky.

"Na cestu zpátky domů." Pozvedl termosku. "Led, budeme ho potřebovat. Předtím než půjdeme, si ještě něco nahrajeme." Připevnil mikrofon na bavlněnou přikrývku blízko Loundsova obličej. "Opakujte po mně."

Nahrávali asi půl hodiny.

Konečně řekl: "To je všechno, pane Loundsi. Byl jste výborný."

"Vy mě teď necháte jít?"

"Nechám. Je ovšem ještě jeden způsob, jak vám můžu pomoci pochopit a zapamatovat si."

Dolarhyde se od něj odvrátil.

"Chci chápat. Chci, abyste věděl, jak oceňuji to, že mě pouštíte na svobodu. Od této chvíle už budu opravdu spravedlivý, věřte mi."

Dolarhyde mu nemohl odpovědět. Právě si vyměnil zuby.

Magnetofon se znovu roztočil.

Usmál se na Loundse úsměvem plným zahnědlých skvrn. Položil mu ruku na srdce, a jak se k němu důvěrně nakláněl, jako by ho chtěl políbit, ukousl mu rty a vyplivl je na podlahu.

21. KAPITOLA

Soumrak v Chicagu. Ztěžklý vzduch a šedivá obloha.

Z foyeru budovy Expresu vyšel strážný. Zastavil se na kraji chodníku, pokuřoval a protahoval si svá rachitická záda. Byl na ulici sám. V tichu slyšel, jak se na kopci, který byl odtud celý blok, s cvakotem mění světla semaforu.

Půl bloku na sever od semaforu, z dohledu strážného, seděl Dolarhyde v podřepu v zadním prostoru dodávky vedle Loundse. Naaranžoval deku jako hlubokou kápi tak, že zakrývala Loundsovi celou hlavu. Lounds se topil v bolesti. Na pohled vypadal otupěle, ale jeho mozek pracoval na plné obrátky. Byly věci, které si musel zapamatovat. Páska, která mu zakrývala oči, byla přes nos napjatá a tak mohl zahlédnout Dolarhydovy prsty, jak kontrolují zkrvavený roubík.

Dolarhyde si natáhl bílý zdravotnický plášť, položil Loundsovi do klína termosku a vytlačil jej ven z dodávky. Když zabrzdil kolečka křesla a otočil se, aby zandal dovnitř rampu, uviděl Lounds z pod pásy konec nárazníku.

Křeslo se začalo otáčet, nárazník... Ano! Poznávací značka. Jen záblesk, ale Loundsovi jako by ta čísla někdo vypálil do mozku.

Jízda. Patrně chodník. Kolem rohu a dolů z obrubníku. Pod koly zašustil papír.

Dolarhyde zastavil kolečkové křeslo v malém, odpadky zaneseném prostoru mezi kontejnerem a zaparkovaným nákladním autem. Začal rozvazovat pásku. Lounds zavřel oči. Pod nosem ucítil lahvičku se čpavkem.

Za ním se ozval měkký hlas.

"Slyšíte mě? Už jste skoro na místě." Páska se mu svezla z očí. "Jestli mě slyšíte, zamrkejte." Dolarhyde mu palcem a ukazovákem otevřel oko.

Lounds se mu teď díval do tváře.

"V jedné věci jsem vám trochu zalhal." Dolarhyde poklepal na termosku. "Vaše rty jsem nedal doopravdy k ledu."

Strhl deku a otevřel termosku.

Když Lounds ucítil benzín, začal sebou zuřivě cloumat, až se mu kůže na předloktích odtrhávala od masa a pevné křeslo pod ním sténalo. Benzín jej chladil po celém těle, hrdlo se mu naplňovalo výpary a kolečkové křeslo se sunulo do středu silnice.

"Jak se ti líbí být Grahamovým miláčkem, Fredííííku?"

Kolem něj vyšlehl plamen a silný odraz ho poslal na cestu k Expressu, uíííí uíííí uíííííííííííí vzrala kolečka. Strážný zvedl oči ve chvíli, kdy výkřik vypálil do vzduchu hořící roubík. Uviděl, jak se blíží ohnivá koule, jak nadskakuje na výmolech, jak se za ní táhne kouř, jiskry a rozevláté plameny jako křídla, a její bizarní odrazy tančí po výkladních skříních kolem.

Křeslo náhle změnilo směr, narazilo do zaparkovaného auta a přímo před budovou se převrhlo na bok. Volné kolo se ve vzduchu ještě točilo, plameny šlehaly skrz výplet a olizovaly zmítající se paže hořící postavy.

Strážný vběhl zpátky do foyeru. Napadlo ho, jestli to třeba nevybouchne, a jestli by se tedy radši neměl držet dál od oken. Zapnul požární hlásič. Co dál? Strhl se zdi hasicí přístroj a vyhlédl ven. Ještě to nevybouchlo.

Strážný se opatrně přiblížil skrze mastný kouř, který se nízko při zemi rozlézal po chodníku, a konečně Freddyho Loundse postříkal pěnou.

22. KAPITOLA

Podle programu měl Graham vyjet ze svého hlídaného bytu ve Washingtonu v 5. 45, dlouho před tím, než začne ranní provoz.

Crawford volal zrovna, když se Graham holil.

"Dobré ráno."

"Moc dobré ne," řekl Crawford. "Králíček dostal v Chicagu Loundse."

"Proboha, to snad ne."

"Ještě žije a ptá se po tobě. Nebude dlouho čekat."

"Jedu."

"Sraz na letišti. United 245. Odlétá za čtyřicet minut. Do večera to zpátky stihneš, jestli to bude ještě potřeba."

Speciální agent Chester z Chicagského oddělení FBI se s nimi sešel za hrozného lijáku na letišti O'Hary. Chicago je město zvyklé na sirény. Když Chester spustil houkačku a červené světlo se začalo růžově odrážet v kapkách deště, auta před nimi uhýbala jen neochotně. Zesílil hlas, aby překřičel sirénu.

"Chicagské policejní oddělení říká, že ho překvapil v jeho garáži. Mám to ale z druhé ruky. Nejsme tady teď moc v oblibě."

"Kolik už je toho venku?" řekl Crawford.

"Všechno, ta past, celá ta záležitost."

"A Lounds ho viděl?"

"Žádný popis jsem neslyšel. Chicagské policejní oddělení vyhlásilo všeobecné pátrání po značce někdy kolem půl sedmé."

"Sehnal jste mi doktora Blooma?"

"Sehnal jsem jeho ženu. Bloomovi dnes ráno brali žlučník."

"Úžasné," řekl Crawford.

Chester zajel do podloubí před nemocnicí, kde ze stropu crčela voda. Obrátil se na sedadle.

"Jacku, Wille, než půjdete nahoru... Slyšel jsem, že ten šílenec Loundse opravdu zřídil. Měli byste na to být připravený."

Graham přikývl. Celou cestu z Chicaga se v sobě snažil udusit nadějí, že Lounds zemře ještě před tím, než se s ním bude muset setkat.

Chodba v Paegově středisku pro popáleniny byla jako tunel obložený neposkvrněnými dlaždičkami.

Vysoký doktor s podivně neutrální tváří kývnutím přivolal Grahama a Crawforda z klubka lidí u dveří

Loundsova pokoje.

"Popáleniny pana Loundse jsou smrtelné," řekl doktor.

"Můžu mu pomoci od bolestí a taky to hodlám udělat. Vdechl plameny. Má poničený krk a plíce. Je možné, se už se z bezvědomí neprobere. V jeho stavu by to bylo požehnání. Pokud by znovu nabyl vědomí, poprosila mě místní policie, abych mu z hrdla odstranil dýchací trubici, aby mohl případně odpovédět na nějaké otázky. Souhlasil jsem, že to zkusíme - ovšem jen velmi krátce. V tuto chvíli jsou jeho nervová zakončení znečlivělá ohněm. Jestli bude žít ještě dlouho, čeká ho spousta bolesti. Vysvětlil jsem to policii a chci, aby to bylo naprosto jasné i vám - pokud si to on bude přát, přeruším jakékoliv vyptávání a podám mu sedativa. Rozumíte?"

"Ano," řekl Crawford.

Doktor kývl na strážného před dveřmi a s rukama sepnutýma za svým bílým laboratorním pláštěm odkráčel pryč jako brodicí se čáp.

Crawford pohlédl na Grahama. "Jsi v pořádku?"

"Já ano. Mě hlídá speciální jednotka."

Lounds ležel na posteli s podepřenou hlavou. Vlasy a uši vzaly za své a obvazy přes nevidomé oči nahrazovaly uhořelá víčka. Dásně měl naběhlé puchýři.

Ošetřovatelka za ním odsunula kapačku, aby mohl Graham přistoupit blíž. Lounds byl cítit jako oheň ve stáji.

"Fredy, já jsem Will Graham."

Loundsův podepřený krk se napjal proti polštáři.

"Ten pohyb je jen reflex, není při vědomí," řekla ošetřovatelka.

Plastiková dýchací trubice, která držela rozevřený jeho popálený, naběhlý krk, sykala v rytmu s respirátorem.

V rohu seděl bledý detektiv. Na klíně měl magnetofon a zápisník. Graham si jej všiml, teprve když promluvil.

"Lounds řekl vaše jméno na ošetřovně, ještě než mu zavedli dýchací trubici."

"Vy jste tam byl?"

"Byl jsem tam později. Ale mám to, co řekl, nahrané na pásce. Hned když se k němu dostali, dal požárníkovi číslo poznávací značky. Pak ztratil vědomí. I v sanitce byl mimo, ale když mu na ošetřovně dávali injekci do prsou, přišel na chvíli k sobě. V sanitce ho doprovázeli nějakí lidé z Expressu - ti tam byli. Mám kopii jejich pásky."

"Dejte mi to poslechnout."

Detektiv zápolil s magnetofonem.

"Asi to chcete radši na sluchátka," řekl s pečlivě prázdným výrazem ve tváři.

Stiskl tlačítko.

Graham uslyšel hlasy, dmčení koleček, "dejte ho sem," ránu, jak nosítka narazila na litací dveře, dávivý kašel a skřehotavý hlas vycházející z bezertých úst.

"Kálíček."

"Freddy, viděl jsi ho? Jak vypadal, Freddy?"

"Wendy? Hrosín Wendy. Graham nu ně hodstrčil. Ten hajzl to hjeděl. Graham nu ně hodstrčil. Ten hajzl na ně na ohrázku holožil ruku jako na nějakýho zasranýho hejsánka. Wendy?"

Zachrčení, jako v odpadové rouře. Hlas doktora:

"To je všechno. Pusťte mě tam. Uhněte. Okamžitě."

To bylo všechno.

Zatímco Crawford poslouchal pásku, stál Graham nad Loundsem.

"Pátráme po té poznávací značce," řekl detektiv..

"Rozuměl jste mu, co říkal?"

"Kdo je Wendy?" zeptal se Crawford.

"Ta šlapka na chodbě. Ta kozatá blondýna. Snažila se k němu dostat. Neví nic."

"Proč ji nepustíte dovnitř?" ozval se Graham. Byl k nim otočený zády.

"Žádné návštěvy."

"Ten člověk umírá."

"Myslíte si, že to nevím? Jsem tu už od toho posranýho rána - promiňte, sestro."

"Odpočiňte si na chvíli," řekl Crawford. "Dejte si kafe a opláchněte se. Nic už neřekne. A jestli ano, budu tady s magnetofonem."

"O.K., to by šlo."

Když detektiv odešel. Nechal Graham Crawforda u postele a přistoupil k ženě na chodbě.

"Wendy?"

"Ano."

"Jestli se opravdu chcete podívat dovnitř, vezmu vás tam."

"Chci. Možná bych se ještě měla učesat."

"To není potřeba," řekl Graham.

Když se policista vrátil, už se jí nepokoušel dostat pryč.

Wendy z Wendy City držela Loundsovu zčernalou ruku a dívala se mu přímo do tváře. Těsně před polednem sebou pohnul.

"Bude to zase v pořádku, Roscoe," řekla. "Zase budeme mít naše starý zlatý časy."

Lounds se znovu pohnul a zemřel.

23. KAPITOLA

Kapitán Osborne z Chicagského oddělení vražd měl šedivou, podřobanou tvář jako polární liška. Po policejní stanici se všude povalovaly výtisky Expresu. Jeden ležel na jeho stole.

Nevyzval Crawforda ani Grahama, aby se posadili.

"Vy jste s Loundsem v Chicagu tedy vůbec žádné úmysly neměli?"

"Ne, měl přijet do Washingtonu," řekl Crawford. "Měl rezervovanou letenku. To už jste si určitě zjistili."

"Jo, to už máme. Odjel z kanceláře kolem půl druhé. Dostal ho v garáži pod jeho domem, muselo to být asi ve dvě."

"Našlo se něco v té garáži?"

"Jeho klíče byly zakopnuté pod autem. V garáži není žádný vrátný. Kdysi tam měli dveře na dálkové ovládání, ale pár aut to tam přiskříplo, a tak to vymontovali. Nikdo nic neviděl. Už se z toho skoro stává heslo dne. Děláme teď na jeho autě."

"Můžeme vám s tím nějak pomoci?"

"Až dostanu výsledky, tak vám je můžu dát. Moc jste toho neřekl, pane Grahame. Zato v novinách jste měl spoustu řečí."

"Od vás jsem se toho zatím taky moc nedozvěděl."

"Sere vás to kapitáne?" řekl Crawford.

"Mě? Proč by mě to mělo srát? Vystopovali jsme vám telefonát a chytili přitom toho zatracenýho novináře. Pak jste na něj nic neměli. Pak jste si s ním něco dohodli a nechali jste ho usmažit přímo před tímhle skandálním plátkem. Teď ho ostatní noviny adoptovaly jako by byl jejich vlastní. A my teď máme svého vlastního Králíčka přímo tady v Chicagu. To je úžasný. "Králíček Zubáček v Chicagu", páni! Do půlnoci tu budeme mít šest neúmyslných postřelení v domácnostech. Opilý manžel se snaží proklouznout nepozorovaně domů, manželka ho zaslechne a prásk. Králíčkoví se možná Chicago zalíbí a rozhodne se tu na chvíli usadit, aby si užil nějakou legraci."

"Takhle se to samozřejmě také dá řešit," řekl Crawford.

"Postavíme si hlavu, poštveme proti sobě policejního komisaře a státního návladního, poštveme proti sobě všechny ty zabeďněnce, vaše i naše. A nebo se uklidníme a pokusíme se toho parchanta chytit. Byla to moje akce a dokonale vybuchla, já to vím. Vám se to tady v Chicagu asi nikdy nestalo. Nechci se s vámi hádat, kapitáne. Chceme ho chytit a jít domů. Co chcete vy?"

"Právě teď chci kafe. Chcete taky?"

"Já bych si dal," řekl Crawford.

"Já taky," řekl Graham.

Osborne jim podal plastické kalíšky. Ukázal na židle.

"Králíček musel mít dodávku nebo malý nákladák, aby mohl vozit Loundse na tom kolečkovém křesle," řekl Graham.

Osborne přikývl. "Poznávací značka, kterou viděl Lounds, byla ukradená z dodávky opravářů televizí v Oakském parku. Vzal si komerční značku, takže to měl na nákladák nebo dodávku. Značku na nákladáku nahradil jinou, taky ukradenou, aby si toho hned nevšimli. Ten hošánek je pěkně prohnaný. Jedno ale víme - značku z televizní dodávky sebral někdy po půl deváté včera ráno. Opravář totiž hned zrána kupoval benzín a platil kreditní kartou. Pumpař měl zapsané správné číslo, takže značka byla ukradená teprve potom."

"Nikdo neviděl žádnou dodávku nebo nákladák?" řekl Crawford.

"Nikdo. Strážný z Expressu viděl kulový. Vidí tak málo, že by mohl pískat šachy. Požárníci byli u Expressu první. Ale všimli si jenom ohně. Obcházíme teď všechny lidi, co měli noční směnu v okolí Expressu a čtvrti, kde ten televizní opravář pracoval v úterý ráno. Doufáme, že ho někdo viděl jak stopil tu značku."

"Rád bych se ještě podíval na to křeslo," řekl Graham.

"Je v naší laboratoři. Zavolám vám tam." Osborne se odmlčel. "Ale stejně byl Lounds chlapík, to mu musíte nechat. V jeho stavu si zapamatovat číslo espézetky a ještě ho ze sebe vysypat. Poslouchal jste, co řekl Lounds v nemocnici."

Graham přikývl.

"Nehodlám to sem nějak tahat, jenom bych chtěl vědět, jestli jsme tomu rozuměli stejně. Jako co vám to znělo?"

Graham naprosto monotónním hlasem zachoval:

"Králíček. Graham mu mě podstrčil. Ten hajzl to věděl. Ten hajzl na mě na obrázku položil ruku jako na nějakýho zasranýho pejsánka."

Osborne nedokázal říct, co si o tom Graham myslí. Zeptal se jinak.

"Mluvil o obrázku s vámi v Expressu?"

"Patrně ano."

"Jak ho tohle mohlo napadnout?"

"Měli jsme spolu pár nedorozumění."

"Ale na obrázku jste se na něj díval velmi přátelsky. Králíček nejdříve zabíjí domácí miláčky, že ano?"

"Přesně tak." Polární liška byla velice rychlá, pomyslel si Graham.

"Smůla, že jste ho nedali hlídat." Graham neodpověděl.

"V době, kdy Králíček uviděl Express, měl být Lounds už dávno s námi," řekl Crawford.

"Myslíte, že něco z toho, co řekl, by nám mohlo být nějak užitečné?"

Graham se vrátil do reálného světa a ještě než odpověděl, musel si Osbornovu otázku v duchu zopakovat.

"Z toho, co Lounds řekl, víme, že Králíček viděl Express ještě před tím, než Loundse dostal, je to tak?"

"Je."

"Když tedy vycházíme z předpokladu, že ho na ten nápad přivedl Express, nezaráží vás, jak sakramentsky rychle to musel mít všechno připravené? Ten článek vyšel v tisku v pondělí v noci, on krade v Chicagu značku někdy v úterý, pravděpodobně v úterý ráno a odpoledne už má Loundse. Co vám to říká?"

"Že viděl Express brzo a nebo to neměl nijak daleko," řekl Crawford. "Buď to viděl tady v Chicagu nebo to viděl někde jinde v pondělí v noci. Nesmíme zapomenout, že na to určitě čekal, aby se mohl podívat na osobní zprávy."

"Buď byl už tady, anebo přijel odněkud, odkud se sem za tu dobu dá dojet autem," řekl Graham. "Byl u Loundse příliš rychle a ještě k tomu s tím kolečkovým křeslem, které by do letadla nedostal - dokonce se nedalo ani složit. Určitě to nebylo tak, že by sem doletěl, ukradl dodávku a značku a začal shánět nějaké starobylé křeslo na kolečkách, které by na to mohl použít. To křeslo muselo být staré - nové by se k jeho účelům nehodilo." Graham jakoby ožil. Pohrával si se šňůrou žaluzie a upřeně zíral na cihlovou stěnu na druhé straně světlíku. "Buď to bylo jeho křeslo, nebo ho měl pořád na očích."

Osborne se nadechl a chystal se položit nějakou otázku, ale Crawfordův výraz ho varoval, aby mlčel.

Graham zauzloval konec šňůry. Jeho ruce byly neklidné.

"Měl ho pořád na očích..." napověděl mu Crawford.

"Hm - hmmmmmm," zamručel Graham. "Je vidět, jak.. ta myšlenka ho napadla u kolečkového křesla. Odtud ten nápad přišel, když přemýšlel, co těm mizerům provede. Hořící Freddy, který se řítí dolů ulicí - to musel být nějaký pohled."

"Myslíte si, že ho sledoval?"

"Možná. Určitě to viděl, ještě než to udělal, v době, kdy se rozhodoval, co s ním provede."

Osborne pozoroval Crawforda. Crawford byl O. K.

Osborne věděl, že je Crawford O. K. a Crawford mu to nevyvracel.

"Bud' to bylo jeho křeslo, nebo ho měl stále na očích... můžeme prověřit okolní sanatoria, penziony pro válečné vysloužilce," řekl Osborne.

"Byl to ideální způsob, jak udržet. Freddyho v klidu," řekl Graham.

"Na dlouhou dobu. Byl pryč patnáct hodin a dvacet pět minut, tedy přibližně," řekl Osborne.

"Kdyby chtěl Freddyho prostě jenom zlikvidovat, mohl to udělat v garáži," řekl Graham. "Mohl ho upálit v jeho autě. Chtěl s Fredym mluvit, nebo ho nějakou chvíli ještě trápit."

"Bud' to udělal vzadu v dodávce, nebo ho někam odvezl," řekl Crawford. "Podle doby, jakou byl pryč, bych řekl, že ho někam odvezl."

"Muselo to být nějaké bezpečné místo. Kdyby ho důkladně zabalil, mohl by s ním nepozorovaně přijet a odjet z nějakého sanatoria," řekl Osborne.

"Ale byl by to velký risk," řekl Crawford. "Musel by po sobě pořádně uklidit. Předpokládejme, že měl křeslo a přístup k autu a že měl nějaké bezpečné místo, kam ho vzít. Nepřipadá vám to jako... domov?" Zazvonil Osbornův telefon. Zvedl ho se zavrčením.

"Co?!... Ne, nechci mluvit s Expresem... No, doufám, že to nejsou nějaké kecy. Dejte mi ji... Kapitán Osborne, ano... V kolik hodin? Kdo přímo s ním mluvil - operátorka? Dejte mi ji, prosím. Řekněte mi ještě jednou, co řekl... Za pět minut u vás bude můj člověk."

Osborne zavěsil a zamyšleně se zadíval na telefon.

"Loundsova sekretářka měla před pěti minutami telefonát," řekl. "Přisahá, že to byl Loundsův hlas. Něco říkal, všechno to nepochytila, "... síla velkého červeného Draka". Tohle, si myslí, že říkal."

24. KAPITOLA

Doktor Frederick Chilton stál na chodbě před celou Hannibala Lectera. S Chiltonem tu byli tři udělaní strážníci. Jeden nesl svěrací kazajku a pouta na nohy, zatímco další držel plechovku dávivého plynu. Třetí právě ládoval do vzduchovky uspávací střelu.

Lecter si právě u stolu pročetl pojistně matematické tabulky a dělal si poznámky. Zaslechl blížící se kroky. Uslyšel, jak za ním cvakl uzávěr pušky, ale pokračoval ve čtení a nedal na sobě znát, že o Chiltonově přítomnosti ví.

Chilton mu poslal v poledne noviny. Na to, aby zjistil, jaký bude trest za to, že pomohl Drakovi, ho nechal čekat až do večera.

"Doktore Lectere," řekl Chilton.

Lecter se k němu otočil.

"Dobrý večer, doktore Chiltone." Přítomnost strážní nezal na vědomí. Díval se jen na Chiltona.

"Přišel jsem si pro vaše knihy. Pro všechny vaše knihy."

"Chápu. Mohu se zeptat, jak dlouho si je hodláte ponechat?"

"To závisí na vašem chování."

"Je to vaše rozhodnutí?"

"O trestných opatřeních tady rozhodují já."

"Samozřejmě že vy. Něco takového by Will Graham určitě nežádal."

"Otočte se zády k síti a nandejte si tohle, Lectere. Nebudu vás prosit dvakrát."

"Samozřejmě, doktore Chiltone. Doufám, že je to devětatřicítka - sedmatřicítka je mi těsná přes prsa."

Doktor Lecter si navlékl svěrací kazajku, jako by to byl večerní oblek. Strážný se nahnul skrze bariéru a zezadu mu ji uvázal.

"Pomozte mu na postel," řekl Chilton.

Zatímco strážní vyprazdňovali knihovnu, Chilton si vyčistil brýle a perem se prohrabával Lecterovými osobními papíry.

Lecter to pozoroval z tmavého kouta cely. Dokonce i v poutech a svěřací kazajce si zachoval svůj zvláštní půvab.

"Pod těmi žlutými deskami," řekl poklidně Lecter, "najdete nějaké písemné odmítnutí článku, které vám posílá Almanach. Přinesli mi to omylem spolu s mou poštou z Almanachu, obávám se, že jsem to otevřel, aniž bych se podíval na obálku. Je mi to líto."

Chilton zrudl. Obrátil se ke strážnému.

"Myslím, že byste měl radši ze záchodu doktora Lectera odmontovat sedátko."

Chilton se podíval na pojistně matematické tabulky Nahoru nad ně napsal Lecter svůj věk: čtyřicet jedna.

"A co máte tady?" zeptal se Chilton.

"Čas," řekl Lecter.

Vedoucí oddělení Brian Zeller převzal od posla kufřík a kolečka od křesla a nesl je do analytického oddělení. Jak šel rychle, jeho kalhoty šustily.

Zaměstnanci, kteří tu byli už nyní přesčas, znali tenhle šustot velmi dobře - Zeller spěchá.

Zpoždění už bylo dost. Letadlo z Chicaga bylo díky počasí zpožděno a nakonec muselo přistát ve Philadelphii, kde si utahaný posel najal auto a sám řídil celou cestu až do Washingtonské laboratoře FBI. Chicagská policejní laboratoř je sice dobrá, ale jsou určité věci, na které není vybavena. A ty se právě Zeller chystal udělat.

U spektrometru nechal oděrky nátěru ze dveří Loundsova auta.

Beverly Katzová z oddělení vlasů a vláken dostala kolečka, aby se na ně podívala spolu s ostatními lidmi z oddělení.

Zenerovou poslední zastávkou byla malá, vyhřátá místnost, kde se nad chromatografem skláněla Liza Lakeová.

Právě prověřovala popel z jednoho žhářského případu na Floridě. Sledovala klikatou křivku, kterou za sebou na pohyblivém grafu zanechával snímací hrot.

"Benzín ze zapalovače," řekla. "Tím to zapálil."

Viděla už tolik vzorků, že dokázala odhadnout hořlaviny, aniž by používala příručky.

Zeller odtrhl oči od Lizy Lakeové a přísně sám sebe napomenul za to, že si dovolil v kanceláři cítit potěšení.

Odkášlal si a pozvedl dvě zářivě natřené plechovky.

"Chicago?" řekla.

Zeller přikývl.

Zkontrolovala plechovky a prohlédla si pečeti na víčkách. Jedna plechovka obsahovala popel z křesla a druhá zuhelnatělé kousky Loundse.

"Jak dlouho už je to v těch plechovkách?"

"Nejmíň šest hodin," řekl Zeller.

"Radši to vytáhnu."

Napíchla víčko plechovky mohutnou stříkačkou, nasála vzduch, který byl v plechovce zatavený spolu s popelem a vstříkla jej přímo do plynového chromatografu. Na hodinách přístroje nařídila jednu minutu. Jak se vzorek pohyboval ve sto padesát metrů dlouhém systému trubic přístroje, snímací hrot rejdl po širokém milimetrovém papíře.

"Bezolovnatý..," řekla. "Benzín, bezolovnatý benzín. Moc z toho nevyčtu." Rychle prolistovala složku s různými grafy. "Čím to zapálil, to vám ještě neřeknu. Nechte mě to udělat ještě s penthanem a já vás pak zavolám."

"Dobře," řekl Zeller.

Penthan by měl rozpustit fluidum v popelu, pak by se měl v chromatografu rychle odpařit a zanechat fluidum pro podrobnější analýzu.

V jednu hodinu ráno měl Zeller vše, co bylo možné zjistit.

Lize Lakeové se podařilo určit benzín - Freddy Lounds byl upálen směsí "Servco Supreme". Trpělivé oprašování drážek gumových protektorů koleček vyneslo dva druhy kobercového vlákna - vlněné a syntetické. Plíseň v blátě, které bylo na protektorech, ukazovala, že křeslo bylo skladované na chladném, tmavém místě.

Ostatní výsledky byly už méně uspokojivé. Barva z oděrků nebyla originální z továrny. Když ji ve spektrometru roztavily a porovnaly s celostátním vzorníkem automobilových nátěrů, zjistili, že je to vysoce kvalitní email značky Duco, kterého bylo v prvním čtvrtletí roku 1978 vyrobeno asi 1 000 000 litrů a byl dodán do obchodní sítě autolakýren.

Zeller doufal, že se podaří určit značku auta a přibližný rok výroby.

Odfaxoval výsledky do Chicaga.

Chicagské policejní oddělení chtělo kolečka zpátky. Pro posla to byl dost nemotorný balík. Zeller vložil do pytlíku také psanou laboratorní zprávu a balíček, který přišel Grahamovi.

"Nejsem žádný pošťák," zabručel posel, když si byl jistý, že už ho Zeller nemůže slyšet.

Úřad spravedlnosti si drží několik menších bytů v blízkosti Soudu pro sedmý městský obvod v Chicagu. Používají je advokáti a důležití svědci v době zasedání soudu. V jednom z nich teď bydlel Graham.

Crawford byl hned přes chodbu.

Přišel sem v devět večer, utahaný a promočený. Jedl naposled ráno v letadle z Washingtonu a z pouhého pomýšlení na jídlo se mu dělalo špatně.

Konečně už byl konec téhle deštivé středy. Byl to příšerný den.

Když už byl Lounds mrtvý, vypadalo to, že je teď na řadě on, a tak měl Chestera za zády celý den - když byl v Loundsově garáži, když stál v dešti na sežehnutém chodníku, kde byl Lounds upálen. Mezi záblesky fotoaparátů, které mu šlehalý do tváře, říkal novinářům, jak je "zarmoucen ztrátou svého přítele Fredericka Loundse." Taký se chystal na pohřeb. A spolu s ním spousty federálních agentů a policie v naději, že by se vrah mohl přijít podívat na Grahamův zármutek.

Ve skutečnosti necítil nic, co by se dalo pojmenovat, pouze slabou nevolnost a chvilkové návaly cynického veselí, že místo Loundse neuhořel on.

Grahamovi se zdálo, že za těch čtyřicet let stejně nic nepochopil. Jenom se prostě unavil.

Namíchal si velké martini a během svlékání je vypil.

Další si dal po sprše při zprávách.

("Past FBI na Králíčka se obrátila proti svým strůjčům a jeden ze zasloužilých novinářů je mrtev. Další podrobnosti přineseme ve zprávách očitých svědků po této relaci.") Než zprávy skončily, mluvilo se o vrahovi už jako o Drakovi. Expres tedy všechno vyžvanil. Graham nebyl překvapený. Čtvrteční vydání půjde na dračku.

Namíchal si třetí martini a zavolal Molly.

Viděla televizní zprávy v šest a v deset hodin a taky viděla Expres. Věděla, že byl Graham návnada do pastí.

"Měl jsi mi to říct, Wille."

"Možná. Ale já si to nemyslím. ``

"Pokusí se teď zabít tebe?"

"Dřív nebo později. Ted' by to pro něj bylo dost složitý, protože jsem pořád v pohybu. Jsem krytý, Molly, a on to ví. Budu v pořádku."

"Mluvíš dost nejasně, navštívil jsi svého kamaráda v lednici?"

"Pár jsem jich měl."

"Jak se cítíš?"

"Mizerně."

"Ve zprávách říkali, že FBI nezajistila pro toho novináře žádnou ochranu."

"V době, kdy se vrahovi dostaly do ruky ty noviny, už měl dávno byt u Crawforda."

"Ve zprávách mu teď říkají Drak."

"Tak si říká on sám."

"Wille, chci ti něco... Chci vzít Willieho a odjet odsud."

"A kam?"

"K jeho dědovi a babičce. Neviděli ho už dost dlouho, a rádi by ho měli u sebe."

"Hmmm-hmmm." Rodiče Willieho otce měli ranč na Oregonském pobřeží.

"Nahání mi to tu hrůzu. Vím, že tady je to patrně bezpečné - ale stejně se pořádně nevyspíme. Možná mě vyděsila ta lekce střelení, nevím."

"Mrzí mě to." Kéž bych ti dokázal říct, jak strašně mě to mrzí.

"Bude se mi po tobě stýskat. Bude se nám stýskat oběma."

Takže už se rozhodla.

"Kdy odjíždíte?"

"Ráno."

"Co obchod?"

"Evelyn si jej vezme. Podepíšu podzimní dodávky z velkoobchodu, jenom kvůli podílu, a ona ať si nechá, co vydělá."

"A psi?"

"Poprosila jsem jí, ať zavolá na správní úřad, Wille. Mrzí mě to, ale třeba si někdo některé z nich veme."

"Molly, já-"

"Kdybych tím, že tady jsem, mohla zabránit, aby se ti stalo něco zlého, zůstala bych. Ale tady nikoho nezachráním, Wille, tady ti v ničem nepomůžu. Když my budeme tam nahoře, budeš se moc pořádně soustředit na to, abys dával pozor sám na sebe. Nechci s sebou do konce života tahat tu zatracenou pistoli, Wille."

"Třeba bys mohla jet dolů do Oaklandu na první ligu." To říct nechtěl. No nazdar, to ticho už trvá nějak dlouho.

"No, podívej se, já ti zavolám," řekla, "nebo mě holt budeš muset tam nahoru zavolat ty."

Graham měl pocit, jako by se v něm něco trhalo. Nedostával se mu dech.

"Zavolám do kanceláře a všechno vyřídím. Už máš nějakou rezervaci?"

"Nepoužila jsem své pravé jméno. Myslela jsem, že by třeba noviny..."

"Fajn. Fajn. Nech mě alespoň sehnat pro tebe nějaký doprovod na letiště. Nebudeš muset procházet skrze kontrolu a dostaneš se z Washingtonu naprosto čistě. Můžu to udělat? Nech mě to udělat. V kolik letadlo odlétá?"

"V devět čtyřicet. American 118."

"O. K. v osm třicet... za Smithsonian. Je tam parkoviště. Auto nech tam. Někdo tam na tebe bude čekat. Bude poslouchat hodinky, bude si je dávat k uchu, když bude vystupovat z auta, jasný?"

"Jasný."

"Hele, přeseď na letišti O'Hary? Mohl bych se sebrat a-"

"Ne. Přesedáme v Minneapolis."

"Molly. Až bude po všem, tak bych tam pro vás nahoru mohl zajet, co říkáš?"

"To by bylo fajn."

Fajn.

"Máš dost peněz?"

"Nějaké mi přijdou z banky."

"Cože?"

"Do Barclayské banky na letišti. Nedělej si s tím hlavu."

"Bude se mi stýskat.."

"Mně taky, ale bude to totéž jako teď. Stejná vzdálenost po telefonu. Willy tě pozdravuje."

"Že ho taky pozdravuju."

"Buď opatrný, miláčku."

Nikdy předtím mu miláčku neřekla. Bylo mu to jedno.

Všechna nová jména mu byla jedno - miláček, Červený Drak.

Noční služba ve Washingtonu ochotně všechno pro Molly zařídila. Graham přitiskl tvář na chladné okno a pozoroval poryvy deště, jak se přehánějí přes tlumený provoz na ulici hluboko pod ním, a jak se šedivá ulice neočekávaně vybarvuje záblesky neonových světél. Jeho tvář zanechala na skle otisk čela, nosu, rtů

a brady.

Molly je pryč.

Den je pryč, zbývá jenom noc a bezertý hlas, který ho obviňuje.

Loundsova dívka držela to, co zůstalo z jeho ruky, dokud nebylo po všem.

"Dobrý den, zde je Valerie Leedssová. Je mi líto, ale právě teď se nemohu dostat k telefonu..."

"To je mi taky líto," řekl Graham.

Graham si znovu naplnil sklenici, posadil se ke stolu u okna a tupě zíral na prázdné křeslo před sebou. Zíral, dokud prostor v protějším křesle nezačal nabírat tvar lidské postavy naplněný temnotou a vířícím prachem, postavy stvořené z rozptýlených drobných částic. Snažil se obraz před sebou pospojovat, snažil se zahlédnout tvář. Nepohnulo se to, nemělo to žádný výraz. Jen to na něj upíralo své neviditelné oči.

"Já vím, že je to těžké," řekl Graham. Byl už pořádně opilý. "Musíš se pokusit přestat, nechat toho, dokud tě nenajdeme. A jestli prostě musíš něco dělat, tak jdi, doprdele, po mně. Já na to seru. Pak by mi bylo nejlíp. Mají už teď pár způsobů, jak ti pomůžou přestat. Pomůžou ti přestat toužit, tak strašně toužit. Pomož mi. Pomož mi trochu. Molly je pryč, starouš Freddy je mrtvej. Teď už jsem tu jen já a ty, kamaráde."

Natáhnul se přes stůl, ruku napřaženou k dotyku, ale postava byla pryč.

Graham položil hlavu na stůl, tvář si opřel o paži. Na okně, za kterým probleskovalo osvětlení z ulice, viděl obtisk jeho čela, nosu, úst a brady. Tvář, po které dolů po skle pomalu stékaly kapky. Bez očí. Tvář plná deště.

Graham se zoufale snažil Drakovi porozumět.

Někdy, v živoucím tichu domů obětí, jakoby se prostor jímž se Drak pohyboval, snažil promluvit.

Někdy měl Graham pocit, že je mu velmi blízký. Během posledních dnů jej zaplavil pocit, který znal už z jiných vyšetřování - ten výsměšný pocit, že on a Drak dělají v různou denní dobu ty samé věci, že mezi detaily jejich všedního života existují paralely. Někde jedl, sprchoval se nebo spal Drak ve stejnou dobu, kdy on dělal totéž.

Graham se zoufale snažil jej poznat. Snažil se ho zahlédnout ve slepé skvrně, která zbude po diapozitivu, mezi řádky policejních zpráv, snažil se uvidět ve stínu žaluzií.

Snažil se ze všech sil.

Ale aby mohl Draka začít chápat, aby uslyšel chladné zurčení vody v jeho temnotě, aby mohl pozorovat svět skrze rudy závoj, který zahaloval jeho mysl, musel by Graham vidět věci, které nikdy vidět nemohl, a musel by se přesunout v čase...

25. KAPITOLA

Springfield, Missouri, 14. června 1938.

Mariana Dolarhydová-Trevaneová, utahaná a v bolestech, vystoupila z taxíku před městskou nemocnicí. Když stoupala po schodech, horký vítr jí přes kotníky šlehal zrnky písku. Kufr, který sebou táhla, vypadal o něco lépe než její plandavé, seprané šaty, a stejně tak i háčkovaná večerní kabelka, kterou si tiskla k vystouplému břichu. V kabelce měla dva čtvrtáky a jeden desetník. Pod srdcem měla Francise Dolarhyda.

Přijímacímu úředníkovi řekla, že se jmenuje Betty Johnsonová, což byla lež. Řekla, že její manžel je hudebník, ale že neví, kde teď bydlí ani co dělá, což byla pravda.

Uložili ji do chudinské části porodního oddělení.

Nedívala se na pacientky kolem sebe. Pozorovala chodidla nohou přes uličku.

Po čtyřech hodinách ji odvezli na porodní sál, kde se narodil Francis Dolarhyde. Porodník poznamenal, že vypadá "spíš jako netopýr s rozplácnutým nosem než jako dítě", což byla další pravda. Narodil se s oboustranným rozštěpem horního rtu a tvrdého a měkkého patra. Střední část jeho úst byla rozdělená.

Nos měl plochy.

Primář nemocnice rozhodl, že jej jeho matce neukáže okamžitě. Počkají, jestli dítě bez kyslíku přežije.

Položili ho do postýlky na zadním konci kojeneckého oddělení a otočili ho tváří pryč od skleněné stěny.

Mohl dýchat, ale nemohl jíst.

S rozštěpeným patrem nemohl sát.

První den nebyl jeho pláč sice tak vytrvalý, jako pláč dětí s heroinovou závislostí, ale zato byl stejně srdceryvný.

Druhý den odpoledne se zmohl už jen na slabé kníkání.

Když se ve tři hodiny měnily služby, zastřel jeho postýlku široký stín. Prince Easter Mizeová, 130 kilogramů, uklízečka a pomocnice na porodním oddělení, stála s rukama složenýma na prsou a prohlížela si jej. Za dvacet šest let práce v nemocnici už viděla něco kolem třiceti devíti tisíc novorozeňat. Tohle přežije, když bude jíst.

Prince Easter nedostala od Pána žádné pokyny, aby nechala tohle dítě umřít. Pochybovala, že by nějaké dostali tady v nemocnici. Vytáhla z kapsy gumový špunt propíchnutý skleněným zahnutým brčkem a napasovala ho do láhve s mlékem. Jednou obrovskou rukou dítě zvedla a podepřela mu hlavičku.

Podržela si jej na prsou dokud si nebyla jistá, že ucítilo tlukot jejího srdce. Pak jej převrátila a strčila mu brčko hluboko do krku. Vypil něco k 50 mililitrům a usnul.

"Mmmm-hmm," zamručela. Položila ho zpátky a šla plnit své pracovní povinnosti u kyblíků s plínkami.

Čtvrtý den přestěhovali sestry Marianu Dolarhydovou- Trevaneovou na samostatný pokoj. Růže, které tu zbyly po předchozí pacientce, stály ve smaltovaném džbánu na umyvadle. Byly ještě pěkné.

Mariana byla hezké děvče a opuchlost už jí pomalu mizela z tváří. Dívala se na doktora, který s ní začal mluvit s rukou položenou na jejím rameni. Cítila ostrou vůni mýdla z jeho ruky a přemýšlela o vráskách u jeho očí, to ovšem jen do chvíle, než si uvědomila, co říká. Pak zavřela oči a neotevřela je, ani když dítě přinesli dovnitř.

Nakonec se podívala. Když vykřikla, zavřeli dveře. Dali jí injekci.

Pátý den odešla z nemocnice sama. Nevěděla, kam jít. Domů už nikdy nemohla - to jí matka dost jasně vysvětlila.

Mariana Dolarhydeová-Trevaneová počítala kroky mezi pouličními lampami. Pokaždé, když přešla čtyři lampy, sedla si na kufr a odpočívala. Alespoň, že měla ten kufr. V každém městě je poblíž autobusového nádraží zastavárna. Tenhle způsob cestování se naučila se svým manželem.

Springfield roku 1938 nebyl centrem plastické chirurgie. Ve Springfieldu jsi nosil obličej takový, s jakým ses narodil.

Chirurg v městské nemocnici udělal pro Francise Dolarhyda, co jen bylo v jeho silách. Nejdřív mu stáhl přední část úst elastickou páskou a potom uzavřel rozštěp takzvanou záklopkovou technikou, která už je nyní zastaralá.

Kosmetické výsledky nebyly dobré. Chirurg se angažoval dokonce natolik, že si o problému něco načetl a správně rozhodl, že by se s operací tvrdého patra mělo u dítěte počkat do jeho pěti let. Dřívější zásah by narušil růst jeho tváře.

Místní dentista se nabídl, že udělá obturátor, který by uzavřel patro chlapce a umožnil mu tak jíst, aniž by se mu jídlo dostávalo do nosu.

Dítě poslali na rok a půl do Springfieldského nalezince a potom do sirotčince Morgana Lee.

Reverend S. B. "Buddy" Lomax byl ředitelem sirotčince.

Bratr Buddy svolal všechny ostatní chlapce a děvčata a řekl jim, že Francis má zaječí pysk, ale že si musí dát pozor, aby tak na něj nikdy nevolali.

Bratr Buddy jim navrhl, aby se za něj modlili.

Matka Francise Dolarhyda se po jeho narození o sebe naučila postarat.

Mariana Dolarhydeová si nejdřív našla práci jako písarka v kanceláři vedoucího St. Louisské odbočky Demokratické strany. S jeho pomocí pak nechala svůj sňatek s nepřítomným partnerem Trevanem prohlásit neplatným.

Během celého řízení nepadla jediná zmínka o nějakém dítěti.

S matkou se nestýkala. ("Nevychovala jsem tě, aby ses válela s tím irským póvlem," byla slova paní Dolarhydové na rozloučenou, když Mariana odcházela z domova s Trevanem.) Bývalý manžel zavolał Marianě jednou do kanceláře.

Byl střízlivý a aktivý. Řekl, že už je z toho venku a že by chtěl vědět, jestli by on, Mariana a dítě, které

"ještě nikdy neměl to potěšení vidět", nemohli spolu začít nový život. Jeho hlas zněl zlomeně. Mariana mu řekla, že se dítě narodilo mrtvé a zavěsila. Přišel opilý s kufrem v ruce do penzionu, kde bydlela. Když mu řekla, ať jde pryč, vyčetl jí, že to byla její vina, že jejich manželství ztroskotalo a že se dítě narodilo mrtvé. Vyjádřil své pochybnosti o tom, jestli dítě bylo vůbec jeho. V návalu zlosti řekla Mariana Dolarhydeová Michaelu Trevanovi, čeho přesně se stal otcem a že se k tomu může klidně přihlásit. Připomněla mu, že v rodině Trevanů byly dva případy rozštěpu patra. Vyhodila ho na ulici a řekla mu, ať už jí nikdy nevolá. Nevolal. Ale po pár letech, když byl opilý a přemítal o Marianině novém bohatém muži a o jejím pohodlném životě, zavolal její matce. Řekl paní Dolarhydové o postiženém dítěti a řekl, že její křivé zuby jsou důkazem dědičné vady v rodě Dolarhydových. O týden později přešla tramvaj v Kansas City Michaela Trevana ve dví. Když Trevane řekl staré paní Dolarhydové, že Mariana před ní zatajila syna, probděla skoro celou noc. Babička Dolarhydová, vysoká a štíhlá, seděla v houpacím křesle a zírala do ohně. K ránu se začala pomalu a cílevědomě houpat. Někde o patro výš ve velkém domě volal ze spaní skuhravý hlas. Podlaha nad babičkou Dolarhydovou zapraskala, jak se někdo pomalu šoural na záchod. Od stropu se ozvalo těžké žuchnutí - někdo spadl - a pak bolestné, skuhravé volání. Babička Dolarhydová ani jednou nezvedla oči od ohně. Začala se jen houpat rychleji a po chvíli volání ustalo. Když bylo Francisu Dolarhydovi skoro pět let, přišla za ním do sirotčince jeho první a jediná návštěva. Seděl v začouzené jídelně plné výparů a najednou pro něj přišel jeden starší chlapec a odvedl ho do kanceláře bratra Buddyho. Paní, která tam s bratrem Buddym čekala, byla vysoká a ve středním věku. Obličej měla napudrovaný a vlasy stažené do pevného drdolu. Její tvář byla jasně bílá. V šedivých vlasech, v očích a na zubech byly stopy žluté. Co však Francise zarazilo a co si navždy zapamatoval, bylo, že se potěšeně usmála, když uviděla jeho tvář. To se mu nikdy předtím nestalo. A bylo to také naposled, co někdo něco takového udělal. "Tohle je tvoje babička," řekl bratr Buddy. "Dobrý den," řekla. Bratr Buddy si svou dlouhou rukou otřel ústa. "Řekni 'Dobrý den'. No, neboj se." Francis se naučil vyslovovat některé slova tak, že nosní dírky uzavíral horním rtem, ale neměl moc příležitostí procvičit si "Dobrý den". "Hrýhe" bylo to nejlepší, co dokázal. Babička se zdála být potěšená ještě více. "Umíš říct 'babička'?" "Zkus říct 'babička'," řekl bratr Buddy. Plozívum B jej odzbrojilo. Francis se začal dusit slzami. U stropu bzučela a narážela do stěny vosu. "To nevádi," řekla babička. "Vsadím se, že určitě umíš říct, jak se jmenuješ. Jsem si jistá, že takový velký kluk jako ty umí říct své jméno. Řekni mi ho." Dětská tvář se rozzářila. S tím mu velcí kluci pomohli. Chtěl jí udělat radost. Sebral se. "Zkhundyksicht," řekl. O tři dny později přijela babička Dolarhydová pro Francise do sirotčince a odvezla jej s sebou domů. A hned s ním začala cvičit mluvení. Soustředili se na jediné slovo - "maminko". Během následujících dvou let po zrušení sňatku se Mariana Dolarhydová seznámila s Howardem Vogtem, úspěšným právníkem, který měl dobré styky v St. Louisské straně a se zbytky staré Pendergastské strany v Kansas City, a za něj se nakonec také provdala. Vogt byl vdovec se třemi malými dětmi, příjemný ambiciózní muž o patnáct let starší než Mariana Dolarhydová. Jedinou věcí, kterou na světě nenáviděl, byl St. Louisský Post, který ho namočil do

skandálu s nezákonnou registrací voličů v roce 1936 a v roce 1940 mu vyfoukl guvernérské křeslo, kam ho chtěla dosadit St. Louisská strana.

V roce 1943 Vogtova hvězda zase vysvitla. Byl navržen jako místní kandidát do státní legislatury a také se o něm mluvilo jako o případném delegátovi do příštího ústavního shromáždění.

Mariana byla šikovná a přitažlivá hostitelka a Vogt pro ní koupil hezký hrázdný domek v Olivové ulici, který byl jako stvořený pro zábavu.

Po týdnů, který strávil Francis Dolarhyde u své babičky, ho do tohoto domu babička vzala.

Babička dům své dcery nikdy předtím neviděla. Služka, která jim přišla otevřít, ji neznala.

"Já jsem Dolarhydová," řekla a protáhla se kolem služby dovnitř. Vzadu jí koukal pořádný kus spodničky.

Dovedla Francise do velkého obývacího pokoje s příjemně hřejícím ohněm.

Vzala Francisovu tvář rukou zespoda za bradu. Ucítil její studenou koženou rukavici. Naléhavý šepot.

"Běž za maminkou, Francisi. Běž za maminkou, Francisi. Utíkej!"

Odtáhl se od ní a kroutil se pod jejím bodavým pohledem.

"Běž za maminkou. Utíkej!" Popadla ho za ramena a postrčila směrem ke schodišti.

Odtáplal na první podlažku a obrátil se zpátky dolů na ni. Kývla a vystrčenou bradou mu ukázala nahoru. Nahoru, do neznámé chodby směrem k otevřeným dveřím ložnice.

Matka seděla u toaletního stolku a v zrcadle orámovaném světly vylepšovala svůj makeup. Chystala se na politickou schůzi a příliš výrazná rtěnka by nebyla moc vhodná. Seděla zády ke dveřím.

"Mhamhikcho," pípl Francis, tak jak byl naučený. Ze všech sil se snažil, aby to bylo správně.

"Mhamhinkho."

Pak ho uviděla v zrcadle. "Jestli hledáš Neda, tak bohužel není doma už od..."

"Mhamhinkcho." Vstoupil do nemilosrdného světla.

Mariana uslyšela z přízemí hlas své matky, jak se dožaduje čaje. Oči se jí rozšířily a zůstala nehnutě sedět.

Neotočila se. Zhasla světla na toaletním stolku a zmizela ze zrcadla. V potměšlém pokoji ze sebe vypravila jediný hluboký sten, který skončil vzlyknutím. Možná byl určen jen jí, možná jemu.

Babička po této události vzala Francise na všechna politická shromáždění a vysvětlila všem, kdo je a odkud.

Každému musel říct "Dobrý den". Doma "dobrý den" nikdy necvičili.

Pan Vogt ve volbách prohrál osmnáctistý hlas.

26. KAPITOLA

Nový svět Francise Dolarhyda v babiččině domě byl jeden velký les žilnatých, namodralých nohou.

Když k babičce přišel, vedla své soukromé sanatorium už třetí rok. Peníze se pro ní staly problémem, když v roce 1936 zemřel její manžel. Byla vychovaná jako dáma a neměla žádné obchodnické vlohy.

Co měla, byl velký dům a manžellovy dluhy. S podnájemníky se počítat nedalo. Dům byl příliš izolovaný na to, aby se z něj stal prosperující penzión.

Hrozilo jí soudní vystěhování.

Oznámení v novinách o Marianině sňatku s bohatým panem Howardem Vogtem se zdálo být pro babičku božím požehnáním. Opakovaně Marianě psala a prosila jí o pomoc, ale nedostala žádnou odpověď. Pokaždé, když telefonovala, řekla služka, že je paní Vogtová pryč.

Nakonec se babička Dolarhydová, s velkou hořkostí v srdci, dohodla s místními úřady a začala si do domu brát staré, nezaopatřené lidi. Na každého z nich dostala od úřadů určitou částku peněz a čas od času nějaké peníze od příbuzných, které se podařilo nějak vystopovat. Bylo to těžké. Posléze si však začala brát i nějaké soukromé pacienty ze středních vrstev.

Za celou tu dobu nepřišla od Mariany žádná pomoc - a že Mariana pomoci mohla.

Ted' si na podlaze mezi lesem nohou hrál Francis Dolarhyde. Hrál si s Mah-Jongovými figurkami, které měl místo autíček, a postrkoval je mezi nohama, pokroucenýma jako kořeny samorostů.

Paní Dolarhydová sice zvládla udržet v čistotě oblečení svých svěřenců, ale zoufale ztroskotávala ve

svých pokusech donutit je mít nazuté boty.

Staří lidé seděli celý den v obývacím pokoji a poslouchali rádio. Paní Dolarhydová sem také instalovala malé akvárium, aby měli co pozorovat, a příbuzný jednoho ze soukromých pacientů jí pomohl pokrýt parkety linoleem kvůli občasným nevyhnutelným nehodám.

Seděli v řadě na pohovkách a kolečkových křeslech, poslouchali rádio a oči měli upřené na rybičky nebo na nic nebo na něco, co viděli už strašně dávno.

Francis si už bude navždycky pamatovat šoupání nohou po linoleu v horkém a hlučném dni, zápach dušených rajčat a kapusty z kuchyně, zápach starých lidí, který se podobal pachu mastných papírů sušících se na slunci, a to pořád zapnuté rádio.

Píseň každé pradlenky Rinso pere, Rinso bělí. Francis trávil co možná nejvíc času v kuchyni, protože tam měl svou přítelkyni. Kuchařka Queen Mother Bailey vyrostla jako služebná v rodině Dolarhydových. Někdy přinesla Francisovi v kapse na zástěře švestku a říkala mu "zasněnej zajičku". Kuchyně byla domácká a bezpečná. Ale Queen Mother Bailey odcházela večer domů...

Prosinec 1943. Pětiletý Francis Dolarhyde ležel v posteli ve své ložnici v prvním patře babiččina domu. V pokoji byla naprostá tma, protože okenice byly zatemněné kvůli Japoncům. Nedokázal vyslovit slovo "Japonec". Chtělo se mu čůrat. Báł se ve tmě vstát z postele.

Zavolal na babičku, která spala v ložnici dole.

"Phapí. Phapí." Znělo to jako mečení kůzlátka. Volal až do vyčerpání. "Mlosím, phapí." Pak to pustil. Nejdříve se mu po nohách a pod zadečkem rozlilo teplo, potom chlad a košile se na něj začala lepít. Nevěděl, co má dělat. Zhluboka se nadechl a převrátil se tváří ke dveřím. Nic se mu nestalo. Spustil nohu na podlahu.

V temnotě se postavil, košili měl přilepenou k nohám a tváře mu hořely. Rozběhl se ke dveřím. Klika ho praštila nad okem a on se posadil na vlhkou podlahu. Znovu vyskočil a seběhl se schodů, až mu zábradlí pod prsty zaskřípalo. K babičce do pokoje. Přeplazil se přes ní a šup pod peřinu a tam se k ní teple přitulil.

Babička se otřásla, ztuhla a její krk se napjal proti jeho tváři. Zasyčela.

"Ještě nikdy šem...". Zašramocení, jak hledala na nočním stolku zuby, a pak klapnutí, když si je nasadila.

"Ještě nikdy jsem neviděla tak odporné a špinavé dítě jako jsi ty. Běž pryč, běž pryč z mojí postele."

Rozsvítila lampu na nočním stolku. Stál na koberci a třásl se. Palcem mu přejela přes obočí. Zůstala na něm krev.

"Rozbil jsi něco?"

Zavrtěl hlavou tak rychle, že na babiččině noční košili přistály kapičky krve.

"Mazej nahoru. Honem."

Jak vystupoval nahoru po schodech, obklopila jej tma. Nemohl rozsvítit, protože babička zkrátila šňůry od lamp tak, že na ně mohla dosáhnout jenom ona. Nechtěl zpátky do mokré postele. Dlouhou chvíli balancoval na pelesti. Myslel si, že babička neprijde. Nejčernější kouty v pokoji věděly, že neprijde. Přišla, náruč plnou ložního prádla, a trhla za šňůru od světla u stropu. Když převlékala postel, nepromluvila na něj.

Popadla ho za paži a odtáhla ho dolů do koupelny. Světlo v koupelně bylo nad zrcadlem a ona se musela postavit na špičky, aby na něj dosáhla. Podala mu žínku. Byla vlhká a studená.

"Svlékni si košili a otři se."

Pach lepicí pásky a cvaknutí lesklých krejčovských nůžek. Odstříhla proužek pásky, postavila ho na poklop záchodové mísy a přelepila mu ránu nad okem.

"A teď," řekla.

Podržela krejčovské nůžky pod jeho kulatým břichem a on ucítil tam dole chlad..

"Podívej se," řekla.

Chytla ho za krkem a ohnula jej tak, aby viděl svůj malý penis, jak leží mezi rozevřenými nůžkami.

Pomalů zavírala nůžky, až ucítil bolest.

"Chceš, abych ho ustříhla?"

Snažil se na ni podívat, ale držela ho pevně za hlavu. Zavzlykal a na břichu mu přistála slina.

"Tak chceš?"

"Ne, phapí. Ne, phapí."

"Přisáhám, že jestli ještě jednou zašpiníš postel, tak ti ho ustříhnu. Rozumíš?"

"Ehano, phapí."

"Záchod můžeš najít i potmě a můžeš se na něj posadit jako hodny chlapec. Nemusíš stát. A teď se vrať do postele."

Ve dvě v noci se zvedl vítr a hnal od jihovýchodu poryvy teplého vzduchu, chřestil větvemi mrtvých jabloní a šuměl mezi listy těch živých. Vítr házel spršky teplého deště na stranu domu, kde ležel a spal jednačtyřicetiletý Francis Dolarhyde.

Ležel na boku, palec v puse a zpocené vlasy přilepené na čele a na krku.

Teď se probouzí. V temnotě naslouchá svému dechu a tichému klapání očních víček, jak se rozkoukává. Prsty mu slabě páchnou benzínem. Jeho močový měchýř je plný.

Snaží se na nočním stolku nahmatat sklenici se svými zuby.

Dolarhyde si vždycky nasadí zuby, než vstane. Teď jde na záchod. Nerozsvítí. Záchod najde i potmě a posadí se na něj jako hodny chlapec.

27. KAPITOLA

První změny začaly být na babičce znát v zimě 1947, když bylo Francisovi osm let.

Přestala jíst s Francisem ve svém pokoji. Přestěhovali se k velkému stolu v jídelně, kde dirigovala společné obědy svých postarších svěřenců.

Babička byla vychována jako okouzlující hostitelka.

Nyní vybalila a vyleštila svůj stříbrný zvonek a položila jej vedle svého talíře.

Řídit chod celého oběda, udávat tempo, udržovat konverzaci, směřovat lehce zrádné míčky konverzace k tématům, kde si byli ti stydlivější jistí, poukazovat na silné stránky těch zdatnějších - to všechno je velké umění, které už dnes bohužel téměř upadlo v zapomnění.

Svého času se v něm babička výtečně vyzнала. Její snahy u tohoto jídelního stolu zpočátku zpříjemnily obědy dvěma nebo třem svěřencům, kteří byli schopni alespoň minimální konverzace.

Zatímco babička vytahovala vzpomínky těch, kteří si byli schopni ještě něco pamatovat, seděl Francis v hostitelském křesle na druhé straně uličky klimbajících hlav. Babička vyjadřovala svůj nesmírný zájem o svatební cestu paní Floderové do Kansas City, nespočetněkrát prošla s panem Eatonem jeho žlutou horečku a s pozorností naslouchala nesrozumitelným zvukům, které občas vydal někdo z ostatních.

"Není to úžasné, Francisí?" řekla a zazvonila zvonkem na další chod.

Jídlo se skládalo z různých zeleninových a masových kaší, ale ona je nechala, k velké nelibosti pomocníků v kuchyni, rozdělit do chodů.

Různé drobné nehody u stolu se přehlížely. Zvuk zvonku a případné gesto uprostřed věty se postaralo o ty, kteří něco vylili nebo usnuli a nebo prostě zapomněli, proč vlastně u stolu sedí. Babička si vždycky držela tak rozsáhlý personál, jaký jen mohla zaplatit.

Jak se babiččino zdraví celkově zhoršovalo, zhubla a mohla nosit šaty, které už před lety odložila.

Některé byly elegantní. Svými rysy, ale i účesem se začala nápadně podobat Georgovi Washingtonovi na jednodolarové bankovce.

Na jaře její chování ještě více zpodivínělo. Vládla u stolu a nesnesla žádná přerušení, když vyprávěla o svých dívčích letech v St. Charlesu, a to ani osobní poznámky, které se týkaly Francise nebo ostatních. Byla pravda, že babička byla jednu sezónu v roce 1907 uznávanou kráskou a že obdržela pozvání na některé z lepších balů na druhém břehu St. Louis.

Je to "poučná lekce" pro každého, říkala a zavrtávala se pohledem do Francise, který pod stolem zkrčil nohy.

"Přišla jsem na svět v době, kdy se proti drobným hříčkám přírody dalo z medicínského hlediska udělat jen málo," říkala. "Měla jsem nádhernou pleť a vlasy a plně jsem těchto předností využila. Přenesla jsem se přes své zuby silou osobnosti, jiskrným duchem - a to tak úspěšně, že se ve skutečnosti staly mou

"pihou krásy". Myslím, že by se daly nazvat "okouzující zvláštností". Nevyměnila bych je za nic na světě."

Nevěřila doktorům, jak dlouze vysvětlovala, ale když už bylo jasné, že ji problémy s dásněmi budou stát její zuby, zašla za jedním z renomovaných zubařů v Midwestu, za švédským doktorem Felixem Bertlem. Bertlovy "švédské zuby" byly v určitých vrstvách velmi populární, říkala babička, a zmíněný doktor byl velmi zkušený.

Operní zpěváci, kteří se báli, že nový tvar ústní dutiny změní jejich tón, herci a ostatní lidé z veřejného života za ním přicházely až třeba ze San Francisca.

Doktor Bertl dokázal vyrobit kopii pacientových zubů s naprostou přesností a dělal pokusy s různými materiály a jejich vlivem na resonanci.

Když doktor Bertl dokončil její umělý chrup, vypadal naprosto stejně jako její vlastní zuby. Překonala je svou osobností a neztratila nic ze svého osobního kouzla, říkala s králičím úsměvem.

Jestli v tom všem byla nějaká poučná lekce, Francis ji dost dlouho nedokázal ocenit. Až do doby, kdy si to byl schopen sám zaplatit, pro něj neexistovala žádná další chirurgická pomoc.

Francis večeri dokázal vydržet jen proto, že po ní následovalo něco, na co se těšil.

Každý večer přijel pro Queen Mother Baileyovou její manžel na voze taženém mulami, který se používal při tahání palivového dříví. Když měla babička nahoře nějakou práci, mohl se s nimi Francis svézt dolů po cestě až k hlavní silnici.

Na tuhle večerní projížďku čekal celý den. Seděl na voze vedle Queen Mother, její vysoký, hubený manžel byl tichý a ve tmě téměř neviditelný, železná kola vozu na šterku hlasitě rachotila a nad tím se ozývalo cinkání postrojů. Dvě hnědé a často zablácené muly s ostříhanou hřívou, která jim trčela nahoru jako kartáče, se plácaly ocase přes široké zadky. Pach potu a vyvářeného bavlněného prádla, šňupacího tabáku a horkých postrojů. Když pan Bailey ten den čistil les, bylo cítit pach spáleného dříví a někdy, když si sebou vzal pušku, leželo vzadu na voze několik králíků nebo veverek natažených tak, jako by byli právě na útěku.

Během cesty se nebavili. Pan Bailey mluvil jen na muly.

Díky poskakování vozu narážel chlapec příjemně do Baileyových. Když jej pak na konci cesty vysadili, slíbil jako vždycky, že půjde rovnou domů a pozoroval, jak světlo lampy na voze mizí v dálce. Slyšel, jak si povídají. Někdy Queen Mother svého muže rozesmála a chtěla se spolu s ním. Bylo příjemné stát tam potmě, slyšet je a vědět, že se nesmějí jemu.

Později měl ovšem tenhle názor změnit...

Francis Dolarhyde si občas hrával s dcerou pachtýře, který bydlel přes tři pole od nich. Babička jí dovolila chodit si k ním hrát, protože ji těšilo děvče čas od času nastrojit do oblečení, které nosila Mariana, když byla malá.

Bylo to zrzavé, apatické dítě, příliš utahané na to, aby si vydrželo hrát nějakou delší dobu.

Jedno horké červnové odpoledne, když byli znudění chytáním mravkolvů stébly trávy ve slepičím výběhu, požádala Francise, aby jí ukázal svoje intimní partie.

V rohu mezi slepičárnou a nízkým živým plotem, který zakrýval výhled z nižších oken domu, jí je ukázal. Ona mu na oplátku s bavlněnými kalhotkami omotanými kolem kotníků ukázala zase svoje. Jak si sedl na bobek, aby lépe viděl, zpoza rohu se sem po zádech doplácalo bezhlavé kuře, které kolem sebe vířilo prach. Holčička, která měla svázané kotníky, uskočila dozadu, když jí z kuřete vystříkla krev na nahé nohy.

Francis vyskočil, kalhoty stále ještě dole, když se za kuřetem vynořila Queen Mother Bailey a uviděla je. "Podívej, chlapče," řekla klidně, "chtěls vědět, co je co, no, teď už to víš, tak se seber a běž si najít něco jiného na práci. Bav se jako ostatní děti a kalhoty měj natažený. Můžete mi třeba pomoci chytit toho kohouta."

Při honbě za kohoutem dětský stud rychle pominul. Ale z hořejšího okna se dívala babička...

Babička sledovala Queen Mother, jak se vrátila zpátky do domu. Děti šly do slepičárny. Babička počkala pět minut, a pak se k nim tiše přiblížila. Rozrazila prudce dveře a našla je, jak sbírají peříčka na čelenky. Poslala děvče domů a odvedu Francise do domu. Řekla mu, že jen co ho potrestá, vrátí ho zpátky do sirotčince bratra Buddyho.

"Jdi nahoru. Jdi do svého pokoje, stáhni si kalhoty a počkej na mě, než najdu nůžky."

Celé hodiny čekal ve svém pokoji. Ležel na posteli se staženými kalhotami, žmoulal prostěradlo a čekal na nůžky. Čekal, i když slyšel, jak dole probíhá večeře; slyšel skřípot a rachot vozu a ržání mul, jak pro Queen Mother přijel její manžel.

Někdy k ránu usnul a po chvíli se leknutím probudil a zase čekal.

Babička nepřišla. Snad zapomněla. Čekal ve všedním běhu následujících dnů. Mnohokrát za den si ve spěchu vzpomněl na svůj mrazivý strach. Od té doby už nikdy čekat nepřestal.

Vyhýbal se Queen Mother Baileyové, nemluvil s ní a ani jí neřekl proč. Mylně věřil, že řekla babičce, co viděla ve slepičím výběhu. Ted' byl přesvědčený, že smích, který slychal, když pozoroval, jak světlo lucerny na voze mizí dole na cestě, patřil jemu. Prostě nemohl věřit nikomu.

Bylo těžké ležet klidně a usnout, když to tu bylo a musel na to myslet. Bylo těžké ležet klidně za takového jasné noci.

Francis věděl, že babička měla pravdu. Tak hrozně ji ranil. Takovou ostudu jí udělal. Každý určitě ví, co udělal - dokonce i v St. Charlesu. Na babičku se nezlobil. Věděl, že ji velice miluje. Chtěl být hodný a poslušný.

Představoval si, jak se do domu vloupali lupiči a on ochránil babičku a ona vzala zpět, co řekla. "Ted' konečně vidím, že nejsi dítě ďábla, Francis. Jsi můj hodný chlapec." Přemýšlel o lupiči, který se plíží dovnitř. Přichází do domu, aby ukázal babičce svoje intimní partie.

Jak by ji Francis ochránil? Byl příliš malý, aby se mohl prát s velkým lupičem.

Přemýšlel o tom. Ve spíži byla sekyrka Queen Mother. Vždycky, když zabila kuře, otřela ji novinami. Měl by se po ní jít podívat. Byla to jeho povinnost. Překoná svůj strach ze tmy. Jestli babičku opravdu miluje, tak by to měl být on, čeho by se měli ostatní ve tmě bát. Jeho by se měl bát lupič. Odplížil se po schodech dolů a našel sekyrku, jak visí na hřebíku. Vydávala zvláštní pach, jako pach, který byl cítit z výlevky, když kuchali kuře. Byla ostrá a její tíha v jeho rukách mu dodávala sebedůvěry.

Odnesl sekyrku s sebou do babiččina pokoje, aby se přesvědčil, že tam nejsou žádní lupiči.

Babička spala. Byla hodně tma, ale on přesně věděl kde je. Kdyby tady byl lupič, slyšel by, jak dýchá, stejně jako ted' slyšel dech babičky. Věděl by přesně, kde má krk, stejně jako ted' věděl, kde ho má babička. Těsně pod dýcháním.

Kdyby tady byl lupič, takhle tichounce by se k němu připlížil. Takhle by zvedl sekyrku oběma rukama nad hlavu.

Francis zakopl o babiččinu bačkoru u postele. Sekyrka se v závrtné tmě rozkymácela a bříkla o kovový stín babiččiny lampičky na čtení.

Babička se překulila a vydala ze sebe mlaskavý zvuk.

Francis stál nehybně. Jeho paže se třásly úsilím udržet sekyrku zvednutou. Babička začala chrápat.

Láska, kterou Francis cítil, byla téměř stravující. Vyplížil se z pokoje. Zoufale chtěl být připraven na to babičku chránit. Musí něco udělat. Ted' už se potměného domu nebál, ale zdálo se mu, že se v něm dusí.

Zadními dveřmi vyšel ven a stál tam v jasné noci se zakloněnou hlavou a prudce oddychoval, jako by vdechoval světlo. Malý kotouč měsíce, se pokřiveně odrážel na bělmu jeho očí obrácených v sloup, který se vyrovnal, jak se oči opět vrátily zpět, a nakonec se usadil přímo ve zřítelnici.

Láska se v něm vzdouvala a naplňovala jej až po okraj a on ji ze sebe nedokázal vydechnout. Namířil si to ke slepičárně, ted' už spěchal, země pod nohama byla chladná a sekyrka jej studivě pleskala do nohy, ted' už utíkal, dřív než ho to stráví úplně...

Jak se Francis myl u pumpy ve slepičím výběhu, cítil sladký a příjemný klid jako nikdy předtím. Cítil, jak do něj opatrně vplouvá, a zjistil, že tento klid je nekonečný a že jej obklopuje ze všech stran. Když si umýval břicho a nohy, viděl, jak to, co babička díky své laskavosti neustříhla, tam stále ještě je jako nějaká trofej. Mysl měl jasnou a klidnou.

Měl by něco udělat s noční košilí. Bude lepší schovat ji pod pytle v udírně.

Mrtvé kuře babičku popudilo. Řekla, že to na lišku nevypadá.

O měsíc později našla Queen Mother další, když šla sbírat vejce. Tentokrát byla hlavička ukroucená. U večeře babička řekla, že je přesvědčená, že jí to udělal naschvál nějaký "nevděčník, kterého vyhodila".

Řekla, že to ohlásila šerifovi.

Francis tiše seděl, svíral a otvíral ruce a v duchu viděl oko mrkající proti jeho dlani. Někdy v posteli se sám chytl, aby se ujistil, že ho nemá ustřižený. Někdy, když jej takhle držel, měl pocit, jako by ucítil mrknutí.

Babička se měnila velmi rychle. Byla čím dál tím hašteřivější a personál od ní odcházel. Ačkoliv měla nedostatek lidí, kteří by se starali o dům, sama se stále motala v kuchyni, kde dirigovala Queen Mother, což bylo jídlu samotnému spíše na škodu. Queen Mother, která pracovala pro Dolarhydovi celý život, byla jedinou neměněnou součástí personálu.

Od kuchyňského tepla zrudlá babička netrpělivě přebíhala od jedné práce k druhé, nechávala za sebou nedokončená jídla, která se na stůj stejně nikdy nedostala. Ohřívala zbytky, zatímco zelenina hnila ve spíži.

Zároveň začala být skoro šílená kvůli plýtvání. Zredukovala mýdlo a bělidlo při praní natolik, až byla prostěradla celá šedivá a zašlá.

V prosinci si objednala pět různých černošek na výpomoc v domě. Žádná nezůstala.

Ten poslední večer vyváděla babička jako šílená.

Pobíhala po domě a ječela. Vešla do kuchyně a uviděla, že Queen Mother nechala na válu poté, co vyválela těsto, lžičku mouky.

V páře a horku kuchyně, půl hodiny před večeří, přistoupila babička ke Queen Mother a uhodila ji do tváře.

Šokovaná Queen Mother upustila sběračku. Z očí jí vyhrkly slzy. Babička se znovu napráhla. Velká růžová dlaň ji odstrčila.

"Tohle už nikdy nedělejte. Vím, že nevíte, co děláte, paní Dolarhydová, ale tohle už nikdy nedělejte."

Babička začala vykřikovat různé urážky a holou rukou převrhla kotel s polévkou, která se se sykotem rozlila po celém sporáku. Odešla do svého pokoje a, praskla za sebou dveřmi. Francis slyšel, jak v pokoji kleje a mrská o stěnu nějakými předměty. Za celý večer už nevyšla ven.

Queen Mother utřela polévku a nakrmila staré lidi. Složila si do košíku svých pár věcí, natáhla si starý svetr a čepici se štrápcem. Hledala Francise, ale nemohla ho najít.

Byla už na voze, když uviděla chlapce sedět v rohu verandy. Sledoval, jak pomalu zase slezla dolů a vracela se k němu.

"Zajíčku, já jedu. Už se sem nevrátím. Sironia v konzumu zavolá tvoji mámě, já jí to řeknu. Když mě budeš potřebovat než tvoje máma bude tady, přijdeš do mého domu."

Vykroutil se, když ucítil dotek na tváři.

Pan Bailey zamlaskal na muly. Francie pozoroval, jak se světlo na voze vzdaluje. Sledoval jej už předtím, se smutkem a pocitem prázdna, od té doby co pochopil, že ho Queen Mother zradila. Teď mu to bylo jedno. To ho potěšilo. Slabá petrolejová lampa na voze, která se pomalu vzdaluje po cestě. Nebylo to nic proti měsíci.

Přemýšlel, jaký je to asi pocit zabít mulu.

Mariana Vogtová po telefonátu Queen Mother neprijela.

Prijela až o dva týdny později, poté co jí zavolal šerif ze St. Charlesu. Objevila se uprostřed odpoledne. Za volantem předválečného Packardu. Měla na sobě rukavice a klobouk.

Zástupce šerifa jí čekal na konci cesty a naklonil se k okénku auta.

"Paní Vogtová, vaše matka volala k nám na stanici někdy kolem poledne a říkala něco o krádeži. Když jsem sem dojel, pletla, s prominutím, pátý přes devátý a kolem to vypadalo, že se tu o to nikdo nestará. Šerif si myslel, že by se měl nejdřív kontaktovat s vámi, jestli mi rozumíte. Pan Vogt je veřejně známý a vůbec."

Mariina mu rozuměla. Pan Vogt byl teď členem komise pro veřejné technické služby v St. Louis a jeho postavení ve straně nebylo zrovna nejružovější.

"Pokud vím, nikdo to tu ještě neviděl," řekl zástupce.

Mariana našla svou matku, jak spí. Dva ze starých lidí, stále ještě seděli u stolu a čekali na oběd. Jedna žena byla na zahradě jen ve spodních kalhotkách.

Mariana zavolala svému muži. "Jak často dělají v těchto zařízeních inspekce... Určitě nic neviděli... Nevím,

jestli si nějací příbuzní stěžovali. Mám dojem, že tihle lidé žádné příbuzné nemají... Ne. Zůstaň, kde jsi. Potřebuju nějaké černochoy Sežeň mi nějaké černochoy... a doktora Waterse. Já se o to postarám."

Za třičtvrtě hodiny se objevil doktor s bíle oděným pomocníkem a za ním následovala dodávka s Marianinou služkou a pěti dalšími místními černochoy Když se Francis vrátil ze školy, byla Mariina s doktorem a pomocníkem v babiččině pokoji. Francie slyšel, jak babička kleje. Když ji vytlačili ven na jednom ze sanatorijních kolečkových křesel, měla v očích skelný pohled a paži měla ovázanou kusem gázy. Tvář bez zubů vypadala propadlá a cizí. Mariana měla také zavázanou paži. Byla pokousaná. Babičku odvezli na zadním sedadle doktorova auta vedle pomocníka. Francis pozoroval, jak odjíždí. Začal mávat, ale hned zase nechal ruku klesnout dolů.

Marianina uklízeč četa vydrhla a vyvětrala dům, důkladně všechno vyprala a umyla staré lidi. Mariana také pracovala a dohlížela na přípravu symbolického jídla.

Na Francise mluvila, jen když se ptala, kde co je.

Pak poslala pomocníky pryč a zavolala na místní úřady. Paní Dolarhydovou ranila mrtvice, vysvětlovala. Byla už tma, když si sociální pracovníci přijeli se školním autobusem pro staré lidi. Francis si myslel, že jej odvezou také. Nikdo se o něm nezmínil.

V domě zbyla jen Mariana a Francis. Mariana seděla na jídelním stole s hlavou v rukách. Francis vyšel ven a vyšplhal se na planou jablůň.

Nakonec na něj Mariana zavolala. Sbalila mu malý kufřík s oblečením.

"Budeš muset jít se mnou," řekla na cestě k autu. "Nastup si. Nedávej nohy na sedadlo."

Odjeli v Packardu a opuštěné kolečkové křeslo nechali stát na dvoře.

Žádný skandál se nekonal. Místní úřady prohlásili, že to o paní Dolarhydové byly určité jen pomluvy a že všechno měla jistě v pořádku. Vogtovi zůstali bez poskvnky.

Babička byla umístěna do soukromého nervového sanatoria. Teprve za čtrnáct let se Francis měl znovu vrátit k ní domů.

"Francisi, tohle jsou tvé nevlastní sestry a nevlastní bratr," řekla jeho matka. Byli u Vogtů v knihovně.

Nedovi Vogtovi bylo dvanáct, Victorii třináct a Margaretě devět. Ned a Victorie se po sobě podívali.

Margareta se dívala do země.

Francisovi přidělili pokoj až nahoře nad služebnými. Od katastrofálních voleb z roku 1944 už tento pokoj pro služebnou nepotřebovali.

Byl zapsán do Potter Gererdovy základní školy pár kroků od domu a daleko od Episkopální soukromé školy, do které chodili ostatní děti.

Vogtovy děti jej během prvních několika dnů ignorovaly, jak jen bylo možné, ale koncem prvního týdne vyšli Ned a Victorie na služebnické schody, aby se na něj podívali.

Francis slyšel, jak si celé minuty šeptají, a teprve potom se klika na jeho dveřích pohnula. Když zjistili, že je zamčeno, nezaklepali.

Ned řekl, "Otevři ty dveře".

Francis je otevřel. Zatímco prohrabávali v prádelníku jeho šatstvo, nepromluvili na něj ani slovo. Ned Vogt otevřel zásuvku malého toaletního stolku a dvěma prsty začal vyndávat, co našel: kapesníky s vyšitým monogramem F.D. , které dostal k narozeninám, kapodastr na kytaru, lesklého brouka v krabičce od léků, vlhkem zkrabatěly výtisk Světového baseballu a přáníčko podepsané "Tvá spolužačka, Sarah Hughesová".

"Co je tohle? zeptal se Ned.

"Kapodastr."

"Na co to je?"

"Na kytaru."

"Ty máš kytaru?"

"Ne."

"Na co to tedy máš?" zeptala se Victorie.

"To bylo táty."

"Nerozumím ti. Cos to říkal? Ať to řekne ještě jednou, Nede."

"Říkal, že to bylo jeho táty." Ned se vysmrkal do jednoho z kapesníků a hodil ho zpátky do zásuvky.

"Dneska si přišli pro poníky," řekla Victorie. Posadila se na nízkou postel. Ned se k ní připojil, záda opřená o stěnu a nohy na pelesti.

"Už nebudou žádní poníci," řekl Ned. "Už nebude žádnéj letní dům u jezera. A víš proč? Tak mluv, ty malej parchante?"

"Tatínek je pořád nemocnej a nevydělavá už tolik peněz," řekla Victorie. "Někdy ani nejde vůbec do kanceláře."

"Víš proč je nemocnej, ty malej parchante?" zeptal se Ned. "Mluv, ať ti je rozumět."

"Babička říkala, že je opilec. Tomuhle rozumíš?"

"Je mu špatně z toho tvýho ošklivýho ksichtu," řekl Ned.

"Proto ho taky lidi nevolili," řekla Victorie.

"Vypadněte," řekl Francis.

Když se otočil, aby otevřel dveře, nakopl ho Ned do zad. Francis se chytl oběma rukama za ledviny, což mu zachránilo prsty, když ho Ned kopl do břicha.

"Nede," ozvala se Victorie. "Proboha, Nede."

Ned popadl Francise za uši a přidržel ho těsně u zrcadla nad toaletním stolem.

"Z tohohle mu je špatně!"

Ned praštil jeho tvář o zrcadlo.

"Z tohohle mu je špatně!"

Prásk.

"Z tohohle mu je špatně!"

Prásk.

Zrcadlo bylo zamazané od krve a mastnoty.

Ned ho pustil a on se posadil na podlahu. Victoria se na něj dívala, oči do široka otevřené, a hryzala si spodní ret. Nechali ho tam. Tvář měl vlhkou od krve a slin. Oči se mu zalili bolestí, ale neplakal.

28. KAPLTOLA

Noční dešť v Chicagu bubnuje na plachtu přehozenou přes otevřený hrob Freddyho Loundse.

Hromy jakoby zasahovaly třeštící hlavu Willa Grahama, který se potácí mezi stolem a postelí, kde na něj pod polštářem číhají sny.

Starý dům v St. Charlesu odolává větru a opakovaně vydává dlouhé steny, které se nesou nad sykavými nárazy deště proti oknům. Hřmí.

Schody v temnotě vržou. Francis Dolarhyde po nich sestupuje dolů, kimono. šustí kolem zábradlí. Jeho oči jsou rozšířené nedávným spánkem.

Vlasy má mokré a pečlivě učesané a nehty ostříhané.

Pohybuje se ladně a pomalu. Nese si s sebou své soustředění jako po okraj naplněný šálek.

Vedle promítačky leží film. Dva náměty. Ostatní cívky jsou narovnány v odpadkovém koši, připravené na spálení. Zbývají dvě, vybrané z desítek amatérských filmů, které zkopíroval v závodech a odnesl domů k užšímu výběru.

Dolarhyde se pohodlně usadí do sklápěcího křesla, vedle sebe má táč se sýrem a ovocem.

Na prvním filmu je piknik z víkendu 4. července. Hezká rodina - tři děti, tatínek s býčím krkem, který loví dvěma tlustými prsty okurku ze sklenice. A maminka.

Nejlepší pohled je na ní, když hraje softball s dětmi ze sousedství. Je tam jen patnáct vteřin - připravuje se k úprku na třetí metu, nohy nakročené, tvář obrácenou k nahazovači, připravená vyběhnout na kteroukoliv stranu. A jak je v pase předkloněná, prsa se jí pod svetrem pohupují. Nepříjemné přerušení, když se děcko rozmáchne pálkou. Žena se znovu objeví. Vrací se zpátky na metu. Jednou nohou se opře o nafukovací polštářek, který používají jako metu, a přenesení váhu na druhou. Stehenní sval má na pokrčené noze napjatý. Dolarhyde si znovu a znovu prohlíží tento úsek. Noha na metě, nakloněná pánev, stehenní sval napínající se pod ustříženými džínami.

Poslední obrázek stopne. Žena a její děti. Jsou špinavé a utahané. Mazlí se s nimi a u nohou jim šťastně pobíhá pes.

Ozve se silné zahřmění a rozseknutý krystal v babiččině vysoké vitrině zacinká. Dolarhyde se natáhne pro hrušku.

Druhý film má několik částí. Titulek Nový dům je vyrovnán z desetníků na nízké skříňce a pod ním leží rozbité porcelánové prasátko. Film začíná obrazem tatínka táhnoucího do dvora desku s nápisem "Na prodej". Podrží ji proti kameře a stydlivě se usměje. Kapsy má obrácené ven.

Nestabilní dlouhý záběr na maminku a tři děti na předních schodech. Je to hezký dům. Strih na bazén.

Dítě s vlasy připlácnutými k hlavě capká ke skákacímu prknu a zanechává na dlaždičkách mokré stopy. Mokré hlavy se pohupují na vodě. Pejsek se s ušima sklopenýma dozadu hrabe k děvčátku. Čumák má vysoko nad vodou a oči vyvalené.

Maminka se ve vodě drží žebříku a dívá se nahoru do kamery. Její černé vlnité vlasy mají lesklý nádech kožesiny, prsa se jí nad plavkami vzdouvají a vlhce třeptí, stříhající nohy vypadají pod vodou jako zkroucené.

Noc. Špatně exponovaný záběr přes bazén na osvětlený dům, jehož světla se odrážejí ve vodě.

Doma. Rodinné radovánky. Všude krabice a prázdné obaly. Starý velký kufr, který ještě nestačili uskladnit na půdě.

Holčička si zkouší babiččiny šaty. Má na sobě velký zahradní klobouk. Tatínek sedí na pohovce.

Vypadá trochu přopile.

Ted' musí mít kameru tatínek. Záběr je trochu našikmo. Maminka stojí v klobouku před zrcadlem. Děti se tlačí kolem ní, chlapci se smějí a popotahují jí za tu starou nádheru. Holčička sleduje maminku klidně a přemýšlí, jak asi jednou bude sama vypadat.

Detail. Maminka se otočí a se zářivým úsměvem s rukou položenou na zátylku pózuje před kamerou.

Vypadá docela roztomile. Na krku má medailónek.

Dolarhyde obrázek stopne. Vrací film. Žena se znovu a znovu obrací a usmívá.

Dolarhyde bezmyšlenkovitě zvedne film se softballem a hodí ho do odpadkového koše.

Vyndá cívku z promítačky a podívá se na Gatewayskou nálepku na krabici. Bob Sherman, Star Route 7, Box 603, Tulsa, Okla. Nijak daleko, další výhoda.

Dolarhyde drží film v dlani a přikryje jej druhou rukou, jako by to snad bylo něco živého, co by se mohlo pokusit utéct. Zdá se, že mu to v rukách poskakuje jako kriketák.

Vzpomněl si na neohrabanost, na spěch v domě Leedsových, když se světla rozsvítila. Panu Leedsovi se musel věnovat ještě před tím, než zapnul reflektory.

Tentokrát by to chtěl provést mnohem elegantněji. Bylo by úžasné plazit se mezi nimi, když spí, se zapnutou kamerou a chvíli si tam jen tak hovět. Pak by je mohl překvapit ve tmě, sedět mezi nimi a šťastně cítit mokrotu kolem sebe.

Mohl by to udělat na infračervený film a dokonce ví, kde ho sehnat.

Promítačka stále běží. Dolarhyde sedí s filmem v dlaních, zatímco na prázdném zářivém plátně se mu za dlouhých stenů větru zjevují další obrazy.

Nebyla v něm žádná touha po pomstě, jen láska a představa nadcházející slávy, srdce, jejichž tlukot slábne a zrychluje se jako kroky zanikající v tichu.

A on se tam tyčí. On se tam tyčí, naplněný láskou, a Shermanovi se před ním otvírají.

Nemyslel na minulost, jen nad nadcházející slávu.

Nemyslel na dům své matky. Ve skutečnosti byly jeho vědomé vzpomínky z této doby jen kusé a neurčité.

Někdy kolem dvacítky se Dolarhydovi vzpomínky na matčin dům vytratily z vědomí a zanechaly po sobě jen slizkou skvrnu.

Věděl, že tam žil jenom měsíc. Nevzpomínal si, že ho poslali pryč v devíti letech poté, co pověsil Victoriinu kočku.

Jeden z mála obrazů, které si dokázal vybavit, byl dům, samotný, osvětlený tak, jako ho vídal z ulice v zimním šeru, když se vracel z Potterovy základní školy do internátu, kde byl ubytován, vzdáleného kilometr a půl.

Dokázal si vybavit vůni Vogtovy knihovny, která připomínala právě otevřený klavír. Tam ho matka přijala, aby mu dala vánoční dárky. Nepamatoval si ale už tváře z hořejších oken, které ho sledovaly,

když odcházel po zamrzlém chodníku a pod paži ho pálily ty praktické dárečky, když spěchal zpátky domů, do svých představ, kde bylo všechno naprosto jiné než v St. Lousiu.

V jedenácti letech byl jeho duševní život velmi čilý a intenzivní a vždy, když jej láska naplnila až k prasknutí, ulevil si. Vyžíval se na domácích miláčkách, opatrně a s chladnokrevnou vypočítavostí. Byli tak krotcí, že to bylo snadné. Místní úřady ho nikdy nespojovaly se smutnými skvrnkami krve, které se vsákly do špinavých podlah garáží.

Ve dvaačtyřiceti si tohle nepamatoval. Stejně jako nikdy nepřemýšlel o lidech v matčině domě - o své matce, nevlastních sestřích nebo nevlastním bratrovi.

Někdy je viděl ve spánku jako jasné útržky horečnatého snu - zestárlé a vysoké, tváře a těla vyvedená v křiklavých barvách, jak se nad ním kymácí jako kudlanky nábožné.

Když se rozhodl vzpomínat, což bylo zřídka, měl spoustu uspokojivých vzpomínek. Byly z jeho vojenské služby.

Když ho v sedmnácti chytili, jak se z nezjištěného důvodu šplhá oknem do domu nějaké ženy, dali mu na vybranou - nechat se zapsat do armády a nebo jít k soudu.

Vybral si armádu.

Po základním výcviku ho poslali do speciální školy pro práci v temné komoře a posléze odveleli do San Antonia, kde pracoval na instruktážních filmech pro vojenské doktory v brookské vojenské nemocnici. Chirurgové v Brooke si ho všimli a rozhodli se vylepšit jeho tvář. Udělali mu plastickou operaci nosu. K prodloužení columelly použili ušní cartilagu a rty upravili velmi zajímavou "základkovou technikou Abbé", která na operační sál přilákala celé obcenstvo lékařů.

Chirurgové byli na výsledek pyšní. Dolarhyde ale odmítl zrcadlo a díval se ven z okna.

Záznamy z filmové knihovny ukazují, že si Dolarhyde vypůjčil spousty filmů, zejména týkajících se traumat, a bral si je s sebou domů.

V roce 1958 si nechal službu prodloužit a v té době také objevil Hongkong. Sloužil v Soulu, v Koreji, kde vyvolával filmy pořízené v malých pozorovacích letounech, které na konci padesátých let létaly nad třicátou osmou rovnoběžkou, a tak se mu podařilo zajet do Hongkongu dvakrát na opuštěný ostrov. V roce 1959 byl Hongkong a Kowloon schopni uspokojit kohokoliv.

Babička byla za sanatoria propuštěna v roce 1961, v poklidu uměle vyvolaném thorazinem. Dolarhyde zažádal o propuštění z vojenské služby, a když jej dva měsíce před datem plánovaného odchodu z armády dostal, odjel domů, aby se o ní mohl starat.

Tato doba pro něj byla až překvapivě vyrovnaná. Díky novému zaměstnání v Gateway si mohl dovolit najmout paní, která zůstávala s babičkou přes den. Po večerech spolu mlčky sedávali v obývacím pokoji. Ticho rušilo jedině tikání a úderý starých hodin.

Svoji matku viděl jednou, na pohřbu babičky v roce 1970. Díval se skrze ni, míjel ji pohledem svých žlutých očí, které byly stejně vyplašené jako ty její. Mohla klidně být někdo zcela cizí.

Jeho vzhled matku překvapil. Měl mohutný hrudník a štíhlé tělo, pěknou pleť jako ona a upravený knírek, který byl podle ní transplantován z vlasové pokožky.

O týden později mu zatelefonovala, ale slyšela jen, jak sluchátko pomalu zaklaplo.

Od smrti babičky žil Dolarhyde devět let bezstarostně a nepřiděluval starosti ani ostatním. Jeho čelo bylo jasné jako nebe bez mráčku. Věděl, že čeká. Na co, to však nevěděl.

Malá příhoda, která se jednou stane každému, pověděla semínku, které spalo v jeho lebce, že už je čas. Stál tenkrát u okna na sever a prohlížel si nějaký film, když si najednou všiml, že jeho ruce stárnou. Bylo to, jakoby se ruce, které držely film, před ním zničehonic objevily a on v ostrém severním světle viděl, že jsou rozpukané jako šupinatá kůže ještěrky a že pokožka na kostech a šlachách ochabuje.

Jak je ve světle otáčel, ovanula jej intenzivní vůně zelí a dušených rajčat. Zachvěl se, ačkoliv v místnosti bylo teplo.

Ten večer se věnoval cvičení usilovněji než obvykle.

Na straně Dolarhydovy podkrovní tělocvičny bylo vedle činek a lavičky přimontované velké zrcadlo.

Bylo to jediné zrcadlo v celém domě a on v něm mohl dosytosti obdivovat své tělo, protože cvičil vždycky v masce.

S napjatými svaly si sám sebe pozorně prohlížel. Ve svých čtyřiceti by se klidně mohl úspěšně zúčastnit

nějaké oblastní kulturistické soutěže. Neuspokojovalo ho to.

Během dalšího týdne narazil na Blakeův obraz. Okamžitě mu učaroval.

Uviděl jeho velkou, barevnou reprodukci v časopisu Time, kde byla jako ilustrace článku o retrospektivní Blakeově výstavě v Tate Gallery v Londýně. Na výstavu do Londýna zaslalo Červeného Draka a ženu oděnou ve slunci Brooklynské muzeum.

Kritik v Time psal: "Jen málo démonických vizí západního umění vyzařuje tak děsivou sílu sexuální energie..."

Dolarhyde si nepotřeboval číst text, aby na tohle přišel.

Celé dny nosil obrázek u sebe, ofotil jej a pozdě v noci jej v temné komoře zvětšil. Celou tu dobu byl velice rozrušený. Obraz umístil vedle zrcadla v posilovně a díval se na něj, když cvičil. Usnout se mu podařilo pouze, když cvičil až do vyčerpání a pak sledoval odborné lékařské filmy, které mu pomáhaly při sexuálním uvolnění.

Od svých devíti let věděl, že je v podstatě sám a že vždycky sám bude, což je závěr, ke kterému člověk obvykle dochází kolem čtyřicítky.

Nyní, ve svých čtyřiceti, v něm ožila fantazie a duchovní život, který měl v sobě svěžest, naivitu a bezprostřednost dětství. Díky ní překročil i svou samotu.

V době, kdy si ostatní muži poprvé uvědomí svou osamělost a dostanou z ní strach, Dolarhyde té své porozuměl - byl sám, protože byl jedinečný. Ve svém zápalu viděl, že pokud na tom bude pracovat, pokud bude následovat své pravé pudy a potřeby, které tak dlouho potlačoval a bude je v sobě hýčkat jako inspiraci, kterou ve skutečnosti vlastně byly, nastane jeho Proměna.

Drakova tvář na obraze není vidět, ale po čase si byl Dolarhyde stále jistější a jistější tím, jak vypadá.

Když po cvičení sledoval lékařské filmy, roztáhnul doširoka čelisti a pokusil se nasadit si babiččiny zuby. Nepasovaly na jeho pokroucené dásně a po chvíli dostal křeč.

Když byl sám, pracoval na svých čelistech tak, že kousal do gumového posilovacího míčku, až měl svaly na tvářích vystouplé jako dva vlašské ořechy.

Na podzim roku 1979 vybral Francis Dolarhyde část svých značně velkých úspor a v Gateway si vzal tříměsíční neplacené volno. Odjel do Hongkongu a vzal si s sebou babiččiny zuby. Když se vrátil, rusovlasá Eileen a jeho ostatní spolupracovníci se shodli na tom, že mu dovolená prospěla. Byl klidný. Skoro nikdo si nevšiml, že už nikdy nepoužíval společnou šatnu nebo sprchu - ani předtím to nedělal nijak často.

Babiččiny zuby byly zpátky ve sklenici vedle její postele.

Jeho nové vlastní byly zamčené v psacím stole nahoře.

Kdyby ho Eileen viděla před jeho zrcadlem, zuby nasazené a nové tetování zářící v ostrém světle tělocvičny, vykřikla by. Pouze jednou.

Nyní bylo dost času, teď už nemusel pospíchat. Už byl připraven. Bylo to pět měsíců před tím, než si vybral Jacobiovi.

Jacobiovi mu měli jako první pomoci, jako první jej měli pozvednout k slávě jeho Proměny. Jacobiovi byli lepší než cokoliv, co kdy poznal.

Ovšem jen do Leedsových.

A teď, když už jeho síla a sláva vzrostla, měli přijít Shermanovi a s nimi nové, infračervené soukromí. Nanejvýš slibné.

29. KAPITOLA

Aby sehnal, co chtěl, musel Francis Dolarhyde opustit v Gatewayských filmových laboratořích své teritorium.

Dolarhyde byl výrobní vedoucí největšího gatewayského oddělení - oddělení vyvolávání amatérských filmů - ale Gateway měl ještě další čtyři.

Pokles výroby v sedmdesátých letech zasáhl silně i amatérské filmování. Konkurence videorekordérů se stále zvyšovala. Gateway bylo potřeba rozdělit.

Společnost rozšířila laboratoře o oddělení, která se přeorientovala z filmu na videokazety a výrobu

leteckých map. Nabízela dále obvyklé služby zákazníkům.

V roce 1979 se na Gateway usmálo štěstí. Společnost udělala smlouvu s ministerstvem obrany a ministerstvem energetiky, pro které měla vyvíjet a testovat nové emulze pro infračervené filmy.

Ministerstvo energetiky chtělo citlivé infračervené filmy na výzkum týkající se tepelných ztrát. Obranaři zase na noční průzkumy.

Na konci roku 1979 zakoupily Gatewayské laboratoře malou firmu hned vedle nich, Baederovy chemické závody, a projekt umístily tam.

V polední pauze šel Dolarhyde naproti k Baederům.

Obloha byla jako vymetená a on se pečlivě vyhýbal odrazům v kalužích na asfaltu. Loundsova smrt mu úžasně pozvedla náladu.

Zdálo se, že u Baederů jsou všichni na obědě. Na konci labyrintu chodeb našel dveře, které hledal.

Vedle dveří byl nápis "Infračervený citlivý materiál. Zákaz používání červeného světla. Zákaz kouření.

Zákaz konzumace teplých nápojů." Nad nápisem svítilo červené světlo.

Dolarhyde zmáčkl knoflík a za chvíli se světlo rozzářilo zeleně. Vstoupil do světelného filtru a zaklepal na vnitřní dveře.

"Vstupte," ozval se ženský hlas.

Klid a naprostá tma. Zurčení vody, známá vůně vývojky D-76 a slabý nádech parfému.

"Jsem Francis Dolarhyde. Přišel jsem kvůli té sušičce."

"Hmm, výborně. Promiňte, mám plnou pusu. Právě jsem dojídala oběd."

Uslyšel, jak papíry zašustily a přistály v odpadkovém koši.

"Ve skutečnosti chtěl tu sušičku Ferguson," řekl hlas ve tmě. "Je na dovolené, ale vím, kam to má přijít.

Vy naproti v Gateway nějakou máte?"

"Mám dvě. Jedna je větší. Neřekl, kolik na to má místa." Dolarhyde viděl oběžník o problému se sušičkou před několika týdny.

"Jestli můžete chvíli počkat, ukážu vám to."

"Dobře."

"Opřete se zády o dveře," - v jejím hlase byl slyšet cvičený učitelský tón - "udělejte tři kroky dopředu.

Až pod nohama ucítíte dlaždičky, tak hned po pravé straně najdete sedátko."

Našel jej. Byl u ní teď blíž. Slyšel šustění jejího laboratorního pláště.

"Díky, že jste sem zašel," řekla. Hlas měla jasny, s mírným kovovým nádechem. "Vy jste vedoucí výrobního tam naproti ve velké budově, že ano?"

"Ten "pan Dolarhyde", který vždycky málem vyletí z kůže, když jsou žádanky špatně vyplněné?"

"Přesně ten."

"Já jsem Reba McCleanová. Doufám, že tady u nás není nic v nepořádku."

"To už se mě netýká. Já jsem jenom navrhoval temnou komoru, když jsme to tady koupili. Už jsem tady nebyl šest měsíců." Pronést na něj tak dlouhou řeč mu ve tmě nedělalo takové potíže.

"Ještě minutu a už budeme moct trochu posvítit. Potřebujete metr?"

"Mám svůj."

Dolarhyde zjistil, že povídat si s tou ženou takhle potmě je docela příjemné. Zaslechl, jak prohrabává kabelku a jak cvaklo víčko od pudřenky. Bylo mu líto, když zazvonil časový spínač.

"Tak jdeme na to. Jenom tohle strčím do černé díry," řekla.

Ucítit závan studeného vzduchu, uslyšel cvaknutí hermetického uzávěru a sykot vývěvy. Když prošla kolem něj, vzduch se zavlnil a naplnil vůní.

Dolarhyde si přimáčkl ukazovák pod nos, nasadil svůj zamyšlený výraz a čekal na světlo.

Světla se rozsvítila. Stála u dveří a usmívala se směrem přibližně na něj. Její oči sebou pod zavřenými víčky nekoordinovaně, slabě trhaly.

Zahlédl její bílou hůlku opřenou v koutě. Spustil ruku z obličeje a usmál se.

"Myslíte, že bych si mohl vzít jednu švestku?" řekl.

Na pultě, kde předtím seděla, jich leželo několik.

"Samozřejmě, jsou opravdu moc dobré."

Reba McCleanová bylo asi třicet, měla hezkou snědou tvář tvarovanou pěknými kostmi a rozhodností. U

kořene nosu byla malá hvězdicovitá jizva. Vlasy měla jako směs pšenice a zlatočervených lilí, ostříhané na páže, což vypadalo trochu staromódně. V obličeji a na rukou byla od sluníčka mile pihovatá. V temné komoře zářila proti dlaždičkám a neposkvrněné oceli jako ztělesněny podzim.

Mohl si ji prohlížet, jak jen chtěl. Jeho pohled po ní mohl poletovat volně jako vánek. Nemohla jeho oči kontrolovat.

Když Dolarhyde mluvil se ženami, cítil často při těle horké, palčivé skvrny. Naskakovaly mu tam, kde na sobě cítil jejich pohled. Dokonce i když se od něj žena odvrátila, podezříval ji, že se dívá na nějaký jeho odraz. Vždycky si dával pozor na lesklé plochy, znal úhly odrazu tak, jako zná štika břehy.

Jeho kůže byla nyní naprosto klidná. Její byla na krku a zápěstích drobounce pihovatá.

"Ukážu vám, kam to chce dát," řekla. "Můžeme to hned změřit."

Měřili.

"Teď bych vás chtěl ještě požádat o jednu laskavost," řekl Dolarhyde.

"O. K."

"Potřebuji nějaký infračervený film. Pořádně citlivý, až tak kolem tisíce nanometrů."

"Budete ho muset uskladnit v mrazáku a hned po natáčení dát zpátky do zimy."

"Já vím."

"Mohl byste mi alespoň přibližně popsat podmínky, možná bych-"

"Natáčení asi ze tří metrů s dvěma Wrattenovými filtry přes světlo." Znělo to až podezřele promyšleně.

"V zoo," řekl. "V říši temnot. Chtějí udělat snímky nočních zvířat."

"To musí být pěkně lekavá zvířata, když nemůžete použít obyčejný infračervený film."

"Hmm-mm."

"Určitě to pro vás seženem. Ale vlastně ještě něco. Víte sám, že je spousta našeho materiálu pod kontrolou ministerstva obrany. Všechno, co jde odsud ven, musíme mít potvrzené podpisem."

"Samozřejmě."

"Kdy to budete potřebovat?"

"Kolem dvacátého. Ne později."

"Nemusím vám snad říkat, že čím citlivější to bude, tím je potřeba zacházet s tím opatrněji. Potřebuje to chladničku, suchý led, a vůbec. Jestli se chcete podívat, tak ve čtyři hodiny budou předvádět nějaké vzorky. Můžete si vybrat emulzi, která se k vašim účelům bude hodit nejlíp."

"Zajdu tam."

Když Dolarhyde odešel, Reba McClaneová přepočítala na pultě své švestky. Vzal si jednu.

Zvláštní člověk ten Dolarhyde. Když rozsvítila světla, nenásledovala žádná trapná pauza plná lítosti nebo soucitu. Možná že věděl, že je slepá. Ale je možné, že mu to prostě bylo jedno.

To by bylo příjemné.

30. KAPITOLA

V Chicagu právě probíhal pohřeb Freddyho Loundse. Národní Expres dobře zaplatil pohřební službě a urychlil všechno tak, aby se pohřeb mohl konat už ve čtvrtek, den po jeho smrti.

Fotky pak budou moci být už v pátečním Expresu.

Pohřeb byl dlouhý, a to jak v kapli, tak u hrobu.

Evangelista z rádia pokračoval dál a dál v nechutném chvalozpěvu. Graham potlačoval zákeřné návaly kocoviny a snažil se studovat dav.

Najatý pěvecký sbor zpíval adekvátně k částce, kterou obdržel, zatímco automatické fotoaparáty reportérů z Expresu bzučely. Byly tu i dva televizní štáby se stativy a přenosnými kamerami. Policejní fotografové s průkazy novinářů fotografovali dav.

Graham rozpoznal několik lidí z chicagského oddělení vražd v civilu. Jedině jejich tváře mu něco říkaly.

Byla tu taky Wendy z Wendy City, Loundsova přítelkyně. Seděla za baldachýnem, nejbliž u rakve.

Graham ji skoro nepoznal.

Blondátou paruku měla staženou dozadu do drdolu. Oblečená byla do černého kostýmu šitého na míru.

Během poslední písně vstala, nejistě popošla dopředu, poklekla a s rukama nataženýma mezi

chryzantémy, které byly kolem, položila hlavu na rakev, zatímco blesky fotoaparátů cvakaly. Dav se po nacucané trávě pohyboval směrem k hřbitovní bráně velice tiše. Graham šel vedle Wendy. Dav nezvaných diváků na ně zíral skrz mříže vysokého železného plotu. "Jste v pořádku?" zeptal se Graham. Zastavili se mezi náhrobními kameny. Její oči byly suché a pohled vyrovnaný. "Už je to lepší, díky," řekla. "Kocovina, co?" "Jo. Dohlíží na vás někdo?" "Z policie mi poslali nějaký lidi. Chodí do klubu v civilu. Je tam teď rušno. Víc cvoků než obvykle." "Je mi to všechno moc líto. Byla jste... Chtěl jsem říct, že v nemocnici jste byla skvělá. Obdivoval jsem to." Přikývla. "Freddy byl dobrej chlap. Není správný, že musel umřít takhle hrozně. Díky, že jste mě tam k němu dostal." Dívala se zamyšleně do dálky a pomrkávala. Oční stíny na jejích víčkách byly jako kamenný prach. Obrátila se na Grahama. "Helejte, z Expresu mi nabídli nějaké peníze, to asi víte, ne? Za rozhovor a za to divadlo u hrobu. Myslím, že by to Fredymu nevadilo." "Hrozně by se naštal, kdybyste to odmítla." "To jsem si taky myslela. Jsou to kretění, ale platí. Ale chci vám říct něco jiného. Snažili se mě přemluvit, abych řekla, že si myslím, že jste toho blázna proti Fredymu úmyslně poštal tím, jak jste se s ním na tom obrázku kamarádíčkoval. Neřekla jsem to. Takže jestli vytisknou, že jsem to řekla, budou to kecy." Prohlížela si zkoumavě Grahamovu tvář. Neřekl nic. "Možná jste ho neměl rád - to je jedno. Ale kdybyste si myslel, že se něco takovýho může stát, určitě byste ránu na Králíčka nepromarnil, je to tak?" "Jo, Wendy, nechal bych ho hlídat." "Máte alespoň něco? Slyšela jsem toho spousty, ale jenom samý kecy" "Moc toho nemáme. Pár věcí z laboratoře, po kterých jdeme. Byla to čistá práce a taky mu přálo štěstí." "A vám?" "Co mně?" "Vám přeje štěstí?" "Sem tam." "Fredymu nikdy nepřálo. Říkal mi, že si na tomhle všechno vynahradí. Že bude mít všude velký fotky." "Pravděpodobně by to tak bylo." "Koukněte, pane Grahame, kdybyste se chtěl někdy prostě napít, u mě se vždycky něco najde." "Díky." "Ale na ulici se držte radši střízlivej." "Dobře." Dva policisti razili Wendy cestu davem čumilů před vraty. Jeden z klacků měl na sobě tričko s nápisem "S Králíčkem se vyspíš jenom jednou." Zapískal na Wendy. Žena vedle něho mu vrazila facku. Velký policista se nacpal vedle Wendy do jejího 280ZX a zařadili se do proudu aut. V neoznačeném autě je sledoval další policista. Chicago smrdělo jako ohňostrojová raketa vypálená v horkém odpoledni. Graham se cítil osamělý a věděl proč. Pohřby v člověku často probouzejí touhu po sexu - trochu smrt nějak urazit. Vítr chrastil uschlými stonky květinové dekorace u jeho nohou. Na zlomek sekundy si smutně vybavil šustění palmových vějířů v přímořském vánku. Strašně moc se mu chtělo odjet domů, zvláště když věděl, že nepojede a nebude moci jet, dokud Drak bude naživu.

Promítací sál v Baederské chemičce byl malý - pět řad skládacích židlí s uličkou uprostřed. Dolarhyde dorazil pozdě. Stál vzadu s rukama založenýma, zatímco se promítaly různé nasvícené šedivé a barevné plochy či krychle nafilmované pomocí různých infračervených emulzí.

Jeho přítomnost trochu zmátla Dandridge - mladíka, který to tu měl všechno na starost. V práci Dolarhyde vzbuzoval v lidech určitý respekt. Byl uznávaným expertem na temné komory z mateřského závodu odnaproti a byl známý jako perfekcionista.

Dandridge se s ním neradil už několik měsíců - malicherná rivalita, která se táhla od té doby, co Gateway koupil Baederskou chemičku.

"Rebo, prosím tě, tu vývojku ze vzorku... osm," řekl Dandridge.

Reba McClaneová seděla na kraji řady a v klíně měla psací podložku. Prsty se jí po podložce v šeru pohybovaly a ona jasným hlasem popisovala způsoby vyvolávání - chemikálie, teplotu, čas a uskladňovací postupy před i po natáčení.

S infračerveným citlivým filmem se musí manipulovat v naprosté tmě. Všechnu práci v temné komoře udělala sama. Skladovala potřebný materiál přímo jen s hmatovými popiskami a ve tmě vedla o všem přesné záznamy. Její cena pro Baedery byla zcela evidentní.

Promítání se protáhlo přes konec pracovní doby. Zatímco ostatní odcházeli z místnosti, Reba McClaneová seděla na místě. Dolarhyde se k ní opatrně přiblížil.

Promluvil na ni z dálky, když v místnosti ještě byli ostatní lidé. Nechtěl, aby měla pocit, že ji někdo pozoruje.

"Myslela jsem, že jste to nestihl," řekla.

"Porouchal se mi jeden přístroj. To mě zdrželo."

Světla se rozsvítila. Jak nad ní stál, viděl, jak se jí leskne čistá pěšinka ve vlasech.

"Stihl jste ty vzorky 1000 C?"

"Stihl."

"Říkali, že to vypadá dobře. Práce s nimi je snadnější než s těmi ze série 1200. Myslíte, že to s tím půjde?"

"Určitě."

Měla s sebou kabelku a lehký přšiplášť. Když šla uličkou s napřaženou bílou hůlkou, držel se za ní. Nezdálo se, že by očekávala nějakou pomoc. Žádnou jí nenabídl.

Do dveří strčil hlavu Dandridge.

"Rebo, drahoušku, Marcie musí letět. Zvládneš to?"

Na tvářích se jí objevily zarudlé skvrny "Zvládnou to naprosto v pohodě, děkuju, Danny."

"Svezl bych tě, drahoušku, ale už takhle jsem se opozdil. Poslechněte, pane Dolarhyde, kdyby vás to neobtěžovalo, nemohl byste-"

"Danny, já mám cestu domů zařízenou." Dusila v sobě zlost. Jemné odstíny výrazů jí byly utajeny, a tak se raději snažila, aby obličej vypadal uvolněně. Barvu však kontrolovat nemohla.

Dolarhyde ji sledoval chladným pohledem svých žlutých očí a naprosto chápal její zlost. Věděl, že Dandridgeův nanicovatý soucit cítí jako plivanec na tváři.

"Vezmu vás," řekl až po chvíli.

"Ne, díky, jste hodný"

Myslela si, že by jí to mohl nabídnout a chtěla to přijmout. Ale nechtěla, aby ho k tomu někdo donutil. Zatracenej Dandridge s těma jeho zatracenejma kecama, teď pojede zase tím zatraceným autobusem, doprčic! Má jízdenku a cestu zná a může jet do jakýkoliv prdele, která ji napadne! Zůstala v dámské šatně tak dlouho, dokud ostatní z budovy neodešli. Vrátný ji pustil ven.

Držela se okraje dělicího pásu, který se táhl přes parkoviště směrem k autobusové zastávce. Přšiplášť měla přehozený přes rameno, hůlkou sledovala obrubník a dávala si pozor na lehký odpor, který hůlka kladla, když projela vodou v kaluži.

Dolarhyde ji sledoval ze své dodávky. Byl špatný ze svých pocitů. Na denním světle byly nebezpečné. V zapadajícím slunci se na chvíli zdálo, že čelní skla aut, kaluže a telegrafní dráty roztržily sluneční světlo do obrazu nůžek.

Její bílá hůlka jej uklidnila. Zahнала lesk, zahнала pryč nůžky a při vzpomínce na její nevinnost se mu

ulehčilo.

Nastartoval motor.

Reba McClaneová dodávku za sebou uslyšela. Ted' už byla vedle ní.

"Díky, že jste mě pozvala."

Přikývla, usmála se a pokračovala v cestě.

"Pojeďte se mnou."

"Díky, ale jsem zvyklá jezdit autobusem."

"Dandridge je hlupák. Pojeďte se mnou..." - co by měl člověk říct? - "kvůli mně."

Zastavila se. Slyšela ho, jak vystupuje z auta.

Lidi ji obvykle chňapli pod paží, aniž by vlastně věděli, co dál. Slepí lidé nemají rádi, když je jejich rovnováha porušena příliš silným stiskem tricepsu. Je to pro ně tak nepříjemné, jako by měli balancovat na misce vah. Nemají rádi, jako kdokoliv jiný, když je někdo postrkuje.

On se jí nedotkl. Po chvílice řekla: "Bude lepší, když se já chytnu vaší paže."

S pažemi měla bohaté zkušenosti, ale ta jeho její prsty překvapila. Byla tvrdá jako dubové zábradlí.

Nemohla tušit, kolik odvahy musel sebrat, aby jí nechal dotknout se ho.

Dodávka jí připadala velká a vysoká. Obklopovaly ji jiné rezonance a dozvuky než v normálním autě a tak se, až do chvíle, kdy jí Dolarhyde upevnil bezpečnostní pás, držela na kraji tvarovaného, bezpečnostního sedadla. Šikmý pruh pásu jí přitlačil jedno řadro. Posunula jej tak, aby ležel mezi prsy. Během cesty si toho řekli jen málo. Zatímco čekali na červenou, mohl si ji prohlížet.

Bydlela v levé polovině dvojdomku v tiché ulici blízko washingtonské university.

"Pojeďte dál, dám vám něco k pití."

Za celý svůj život byl Dolarhyde v méně než deseti opravdových domovech. Během posledních deseti let byl ve čtyřech - ve svém vlastním, krátce v Eileenině, u Leedsových a u Jacobiových. Domovy ostatních lidí pro něj byly exotické.

Cítila, jak se auto zhouplo, když z něho vystupoval.

Dveře u ní se otevřely. Schůdek dodávky byl dost vysoko nad zemí. Lehce do Dolarhyda narazila. Bylo to jakoby narazila do stromu. Byl mnohem těžší a pevnější, než by z jeho hlasu a kroků soudila. Pevný a lehkonohý. Znávala jednoho fotbalového záložníka, seznámila se s ním v Denveru, když tam pro nějakou charitativní nadaci filmoval klip se slepými dětmi...

Ve chvíli, kdy se Reba McClaneová dostala ke svým domovním dveřím, opřela bílou hůlku do kouta a byla najednou volná. Když pouštěla hudbu a věšela si kabát na věšák, pohybovala se naprosto bez obtíží.

Dolarhyde musel sám sebe ujistit, že je opravdu slepá.

Být u někoho doma ho vzrušovalo.

"Co takhle gin-tonik?"

"Tonik bude stačit."

"Nebo chcete radši džus?"

"Radši tonik."

"Asi moc nepijete, co?"

"Ne."

"Pojeďte dál do kuchyně." Otevřela ledničku. "Co třeba..." - rukama provedla rychlou prohlídku -

"kousek koláče, ne? Pravý ořechový, vyslovená lahůdka."

"Dobře."

Vyndala celý koláč z lednice a položila ho na kuchyňskou linku. S rukama směřujícíma svrchu kolmo na linku jela prsty podél okraje kovové koláčové krabice, až jí obvod napověděl, že její prostředníčky jsou na devítce a trojce pomyslného ciferníku. Pak spojila oba palce a dotkla se jimi povrchu koláče, aby našla jeho přesný střed. Ten pak označila párátkem.

Dolarhyde se snažil o konverzaci, aby nemohla cítit jeho napjatý pohled.

"Jak dlouho už pracujete u Baederů?"

Ani jedno S.

"Tři měsíce. Vy to nevíte?"

"Dozvíím se jen minimum."

Zasmála se. "Patrně jste někomu stoupl na kuří oko, když jste ty temné komory plánoval. Poslechněte, technici si vás za to nemůžou vynachválit. Všechny ty rozvody a spousty zásuvek. A dvěstědvacet všude, kde si člověk vzpomene."

Položila prostředníček levé ruky na párátko, palec na kovový okraj a s pomocí ukazováčku, kterým vedla nůž, mu uřízla kus koláče.

Sledoval ji, jak drží lesklý nůž. Je zvláštní moci pozorovat poprsí ženy, jak dlouho se mu zlíbí. Jak často může člověk ve společnosti koukat tam, kam se mu zachce? Sama sobě namíchala silný gin s tonikem. Přешli do obývacího pokoje. Přejela rukou přes stojací lampu, ucítila chlad a zapnula ji.

Dolarhyde snědl koláč na tři kousnutí a nyní toporně seděl na pohovce, jeho upravené vlasy se pod lampou leskly a mohutné ruce měl složené na kolenou.

Reba se hlavou opřela o opěradlo svého křesla a nohy hodila na otoman.

"Kdy to budou v té zoologické točit?"

"Možná příští týden."

Byl rád, že do zoo zavolal a ty infračervené filmy jim nabídl - Dandridge by si to mohl zkontrolovat.

"Je to velká zoologická. Byla jsem tam s mou sestrou a neteří, když mi sem přijeli pomoci se stěhováním.

Víte, jsou tam taky otevřené výběhy Podržela jsem si takovou tu lamu. Bylo to příjemné na dotek, ale to aróma, člověče... Měla jsem pocit, že mě sleduje lama až do té doby, než jsem si vyměnila košili."

Tohle byla KONVERZACE. Musel něco říct, nebo odejít.

"Jak jste se dostala k Baederům?"

"Měli inzerát v Reikerově institutu v Denveru, kde jsem předtím pracovala. Prohlížela jsem si jednou nástěnku a náhodou jsem narazila na tuhle práci. Tedy ve skutečnosti to bylo tak, že Baeder musel upravit stav zaměstnanců, aby byl schopen dodržet tu dohodu s ministerstvem. Podařilo se jim sehnat šest ženských - dvě černošky, dvě Mexičanky, jednu paraleptickou Číňanku a mě - do konečného počtu osmi nových zaměstnanců. Všechny totiž vyhovujeme alespoň dvěma kategoriím sociálního programu zaměstnávání menšin a tělesně postižených."

"Vy jste se u Baederů velmi osvědčila."

"Ty ostatní také. U Baederů se umí šetřit."

"A před tím?" Trochu se potil. Konverzace byla těžká.

Zato pohled to byl pěkný. Měla hezké nohy. Při holení se mírně řízla na kotníku. V pažích jakoby pocítil váhu jejích nohou, bezvládně visících nohou.

"Deset let po tom, co jsem skončila školu, jsem zacvičovala náhle osleplé lidi v Reikerově institutu v Denveru. Tohle je moje první práce venku."

"Venku?"

"Venku ve velkém světě. Reiker byl svět sám pro sebe. Chci říct, že jsme učili lidi, jak žít ve světě ostatních vidících, a sami jsme v něm nežili. Až příliš jsme si povídali jen mezi sebou. Řekla jsem si, že se dostanu ven a trochu se otkám. Ve skutečnosti jsem měla v úmyslu pustit se do terapie pro děti s vadami sluchu a řeči. Myslím, že se k tomu asi stejně jednou vrátím." Vyprázdnila svou sklenici.

"Poslechněte, mám v lednici krabí kuličky. Jsou docela dobrý. Neměla jsem servírovat první moučník. Dáte si?"

"Um-hmmm."

"Vaříte?"

"Um-hmmm."

Na čele se jí objevila nepatrná vráska. Odešla do kuchyně.

"A co kafe?" zavolala.

"Um-mm-hmm."

Chvilku mluvila o cenách potravin, ale nedostala žádnou odpověď. Vrátila se zpátky do obývacího pokoje a s lokty opřenými o kolena se posadila na otoman.

"Pojďte si na chvilku o něčem promluvit, ať to tady nevisí ve vzduchu."

Ticho.

"Za poslední chvíli jste toho moc neřekl. Teda ve skutečnosti jste neřekl nic od té doby, kdy jsem se

zmínila o řečové terapii." Její hlas byl milý, ale pevný. Nebyla v něm žádná pachut' soucitu. "Rozumím vám naprosto normálně, protože mluvíte velmi dobře a protože umím poslouchat. Lidi nedávají vůbec pozor. I mě se pořád ptají: Cože? Cože? Jestli nechcete mluvit, dobrá. Ale já doufám, že mluvit budete. Protože to umíte a protože máte co říct, a mě to zajímá."

"Emmm. Dobře," řekl měkce Dolarhyde.

Bylo jasné, že tenhle malý proslov pro ni byl velmi důležitý. Zvala ho snad spolu s ní a s tou paraleptickou Čňankou do nějakého dvoukategorického klubu? Přemýšlel, jaké druhé kategorii by asi vyhovoval on.

To, co řekla potom, se mu zdálo neuvěřitelné.

"Můžu se dotknout vaší tváře? Chci vědět, jestli se usmíváte nebo mračíte." Sarkasticky dodala. "Chci vědět, jestli mám prostě zmlknout nebo ne."

Pozvedla ruku a čekala.

Jak by se jí asi žilo s ukousnutými prsty? pomyslel si Dolarhyde. I ve svých veřejných zubech by to mohl udělat snadno, jako by chroupal slané tyčinky. Kdyby se patami zapřel o podlahu, posadil se na pohovku celou vahou a obemkl jí zápěstí oběma rukama, nikdy by se jí nepodařilo včas ucuknout. Křup, křup, křup, palec možná nechat.

Na měření koláčů.

Palcem a ukazovákem ji vzal za zápěstí a ve světle otáčel její pěkně modelovanou, upracovanou ruku. Byly na ní malé jizvičky a několik nových řiznutí a oděrek. Hladká jizva na hřbetě mohla být po nějaké spálenině.

Příliš blízko domova. Příliš brzy v době jeho Proměny. Už by se na ni nikdy nemohl koukat. Když po něm žádá něco tak neuvěřitelného, nemůže o něm vědět nic osobního. Není to žádná drbna.

"Dám vám čestné slovo, že se usmívám," řekl.

"S" bylo naprosto v pořádku. Byla pravda, že měl na rtech cosi jako úsměv, který vystavoval jeho hezké zuby, které na veřejnosti nosil.

Podržel jí zápěstí nad klínem a pak ruku upustil. Ruka se usadila polorozevřená na stehně a prsty cestovaly po tkanině jako zamyšlený pohled.

"Myslím, že kafe už je hotové," řekla.

"Musím jít." Musel jít. Domů pro úlevu.

Přikývla. "Jestli jsem vás urazila, nebylo to úmyslně."

"Ne."

Zůstala na otomanu a poslouchala, aby se ujistila, že za ním zapadl zámek.

Reba McClaneová si namíchala další gin s tonikem. Pustila nějakou Segoviovu desku a stočila se na pohovce.

Dolarhyde po sobě zanechal mezi polštáři teplý důlek. Také ve vzduchu po něm zbyly stopy - krém na boty, nový kožený pásek, kvalitní voda po holení.

Tenhle člověk si ale dovede bránit soukromí. V práci o něm toho slyšela jen málo - Dandrigde o něm s jedním svým poskokem mluvil jako o "tom zkurvysynovi Dolarhydovi".

Soukromí bylo pro Rebu důležité. Když se jako dítě, poté co ztratila zrak, učila znovu žít, neměla soukromí naprosto žádné.

Ted', když byla mezi lidmi, nikdy si nemohla být jistá, že ji někdo nepozoruje. A tak na ni Dolarhydův smysl pro soukromí zapůsobil. Nedočkala se od něho ani náznaku soucitu a to bylo dobré.

Stejně jako gin.

Najednou ji Segovia připadal uspěchaný. Pustila si své velrybí písně.

Tři těžké měsíce ve městě. A teď se bude muset vypořádat se zimou a s hledáním obrubníků ve sněhu.

Dlouhonohá a statečná Reba McClaneová nepropadala sebelítosti. Nesnášela ji. Byla si vědoma sklonů k mrzácké zlobnosti, které byly hluboko v ní uloženy, a když už se jich nedokázala zbavit, využila jich tak, aby pracovaly pro ni, dodávaly ji energii v její snaze po nezávislosti a posilovaly její rozhodnutí vyždímat každý den do poslední kapky. Svým způsobem k sobě byla velice tvrdá. Víra v nějakou přirozenou spravedlnost nebyla nic jiného než falešná útěcha - to už věděla. Ať bude dělat cokoli, skončí jako všichni ostatní - natažená na zádech, s hadičkou v nose, a s údivem se bude ptát "A to je všechno?" Věděla, že zrak už nikdy mít nebude, ale existovaly věci, které mít mohla. Existovaly věci, ze

kterých se mohla těšit.

Dělalo jí potěšení pomáhat svým studentům, a toto potěšení ještě zvláště umocňovalo vědomí, že ji za takovouhle pomoc nikdo neodmění ani nepotrestá.

Při seznamování se vždycky měla na pozoru před lidmi, kteří proklamují závislost a žijí z ní. Zнала několik takových; slepí je přitahují, a to z nich dělá nepřátele.

Známi. Reba věděla, že je pro muže fyzicky atraktivní - bůhví, kolik jich při stisku její paže zajelo prsty až příliš daleko.

Sex se jí velmi líbil, ale už před lety se o mužích naučila něco podstatného - většina z nich se děsila představy, že by si na sebe uvázali nějaké břímě. V jejím případě byl tento jejich strach ještě silnější. Nelíbilo se jí, když se muž plížil k ní do postele, a pak zase pryč, jako by kradl kuřata.

Ralph Mandy ji měl dnes vzít na večeři. Byl z těch lidí, kteří zbabělecky kňourají o tom, že se v životě už tolikrát spálili, že nejsou schopni milovat. Opatrný Ralph jí to říkal až příliš často a ji to štvalo. Ralph byl zábavný, ale nechtěla se stát jeho vlastníkem.

Nechtěla se s Ralphem sejit. Neměla náladu konverzovat a poslouchat pauzy v rozhovorech lidí kolem, když sledují, jak jí.

Bylo by pěkné, kdyby ji chtěl někdo, kdo má tu odvahu sebrat se a vypadnout anebo zůstat, kdy se mu prostě samotnému chce, a kdo jí dá stejnou možnost. Někdo, kdo si m ni nebude dělat starosti. Francis Dolarhyde - nesmělý, s tělem fotbalového záložníka a bez zbytečných keců.

Nikdy neviděla rozštěp a ani se ho nikdy nedotkla.

Neměla s tím slovem žádné vizuální asociace. Přemýšlela, jestli si Dolarhyde myslel, že mu snadno rozuměla, protože "slepí lidé slyší o tolik lépe než my". To byl přece uznávaný mýtus. Možná že mu měla vysvětlit, že to není pravda, že slepí lidé věnují prostě tomu, co slyší, víc pozornosti.

O slepých existuje tolik mylných představ. Uvažovala, jestli Dolarhyde sdílí také onu oblíbenou představu, že slepí mají "čistší duši" než většina lidí a že jejich utrpení z nich dělá něco jako světce. Pro sebe se usmála. Tohle pravda taky nebyla.

32. KAPITOLA

Chicagská policie pracovala pod stálou palbou sdělovacích prostředků. Každovečerní zprávy "odpočítávaly" blížící se úplněk. Zbývalo jedenáct dní.

Chicagské rodiny byly vystrašené.

Zároveň však vzrostla návštěvnost hororů, které by jinak po týdnu skončily v nějakém zapadlém kině pro motoristy. Lidé byli fascinováni hrůzou. Podnikatel, který zavalil punk-rockový trh "Králíčkovými" tričky, přišel s další obměnou, která zněla: "S Červeným Drakem se vyspiš jenom jednou". Prodej se rozdělil rovnoměrně mezi tyto dvě alternativy.

Po pohřbu se spolu s několika policisty na televizní tiskové konferenci objevil i sám Jack Crawford.

Dostal shora příkazy zařadit to tak, aby byla federální účast na vyšetřování lépe vidět. Lépe slyšet ji však nebylo, protože Crawford neřekl ani slovo.

Když se takhle rozsáhlé vyšetřování dostane do bodu, kdy se není čeho chytit, začne se točit stále dokola, znovu a znovu se pátrá po všech propátraných místech, až z nich nezbude nic jiného než planiny. V takovou chvíli na sebe nabírá podobu hurikánu nebo nekonečného kruhu.

Kamkoliv se Graham hnul, byl obklopen detektivy, fotoaparáty, shonem lidí v uniformách a nepřetržitým praskáním rádií. Potřeboval klid.

Crawford, kterého televizní konference vyvedla z míry, našel navečer Grahama v tichém nepoužívaném pokoji pro soudní porotu o patro výš, nad kanceláří státního prokurátora.

Silné světlo měl Graham stažené nízko nad zelený plstěný stůl, po kterém rozložil své papíry a fotografie.

Kravatu a sako měl sundané, seděl sklesle v křesle a zíral na dvě fotografie. Před ním stál v rámečku obrázek Leedsových a vedle něj, na podložce opřené o karafu, byla fotografie Jacobiových.

Grahamovy obrázky připomněly Crawfordovi skládací svatyňky toreadorů, které se daly v minutě postavit v jakémkoliv hotelovém pokoji. Na stole nebyla žádná Loundsova fotografie. Měl pocit, že Graham o Loundsově případu vůbec nepřemýšlel. Nemusel si tedy s Grahamem dělat starosti.

"Vypadá to tu jako v herně," řekl Crawford.

"Tak co fanyanky, šílely?" Graham byl bledý, ale zcela střízlivý. V ruce držel sklenici pomerančového džusu.

"Panebože." Crawford se sesunul na židli. "Zkoušet tam před nima něco vymyslet, je jako snažit se vyčůrat ve vlaku."

"Nějaké novinky?"

"Z komisaře při odpovědích crčel pot a před kamerou se drbal v rozkroku. To bylo tak jediné, co tam stálo za povšimnutí. Jestli nevěříš, v šest a v jedenáct se na to můžeš podívat sám."

"Máš chuť na pomerančový džus?"

"Asi stejnou jako na ostnatý drát."

"Fajn. Aspoň neubude." Vyráz v Grahamově tváři byl napjatý. Jeho oči byly až příliš jasné. "Co ten benzín?"

"Zlatá Liza Lakeová. V blízkém okolí Chicaga existuje čtyřicet jedna oficiálních distributorů Servca Supreme. Kluci od kapitána Osborna se na ně vrhli a kontrolují prodej do kanystrů lidem, kteří přijeli dodávkou nebo malým nákladákem. Zatím nic, ale ještě nemluvili se všemi směnami. Servco má dalších 186 prodejen. Jsou rozestě po osmi státech. Požádali jsme o pomoc místní jurisdikce. Bude to chvíli trvat. Jestli mě má Pánbůh rád, tak ten chlap snad použil kreditní kartu. To by byla šance."

"V případě, že umí benzín vycucnout hadičkou, tak ne."

"Řekl jsem komisaři, aby se pokud možno nezmiňoval o tom, že Králíček pravděpodobně bydlí v této oblasti. Lidi už jsou vystrašení dost. Když by jim řekl tohle, vypadalo by to tu dnes večer, až se opilci budou vracet domů, jako v Koreji."

"Pořád si myslíš, že je odsud?"

"Ty ne? Můžeš si to spočítat, Wille." Crawford zvedl Loundsův pitevní protokol a podíval se na něj skrze své diplomatické brýle. "Modřina na hlavě byla starší než poranění úst. O pět až osm hodin - to se přesně neví. A dál, když Loundse dovezli do nemocnice, bylo poranění úst staré něco přes hodinu. Bylo to sice ohořelé, ale dalo se to určit podle stavu ústní dutiny. Trochu chloroformu mu zůstalo v... no prostě si ho sakra loknul. Myslíš si, že byl v bezvědomí, když ho Králíček kousl?"

"Ne. Určitě ho chtěl mít vzhůru."

"Taky mi to tak připadá. Omráčí ho ránou do hlavy - to se stane v garáži. Musí ho utiřit chloroformem na tu dobu, než ho dostane někam, kde hluk nebude vadit. Veze ho zpátky a dorazí sem hodinu po kousnutí."

"Mohl to všechno udělat vzadu v dodávce, kterou by zaparkoval někde stranou," řekl Graham.

Crawford si prsty masíroval po stranách nos a to dodávalo jeho hlasu megafonový zvuk.

"Zapomínáš na ty kolečka u křesla. Bev na nich našla dva druhy chlupů - syntetické a vlněné. Syntetické jsou možná z dodávky, ale viděl jsi někdy v dodávce vlněný koberec? Kolik vlněných koberců jsi viděl někde, kde si to můžeš pronajmout? Ztraceně málo. Vlněný koberec znamená dům, Wille. A ta špína a plíseň byly z nějakého temného místa, kde bylo křeslo uskladněné, z nějakého špinavého sklepa."

"Možná."

"A teď se koukni na tohle." Crawford vytáhl z kufříku Rand McNallyův autoatlas. Na mapě s vyznačenými vzdálenostmi a časem jízdy byl nakreslený kruh. "Freddy byl pryč něco málo přes patnáct hodin a v tomto čase také postupně došlo k jeho zraněním. Vezmu to tedy jako předpoklad. Dělá tohle nerad, ale máme... Čemu se směješ?"

"Jenom jsem si vzpomněl, jak jsi tenkrát v Quanticu vedl ty terénní cvičení - když ti jednou jeden student řekl, že něco předpokládal."

"Na to si nevzpomínám. Tady máme-"

"Donutil jsi ho napsat slovo předpoklad na tabuli. Vzal sis křídlo a začal jsi podtrhávat a řvát mu do obličeje. "Když předpokládáte, tak PŘEdevším Děláte Pitomce, Osly, Kretény, Lemrouchy A Debily ze všech ostatních i ze sebe," tohle jsi mu řekl, jestli si dobře vzpomínám."

"Ten potřeboval spíš nakopat do prdele. Teď se ale podívej na tohle. Představ si, že když odvážel Loundse v úterý odpoledne z města, bylo to zrovna v dopravní špičce. Nechme mu pár hodin na to, aby si s ním mohl pohrát na místě, kam ho vezl, a pak nějaký čas na cestu nazpátek. Nemohl tedy jet o moc

dál než nějakých šest hodin cesty ven z Chicaga. O.K., tenhle kruh kolem Chicaga označuje vzdálenosti, které se autem dají urazit za šest hodin. Koukni, není to rovnoměrné, protože některé cesty jsou rychlejší."

"Třeba prostě zůstal tady."

"Jasně, ale dál než sem se nedostal. "

"Takže se ti podařilo to zúžit na Chicago nebo do okruhu, který zahrnuje Milwaukee, Madison, Dubuque, Peorii, St. Louis, Indianapolis, Cincinnati, Toledo a Detroit, když budu jmenovat jen pár z nich."

"Ještě o něco víc. Víme, že sehnal Expres velmi rychle. Pravděpodobně v pondělí v noci."

"To mohl udělat v Chicagu."

"To vím, ale když necháš město stranou, sežene se Expres už v pondělí v noci jen málokde. Tady je seznam z distribuční kanceláře Expresu - jsou tam všechna místa uvnitř kruhu, kam se Expres posílá letecky nebo autem hned v pondělí v noci. Koukni, pak tedy zbývá Milwaukee, St. Louis, Cincinnati, Indianapolis a Detroit. Dodávají to na letiště a mimo to ještě asi do dalších devadesáti stánek, které mají otevřeno přes noc, když ovšem nepočítám ty v Chicagu. Kontroluje mi to teď místní policie. Některý z prodávačů by si mohl z pondělní noci pamatovat nějakého podivného zákazníka."

"Třeba jo. Je to dobrý tah, Jacku."

Bylo jasné, že Graham je duchem někde jinde.

Kdyby byl Graham normální agent, Crawford by mu patrně pohrozil doživotní službou na Aleutách.

Místo toho řekl, "Odpoledne mi volal bratr. Říkal, že Molly odjela."

"Jo."

"Doufám, že někam do bezpečí."

Graham byl přesvědčený, že Crawford věděl naprosto přesně, kam jela.

"K Willyho prarodičům."

"No, určitě kluka rádi uvidí."

Crawford vyčkával.

Graham se zdržel komentáře.

"Doufám, že je všechno v pořádku."

"Je to moje práce, Jacku. Nedělej si s tím hlavu. Prostě tam už z toho začala být nervózní."

Graham vytáhl z pod hromádky fotek z pohřbu plochý balíček ovázaný provázkem a začal provázek rozvazovat.

"Co je to?"

"To je od Byrona Metcalfa, právníka Jacobiů. Poslal mi to sem Brian Zeller. Je to v pořádku."

"Počkej, ukaž."

Crawford otáčel balíček ve svých chlupatých prstech tak dlouho, až našel razítko a podpis S. F (Semper Fidelis) Aynesworth, což byl vedoucí oddělení třaskavin na FBI, který potvrzoval, že balíček byl prosvícen.

"Vždycky všechno kontroluj. Vždycky."

"Vždycky všechno kontroluju, Jacku."

"Přivezl ti to Chester?"

"Ano."

"Ukázal ti známku ještě před tím, než ti to odevzdal?"

"Zkontroloval ji a ukázal mi ji." Graham přerázl provázek. "Jsou to kopie všech dědických dokumentů, které se týkají majetku Jacobiových. Poprosil jsem Metcalfa, aby mi to poslal - až dostaneme materiály Leedsových, můžeme to s nimi porovnat."

"Tohle už pro nás dělá právník."

"Dělám to kvůli sobě. Potřebuju to. Neznám Jacobiovi, Jacku. Byli v městě noví. Dostal jsem se do Birminghamu o měsíc později a všechno, co po nich zbylo, už bylo v nenávratnu. Leedsovi jsou mi už bližší. Jacobiovi ne. Musím je poznat. Chci mluvit s lidmi, kteří je znali v Detroitu, a taky chci ještě na pár dní do Birminghamu."

"Potřebuju tě tady."

"Poslouchej, Lounds byl jenom bokovka. To my jsme ho na Loundse poštváli. Jediná spojitost s Loundsem byla ta, co jsme udělali my. Je z toho jen pár důkazů a na těch pracuje policie. Lounds byl pro něj jenom taková mrzutost, ale Leedsovi a Jacobiovi jsou něco, co on potřebuje. Musíme mezi nimi najít spojení. Jestli ho někdy dostaneme, tak to bude díky tomu."

"Máš tady všechny papíry o Jacobiových," řekl Crawford. "Co vlastně hledáš? Co by to mělo být?"

"Cokoliv, Jacku. Teď zrovna bych potřeboval zdravotní pojištění." Graham vytáhl z balíčku zprávu o daňovém přiznání. "Lounds byl na kolečkovém křesle. Zdravotnictví. Valerie Leedsová byla šest týdnů před smrtí na operaci - vzpomínáš si na její deník? Malá cysta v prsu. Znovu zdravotnictví. Napadlo mě, jestli paní Jacobiová také neměla nějakou operaci."

"Z pitevní zprávy si nic takového nepamatuji."

"Ne, ale mohlo to být něco, na co nepřišli. Její zdravotní materiály jsou rozdělené mezi Detroitem a Birminghamem. Něco se mohlo ztratit. Jestli něco takové podstoupila, jistě z toho budou pohledávky ve zdravotním pojištění."

"Myslíš tedy, nějaký potulný lapiduch? Takový, který pracoval jak v Detroitu nebo Birminghamu, tak v Atlantě?"

"Když strávíš nějaký čas v blázinci, pochytiš, jak to v nemocnici chodí. Když se dostaneš ven, můžeš se klidně vydávat za lapiducha a sehnat si nějaké místo," řekl Graham.

"Dáš si něco k večeři?"

"Ještě počkám. Po jídle mi to nemyslí."

Když Crawford odcházel, zadíval se ze stínu u dveří zpátky na Grahama. Nemyslel na to, co vidí. Graham přemýšlel, zatímco na něj z fotografií zíraly oběti. Nízko zavěšená světla ještě prohloubila jeho vpadlé tváře. V pokoji bylo cítit zoufalství.

Nebylo by lepší poslat Grahama zase do terénu? Crawford si nemohl dovolit, aby mu Graham někde uhořel kvůli ničemu. Ale kvůli něčemu? Crawfordovy vynikající organizační schopnosti nebyly svazované nějakým soucitem. Ty mu teď napověděly, aby nechal Grahama o samotě.

33. KAPITOLA

Bylo kolem desáté. Dolarhyde cvičil s činkami téměř do úplného vyčerpání, prohlížel si své filmy a snažil sám sebe uspokojit. Byl však pořád neklidný. Když pomyslel na Rebu McClaneovou, ucítil v hrudi vzrušení, jako nějaký chladivý medailón. Neměl by myslet na Rebu McClaneovou.

Ležel natažený ve sklápěcím křesle, trup naběhlý a zčervenalý cvičením, a sledoval televizní zprávy, aby se dozvěděl, jak policie pokračuje v případu Freddyho Loundse.

Na obrazovce byl Will Graham stojící blízko rakve a kvilícího sboru. Graham byl hubený. Bylo by snadné zlomit mu páteř. Lepší než ho zabít. Zlomit mu páteř a pro jistotu ji ještě zakroutit. Na příští vyšetřování by ho mohli přivést na vozíčku.

Nebyl žádný spěch. Ať se v tom Graham ještě smaží.

Dolarhyde měl už teď stálý, klidný pocit převahy.

Chicagská policie se na televizní tiskové konferenci mohutně ozývala. Za vším tím humbukem o tom, jak tvrdě pracují, bylo jasně slyšet - kolem Freddyho nic nového. Ve skupině za mikrofony byl také Jack Crawford. Dolarhyde ho poznal podle obrázku z *Expresu*.

Mluví *Expresu*, u kterého stály dvě gorily, říkal:

"Tenhle barbarský a bezdůvodný čin pouze rozezvučí hlas *Expresu* jasněji."

Dolarhyde si odfrkl. Dost možná. Ale Loundse umlčel zcela určitě.

Televizní reportéři o něm teď mluvili jako o "Drakovi".

Jeho činy byly to, co policie dříve nazývala "Králíčkovými vraždami".

Jasný pokrok.

Zbývaly jen místní zprávy. Někaky klacek s vystouplou dolní čelistí měl reportáž ze zoo. Bylo jasné, že by ho poslali kamkoliv, jen aby nezacláněl ve studiu.

Dolarhyde se natáhl pro dálkové ovládání, když uviděl na obrazovce člověka, se kterým ještě před pár hodinami mluvil telefonem - ředitele zoo, doktora Franka Warfielda.

Dolarhyдова nabídka s filmem jej velice potěšila.

Doktor Warfield a zubař pracovali na tygrovi se zlomeným zubem. Dolarhyde chtěl tygra vidět, ale před kamerou stál reportér. Pak konečně uhnul.

Dolarhyde ležel opřený ve skládacím křesle a přes svůj vlastní mohutný hrudník viděl na obrazovce obrovského tygra nataženého v bezvědomí na mohutném pracovním stole.

Dnes si zub jen připravovali. Za pár dní udělají korunku, komentovalo to nedochůdce.

Dolarhyde pozoroval, jak klidně pracují mezi čelistmi tygrovy strašlivé, pruhované tváře.

"Můžu se dotknout vaší tváře?" řekla slečna Reba McClaneová.

Chtěl Rebě McClaneové něco říct. Chtěl, aby měla alespoň trochu ponětí, co málem udělala. Přál si, aby viděla alespoň jeden záblesk jeho Slávy. Ale to nešlo, pokud měla zůstat naživu. Musela žít. Viděli ho s ní a byla příliš blízko jeho domova.

Pokusil se podělit s Lecterem, ale Lecter ho zradil.

Ale stejně by se rád s někým podělil. Rád by se s ní podělil alespoň o něco. Tak, aby to mohla přežít.

34. KAPITOLA

"Já vím, že je to jen úhybný manévr, ty víš, že je to jen úhybný manévr, ale v podstatě na tom pracuješ stejně i bez toho," řekl Crawford Grahamovi. Bylo odpoledne a oni kráčeli dolů ulicí State Mall směrem k budově federálního velitelství. "Pokračuj v tom, co děláš, všímej si podobností a já zařídím ten zbytek."

Chicagské policejní oddělení požádalo psychologické oddělení FBI o detailní profily obětí. Policejní zástupci řekli, že je budou využívat k přípravě přidělování posílených hlídek na období úplňku.

"Ty poserové se potřebují pojistit, to je celý," bručel Crawford a mával pytlíkem s brambůrkami.

"Oběťmi byli bohatí lidé, potřebují rozmístit hlídky do bohatých čtvrtí. Ví, že kolem toho ještě bude pořádný bugr, protože chlapi, co mají na starost hlídky, bojují už od té doby, co ožahl Freddyho, o zvláštní posily. Jestli nechají hlídat lepší čtvrti a on to roztočí v jižní části města, městská rada bude mít o zábavu postaráno. Ale jestli se to tak stane, oni budou moct ukázat na ty zatraceny federály. Už to slyším - "To oni nám řekli, abysme to udělali takhle. To oni řekli, že to máme udělat."

"Myslím si, že je stejně pravděpodobné, že to udělá v Chicagu jako kdekoliv jinde," řekl Graham. "Není důvod, proč si to myslet. Je to blbost. Proč by ten profil nemohl udělat Bloom? Je konzultantem psychologického oddělení."

"Od Blooma to nechťejí, chtějí to od nás. Obviňováním Blooma by si nijak nepomohli. Mimo to, stejně je ještě v nemocnici. Mám instrukce tohle udělat. Někdo z vlády telefonoval na ministerstvo spravedlnosti. Nahoře řekli, abysme to udělali. Můžeš to prostě udělat?"

"Udělám to. Stejně na tom pracuju."

"To vím," řekl Crawford. "Prostě v tom pokračuj."

"Radši bych se vrátil do Birminghamu."

"Ne," řekl Crawford. "Zůstaň tu teď se mnou."

Poslední páteční paprsky zmizely za obzorem.

Ještě deset dní.

35. KAPITOLA

"Řeknete mi už konečně, jaká vyjížďka to vlastně bude " zeptala se Reba McClaneová Dolarhyda v sobotu ráno, když už deset minut jeli beze slova. Doufala, že to bude piknik.

Dodávka zastavila. Slyšela, jak Dolarhyde stáhl své okýnko.

"Dolarhyde," řekl. "Pan doktor Warfield tu nechal mé jméno."

"Ano, pane. Až auto někde zaparkujete, dejte, prosím, za stěrač tohle."

Pomalů se zase rozjeli. Reba ucítila, jak cesta lehce zatáčí. Ve vzduchu visely neznámé, těžké pachy. Zatroubil slon.

"Zoo," řekla. "Úžasný." Piknik by jí vyhovoval líp. Ale co, tohle taky jde. "Kdo je doktor Warfield?"

"Ředitel zoo."

"Je to váš přítel?"

"Ne. Pomohli jsme jim tím filmem. Oni nám to teď oplatí."

"Jak?"

"Ukážou nám tygra."

"Aby se mnou ta překvapení nepraštila!"

"Viděla jste někdy tygra?"

Byla ráda, že se na tohle dokázal zeptat.

"Ne. Pamatuju si na pumu, to jsem byla ještě hodně malá. Víc toho v Red Deerské zoo neměli. Bude lepší, když mi o tom něco řeknete."

"Léčí tygrovi zub. Kvůli tomu ho... uspali. Když budete chtít, můžete si na něj sáhnout."

"Bude tam dav nebo spousta diváků?"

"Ne. Žádné publikum. Warfield, já a pár lidí. Televizáci mají přijít, až my odejdem. Chcete tedy?" V otázce zazněla podivná naléhavost.

"To si pište, že chci, a jak! Díky... je to fajn překvapení."

Dodávka se zastavila.

"Ale... jak mám vědět, že opravdu tvrdě spí?"

"Polechtejte ho. Když se rozesměje, vemte nohy na ramena."

Podlaha ordinace připadala Rebě přes podrážky jejích bot jako linoleum. Místnost to byla chladná a plná ozvěn. Ze vzdálenějšího rohu na ni sálalo teplo.

Slyšela rytmické šoupání břemenem ztěžklých nohou.

Dolarhyde ji odvedl ke straně, až za sebou ucítila vidlicovitý tlak rohu místnosti. Ted' už byl tady uvnitř, cítila ho.

Hlas. "Hej, rup. Pěkně pomalu. Dolů. Můžeme pod ním ty provazy nechat, pane doktore Warfielde?"

"Jo. Zabalte tenhle polštář do jednoho z těch zelených ručníků a dejte mu to pod hlavu. Až skončíme, pošlu pro vás Johna."

Vzdalující se kroky. Čekala, až jí Dolarhyde něco řekne. Neřekl.

"Už je tady," řekla.

"Deset chlapů ho přineslo na provazech. Je veliký. Skoro tři metry. Doktor Warfield teď poslouchá jeho srdce. Ted' se mu dívá pod víčko. A teď jde sem."

Zvuky před ní ztlumilo blížící se tělo.

"Pan doktor Warfield, Reba McClaneová," řekl Dolarhyde.

Napřáhla ruku. Chopila se jí široká a měkká dlaň.

"Děkuji, že jsem mohla přijít," řekla. "Je to báječný pocit."

"My jsme rádi, že jste mohla přijít. Je to příjemné oživení mých všedních dnů. Mimochodem, moc děkujeme za ten film."

Hlas doktora Warfielda ukazoval na muže středního věku, byl hluboký, kultivovaný a černošský. Patrně Virginie, pomyslela si.

"Čekáme, až se jeho dýchání a tep ustálí, pak teprve pan doktor Hassler začne. Hassler je tam u něj a nařizuje si zubařské zrcátko. Jen tak mezi námi, nosí ho stejně jedině proto, aby mu přidržovalo jeho přičesek. Pojd'te se s ním seznámit. Prosím, pane Dolarhyde."

"Jděte napřed vy."

Podala Dolarhydovi ruku. Trvalo chvíli, než jí odpověděl slabý stisk. Jeho dlaň zanechala na její ruce pot. Doktor Warfield si položil její ruku na paži. Vykročili pomalu směrem dopředu.

"Tvrdě spí. Máte nějakou obecnou představu...? Popíšu vám, co budete chtít." Zastavil se a nevěděl jak dál.

"Pamatuji si na obrázky z knížek, když jsem byla malá, a jednou jsem v zoologické viděla pumu."

"Tenhle tygr je něco jako superpuma," řekl. "Hlubší hrudník, mnohem masivnější hlava a mohutnější kostra i svaly. Je to čtyřletý samec tygra bengálského. Od čenichu po špičku ocasu měří kolem tří metrů a váží čtyři sta pět kilogramů. Leží na pravém boku pod velmi ostrým světlem."

"To světlo cítím."

"Je oranžovočerně pruhovaný. Ta oranžová je tak jasná, že se skoro zdá, jako by se rozlévala i do vzduchu kolem něj." Doktor Warfield se najednou lekl, jestli není příliš kruté mluvit o barvách. Pohled na ní jej ale uklidnil.

"Je od vás asi dva metry, cítíte ho?"

"Ano."

"Možná vám to už řekl pan Dolarhyde, nějaký zabeďněnec do něj skrze mříže šťouchal jedním z rýčů našeho zahradníka. Urazil mu kus tesáku. Na levé horní straně. V pořádku, pane doktore Hasslere?"

"Je v klidu. Dáme mu ještě jednu nebo dvě minuty."

Warfield představil dentistu Rebě.

"Moje milá, jste první opravdu milé překvapení, kterého se mi od Franka Warfielda dostalo," řekl Hassler. "Možná by vás zajímalo tohle. Je to zlatý zub, přesněji řečeno tesák." Vložil jí ho do ruky.

"Těžký, že ano? Před několika dny jsem zlomený zub vyčistil a vzal otisk a dnes mu na něj přiděláme tohle. Mohl jsem to samozřejmě udělat v bílém, ale myslel jsem si, že takhle to bude větší legrace. Pan doktor Warfield vám určitě řekne, že nikdy nepropásnu příležitost, kdy se můžu blýsknout. Je tak bezohledný, že mě ani nenechá dát si na klec reklamu."

Svémi zkušenými, citlivými prsty cítila kuželovitý tvar, křivku a hrot.

"Nádherný kus práce!" Blízko sebe slyšela hluboké, pomalé oddychování.

"Až zívne, tak se děti uchechtají," řekl Hassler. "A myslím, že zloděje to lákat nebude. Váš svalnatý přítel nás odtamtud pozoruje jako ostříž. Doufám, že vás k tomuhle nenutil on?"

"Ne! Ne, já to chci."

"Je k nám obrácený zády," řekl doktor Warfield. "Spí teď asi necelý metr od vás, na pracovním stole ve výšce hrudi. Řeknu vám, co teď: Položte levou ruku - jste pravačka, ne? Položte levou ruku na okraj stolu a pravou jej můžete nahmatat. Nemusíte spěchat. Budu přímo tady u vás."

"Já také," řekl doktor Hassler.

Oběma to zjevně činilo potěšení. Pod horkými světly voněly její vlasy jako čerstvý lísek na slunci.

Reba cítila teplo na temeni hlavy. Pálilo to. Cítila své horké vlasy, mýdlo doktora Warfielda, líh a desinfekci, a tu kočku. Pocítila slabý nával mdloby, ale byl hned pryč.

Chytila se kraje stolu a nejistě natahovala ruku, až se její prsty dotkly konečků kožešiny, pak chladnější vrstvy a nakonec dospěly k stálému hlubokému teplu vespod. Roztáhla ruku v kožešině, lehce s ní pohybovala sem a tam a cítila, jak se jí kožešina přelévá přes dlaň. Cítila klouzačku schovanou mezi vzdouvajícími se a klesajícími žebry. Uchopila mezi prsty kůži a chlupy jí vyplnily celou dlaň.

V této intenzivní přítomnosti tygra jí zrůžověla tvář a ona sklouzla k slepeckým reakcím - k nepatřičným mimickým pohybům, kterým se vždycky pečlivě bránila.

Warfield a Hassler viděli, že se zapomněla, a potěšilo je to. Viděli ji přes zvlněné okno vzrušení, na které právě přitiskla tvář.

Jak je Dolarhyde ze stínu pozoroval, mohutné svaly na zádech se mu chvěly. Po žebrech mu stékala kapka potu.

"Všechno důležité je na druhé straně," řekl jí doktor Warfield tiše do ucha.

Vedl ji kolem stolu, zatímco její ruka sjížděla dolů po ocasu.

Když její prsty přejely přes chlupatá varlata, sevřela se Dolarhydovi hrud'.

Potěžkala je v dlani a pokračovala dál.

Warfield zvedl obrovskou tlapu a položil ji Rebě do ruky. Nahmatala hrubé polštářky a také slabě cítila pach podlahy v kleci. Doktor zmáčkl palec tak, aby dráp vyjel ven.

Pak její ruce naplnily mohutné a vláčné svaly na ramenou.

Nahmatala tygrovy uši, jeho širokou hlavu a pak opatrně - nechala se vést veterinářem - i jeho hrubý jazyk. Horký dech rozvířil chloupky na její paži.

Nakonec jí doktor Warfield nasadil na uši fonendoskop.

Jak tam stála, ruce položené na vzdouvajícím se hrudníku a hlavu mírně zakloněnou, celou ji naplnilo jásavé hřmění tygrova srdce.

Když odjížděli, byla Reba McClaneová tichá, zrůžovělá a plná radosti. Jednou se k Dolarhydovi otočila a pomalu řekla: "Děkuju mockrát. Kdyby vám to nevadilo, hrozně ráda bych si dala martini."

"Počkejte tu chvíli," řekl Dolarhyde, když zaparkoval na dvoře.

Byla ráda, že nejeli zpátky do jejího bytu. Byl pro ni nudný a bezpečný.

"Neuklízejte. Vemte mě dovnitř a řekněte, že je tam uklizeno."

"Počkejte tady."

Odnesl dovnitř tašku s lahvemi a rychle provedl obvyklou inspekci. V kuchyni se zarazil a chvíli stál s rukama přes obličej. Nebyl si jistý tím, co vlastně dělá. Cítil nebezpečí, ale nepocházelo od té ženy. Nedokázal se podívat nahoru na schody. Musel něco udělat a nevěděl jak.

Měl by ji odvézt zpátky domů.

Ještě před svou Proměnou by se nikdy něčeho takového neodvážil. Nyní pochopil, že může udělat cokoliv. Cokoliv. Cokoliv.

Vyšel ven, do západu slunce, do dlouhého namodralého stínu dodávky. Reba McClaneová se pevně držela jeho ramene, dokud se její nohy nedotkly země.

Cítila blízkost domu. V ozvěně bouchnutí dveří od dodávky si uvědomila jeho výšku.

"Čtyři kroky po trávě a pak je tam rampa," řekl.

Chytla se jeho paže.

Projelo jím zachvění. Čistý pot se vsákl do bavlny.

"Vy máte rampu! Na co?"

"Byli tu staří lidé."

"Teď tu ale nejsou."

"Ne."

"Vypadá to chladně a prostorně," řekla v obývacím pokoji. Vzduch jako v muzeu. Je to snad kadidlo?

Daleko odsud tikaly hodiny "Je to velký dům, ne? Kolik má pokojů?"

"Čtrnáct."

Zavadila o kovový okraj stínidla a prsty se jej dotkla. Stydlivý pan Dolarhyde. Byla si plně vědoma toho, jak jej vzrušovalo vidět ji s tygrem. Když se chytila jeho paže při odchodu z ordinace, trásl se jako osika. Bylo to od něj elegantní gesto, že jí tohle zařídil. Také možná výmluvné, tím si ale jistá nebyla.

"Martini?"

"Vemte mě s sebou a já ho namíchám," řekla a sundala si boty.

Stříkla do sklenic vermut. Přidala třičtvrtě deci ginu a dvě olivy V domě si našla orientační body velmi rychle - tikající hodiny, bzukot okenního ventilátoru. Na podlaze blízko kuchyně bylo teplé místo, kam dopadalo odpolední slunce.

Odvedl ji ke svému velkému křeslu. Sám se posadil na pohovku.

Vzduch jako by byl plný elektrického náboje. Zvýrazňoval všechny pohyby stejně jako světélka v moři.

Reba našla místo pro svůj drink na stojanu vedle sebe, on pustil hudbu.

Dolarhydovi se zdálo, že se pokoj změnil. Byla první dobrovolný návštěvník, kterého kdy v domě měl, a pokoj byl teď rozděleny na dvě části, její a jeho.

Jak se stmívalo, zněla hudba. Debussy.

Zeptal se jí na Denver, bezmyšlenkovitě mu krátce odpověděla, jako by myslela na něco jiného. Popsal jí dům a velký oplocený dvůr. Nebylo potřeba tolik mluvit.

V tichu, když vyměňoval desku, řekla: "Tamten úžasný tygr, tenhle dům, vy jste prostě plný překvapení.

Myslím, že vás doopravdy nikdo nezná."

"Vy jste se jich ptala?"

"Koho?"

"Kohokoliv."

"Ne,"

"Tak jak potom víte, že mě nikdo nezná?" Díky soustředění na jazykolam vyzněla otázka neutrálně.

"Ále, nějaké ženské z Gateway mě tenkrát viděly, jak nastupuju do vaší dodávky. Člověče, ty byly zvědavý. Z ničeho nic jsem měla u automatu na kolu spousty přátel."

"Co chtěly vědět?"

"Chtěly prostě jenom nějaké čerstvé klípky. Když zjistily, že žádné nebudou, zase odešly. Jenom to zkoušely."

"A co říkaly?"

Původně chtěla obrátit celý ten náhlý zájem ženských jako žertík namířený proti ní. Ale nevyšlo to.

"Zajímalo je cokoliv," řekla. "Připadáte jim zajímavý a záhadný. No tak, vždyť to je kompliment."

"Řekli vám, jak vypadám?"

Otázka byla položena tiše a precizně, ale Reba věděla, že tady nikdo nežertuje. Postavila se jí čelem.

"Neptala jsem se jich. Ale ano, řekly mi, jak si myslí, že vypadáte. Chcete to slyšet? Slovo od slova?"

Jestli ne, tak řekněte." Byla si jistá, že chtít bude.

Žádná odpověď.

Náhle Reba pocítila, že je v pokoji sama, že místo, kde stál, je prázdnější než sama prázdnota, že je to černá díra, do které se všechno propadá a ze které nich nevychází.

"Myslím, že vám to řeknu," řekla. "Máte v sobě jakousi drsnou, čistou úpravnost, která se jim líbí."

Říkaly, že máte pěkné tělo." Bylo jasné, že na tomhle skončit nemůže.

"Říkaly taky, že jste velmi citlivý na svoji tvář a že nemáte proč. Je tam jedna taková bláznivá, člověk ji nevidí jinak než se žvejkačkou, je to Eileen?"

"Eileen."

Aha, zpětný signál. Připadala si jako nějaký radioastronom.

Reba uměla skvěle napodobovat. Dokázala by reprodukovat Eileeninu řeč naprosto věrně, ale byla dost moudrá na to, aby napodobovala číkoliv řeč před Dolarhydem.

Citovala Eileen, jakoby četla z nějakého papíru.

"Není to ošklivý chlapík. Přisahám, že jsem chodila se spoustou kluků, kteří nevypadali zdaleka tak dobře. Jeden čas jsem chodila s nějakým hokejistou - hrál snad za modrý - a ten měl spodní ret zkroucený úplně ke straně. Tohle mají všichni hokejisti. Podle mě je to prostě takovej mužnej typ. Má nádhernou pleť a vlasy má taky skvělý." Spokojený? Jo, a ještě se mě ptala, jestli jste tak silný, jak vypadáte."

"No a?"

"Řekla jsem, že nevím." Vyprázdnila sklenici a zvedla se. "Kde vůbec teď ksakru jste?" poznala to, když prošel prostorem mezi ní a gramofonem. "Aha. Tady jste. Chcete vědět, co si o tom myslím já?"

Našla pomocí prstů jeho rty, pohladila je přitom lehce přitiskla své rty na jeho pevně sevřené zuby. Ihned poznala, že to, co mu bránilo se uvolnit, nebyl odpor, ale stud.

Byl celý užaslý.

"A teď, mohl byste mi ukázat, kde je koupelna?" Sevřela jeho paži a prošla s ním halou. "Cestu zpátky už najdu sama."

V koupelně si prohrábla vlasy a přejela po zadním okraji umyvadla, kde doufala, že najde zubní pastu nebo alespoň ústní vodu. Zkusila otevřít dveře galérky, ale zjistila, že žádné nemá, že jsou to jen zavěšené poličky. Opatrně se dotýkala předmětů na poličkách - dávala pozor na žiletky - až našla lahvičku.

Sundala uzávěr, a když si čichem ověřovala, jestli jde opravdu o ústní vodu, trochu ji vyšpláchla na zem.

Když se vrátila do obývacího pokoje, uslyšela dobře známý zvuk - bzučení projektoru, na kterém se zpět přetáčí film.

"Musím udělat jeden krátký domácí úkol," řekl Dolarhyde a podal jí nové martini.

"Jasně," řekla. Nevěděla, jak se má zachovat. "Jestli vás zdržuju od práce, tak půjdu. Trefí sem nějaký taxík?"

"Ne. Chci, abyste tady zůstala. Opravdu. Je to jen film, který musím zkontrolovat. Nebude to trvat dlouho."

Natočil se, že ji odvede k velkému křeslu. Věděla, kde je pohovka. Zamířila tedy radši k ní.

"Je to se zvukem?"

"Ne."

"Můžu si nechat puštěnou hudbu?"

"Uh-hmmm."

Cítila jeho pozornost. Chtěl, aby zůstala. Byl jenom vylekaný. Neměl by být. No dobře. Posadila se. Martini bylo jedinečné. Studené a ostré.

Posadil se na druhý konec pohovky a jeho váha rozcinkala led ve sklenici. Film se stále ještě převíjel.

"Pokud vám to nebude vadit, na pár minut bych se natáhla," řekla. "Ne, jen zůstaňte, mám tady místa dost. Vzbud'te mě, kdybych náhodou usnula, platí?" Položila se na pohovku se sklenicí postavenou na břiše, konečky jejích vlasů se dotýkaly jeho ruky položené vedle stehna.

Cvaknul dálkovým ovládáním a film začal.

Dolarhyde chtěl sledovat svůj film o Leedsových nebo Jacobiových s touto ženou v jednom pokoji. Chtěl se dívat tam a zpět z plátna na Rebu. Věděl, že by to nikdy nepřežila.

Ženské ji viděly nastupovat do jeho auta. To naprosto nepřichází v úvahu. Ty ženské ji viděly nastupovat do jeho auta.

Podívá se na film o Shermanových, o lidech, které navštíví příště. Uvidí příslib nastávajícího ukojení a to v její přítomnosti, kdy se na ni bude moci dívat, jak jen bude chtít.

Na plátně je z desetníků na skřínce sestaveno Nový dům.

Dlouhý záběr na paní Shermanovou a děti. Legrace v bazénu. Paní Shermanová se drží žebříku a vzhlíží do kamery, poprsí se jí vzdouvá a nad plavkami se vlhce třpytí, bledýma nohama stříhá pod vodou.

Dolarhyde byl na své sebeovládání hrdý. Bude myslet na tenhle film, ne na ten druhý. Ale v duchu začal na paní Shermanovou mluvit stejně, jako mluvil na Valerii Leedsovou v Atlantě.

Už mě vidíš, ano...

Je to příjemné, ano...

Legrace se starým oblečením. Paní Shermanová v širáku. Stojí před zrcadlem. Se zářivým úsměvem se otočí a s rukou na zátylku pózuje před kamerou. Na krku má medailónek.

Reba McClaneová se na pohovce zavrtí. Postaví svoji sklenici na podlahu. Dolarhyde pocít'uje její váhu a příjemné teplo. Položila hlavu na jeho stehno. Její šíje je bledá a pohrává si s ní světlo z promítačky

Sedí nehybně, pohybuje pouze palcem, když zastavuje a vrací film. Na plátně pózuje paní Shermanová v klobouku před zrcadlem. Otáčí se na kameru a usmívá se.

Už mě vidíš, ano...

Je to příjemné, ano...

Cítíš mě teď, ano...

Dolarhyde se chvěje. Kalhoty ho strašně tlačí. Cítí horko. Skrze látku cítí horký dech. Reba něco objevila.

Palcem křečovitě mačká vypínač.

Už mě vidíš, ano...

Je to příjemné, ano...

Je příjemné tohle? ano...

Reba mu rozepla kalhoty.

Projede jím nával strachu - ještě nikdy neměl erekci v přítomnosti živé ženy. Je Drak, nemusí se bát.

Mrštné prsty uvolnily cestu napjaté pružině a ta se vymrštila.

ACH.

Cítíš mě tedy ano...

Cítíš tohle, ano Já vím, že cítíš.. ano Tvoje srdce bije... ano.

Musí držet svoje ruce dál od Rebina krku. Drž je dál. Ty ženské je viděly v dodávce. Jeho ruka křečovitě svírá opěradlo pohovky. Prsty se zavrtává do čalounění.

Tvoje srdce bije, ano...

A teď se chvěje...

Chvěje se...

A snaží se uniknout, ano...

A teď je rychlé a jasné a rychlejší a jasnější a...

A už není.

Není.

Reba si položila hlavu na jeho stehno a otočila k němu své rozhořelé tváře. Rukou mu vjela pod košili a položila ji na jeho teplou hrud'.

"Doufám, že jsem tě nešokovala," řekla.

Byl to její živoucí hlas, který ho šokoval, a on pocítil touhu přesvědčit se, jestli její srdce bije, a ono

opravdu bilo. Zlehka tam jeho ruku podržela.

"Proboha, ty snad ještě nejsi!"

Živá žena. Jak bizarní. Naplněný silou, ať už Drakovou nebo svou vlastní, ji lehce zvedl z pohovky.

Nevážila skoro nic. Byla o tolik lehčí, když mu ochable nevisela v náručí.

Nahoru ne. Nahoru ne. Teď už rychle. Někam. Babiččina postel, saténový přehoz pod nimi klouže.

"Ale počkej, sundám si je. Au, teď jsi je roztrhl. To nevádí. Tak pojď. Můj ty Bože, člověče. To je tak úúúúúžasný. Prosím tě, netlač mě dolů, pusť mě nahoru, vezmu si tě tak."

S Rebou, s jeho první živou ženou, zavřený s ní do jedné bubliny času, poprvé cítil, že to všechno je tak, jak to má být.

Byl to jeho život, který ze sebe vypouštěl, on sám povznešený nad veškerou smrtelnost, se vydával do její hvězdné temnoty, pryč od této planety plné bolesti, do zvonivých dálek plných pokoje a příslibu odpočinku.

Když pak ve tmě vedle ní ležel, položil přes ni ruku a jemně ji k sobě přivinul, aby ji na cestě zpátky ochraňoval.

Jak spala, Dolarhyde, prokletý vrah jedenácti lidí, poslouchal znovu a znovu, jak jí bije srdce.

Představy. Skrze přátelskou temnotu poletovaly barokní perly. Světlice, kterou vystřelil proti měsíci.

Velký ohňostroj nazvaný "Drak rozsévá své perly", který viděl v HongKongu.

Drak.

Cítil se omráčený a rozpolcený. Celou noc vedle ní se strachem naslouchal, jestli neuslyší sám sebe, jak sestupuje v kimonu po schodech.

Za celou noc se probudila jen jednou, když v polospánku šátrala po nočním stolku, až našla skleničku.

Zachrastily v ní babiččiny zuby.

Dolarhyde jí přinesl vodu. Ve tmě se k němu přitiskla. Když znovu usnula, zvedl Dolarhyde její ruku z jeho skvělého tetování a položil si ji na tvář.

Za úsvitu spal tvrdě.

Reba McClaneová se vzbudila v devět hodin a slyšela jeho pravidelné dýchání. Líně se protáhla ve velké posteli.

Neprobudil se. Uvědomila si polohu v domě, rozložení koberců a podlahy, směr tikajících hodin. Když si to všechno v hlavě uspořádala, tiše se zvedla a zamířila do koupelny. Po její dlouhé koupeli ještě stále spal. Roztrhané spodní prádlo bylo na podlaze. Nohama ho našla a nacpala ho do kabelky. Přes hlavu si přetáhla své bavlněné šaty, zvedla hůlku a vyšla ven.

Řekl jí, že zahrada je velká a rovná, obklopená divokými keři, ale ze začátku byla stejně opatrná.

Ranní vánek byl chladný a slunce hřejivé. Stála v zahradě a nechala vítr, aby jí pohupoval bobulkami černého bezu mezi prsty. Vítr si našel záhyby jejího těla, po koupeli tak čistého. Zvedla ruce a vánek ji chladně ovíval pod prsy, na pažích a mezi nohama. Kolem létaly včely. Nebála se jich a ony ji nechaly na pokoji.

Dolarhyde se probudil a v první chvíli jej zmátlo, že není ve svém pokoji nahoře. Jak si vzpomněl, jeho žluté oči se doširoka rozevřely. Jako sova otočil hlavou k druhému polštáři. Prázdný. Potulovala se po domě? Co by mohla najít? Nebo se v noci snad něco stalo? Něco, co by bylo třeba uklidit. Byl by podezřelý. Možná bude muset utéct.

Podíval se do koupelny a do kuchyně. Dolů do sklepa, kde stálo druhé kolečkové křeslo. Nahoru do poschodí.

Nechtělo se mu jít nahoru. Musel se ale podívat. Jak vybíhal po schodech, jeho tetování se lesklo. Z obrazu v jeho ložnici se na něj svými planoucíma očima díval Drak. Nedokázal zůstat s Drakem v jednom pokoji.

Z okna v poschodí ji zahlédl na zahradě.

"FRANCISI!"

Věděl, že hlas přihází z jeho pokoje.

Věděl, že je to hlas Draka. Tohle nové rozdvojení s Drakem ho zmátlo. Poprvé jej ucítil, když položil

ruku Rebě na srdce.

Předtím na něj nikdy nemluvil. Děsilo ho to.

"FRANCISI, POJD SEM."

Snažil se umlčet hlas, který ho volal a který slyšel, i když už sbíhal se schodů.

Co mohla najít? Babiččiny zuby ve skleničce sice zachrastily, ale on je uklidil, když jí přinesl vodu. Nic nemohla vidět.

Freddyho páska! Byla v magnetofonu v obývacím pokoji. Byla přetočená na začátek. Nemohl si vzpomenout, jestli ji poté, co volal do Expresu opět přetočil.

Nesmí se vrátit do domu. Nevěděl, co by se v domě mohlo stát. Mohlo by ji čekat velké překvapení.

Drak by mohl sejít dolů. Věděl, jak lehce by její kosti popraskaly.

Ty ženské ji viděly, jak nastupuje do jeho auta. Warfield by si je také spolu pamatoval.

Jak se Reba McClaneová procházela po zahradě, ucítila chladný pruh stínu, který házel kmen stromu a hned zase slunce. Podle slunečního tepla a šumu okenního ventilátoru, dokázala přesně určit, kde právě je. Navigace, její celoživotní úděl, byla tady lehká. Otáčela se kolem dokola a rukama projížděla keře a přerostlé květiny.

Slunce zastínil mrak a ona se zastavila, protože najednou nevěděla, jak je natočená. Snažila se zaslechnout okenní ventilátor. Byl vypnutý. Na chvíli se jí zmocnil nepříjemný pocit, ale pak zatleskala rukama a uslyšela od domu ujišťující ozvěnu. Reba otevřela svoje hodinky a ohmatala čas. Měla by vzbudit Dolarhyda. Potřebovala jít domů.

Bouchly dveře.

"Dobré ráno," řekla.

Jak přecházel přes trávu, bylo slyšet cinkání klíčů.

Blížil se k ní opatrně, jako by ji snad vítr jeho příchodu mohl odvanout, a viděl, že se ho nebojí.

Zdálo se, že se nestydí ani necítí dotčená kvůli tomu, co dělali v noci. Nezdálo se, že by se zlobila.

Neutíkala od něj, ani mu nevyhrožovala. Přemýšlel, jestli je to kvůli tomu, že neviděla jeho intimní partie.

Reba ho rukama objala a položila si mu hlavu na prsa. Jeho srdce tlouklo velice rychle. Podařilo se mu popřát jí dobré ráno.

"Bylo mi tu skvěle, Francisi."

Opravdu? Co by jí měl tak člověk odpovědět?

"To je dobře. Mně taky." To znělo docela dobře. Dostaň ji odsud pryč.

"Ale teď už se potřebuju dostat domů," říkala. "Moje sestra se pro mě má stavit na oběd. Jestli chceš, můžeš jít s náma."

"Musím jít do závodu," řekl a pozměnil tak plán, který už měl připravený.

"Zajdu si pro kabelku."

Proboha ne.

"Já pro ni skočím."

Protože Dolarhyde byl ke svým vlastním pocitům skoro slepý a nedokázal je vyjádřit o nic víc, než se jizva dokáže červenat, nevěděl, co se mezi ním a Rebou McClaneovou vlastně přihodilo nebo proč se to přihodilo. Byl zmatený a zaražený svým novým strachem z toho, že teď byl vlastně dva.

Měl z ní strach; a neměl z ní strach.

Vzpomínal na její překvapivé, živoucí pohyby plné souhlasu tehdy v babiččině posteli.

Dolarhyde často netušil, co cítí, dokud nezačal jednat. Nevěděl, co vlastně k Rebě McClaneové cítí.

Nepříjemný incident, který se stal, když ji vezl zpět, mu vše trochu osvětlil.

Hned u Linderghberské výpadekky z dálnice 70 zajel Dolarhyde k Servco Supreme pumpě, aby vzal benzín. Pumpař byl podsaditý, zakaboněný chlapík, ze kterého táhlo muškátové víno. Zašklebil se, když ho Dolarhyde požádal, aby zkontroloval olej.

Olej potřeboval dolít. Pumpař nasadil na plechovku oleje hubici a tu zastrčil do motoru.

Dolarhyde vystoupil aby zaplatil.

Zdálo se, že pumpař je celý žhavý vyleštit přední sklo. Tedy spíš pravou stranu předního skla. Leštil a leštil.

Reba McClaneová seděla na vysokém tvarovaném sedadle, nohu přes nohu, a sukni měla vyhrnutou nad kolena. Její bílá hůlka ležela mezi sedadly.

Pumpař zíral skrze sklo. Pohledem jel po šatech nahoru.

Dolarhyde vzhlédl od peněženky a přistihl ho. Sáhл otevřeným okýnkem dovnitř a spustil na plné obrátky stěrače tak, že pumpaře praštily přes prsty.

"Hej, dávejte pozor." Pumpař měl najednou spousty práce s plechovkou oleje v motoru. Věděl, že byl přistižen, a tak se mu až do chvíle, než k němu Dolarhyde okolo dodávky přešel, na tváři usadil pořouchlý úsměv.

"Ty zkurvysynu." Rychle přes (s).

"Co se vám sakra děje?" Pumpař byl vysoký a podsaditý asi jako Dolarhyde, ale ke svalnatosti měl hodně daleko. Na to, že měl zubní protézu, byl hodně mladý a bylo vidět, že se o ni nestará.

Její nazelenalá barva Dolarhyda znechutila. "Co se ti stalo se zubama?" zeptal se tiše.

"Co je vám do toho?"

"Nechal sis je vytrhat, abys ho mohl svému kámošovi líp kouřit, ty zatracenej parchante?" Dolarhyde stál až příliš blízko.

"Jděte sakra ode mě."

Klidně.

"Prase. Idiote. Špino. Kreténe."

Jednou rukou ho Dolarhyde s náprahem poslal vzduchem k dodávce tak, že se o ní s rachotem zastavil. Plechovka od oleje a hubice zachrastily o asfalt.

Dolarhyde je zvedl.

"Neutíkej. Vždycky tě můžu dohonit."

Odpojl hubici od plechovky a zadíval se na její špičatý konec.

Pumpař byl bledý. V Dolarhydově tváři bylo něco, co nikdy předtím nikde neviděl.

Na kratičký okamžik uviděl Dolarhyde tuhle hubici zarytou do mužovy hrudi, jak odsává sílu z jeho srdce. Skrze přední sklo viděl tvář Reby. Kroutil hlavou a něco říkala.

Snažila se najít klíčku, aby mohla stáhnout své okýnko.

"Měl jsi někdy něco zlomenýho, ty zasranej čumile?"

Pumpař rychle zakroutil hlavou. "Nechtěl jsem vás urazit. Přisahám, že ne."

Dolarhyde podržel zahnutý kus kovu mužovi před tváří. Chytil hubici oběma rukama, a jak ji nadvakrát zkroutil, svaly na hrudníku mu jen zahrály. Vzal pumpařovu gumu od kalhot, odtáhl ji a pustil mu hubici přímo před slipy.

"Dávej si na ty své prasečí očička pozor." Peníze za benzín mu nacpal do kapsy na košili. "Ted' můžeš běžet." řekl. "Ale kdykoliv si tě můžu chytit."

36. KAPITOLA

Kazeta přišla v sobotu v malém balíčku adresovaném Willu Grahamovi na velitelství FBI ve Washingtonu. Byla odeslána z Chicaga ten samý den, kdy byl zabit Lounds.

Laboratoř a oddělení latentních otisků nenašlo na krabičce od kazety ani na obalu nic, co by se dalo použít.

Kopie pásky byla odpolední poštou odeslána do Chicagu. Speciální agent Chester ji brzo odpoledne přinesl Grahamovi do pokoje soudní poroty. Byl k ní připojen vzkaz od Lloyda Bowmana: Podle záznamu je ověřeno, že jde o Loundse. Zřejmě opakoval podle diktátu. Je to nová kazeta, vyrobená během posledních tří měsíců, a nikdy před tím nebyla použita.

Psychologické oddělení se teď zabývá obsahem. Měl by si to poslechnout doktor Bloom, až bude dostatečně v pořádku - o tom ale rozhodněte vy.

Vrah vám chce prostě a jednoduše nahnat strach.

Myslím, že se mu to jednou nevyplatí.

Suchý projev důvěry došel ocenění.

Graham věděl, že si kazetu musí poslechnout. Počkal, až Chester odešel.

Nechtěl s tím byt zavřený v porotním pokoji. Prázdná soudní síň byla lepší - vysokými okny sem pronikala trocha slunce. Uklízečka už skončila, ale ve slunečním světle stále ještě vířil prach. Magnetofon byl malý a šedivý. Graham jej položil na stůl právního zástupce a zmáčkl knoflík. Ozval se monotónní hlas technika: "Případ číslo 426238, položka 814, označeno a zaregistrováno jako magnetofonová kazeta. Toto je kopie." Změna kvality zvuku.

Graham se oběma rukama chytil zábradlí u porotcovské lavice.

"Dostalo se mi nesmírné pocty. Spatřil jsem... Spatřil jsem, naplněn údivem a bázní.. , bázní... sílu Velkého Červeného Draka.

Originální nahrávka byla při natáčení velmi často přerušovaná. Přístroj po každé zachytil cvaknutí stopovacího tlačítka. Graham uviděl prst na tlačítku. Drakův prst.

"Lhal jsem o NĚm. Všechno, co jsem napsal, byly lži Wille Grahama. Donutil mě to napsat. Rou...

Rouhal jsem se Drakovi. I přesto... je Drak milosrdný. Chci nyní sloužit Jemu. Po... pomohl mi pochopit... jeho Velikost a já Ho budu velebit. Novináři, až budete toto dávat do tisku, pište Jeho jméno vždy s velkým písmenem.

On ví, že jsi mě donutil lhát, Wille Grahame. Protože já jsem byl ke lžím donucen, bude ke mně milo... milosrdnější než k tobě, Wille Grahame.

Sáhni si dozadu, Wille Grahame... a nahnátni si tam malé.. , hrbolky těsně nad pánví. Sáhni si na svou páteř mezi nimi... to je přesně to místo... kde ti Drak zlomí páteř."

Graham držel ruce na zábradlí. Ať se propadnu, jestli si sáhnu. Neznal snad Drak pojmenování bederní páteře a nebo se prostě rozhodl je nepoužít?

"Je toho spousta... čeho by ses měl bát. Má... Má vlastní ústa tě naučí trochu víc se bát."

Pauza a pak úděsný výkřik. A pak ještě horší plačtivý, bezertý křik: "Ty parchante, tys hi slíhl!"

Graham si položil hlavu mezi kolena, dokud se roztančené jasné skvrny před jeho očima nezastavily. Otevřel ústa a zhluboka dýchal.

Uplynula hodina než si to byl schopen poslechnout znovu. Vzal magnetofon do porotního pokoje a zkusil poslouchat tam. Příliš těsné. Nechal magnetofon běžet a vrátil se do soudní síně. Otevřenými dveřmi bylo slyšet.

"Dostalo. se mi nesmírné pocty..."

Ve dveřích soudní síně stál nějaký muž. Graham v něm poznal mladého úředníka z chicagské kanceláře FBI a kývl na něj, ať jde dovnitř.

"Přišel vám dopis," řekl mladík. "Poslal mě s ním pan Chester. Řekl mi, že vám nemám zapomenout zdůraznit, že to poštovní inspektor prosvítíl."

Mladík vytáhl dopis z náprsní kapsy. Těžká, nafialovělá obálka. Graham doufal, že je to od Molly.

"Je tu razítko, podívejte se."

"Děkuju."

"A taky je dnes výplata." Mladík mu podal jeho šek.

Z pásky se ozval Freddyho výkřik.

Mladík sebou trhl.

"Promiňte," řekl Graham.

"Nechápu, jak to vydržíte," řekl mladík.

"Běžte domů," řekl Graham.

Posadil se na lavici porotců, aby si dopis přečetl. Potřeboval nějakou útěchu. Dopis byl od doktora Hannibala Lectera.

Milý Wille,

blahopřeji Vám k dobře odvedené práci, co se týče pana Loundse. Nesmírně Vás obdivuji. Jste opravdu mazaný chlapík! I když mě pan Lounds často urážel tím svým ignorantským žvaněním, přeci jen se mi od něho dostalo jedné úžasné informace - té o vašem pobytu v psychiatrické léčebně. Ten můj nešikovný advokát by to býval měl vytáhnout u soudu, ale to už je jedno.

Víte, Wille, vy si děláte zbytečné starosti. Byl byste na tom mnohem lépe, kdybyste se naprosto uvolnil. Svoje povahy si nevybíráme. Jsou nám přiděleny spolu s plícemi, žlučníky a vším ostatním. Proč bychom tedy proti nim měli bojovat? Chci Vám pomoci, Wille, a chtěl bych začít tím, že se Vás zeptám na tohle:

Když jste byl tenkrát po tom, co jste zabil pana Garretta Jacoba Hobbse, v tak hrozných depresi, nebyl to vlastně samotný čin, který vás tak zdeptal, nemám pravdu? Nebylo to ve skutečnosti tak, že jste se cítil špatně, protože, když jste ho zabíjel, bylo vám to příjemné? Přemýšlejte o tom, ale nedělejte si s tím starosti. Proč by to nemělo být příjemné? Musí to být příjemné i Bohu - On to dělá stále, a nejsme my snad stvořeni k obrazu Jeho? Možná, že jste si ve věrejších novinách všiml - ve středu upustil Bůh v Texasu střechu kostela na třicet čtyři svých oveček - zrovna když kvílely žalmy. Nemyslíte, že mu to bylo příjemné? Třicet čtyři! Jednoho Hobbse Vám klidně přenechá.

Minulý týden dostal při jedné letecké katastrofě 160 Filipínců - jednoho ubohého Hobbse Vám klidně přenechá.

Proč by Vám jednu ubohou vraždu nedopřál? Teď vlastně už dvě. Ale to je v pořádku.

Sledujte noviny. Bůh má před Vámi stále náskok.

S pozdravem dr. Hannibal Lecter.

Graham věděl, že se Lecter, pokud jde o Hobbse, naprosto mýlil, ale na zlomek sekundy si nebyl jistý, jestli v případě Freddyho Loundse neměl alespoň trochu pravdu.

Nepřítel uvnitř Grahama souhlasil s každým obviněním.

Na obrázku v Expresu položil Loundsovi ruku na rameno, aby potvrdil, že Freddy mu všechny ty urážlivé věci o Drakovi opravdu řekl on. Nebo snad chtěl vystavit Freddyho nebezpečí, alespoň malému?

Uvažoval.

Jistota, že by si nikdy nenechal vědomě ujít šanci Draka dostat, ho nakonec zachránila.

"Už mi pomalu lezete na mozek, vy zatracený, zkurvený šílenci," řekl Graham nahlas.

Chtěl si odpočinout. Zavolal Molly, ale v domě Willyho prarodičů telefon nikdo nezvedl. "Asi jsou někde s tím jejich zastaným karavanem," zamumlal.

Vyšel si ven na kafe, zčásti také proto, aby sám sebe ujistil, že se v porotním pokoji před ničím neskrývá. Ve výkladu klenotnictví zahlédl jemný, starožitný zlatý náramek. Stál ho většinu jeho výplaty. Nechal si ho zabalit a nalepil na něj poštovní známky. Až teprve, když se ujistil, že je u poštovní schránky sám, napsal na něj Mollyinu adresu v Oregonu. Graham si neuvědomil, na rozdíl od Molly, že dával dárky, když byl našťvaný.

Nechtělo se mu vrátit do porotního pokoje a pracovat, ale musel. Myšlenka na Valerii Leedsovou jej pobídla jako ostruha.

Bohužel, právě nejsem doma, řekla Valerie Leedsová.

Bylo mu líto, že Valerii Leedsovou neznal. Bylo mu líto... Nesmysl, dětinskost.

Graham byl unavený, sobecký, našťvaný, utlumený až do dětinskosti, kde jako jeho základní měřítka fungovala ta, která se naučil nejdříve; kde "sever" byla dálnice č. 61 a "metr osmdesát" byla navěky výška jeho táty.

Donutil se pustit do heslovitého detailního profilu oběti, který dával dohromady z vějíře zpráv a z vlastních myšlenek.

Bohatství. To byla jedna paralela. Obě rodiny byly movité. Je zvláštní, že Valerie Leedsová šetřila na punčochách.

Graham přemýšlel, jestli nebyla dítě z chudé rodiny. Měl pocit, že ano. Její vlastní děti byly trochu přehnaně našťované.

Graham dítětem z chudé rodiny byl. Cestoval s otcem z loděnic v Biloxi a Greenville na lodích po Erie. Vždycky byl ve třídě nový, vždycky byl odjinud. Dřímala v něm polozapomenutá nevraživost vůči bohatým.

Valerie Leedsová mohla být dítě z chudé rodiny. Byl v pokušení podívat se znovu na film s ní. Mohl by to udělat v soudní síni. Ne. Leedsovi nebyli teď jeho problém.

Leedsovy znal. Neznal Jacobiovy. Nedostatek intimního sblížení s Jacobiovými ho trápil. Požár domu v Detroitu zničil všechno - rodinná alba, pravděpodobně taky všechny deníky.

Graham se je pokusil poznat skrze věci, po kterých toužili, které si koupili a pak používali. To bylo vše, co měl.

Dědický spis Jacobiových byl asi sedm centimetrů tlustý a povětšinou to byl soupis majetku - nové vybavení domu pořízené od té doby, co se odstěhovali z Birminghamu.

Podívej se na ty sračky. Všechno to bylo pojištěné, sepsané s registračními čísly, přesně jak to pojišťovna vyžadovala. Člověk, který jednou vyhořel, pojistí i tapety.

Právní zástupce, Byron Metcalf, mu místo xeroxů pojistných prohlášení poslal jejich průklepy. Byly rozmazané a špatně čitelné: Jacobiovi měli vodní lyže, Leedsovi měli vodní lyže.

Jacobiovi měli terénní motocykl, Leedsovi horské kolo.

Graham si naslinil palec a otočil stránku.

Čtvrtá položka na druhé stránce byla promítačka značky Chinon Pacifik.

Graham se zastavil. Jak to, že si jí nevšiml? V Birminghamském skladu prolezl všechny bedny na všech regálech v zoufalé snaze najít něco, co by mu Jacobiovy nějak přiblížilo.

Kde byla ta promítačka? Mohl by porovnat tohle pojistné prohlášení s Metcalfovým inventárním seznamem, který udělal coby exekutor při uskladňování věci po Jacobiových. Položky byly překontrolované vedoucím skladu, který podepsal uskladňovací smlouvu.

Trvalo mu patnáct minut, než prošel celý seznam uskladněných položek. Žádná promítačka, žádná kamera, žádný film.

Graham se opřel o opěradlo a upřeně pozoroval usmívající se Jacobiovy na obrázku před ním.

Co jsi s tím sakra provedl? Bylo to ukradeno? Ukradl to vrah? Jestli to vrah ukradl, střelil to pak?

Panebože, daruj mi překupníka, kterýho se nám podaří najít.

Graham už nebyl vůbec unavený. Chtěl vědět, jestli chybí ještě něco dalšího. Ještě další hodinu porovnával inventář ze skladu s pojistným prohlášením. Všechno tam bylo, pouze s výjimkou malých cenných předmětů. Ty by měly být v Metcalfově vlastním seznamu věcí uložených v sejfu v Birminghamské bance.

Byly tam všechny. Mimo dvou.

"Křišťálová šperkovnice, 10X7, 5 cm, stříbrné víčko" byla v pojistném prohlášení, ale v seznamu věcí v sejfu chyběla. Stejně tak "Stříbrný rámeček na fotografie, 22, 5X27, 5 cm, květinový vzor".

Ukradené? Ztracené? Byly to malé věcičky, snadno je mohl někdo ztopit, Ukradené stříbro se obvykle ztratí mezi překupníky okamžitě. Bylo by těžké něco takového najít. Ale filmařské vybavení má uvnitř i venku výrobní čísla. To by se najít mohlo.

Byl vrah ten zloděj? Jak zíral na svoji zamazanou fotografii Jacobiových, pocítil Graham sladkou závrat nového přiblížení. Ale když dostal celou odpověď, zjistil, že je to jen malá, prázdná bublina.

V porotním pokoji byl telefon. Graham zavolal na Birminghamské oddělení vražd. Ohlásil se mu strážný.

"V tom spise Jacobiových jsem si všiml, že jste, než byl dům zapečetěn, vedli přesnou registraci příchoďů a odchodů, je to tak?"

"Seženu někoho, kde se na to podívá," řekl strážný.

Graham věděl, že si registraci vedli. Byl to dobrý zvyk vést záznam o všech osobách vstupujících a odcházejících ze scény a Graham byl potěšen, když viděl, že se Birminghamská policie tohoto zvyku držela. Čekal pět minut, než si telefon vzal nějaký úředník.

"Fajn, příchody a odchody, co chcete vědět?"

"Niles Jacobi, syn zesnulých, je tam někde?"

"Umm-hmmm, jo. 2. července, 19.00. Měl povolení odnést si osobní věci."

"Není tam něco o tom, že by s sebou měl kufr?"

"Ne. Bohužel."

Když Byron Metcalf zvedl telefon, byl jeho hlas chraptivý a dech přerývaný. Grahama napadlo, co asi dělal.

"Doufám, že jsem vás nevyrušil."

"Co pro Vás můžu udělat, Wille?"

"Potřebuji trochu pomoci s Nilesem Jacobim."

"Co zase provedl?"

"Mám dojem, že po smrti Jacobiových odnesl z domu pár věcí."

"Ummm."

"Na vašem seznamu věcí v sejfu chybí stříbrný rámeček na fotografie. Když jsem byl v Birminghamu, narazil jsem v Nilesově pokoji v internátu na volnou fotografii rodiny Bývala v rámečku - pamatuju si na

stopy po režném plátně na druhé straně."

"Ten malej parchant. Dal jsem mu povolení odnést si svoje oblečení a nějaký knihy, který potřeboval," řekl Metcalf.

"Niles udržuje nákladné přátelství. To je asi to hlavní, co jsem potřeboval, i když - promítačka a kamera chybějí taky. Chci zjistit, jestli je sebral on. Pravděpodobně ano, ale jestli ne, mohl je sebrat vrah. V tom případě bysme potřebovali sehnat sériová čísla, abysme je rozhodili po frech. Museli bysme je dát na celostátní seznam horkýho zboží. Ten rámeček je už pravděpodobně dávno v nenávratnu."

"To, co mu řeknu, až ho dostanu, to si za "rámeček" rozhodně nedá."

"Ještě jedna věc - jestli Niles vzal tu promítačku, mohl by mu zůstat nějaký film. Za něj by nic nedostal. Chci ten film. Potřebuju se na něj podívat. Když to na něj vybalíte rovnou, všechno zapře, a jestli nějaký film má, nikdy ho neuvidíme."

"O.K.," řekl Metcalf. "Jeho auto patří do dědictví. Jsem exekutor, takže ho můžu nechat prohledat bez soudního povolení. Soudce je můj přítel, určité nebude dělat problémy s povolením, co se týče prohlídky jeho pokoje. Zavolám vám."

Graham se znovu pustil do práce. Bohatství. Dej do toho detailního profilu pro policii bohatství.

Graham přemýšlel, jestli paní Leedsová a paní Jacobiová někdy chodily nakupovat ve svých tenisových úborech.

Někde to byla velká móda. Někde to byla taky pěkná hloupost, protože to bylo vlastně dvojí provokování - podněcování třídních problémů a chtíče zároveň.

Graham si je představoval, jak tlačí nákupní vozík, krátké plisované sukýnky se jim otírají o opálená stehna a malé bambulky na jejich roztomilých ponožkách se pohupují. Míjejí pořízka s očima jako barracuda, který si kupuje k obědu studenou sekanou, aby se pak do ní mohl v autě zahryznout.

Kolik existuje rodin se třemi dětmi a zvířátkem, a kolik obyčejných zámků je mezi nimi a Drakem, když spí? Když Graham vykreslil možné oběti, uviděl před sebou chytré, úspěšné lidi v elegantních domech.

Ale další člověk, který měl stanout tváří v tvář Drakovi, neměl ani děti ani zvířátko, a na domě, kde bydlel, nebylo elegantního vůbec nic. Ten další člověk, který měl stanout tváří v tvář Drakovi, byl Francis Dolarhyde.

37. KAPITOLA

Rány činek dopadajících na podlahu půdy se rozléhaly po celém domě. Dolarhyde zvedal, nadhazoval a pokládal mnohem těžší činky, než kdykoli předtím. I jeho převlek byl jiný - tetování měl přikryté bavlněnými tepláky. Přes obraz "Velikého Červeného Draka a ženy oděné ve slunci" bylo přehozené bavlněné tričko. Kimono viselo na zdi jako splhlá hadí kůže.

Překrývalo zrcadlo.

Dolarhyde na sobě neměl žádnou masku. Nahoru. Sto třicet kilo ze země k hrudníku na jeden zátah. Ted' nad hlavu.

"NA KOHO MYSLÍŠ?"

Hlas ho tak vyděsil, že se zakymácel a činku málem upustil. Dolů. Kotouče zaduněly a zařinčely o podlahu.

Otočil se, obrovské paže svěšené podél těla, a zíral směrem k místu, odkud se hlas ozýval.

"NA KOHO MYSLÍŠ?"

Zdálo se, že vychází zpod bavlněného trička, ale jeho chraplavost a síla ho bolel v hrdle.

"NA KOHO MYSLÍŠ?"

Věděl, kdo to mluví, a měl strach. Od začátku byl on a Drak jedna osoba. On se proměňoval a Drak byl jeho lepší já. Jejich těla, hlasy, vůle - všechno bylo jedno. Ted' ne. Od té doby, co zná Rebu, ne. Nesmí na Rebu myslet.

"KDO JE VHODNÝ?" řekl Drak.

"Paní... erhamnová - Shermanová." Dolarhydovi dalo práci to vyslovit.

"NAHLAS! NEROZUMÍM TI. NA KOHO MYSLÍŠ?"

Dolarhyde se otočil zpátky k čince. Nahoru. Nad hlavu. Tentokrát je to mnohem těžší.

"Na paní... ermanovou, mokrou ve vodě."

"TY MYSLÍŠ NA SVOJI MALOU KOČIČKU? NEMÁM PRAVDU? CHCEŠ PŘECE? ABY TO BYLA TVOJE MAIÁ KOČIČKA, NE?"

"Nebudu ít... halou chočičhu." Spolu s narůstajícím strachem se zhoršovala jeho řeč. Nosní dírky si musel zakrývat horním rtem.

"NESMYSL!" Drakův hlas byl silný a jasný. Vyslovil (s) bez problému. "ZAPOMÍNÁŠ NA SVOU PROMĚNU, PŘIPRAVUJ SE NA SHERMANOVY. ZVEDNI TU ČINKU."

Dolarhyde potěžkal činku a zabral. Spolu s tělem se napjala i jeho mysl. Zoufale se snažil myslet na paní Shermanovou. Přinutil se myslet na tíhu paní Shermanové v jeho rukou. Paní Shermanová bude další.

Bude to paní Shermanová. V temnotě bojoval s panem Shermanem. Držel ho pod sebou tak dlouho, dokud ztráta krve nerozechvěla jeho srdce jako malého ptáčka. Bylo to jediné srdce, které teď slyšel. Neslyšel srdce Reby. Neslyšel.

Strach z něj vysál sílu. Dostal činku ke kolenům, obrat k hrudníku nezládl. Pomyslel na Shermanovi, jak jsou s široce rozevřenými očima shromáždění kolem něj, když si jako Drak vybírá, co mu patří. Nebylo to dobré. Bylo to nanicovaté a prázdné. Činka zaduněla o podlahu.

"TAK MLUV!"

"P..."

"NEDOKÁŽEŠ ANI VYSLOVIT "PANÍ SHERMANOVÁ". VE SKUTEČNOSTI JSI SHERMANOVY VLASTNĚ NIKDY NECHTĚL. TY CHCEŠ REBU MCCLANEOVOU. CHCEŠ, ABY BYLA TVOJE MALÁ KOČIČKA, NEMÁM PRAVDU? CHCEŠ, ABYSTE BYLI "PŘÁTELE"."

"Ne."

"LŽEŠ!"

"Ahoň na uíli."

"ASPOŇ NA CHVÍLI? TY UKŇOURANÝ ZAJEČÍ PYSKU, KDO BY SE S TEBOU CHTEL PŘÁTELIT? POJĎ SEM. UKÁŽU TI, CO JSI ZAČ."

Dolarhyde se nepohnul.

"JEŠTE NIKDY JSEM NEVIDĚL TAK ODPORNÉ A ŠPINAVÉ DÍTĚ, JAKO JSI TY. POJĎ SEM."

Šel.

"SUNDEJ TO TRIKO."

Sundal jej.

"PODÍVEJ SE NA MĚ."

Drak na něj ze zdi zíral planoucíma očima.

"SUNDEJ TO KIMONO. PODÍVEJ SE DO ZRCADLA."

Podíval se. Nemohl si pomoci, nedokázal se ze spalující záře odvrátit. Uviděl sám sebe, jak slintá.

PODÍVEJ SE NA SEBE. PŘIPRAVÍM TVÉ MALÉ KOČIČCE PŘEKVAPENÍ. SUNDEJ TEN KUS HADRU."

Dolarhydovy ruce se střetly v boji o tkanici v pase. Tepláky se roztrhly. Pravou rukou je ze sebe servával, levou si látku tiskl k sobě.

Pravá ruka vytrhla hadr z ochabující a třesoucí se levačky. Odhodila ho do kouta a on spadl naznak na rohož, kde se začal svíjet jako humr zaživa rozseknutý ve dvě. Svíral sám sebe, sténal a těžce oddychoval. Jeho tetování se v ostrém světle tělocvičny jasně lesklo.

"JEŠTĚ NIKDY JSEM NEVIDĚL TAK ODPORNÉ A ŠPINAVÉ DÍTĚ, JAKO JSI TY JDI A PŘINES JE."

"phapí."

"PŘINES JE."

Vyplížil se z pokoje a vrátil se s Drakovými zuby.

"DEJ SI JE DO DLANĚ. PROPLETĚ SI PRSTY A SCVAKNI MOJE ZUBY K SOBĚ."

Dolarhydovy svaly na hrudníku se napjaly.

"VIDÍŠ? JAK PĚKNĚ CVAKNOU? TEĎ SI JE PODRŽ POD BŘICHEM. STRČ SI HO MEZI NĚ."

"Ne..."

"DĚLEJ... A TEĎ SE PODÍVEJ."

Zuby ho začínaly zraňovat. Na hrudi cítil sliny a slzy.

"mlosím."

"JSI PŘEBYTEČNÝ ODPAD, KTERÝ ZBYL Z MÉ PŘEMĚNY JSI JEN ODPAD A JÁ TI ŘEKNU, JAK SE TAKOVÉMU ODPADU ŘÍKÁ. TY JSI ZKUNDYKSICHT. ŘEKNI TO."

"Zkundyksicht." S výslovností si pomohl zakrytím nosních dírek horním patrem.

"UŽ BRZY SE TĚ NADOBRO ZBAVÍM," řekl Drak bez jakýchkoliv problémů. "BUDE TO TAK DOBŘE?"

"dobze."

"KDO BUDE DALŠÍ, AŽ PŘIJDE ČASE"

"paní... ermanová..." Dolarhydem projela ostrá bolest, bolest a příšerný strach.

"UKOUSNU HO."

"Reba. Reba. Dám ti Rebu." Jeho řeč se už začínala zlepšovat.

"TY MI NIC NEDÁŠ! JE STEJNĚ MOJE. VŠICHNI JSOU MOJI. REBA MCCLANEOVÁ I SHERMANOVI."

"Reba a pak Shermanovi. Policie se to dozví."

"S TÍM SAMOZŘEJMĚ POČÍTÁM. POCHYBUJEŠ SNAD O TOM?"

"ne."

"KDO JSI?"

"Zkundyksicht."

"MŮŽEŠ DÁT PRYČ MOJE ZUBY. TAK TY BYS SVOJI MALOU KOČÍČKU PŘEDE MNOU SCHOVÁVAL, CO, TY UBOHÝ ZAJEČÍ PYSKU? ROZTRHÁM JI NA KUSY A ROZMAŽU TI JE PO TOM TVÉM OŠKLIVÉM OBLIČEJI. POVĚSÍM TĚ NA JEJÍM TLUSTÉM STŘEVU, KDYŽ MI BUDEŠ ODPOROVAT. VÍŠ, ŽE JÁ MŮŽU. DEJ SI NA TYČ STO ČTYŘICET KILO."

Dolarhyde přidal kotouče na činku. Dodnes nikdy nezvedl více než sto třicet.

"ZVEDNI TO."

Když nebude tak silný jako Drak, Reba zemře. Věděl to. Zabral tak, že mu pokoj zrudl před očima.

"nedokážu to."

"NE, TY TO NEDOKÁŽEŠ. ALE JÁ ANO."

Dolarhyde chytil pevně tyč. Jak ji zvedal k ramenům, prohnula se.

"NAHORU."

Lehce nad hlavou.

"SBOHEM, ZKUNDYKSICHTE," řekl hrdý Drak chvějící se v ostrém světle.

38. KAPITOLA

Francis Dolarhyde se v pondělí v práci neobjevil.

Vyjel ze svého domu naprosto stejně jako obvykle. Vypadal úplně normálně a řídil velmi pozorně. Když zabočil na most přes Missouri a jel přímo proti rannímu slunci, nasadil si černé brýle.

Jeho polystyrénová přenosná chladnička, která poskakovala na sedadle spolujezdce, skřípala. Natáhl se, postavil ji na zem a zároveň si vzpomněl, že musí vyzvednout suchý led a zajít pro film k...

Přejížděl právě missoursky kanál. Pod ním se hnala voda. Podíval se dolů na zpěněné hřebeny vlnek na plující řece a náhle pocítil, že pluje on, zatímco řeka stojí. Zaplavil jej podivný neurčitý pocit závratí.

Ubral plyn.

Dodávka v krajním pruhu zpomalila a zastavila. Za ní se začal ucpávat provoz a auta troubila. Neslyšel je.

Seděl a tiše plul k severu přes nehybnou řeku, tváří obrácenou k rannímu slunci. Zpod slunečních brýlí mu vytékaly slzy a ještě horké mu dopadaly na předloktí.

Někdo ťukal na okno. Byl to řidič s bledou ranní tváří ještě opuchlou spánkem, který vystoupil z auta za dodávkou.

Křičel něco skrz okýnko.

Dolarhyde se na toho člověka podíval. Jiskřící modré oči se na něj dívaly z druhého konce mostu. Věděl, že by měl odjet. Požádal své tělo, aby přidalo plyn a ono mu vyhovělo.

Muž po straně uskočil dozadu, aby nepřišel o nohy.

Dolarhyde zajel na parkoviště velkého motelu poblíž velké mimoúrovňové křižovatky 270. Na parkovišti stál školní autobus, o zadní okno byla opřena velká zlatá tuba.

Dolarhyde přemýšlel, jestli by si neměl nasednout do autobusu spolu s těmi přestárlými babiččinými pacienty.

Ne, to nebyl on. Rozhlédl se kolem po matčině Packardu.

"Nastup. Nedávej nohy na sedadlo," řekla jeho matka.

Její auto tu taky nebylo.

Byl na parkovišti motelu v západní části St. Louisu a potřeboval být schopný Rozhodnutí a nebyl.

Za šest dnů, jestli ovšem bude moci čekat tak dlouho, zabije Rebu McClaneovou. Náhlé ze sebe vydal vysoký nosní zvuk.

Možná, že si Drak bude chtít vzít nejdřív Shermanovy a počká ještě do dalšího úplňku.

Ne. Nepočká.

Reba McClaneová o Drakovi nevěděla. Myslela si, že je s Francisem Dolarhydem. Svě tělo chtěla položit na Francise Dolarhyda. V babiččině posteli přivítala Francise Dolarhyda.

"Bylo mi tu skvěle, Francisi," řekla Reba McClaneová na zahradě.

Možná že se jí Francis Dolarhyde líbil. Něco takového bylo u ženy naprosto zvrácené a opovrženímhodné. Chápal, že by ji měl kvůli tomu zavrhnout, ale Bože, když ono to bylo tak krásné.

Reba McClaneová se provinila tím, že se jí líbil Francis Dolarhyde. Zcela jasné provinění.

Kdyby nebylo síly jeho Proměny, kdyby nebylo Draka, nikdy by se mu nepodařilo dostat ji k němu domů. Nebyl by schopen sexu. Nebo byl?

"Můj ty Bože, člověče. To je tak úúúúúžasný." Tohle přeci řekla. Řekla "člověče".

Z motelu se vyhmul dav lidí po snídani a procházel kolem jeho auta. Jejich slepé pohledy přes něj přeběhly jako spousta drobných nožiček.

Potřeboval myslet. Nemohl jít domů. Ubytoval se v motelu, zavolal do kanceláře a vzkázal, že je nemocný.

Pokoj, který dostal, byl příjemný a tichý. Jedinou výzdobou byly nepovedené kopie nějakých parníků. Ze zdi na něj nic nezíralo.

Dolarhyde se oblečený položil na postel. Na stropě byly fleky rozpukané omítky. Každých pár minut musel vstát a jít se vymočit. Klepal se zimou a pak se začal, potit. Uplynula hodina.

Nechtěl dát Rebu McClaneovou Drakovi. Přemýšlel, co mu Drak udělá, když mu ji nevydá.

Pronikavý strach přicházel ve vlnách. Tělo jej delší dobu nedokázalo snést. V těžkém klidu mezi vlnami mohl Dolarhyde myslet.

Jak by se mohl vyhnout tomu, aby ji musel Drakovi dát? Jeden způsob by snad byl. Vstal.

Cvaknutí vypínače se rozlehlo po vydlážděkové koupelně. Dolarhyde se zadíval na konzoli, na které visel sprchový závěs. Byl to pevný kus třicetimetrové trubky zašroubované do zdi koupelny. Sundal závěs a pověsil jej přes zrcadlo.

Chytil se trubky a jednou rukou se k ní přitáhl. Špičkami prstů na nohou zavadil o okraj vany. Bylo to dostatečně pevné. Jeho pásek byl také dostatečně pevný. Dokázal by to udělat. Toho se nebál.

Zavázal konec pásku přes trubku na babský uzel. Konec s přezkou vytvořil oprátku. Tlustý pásek se nekýval, tuhá smyčka visela klidně dolů.

Posadil se na poklop od záchodu a díval se na ni. Vaz by si sice pádem nezlomil, ale vydržel by to.

Dokázal by udržet ruce pryč od smyčky, dokud by paže nebyly natolik slabé, že by je už nezvedl.

Ale jak si může být jistý, že jeho smrt Draka nějak ovlivní, teď, když on a Drak byli vlastně dva? Možná že vůbec ne.

Jak si může být jistý, že ji pak Drak nechá na pokoji? Mohlo by to trvat celé dny, než by jeho tělo našli.

Bylo by jí divné, kde je. Nezašla by mezitím třeba do jeho domu a nehledala ho tam? Třeba by vyšla nahoru, aby se po něm podívala, a tam by ji čekalo překvapení.

Velký Červený Drak by si smlsnut na tom, jak by zbytky jejího těla plival dolů po schodech.

Neměl by jí zavolat a varovat ji? Ale i kdyby ji varoval, co by proti Drakovi sama zmohla? Nic. Mohla by doufat, že zemře rychle, doufat, že se Drak ve své zuřivosti zakousne rychle a dostatečně hluboko.

Nahoře v Dolarhydově domě čekal v rámu, který on sám vlastnoručně vyrobil, Drak. Čekal v knihách o výtvarném umění a v nespočetném množství časopisů, vždy znovuzrozen fotografem... znovuzrozen?

Dolarhyde v duchu slyšel, jak Drakův mocný hlas proklíná Rebu McClaneovou. Určitě by ji nejdřív proklel, než by ji zakousl. Také by proklel Dolarhyda - řekl by jí, že je pouhé nic.

"Nedělej to. Ne... dělej to," řekl Dolarhyde ozvěně dlaždiček.

Naslouchal vlastnímu hlasu, hlasu Francise Dolarhyda, hlasu, kterému Reba McClaneová tak dobře rozuměla, svému vlastnímu hlasu. Cely život se za něj styděl, říkal jím ostatním lidem zlomyslné a jízlivé věci.

Ale nikdy neslyšel hlas Francise Dolarhyda obviňovat jeho samotného.

"Nedělej to."

Hlas, který teď slyšel, jej nikdy neproklínal. To mu znovu připomnělo, jak ho Drak zneužil. Styděl se za své vzpomínky. Asi nejsem pořádný chlap, pomyslel si. Napadlo ho, že o tom vlastně nikdy před tím nepřemýšlel, a začalo ho to zajímat.

Přeci jen v něm byla nějaká hrdost, kterou v něm probudila Reba McClaneová. A tato hrdost mu řekla, že zemřít v koupelně by byl dost ubohý konec.

Ale jak tedy? Existoval nějaký další způsob? Existoval jeden, ale když na něj přišel, věděl, že je to nejvyšší rouhání. Ale způsob by to byl.

Pochodoval po pokoji, od postelí a dveří k oknům. Jak chodil, cvičil se v mluvení. Slova z něj vycházela správně, jen když se mezi větami pořádně nadechl a nespěchal.

Mezi návaly strachu dokázal mluvit velice dobře. Strach se teď přihnul ve velmi silném náporu a jemu se začal zvedat žaludek. Po něm však přijde klid. Počkal si na něj a jakmile se uvolnil, skočil k telefonu a zavolal do Brooklynu.

Na motelovém, parkovišti nastupovala právě do autobusu dechovka nějaké místní střední školy. Děti uviděly, jak Dolarhyde přichází. Musel se mezi nimi prodrat, aby se dostal ke své dodávce.

Když Dolarhyde přešel, tlustý kluk s kulatým obličejem nasadil zakaboněný výraz, nafoukl hrudník a několikrát napnul bicepsy. Dvě holky se zahihňaly. Jak Dolarhyde míjel autobus, zahučela z okna tuba a on již smích za sebou neslyšel.

Za dvacet minut zastavil v dodávce asi sto padesát metrů od babiččina domu.

Osušil si tvář a třikrát nebo čtyřikrát se zhluboka nadechl. V levé ruce svíral klíče od domu a v pravé volant.

Nosem vydal vysoký, kvílivý zvuk. A znovu a hlasitěji.

A ještě hlasitěji a ještě. Jed'.

Jak dodávka prudce vyrazila, štěrka se rozlétl do všech stran. Dům před předním sklem jakoby se nafukoval.

Dodávka uhnula ke straně na zahradu a Dolarhyde už byl venku a běžel k domu.

Uvnitř, aniž by se podíval nalevo nebo napravo, seběhl po schodech do sklepa a začal šátrat po visacím zámku na lodním kufru a zkoušet klíče.

Klíče od kufru byly nahoře. Nenechal si čas na rozmyšlenou. Když vybíhal po schodech nahoru, byl vysoký kvílivý tón, který vydával nose, tak hlasitý, jako by snad měl zahnat myšlenky a všechno přehlušit.

Psací stůl. Šmátrá po klíčích v zásuvkách a snaží se nedívat na obraz Draka nad postelí.

"CO TO DĚLÁŠ?"

Kde byly ty klíče, kde byly ty klíče?

"CO TO DĚLÁŠ? NECH TOHO. JEŠTĚ NIKDY JSEM NEVIDĚL TAK ODPORNÉ A ŠPINAVÉ DÍTĚ, JAKO JSI TY. NECH TOHO."

Jeho ruce při hledání zpomalily.

"PODÍVEJ... PODÍVEJ SE NA MĚ!"

Pevně se chytil okraje stolu a snažil se neotočit ke zdi. Když se mu hlava přes všechnu jeho vůli sama otočila, bolestivě stočil oči jinam.

"CO TO DĚLAŠ?"

"nic."

Zvoní telefon, zvoní telefon, zvoní telefon. Zvedl ho.

Stál teď k obrazu zády.

"Ahoj, Francisi, jak ti je?" Hlas Reby McClaneové.

Odkušlal si. "Dobře-" zašeptal stěží.

"Snažila jsem se tě dovolat. Ve tvé kanceláři mi řekli, že jsi nemocný. Zniš opravdu hrozně."

"Mluv na mě."

"Samozřejmě, že na tebe budu mluvit. Proč myslíš, že ti volám? Co vlastně s tebou je?"

"Chřipka," řekl.

"Půjdeš k doktorovi...? Haló? Ptala jsem se tě, jestli půjdeš k doktorovi."

"Mluv hlasitěji." Prohrabal jednu zásuvku, pak zkusil další.

"To je tak příšerně spojení? Francisi, neměl bys tam být sám, když jsi takhle nemocný."

"ŘEKNI JÍ AŽ VEČER PŘIJEDE A STARÁ SE O TEBE."

Dolarhyde skoro stihl zakrýt mluvítko telefonu včas.

"Proboha, co to bylo? S tebou tam někdo je?"

"To bylo jenom rádio, zavadil jsem o špatný knoflík."

"Hele, Francisi chceš, abych ti tam někoho poslala? Vypadá to, že je ti fakt špatně. Zajdu k tobě sama.

Marcie mě tam v poledne hodí."

"Ne."

Klíče byly v zásuvce pod stočeným páskem. Vycouval i s telefonem do chodby.

"Jsem v pořádku. Brzy nashledanou."

To (s) ho porazilo. Seběhl se schodů. Šňůra se vyrvala ze zásuvky a telefon za ním drncal dolů se schodů.

Zuřivý, divoký výkřik.

"VRAŤ SE, TY ZKUNDYKSICHTE!"

Dolů do sklepa. V kufru byla vedle balíčku s dynamitem malá zabalená taška s nějakými penězi, kreditními kartami a řidičskými průkazy vypsány na různá jména, jeho revolver a okovaný obušek. Chytil tašku, vyběhl ke dveřím do přízemí a rychle minul schodiště, připraven bojovat, kdyby po nich Drak sešel dolů.

Naskočil do dodávky, prudce vyrazil a několika smyky se rozjel po šterkové cestě.

Na dálnici zpomalil a zajel ke krajnici, aby se mohl vyzvracet. Strach zčásti zmizel.

Dále pokračoval předepsanou rychlostí, pečlivě používal blinkry a celou cestu na letiště řídil velmi pozorně.

39. KAPITOLA

Dolarhyde zaplatil taxikáři před nějakým domem u východní dálnice, dva bloky od Brooklynského muzea. Zbytek došel pěšky. Míjeli ho milovníci sportu, kteří mířili k Prospect parku.

Z nástupního ostrůvku blízko stanice metra měl na neklasicistní budovu pěkný výhled. Ještě nikdy předtím toto muzeum neviděl. Četl jen průvodce, kterého si objednal, když si pod reprodukcí "Velkého Červeného Draka a ženy oděné ve slunci" přečetl drobným písmem tištěný nápis "Brooklynské muzeum".

Nad vchodem byla do kamene vytesána jména velkých myslitelů od Konfucia po Demosthena. Byla to impozantní stavba, ke které byla ještě připojena botanická zahrada - dům hodný Draka.

Pod silnicí duněla podzemní dráha, jejíž zvuk jakoby lechtal Dolarhydova chodidla. Zatuchlý vzduch zvedající se z kanálů se mísil s pachem barviva, které použil na svůj knír.

Do zavírací doby zbývala hodina. Přešel ulici a vešel dovnitř. Šatnářka od něj odebrala jeho zavazadlo.

"Bude šatna zítra otevřená?" zeptal se.

"Muzeum je zejtra zavřený." Šatnářka byla scvrklá. Stařenka v modrém pracovním plášti. Otočila se od něj pryč.

"A ti lidé co sem zítra přijdou, ti nebudou používat šatnu."

"Ne, muzeum je zavřený, šatna je taky zavřená."

Fajn.

"Děkuji."

"Není zač."

Dolarhyde se procházel mezi skleněnými vitrínami v sále Oceánů a v sále Ameriky v přízemí - Andská keramika, primitivní ostré zbraně, nástroje a hrozivě masky Indiánů ze severozápadního pobřeží.

Teď už do zavírací doby zbývalo jen čtyřicet minut. Na delší průzkum přízemí už nebyl čas. Kde je východ a kde jsou výtahy pro veřejnost už věděl.

Vyjel nahoru do pátého poschodí. Cítil, že je teď Drakovi o něco blíže, ale stále to ještě bylo v pořádku - nemůže na něj za rohem narazit.

Drak nebyl pro veřejnost vystaven. Obraz byl od svého návratu z Londýnské Tate galerie uzamčený někde ve tmě.

Dolarhyde se po telefonu dozvěděl, že "Veliký Červený Drak a žena oděná ve slunci" byl vystavován jen zřídka.

Obraz byl už téměř dvě stě let starý a byl to jen akvarel - barvy by na světle vybledly.

Dolarhyde se zastavil před "Bouří ve Skalistých horách - Mt. Rosalie 1866" od Alberta Bierstadta.

Odtud viděl na zamčené dveře studovny a archivu. Tam byl tedy Drak.

Žádná kopie, žádná reprodukce - skutečný Drak. Tam tedy zítra půjde na schůzku, kterou si domluvil.

Procházel celé páté patro, míjel stěny plné portrétů, aniž by na nich něco viděl. Zajímaly ho východy.

Našel požární nouzový východ a hlavní schodiště a znovu si uvědomil polohu výtahů.

Hlídači byli příjemní pánové středního věku s neobyčejně tlustými podrážkami bot a nohama zpevněnými roky postávání. Jak si Dolarhyde povšiml, žádný nebyl ozbrojený. Ozbrojený byl pouze jeden v přízemí. Možná noční hlídač.

Zavírací hodina byla ohlášena rozhlasem po celé budově.

Dolarhyde stál na chodníku pod alegorií Brooklynu a sledoval dav, který se vydal do příjemného letního večera.

Běžci poklusávali na místě a čekali, až se dav převalí přes chodník směrem k podzemce.

Dolarhyde strávil chvíli v botanické zahradě. Pak zamával na taxi a udal řidičovi adresu obchodu, který si našel v seznamu.

40. KAPITOLA

V pondělí v devět večer postavil Graham svůj kufřík na zem před chicagským bytem, který používal, a začal lovit po kapsách klíče.

Strávil dlouhý, únavný den v Detroitu, kde vyslychal personál a kontroloval záznamy o zaměstnancích v nemocnici, kam chodila paní Jacobiová na jakousi dobrovolnou brigádu ještě před tím, než se odstěhovali do Birminghamu.

Hledal někoho, kdo mohl pracovat v Detroitu a v Atlantě nebo v Birminghamu a Atlantě, někoho, kdo měl přístup k dodávce a ke kolečkovému křeslu a kdo viděl paní Jacobiovou a paní Leedsovou předtím, než je přišel navštívit.

Crawford si myslel, že celý tenhle výlet bude jen ztráta času, ale nakonec mu vyhověl. Crawford měl pravdu.

Zatracenej Crawford. Měl pravdu až příliš často.

Graham slyšel, jak v bytě zvoní telefon. Klíče se mu zachytily v podšívce kapsy. Když je vytrhl ven, táhla se za nimi dlouhá nit. Drobné se mu vysypaly do nohavice a rozkutálely se po zemi.

"Doprdele."

Telefon ztichl, když byl v polovině pokoje. Možná že ho sháněla Molly.

Zavolal ji do Oregonu.

Ozval se Willieho dědeček. Měl plnou pusou, v Oregonu právě večereli.

"Jenom řekněte Molly, ať mi zavolá, až dojí," řekl mu Graham.

Když telefon zazvonil znovu, byl zrovna ve sprše a oči měl plné šampónu. Spláchl si hlavu prudkým proudem vody a mokřý doskákál k telefonu. "Ahoj, Pusinko!"

"Vy zatracený lichometník, tady je Byron Metcalf z Birminghamu."

"Promiňte."

"Mám jednu dobrou a jednu špatnou zprávu. S tím Nilessem Jacobim jste měl pravdu. Ty věci z domu odnesl on. Už se jich zbavil, ale přimáčkkl jsem ho ke zdi díky nějakému hašiši, který jsem našel v jeho pokoji, a on to vyklopil. To byla ta špatná zpráva -, vím, že jste doufal, že to ukradl Králíček a že to pak někde střílil. Ta dobrá zpráva je, že existuje nějaký film. Ještě ho nemám. Niles říká, že pod sedadlem jeho auta jsou schované dvě cívky. Pořád ho ještě chcete?"

"Jasně, jasně že chci."

"Auto teď používá jeho důvěrný přítel Randy a nám se ho ještě nepodařilo chytit, ale nebude to dlouho trvat. Chcete, abych vám ten film pak poslal prvním letadlem do Chicaga a zavolal vám, až bude na cestě?"

"Udělejte to pro mě, prosím. Tohle se povedlo, Byrone moc děkuju."

"Není zač."

Molly zavolala, až když už Graham pomalu usínal. Poté, co se navzájem ujistili, že jsou oba v pořádku, neměli si skoro co říct.

Willy se měl opravdu dobře, jak říkala Molly. Nechala Willyho, aby mu řekl dobrou noc.

Willy toho měl na srdci mnohem víc, než jenom dobrou noc - musel říct Grahamovi úžasnou novinku: dědeček mu koupil poníka.

Molly se o tom nezmínila.

41. KAPITOLA

Brooklynské muzeum je v úterý pro veřejnost zavřené, ale studenti výtvarných kursů a vědci mají vstup povolen.

Muzeum je vynikající instituce pro seriózní vědecké výzkumy. Zaměstnanci jsou dobře informovaní a ochotní.

Často se stává, že dovolí odborníkům, aby se po předběžné domluvě přišli v úterý podívat na některé exponáty, které nejsou vystaveny pro veřejnost.

Francis Dolarhyde vystoupil ze stanice podzemky krátce po druhé hodině odpoledne. S sebou si nesl své odborné materiály. Pod paží měl zápisník, katalog Tate galerie a biografii Williama Blakea.

Pod košilí měl placatou devítimilimetrovou pistoli, kožený pendrek a svůj rybí nůž s ostřím jako žiletka.

Elastický obvaz zbraně přidržel na jeho plochem břichu. Sportovní kabát se přes něj dal lehce zapnout.

V kapse kabátu měl v pytlíku zalepeny hadr namočený do chloroformu. V ruce nesl nové pouzdro na kytaru.

Uprostřed východní dálnice, blízko východu z podzemky, stály tři telefonní budky. Jeden z telefonů byl vytržený. Další fungoval.

Dolarhyde do něj sypal desetníky, dokud neuslyšel Rebu, jak říká "Haló?".

"Ahoj, Rebo," řekl.

"Ahoj, Francisi. Jak ti je?" Díky provozu po obou stranách skoro neslyšel.

"Dobře."

"Zní to, jako bys volal z nějaké budky. Myslela jsem, že jsi doma nemocný."

"Chtěl bych si s tebou později popovídat."

"Fajn. Tak mi pak zavolej, platí?"

"Potřebuju... potřebuju tě vidět."

"Taky bych se s tebou chtěla sejít, ale dnes večer to nejde. Musím pracovat. Zavoláš mi?"

"Jo. Jestli se ovšem něco..."

"Cože?"

"Zavolám ti."

"Opravdu se na tebe už těším, Francisi."

"Emhm. Ahoj... Rebo."

Fajn. Strach se mu z hrudníku koše přesunul do břicha. Napjal svaly kolem žaludku a přešel silnici. V úterý se do Brooklynského muzea chodilo postranními malými dveřmi. Dolarhyde vešel dovnitř se čtyřmi studenty výtvarného umění. Studenti opřeli své batohy a žebadla o stěnu a vytáhli propustky. Zřízenec za přepážkou je zkontroloval.

Došlo na Dolarhyda.

"Jste objednaný?"

Dolarhyde přikývl. "Do studovny. Ke slečně Harperové."

"Tady to, prosím vás, podepište." Zřízenec mu nabídl pero.

Dolarhyde už měl své připravené. Podepsal se jako "Paul Crane".

Vrátný vytočil potřebnou linku. Zatímco si vrátný ověřoval jeho schůzku, otočil se Dolarhyde zády k přepážce a se zájmem studoval "Vinobraní" Roberta Bluma, které viselo nad vchodem. Koutkem oka se přesvědčil, že ve foyeru žádný jiný zřízenec není. Ano, tenhle je ten s revolverem.

"Jděte zpátky halou kolem obchodu a naproti výtahům najdete lavičku," řekl zřízenec. "Počkejte tam.

Slečna Harperová si pro vás jede dolů." Podal Dolarhydovi růžovo-bílý odznak.

"Nevadilo by vám, kdybych si tu nechal kytaru?"

"Dohlídnu na ni."

Když byla světla zhasnutá, muzeum vypadalo naprosto jinak. Mezi skleněnými vitrínami bylo pološero.

Dolarhyde čekal u lavičky tři minuty, než z výtahu konečně vystoupila slečna Harperová.

"Pane Crane? Já jsem Paula Harperová."

Byla mladší, než mu připadala po telefonu, když volal ze St. Louisu. Na pohled příjemná, velmi hezká dívka. Její halenka a sukně něčím připomínaly uniformu.

"Volal jste kvůli tomu Blakeovu akvarelu," řekla.

"Pojďme nahoru, ukážu vám ho. Pojedeme výtahem pro zaměstnance - tudy, prosím." Vedla ho kolem potměšilého obchodu s upomínkami a skrze malou místnost ověšenou primitivními zbraněmi.

Rychle se kolem sebe rozhlížel, aby neztratil orientaci. V rohu sálu amerického oddělení byla chodba, která vedla k malému výtahu. Slečna Harperová zmáčkla tlačítko. Složila si ruce na prsa a čekala. Její jasné modré oči se zadívaly na růžovo-bílý odznak, který měl Dolarhyde připevněny na klopě.

"Dal vám propustku do šestého patra," řekla. "Ale to nevadí, v pátém stejně dnes žádní hlídači nejsou. Na čem vlastně pracujete?"

Do této chvíle vystačil Dolarhyde s úsměvy a pokyvováním.

"Píšu o Williamu Buttsovi," řekl.

"O Williamu Buttsovi?"

Přikývl.

"Nikdy jsem toho o něm moc nečetla. Člověk ho vždycky vidí pouze někde v poznámkách na okraji jako Blakeova mecenáše. Je to zajímavá postava?"

"Teprve s tím začínám. Musím jet do Anglie."

"Mám dojem, že Národní galerie má dva akvarely, které pro Buttse maloval. Už jste je viděl?"

"Ještě ne."

"Radši se s nimi domluvte předem."

Přikývl.

Přijel výtah.

Páté poschodí. Byl trochu nervózní, ale v rukou i nohou cítil sílu. Teď je to buď - anebo. Jestli to skončí špatně, chytit se určitě nenechá.

Vedla ho chodbou slavných amerických portrétů. Nebyla to stejná cesta, kterou sem přišel poprvé.

Věděl ale, kde je. Bylo to v pořádku.

Ale v chodbě na něj něco číhalo. Když to uviděl, zastavil se a zůstal stát jako opařený.

Paula Harperová si všimla, že ji nenásleduje, a otočila se.

Stál jako přikovaný před výklenkem mezi portréty.

Vrátila se k němu a podívala se, na co vlastně tak zírá.

"To je Stuartův portrét Georga Washingtona," řekla.

To ovšem nebyla pravda.

"Podobný portrét je také na jednodolarovce. Říká se mu Landowneský portrét, protože Stuart ho namaloval pro markýze Lansdownea jako výraz díků za jeho podporu v době americké revoluce... Není vám něco, pane Crane?"

Dolarhyde byl bledý. Tohle bylo horší než všechny jednodolarovky dohromady. Z rámu na něj zíral Washington se svýma přivřenýma očima a špatnou zubní protézou.

Proboha, jak strašně se podobal babičce. Dolarhyde se cítil jako dítě s gumovým nožem v ruce.

"Pane Crane, jste v pořádku?"

Odpověz, nebo to celé můžeš rovnou zabalit. Překonej to. Můj ty Bože, člověče, to je tak úúúúžasný. JSI TO NEJŠPINAVĚJŠÍ... Ne.

Řekni něco.

"Užívám kobalt," řekl.

"Nechcete se na chvílku posadit?" Opravdu z něho bylo cítit něco jako nemocniční pach.

"Ne. Jděte napřed. Hned přijdu." A ty mi ho taky neustříheš, babičko. Zabil bych tě, kdybys už nebyla mrtvá. Mrtvá. Byla už mrtvá. Babička už byla mrtvá. Mrtvá teď a napořád. Můj Bože, člověče, to je tak úúúžasný.

Ale ten druhý mrtvý nebyl a Dolarhyde to věděl.

Následoval slečnu Harperovou skrze houštiny strachu. Prošli dvojítymi dveřmi do studovny a pak do archivu. Byla to dlouhá, tichá místnost, dobře osvětlená a zaplněná regály se zabalenými obrazy. Podél zdi byla řada dveří, které vedly do jednotlivých malých kanceláří. Dveře do kanceláře na vzdálenějším konci byly pootevřené a Dolarhyde slyšel ťukání psacího stroje.

Neviděl nikoho jiného než Paulu Harperovou.

Dovedla ho k vysokému pracovnímu stolu a přinesla mu k němu sedátko.

"Počkejte tady. Přinesu vám ten obraz." Zmizela mezi regály.

Dolarhyde si rozepnul knoflík na břiše.

Slečna Harperová se už vracela. Nesla černé ploché pouzdro, ne větší než malý kufřík. Bylo to v něm. Jak jen mohla mít sílu ten obraz unést? Nikdy si nemyslel, že by to mohlo být tak malé. Viděl sice v katalogu míry, - 43 x 34, 3 cm - ale nevěnoval jim žádnou pozornost. Čekal, že to bude něco obrovského. Ale bylo to malé. Bylo to malé a bylo to tady, v tiché, klidné místnosti. Nikdy si neuvědomil, kolik síly čerpal Drak ze starého domu obklopeného sadem.

Slečna Harperová něco říkala "... se to uchovávat ve speciálním obalu, protože na světle by barvy vybledly. Proto to také není vystavované pro veřejnost příliš často." Položila pouzdro na stůl a otevřela ho. Od dvojítych dveří bylo slyšet nějaké zvuky. "Promiňte, musím Juliovi otevřít dveře."

Zaklapla pouzdro a vzala si ho s sebou ke skleněným dveřím. Venku čekal muž s vozíkem. Podržela mu dveře, aby mohl najet dovnitř.

"Je to tu v pořádku?"

"Ano, díky, Julio."

Muž odešel.

A tady už přicházela slečna Harperová s pouzdrém.

"Promiňte, pane Crane. Julio tu dnes uklízel a leštil rámy." Otevřela pouzdro a vytáhla z něj bílé kartónové desky "Chápete jistě, že není možné, abyste se obrazu dotýkal. Manipulovat s ním budu já - takový je předpis, ano?"

Dolarhyde přikývl. Nedokázal ze sebe nic vypravit.

Rozevřela desky a odstranila plastickou krycí fólii a tkaninu.

Tady byl. Veliký Červený Drak a žena oděná ve slunci - Drak v lidské podobě tyčící se nad přemoženou, prosící ženou chycenou ve smyčce jeho ocasu.

Bylo to příjemně malé, ale mělo to sílu. Bylo to fantastické. Ani ty nejlepší reprodukce nedokázaly pravdivě zachytit všechny ty detaily a barvy. Dolarhyde to všechno viděl jasně v jediném okamžiku - Blakeův rukopis po stranách, dvě zahnědlé skvrny v pravém rohu papíru. Pořádně ho to vzalo. Bylo to

příliš... ty barvy byly tak živé.

Podívej se na tu ženu v zajetí Drakova ocasu. Podívej se.

Uviděl, že její vlasy mají naprosto stejnou barvu jako vlasy Reby McClaneové. Uvědomil si, že je asi šest metrů od dveří. Snažil se tišit hlasy, které se v něm ozývaly.

Doufám, že jsem vás nešokovala, řekla Reba McClaneová.

"Vypadá to, že používal křídly i akvarel," říkala Paula Harperová.

Stála tak, aby na něj dobře viděla. Ani na chvíli nespustila oči z obrazu.

Dolarhyde si zajel rukou pod košili.

Někde zvonil telefon. Ťukání psacího stroje přestalo. Nějaká žena vystrčila hlavu ze dveří nejvzdálenější kanceláře.

"Paulo, máš telefon. Volá maminka."

Slečna Harperová se neotočila. Ani na okamžik nespustila Dolarhyda ani obraz z očí.

"Ať mi nechá kdyžtak vzkaz," řekla. "Řekni, že jí zavolám."

Žena zmizela zpátky v kanceláři. Za okamžik se znovu ozvalo ťukání psacího stroje.

Dolarhyde už to nemohl déle vydržet. Ted' anebo nikdy.

Ale Drak ho předběhl.

"JEŠTĚ NIKDY JSEM NEVIDĚL-"

"Cože?" Oči slečny Harperové se doširoka rozevřely.

"...tak obrovskou krysou!" dodal Dolarhyde a rukou ukázal. "Támhle na rámu!"

Slečna Harperová se otočila.

"Kde?"

Obušek vyklouzl lehce zpod košile. Spíše silou zápěstí než celé paže ji přetáhl zezadu po hlavě. Jak ji chytil za blůzu a přitiskl ji hadřík s chloroformem na obličej, zavravorala. Vydala ze sebe vysoký, nepřítisť hlasitý zvuk a zůstala ochable viset.

Položil ji na podlahu mezi stůl a řadu regálů s obrazy, stáhl desky s akvarelem dolů a přikrčil se na bobek. Šustění zmačkaného papíru, sípavý dech a opět zvoní telefon.

Z kanceláře zase vyšla žena.

"Paulo?" Rozhlédla se po místnosti. "To je tvoje maminka," zahalekala. "Potřebuje s tebou mluvit teď hned." Přešla za stůl. "Postarám se o toho pána, jestli..."

Vtom je uviděla. Paula Harperová ležela na podlaze, vlasy přehozené přes obličej a on nad ní v podřepu s pistolí v ruce.

V tu chvíli už si Dolarhyde do pusy ládoval poslední kousek akvarelu. Ted' už vstává, stále ještě žvýká a rozbíhá se. Směrem k ní.

Rozběhla se ke své kanceláři, zabouchla za sebou papundeklové dveře, sáhla po telefonu a strhla ho na zem, vrhla se na všechny čtyři a snažila se dovolat na nějaké číslo, ale vtom už dveře povolily. Ucítla ránu za uchem a světelná tlačítka telefonu se rozzářila neskutečnými barvami. Sluchátko spadlo s cvaknutím na zem.

Ve výtahu pro zaměstnance sledoval Dolarhyde, jak světýlko pomalu sjíždí dolů. Zbraň přikrytou knihami měl přitisknutou na břicho.

Přízemí.

Ven z výtahu do liduprázdné galerie. Jde rychle a jeho běžecké boty šustí po terakotu. Jednou špatně zahne a najednou míjí velrybí masky, slavné Sisuitské masky, ztrácí čas, vbíhá mezi vysoké indiánské totemy a ztrácí se mezi nimi. Rozbíhá se, pohlédne doleva a uvidí primitivní střelné zbraně. Konečně ví, kde je.

Zpoza rohu vyhlédl do foyeru.

Hlídač z vrátnice stojí u vývěsky, asi deset metrů od přepážky.

Ozbrojený strážný je blíž ke dveřím. Jak se shýbl, aby si přeštil skvrnu na špičce boty, pouzdro na pistoli mu zavržalo.

Jestli se něco semele, tohohle sejmi prvního. Dolarhyde si zastrčil pistoli za opasek a zapnul si přes ni kabát. Přešel přes foyer a odepjal si růžovo-bílý odznak.

Hlídač z vrátnice uslyšel kroky a otočil se.

"Díky," řekl Dolarhyde. Propustku, kterou držel v ruce, upustil na přepážku.

Hlídač přikývl. "Mohl byste to tam tou dírou prostrčit, prosím vás?"

Ve vrátnici začal zvonit telefon.

Propustka se mu na skleněné desce vysmekla.

Telefon znovu zazvonil.

Honem.

Dolarhydovi se podařilo chytit propustku a prohodit ji dírou. Z hromady batohů vytáhl své pouzdro na kytaru.

Strážný se blížil k telefonu.

Ted' už byl ze dveří venku a rychle zamířil k botanické zahradě. Byl připraven otočit se a vypálit, kdyby za sebou uslyšel pronásledovatele.

Do zahrady a hned zahrnout doleva. Dolarhyde se skrčil do prostoru mezi malou kůlnou a živým plotem. Otevřel pouzdro na kytaru a vytáhl z něj tenisovou raketu, míček, ručník, složenou igelitovou tašku a velký puget zeleného celeru.

Knoflíky se rozlétly, jak ze sebe jedním pohybem strhl kabát i s košilí a vyvlékl se z kalhot. Pod tím měl na sobě tričko s emblémem Brooklynské koleje a bavlněné tepláky. Svě knihy a oblečení nacpal do igelitové nákupní tašky a na ně položil zbraň. Nahoře vyčuhovaly ven zelené listy celeru. Otřel držadlo a zámky pouzdra a zastrčil jej pod keř.

Vyběhl napříč botanickou zahradou směrem k Prospect parku, a za chvíli se objevil na Empire Boulevardu s ručníkem kolem krku. Běžci byli zrovna před ním. Jak za nimi vbíhal do parku, mýjely ho první policejní houkačky. Žádný z běžců jim nevěnoval pozornost. Dolarhyde také ne.

Střídal běh a chůzi, nesl si nákupní tašku a tenisovou raketu a míčkem pinkal o zem. Člověk zklidňující se po tvrdém tréninku, který se cestou domů stavil v obchodě.

Přiměl se zpomalit, s plným žaludkem by neměl běhat.

Ted' si mohl zvolit svoje tempo.

Mohl si zvolit cokoliv.

42. KAPITOLA

Crawford seděl vzadu na lavici porotců a jedl burské oříšky, zatímco Graham zatahoval v soudní síni závěsy na oknech.

"Ten profil chci do odpoledne mít, stavím se pro něj," řekl Crawford. "Řekl jsi mi, že to bude v úterý - a úterý je dneska."

"Dodělám to. Ale nejdřív se chci podívat na tohle."

Graham otevřel obálku od Byrona Metcalfa a vysypal obsah - dvě zaprášené cívky amatérských filmů, každý zabalený zvlášť ve svačinovém pytlíku.

"Metcalf bude žalovat Nilese Jacobiho?"

"Pro krádež určitě ne - stejně bude spolu s Jacobiho bratrem dědit," řekl Graham. "Možná kvůli hašiši, nevím. Ale spíš dostane pořádně na držku."

"Fajn," řekl Crawford.

Promítací plátno sjelo se stropu soudní síně přímo naproti porotcovským lavicím. Díky tomuto zařízení byla manipulace s nafilmovanými důkazy velmi snadná.

Graham založil film do promítacího zařízení.

"Co se týče toho prověřování novinových stánků, kde mohl Králíček sehnat Expres tak rychle - mám už zprávy z Cincinnati, Detroitu a celou hromadu z Chicaga," řekl Crawford. "Spousty různých pošuků."

Graham pustil film. Byl o rybaření. Jacobiovic děti dřepěly na břehu jezera s rákosovými pruty a splávky.

Graham se snažil nemyslet na ně, jak leží v zemi ve svých malých rakvičkách. Snažil se na ně myslet jenom, jak rybaří.

Splávek holčičky poskočil a zmizel. Zabrala.

Crawford zapraskal pytlíkem buráků.

"V Indianapolis jim to kontrolování stánků a Servca Superme trvá jako když serou a malují."

"Chceš se na to podívat nebo co vlastně?" vyjel Graham.

Crawford byl zticha, dokud dvouminutový film neskončil.

"Úžasný, chytla okouna," řekl. "A teď teda ten profil-"

"Jacku, ty jsi byl v Birminghamu hned potom, co se to stalo. Já jsem se tam dostal až za měsíc. Ty jsi ten dům viděl, když to byl ještě jejich dům - já ne. Když jsem se tam dostal já, byl už prázdný a vybilý. Tak mě teď proboha živýho nech se podívat na ty lidi a já ti pak ten profil dodělám."

Spustil druhý film.

Na promítacím plátně v soudní síni se objevila oslava narozenin. Jacobiovi byli rozesazeni kolem jídelního stolu. Zpívali.

Graham jim odečítal ze rtů "Hodně štěěěstíí zdráávííí".

Kamera byla zaostřena na jedenáctiletého Donalda Jacobiho. Seděl v čele stolu a před ním stál dort. V brýlích se mu odrážela světla svíček.

Bratr se sestrou jej přes roh pozorovali, jak sfoukává svíčky.

Graham si posunul židli.

Paní Jacobiová se sehnula, aby chytla kočku a postavila ji na stůl. Její tmavé vlasy se jí zavlnily.

Nyní paní Jacobiová podává synovi velikou obálku. Visí z ní dlouhá mašle. Donald Jacobi otevírá obálku a vytahuje z ní přáníčko. Vzhledne a obrátí blahopřání na kameru. Je na něm napsáno "Šťastné a veselé narozeniny- jdi po mašli." Obraz poskakuje, jak kamera následuje celé procesí do kuchyně. Objeví se dveře zajištěné háčkem. Dolů po schodech do sklepa, Donald samozřejmě první, za ním ostatní, všichni sledují mašli. A pak konec mašle přivázaný na řídítkách desetirychlostního kola.

Graham přemýšlel, proč mu kolo nedali ven.

Nemotorný střih do další scény a Grahamova otázka byla zodpovězena. Byli teď venku. Hustě pršelo. V zahradě stály kaluže vody. Dům vypadal jinak. Geehan z realitní kanceláře změnil i barvu, když dům po vraždě nechal předělat. Venkovní dveře do sklepa byly otevřené a vynořil se z nich pan Jacobi s kolem. Tady se ve filmu objevil poprvé.

Vítr mu zvedl vlasy, které měl sčesané přes malou plešku. Obřadně postavil kolo na zem.

Film končil Donaldovou první, opatrnou jízdou.

"Je to zatraceně smutná záležitost," řekl Crawford. "Ale to už přece víme."

Graham pustil film z narozenin znovu.

Crawford zakroutil hlavou a za pomoci světylka z propisky si začal číst nějaký papír, který vytáhl ze svého kufříku.

Na plátně vynášel pan Jacobi kolo ze sklepa. Dveře se za ním přivřely. Byl na nich visací zámek.

Graham obrázek zastavil.

"Tady. Na tohle měl s sebou pákové kleště, Jacku - aby přeštípl visací zámek a dostal se dovnitř přes sklep. Tak proč tam tudy nešel?"

Crawford vypnul baterčičku a zamžoural přes brýle na plátno.

"Co to má znamenat?"

"Víme, že měl s sebou pákové kleště - použil je, když uštípl tu větev, co mu bránila ve výhledu, když dům z lesa pozoroval. Proč je tedy nepoužil a nedostal se dovnitř dveřmi do sklepa?"

"Protože to nešlo." Crawford čekal s úsměvem malého krokodýla. Vždycky měl radost, když se mu podařilo někoho přistihnout při mylných předpokladech.

"Pokusil se o to? Byly tam nějaké stopy? Nikdy jsem ty dveře neviděl - než jsem se tam dostal, dal je Geehan vyměnit za ocelové se slepým štítem."

Crawford rozevřel čelisti. "Ty jen předpokládáš, že je Geehan vyměnil. Když došlo k vraždě, tak už tam ty ocelové dveře byly. Musel je vyměnit Jacobi - byl z Detroitu, určitě dával přednost slepým štítům."

"Kdy je tam Jacobi dal?"

"Nevím. Je jasný, že to bylo po narozeninách toho kluka - kdy to bylo? Bude to v pitevní zprávě, jestli ji tu máš."

"Narozeniny měl 14. dubna, to bylo pondělí," řekl Graham s očima upřenýma na plátno. "Chci vědět, kdy Jacobi vyměnil ty dveře."

Crawfordovo čelo se zachmuřilo. Znovu se vyjasnilo, když pochopil, o co Grahamovi jde.

"Ty si myslíš, že si Králíček vybral domek Jacobiů, když tam ještě byly staré dveře s visacím zámkem," řekl.

"Vzal si s sebou přece ty pákové kleště, ne? Jak se někam dostaneš s pákovým kleštěm?" řekl Graham.

"Přeštipneš visací zámek, mříž nebo řetěz. Jacobiovi přece neměli žádné mříže; nebo vrata na řetěz, nebo snad jo?"

"Ne."

"Pak tedy, když tam šel, očekával visací zámek. Pákové kleště jsou pořádně dlouhé a těžké. Pohyboval se za denního světla a z místa, kde zaparkoval, to byl k Jacobiho domu pěkný kus cesty. Mohlo mu být jasné, že jestli se něco semele, bude muset zmizet, jak nejrychleji to půjde. Netahal by s sebou pákové kleště, kdyby nevěděl, že je bude potřebovat. Očekával visací zámek."

"Ty tedy říkáš, že si to místo vybral předtím než Jacobi dveře vyměnil. Pak tedy dorazí, aby je zabil, čeká v lese..."

"Tuhle stranu domu z lesa nevidíš."

Crawford přikývl. "Čeká v lese. Oni si jdou lehnout a on se pak připlíží se svými pákovými kleštěmi a najde nové dveře se slepým štítem."

"Řekněme, že najde nové dveře. Všechno si to naplánuje a teď tohle," řekne Graham a rozhodí rukama.

"Opravdu ho to vytočí, je našťvaný, chce se mermomocí dostat dovnitř. A tak s rachotem rychle vypáčí dveře na verandu. Když se dostává dovnitř, udělá kravál - vzbudí Jacobiho a musí ho odbouchnout na schodech. To se Drakovi vůbec nepodobá. Takový binec on nedělá. Je opatrný a nic po sobě nezanechá. Když se dostával k Leedsovým, odvedl čistou práci."

"Fajn," řekl Crawford. "Když tedy zjistíme, kdy Jacobi dveře vyměnil, budeme možná schopni určit interval mezi tím, kdy si je vybral a kdy je zabil. Minimální dobu, která mezi tím uplynula. Vědět to by mohlo být docela užitečné. Možná by to mohlo pasovat na některé údaje, které můžeme získat z Birminghamských cestovek. Můžeme znovu překontrolovat půjčovny aut. Tentokrát taky dodávky. Poptám se na to Birminghamského policejního oddělení."

Crawfordovo "poptání" muselo být dost důrazné, protože přesně za čtyřicet minut už pokřikoval Birminghamský agent FBI, který za sebou vlekl Geehana z realitní kanceláře, na tesaře pracujícího mezi trámy nového domu.

Tesařova informace byla ihned předána rádiem do Chicaga.

"Poslední týden v dubnu," řekl Crawford, když pokládal sluchátko telefonu. "Tehdy ty dveře vyměnil. To je, proboha, dva měsíce před tím, než je zabil. Proč by si je vybíral dva měsíce předem?"

"To nevím, ale přísahal bych, že předtím, než si obhlédl jejich dům, musel vidět paní Jacobiovou nebo dokonce celou rodinu. Takže pokud je tam nesledoval už z Detroitu, musel zahlédnout paní Jacobiovou někdy v době mezi 10. dubnem, kdy se do Birminghamu přestěhovali, a koncem dubna, kdy vyměnili dveře. Počítají s tímhle naši lidé v Birminghamu?"

"Oni i policie," řekl Crawford. "Ale řekni mi jedno: jak věděl, že ze sklepa vedou dveře dovnitř do domu? S tím nemohl počítat - rozhodně ne na jihu."

"Viděl dům i zevnitř, o tom není pochyb."

"Má ten tvůj kámoš Metcalf bankovní výpis Jacobiových?"

"Určitě."

"Tak se kouknem, jaké služby si objednali mezi 10. dubnem a koncem měsíce. Víím, že se prověřovaly služby několik týdnů zpět od vraždy, ale je možné, že to nedošlo až tak daleko. To samé platí i o Leedsových."

"Pořád jsme počítali s tím, že si dům Leedsových před vraždou pořádně prohlédl," řekl Graham. "Z aleje skleněné dveře, které vedou do kuchyně, nemohl vidět. Kryje je veranda. Ale řezačku na sklo měl přesto připravenou. A Leedsovi si tři měsíce před vraždou nikoho na nic neobjednávali."

"Jestli si je vybírá s takovým předstihem, tak jsme to možná neprověřili dostatečně. Uděláme to teď. U Leedsových to ale mohlo být tak, že když dva dny před vraždou postával u jejich elektroměru vzadu za domem, viděl je, jak vcházejí do domu. Mohl tam nahlédnout, když byly dveře na verandu otevřené."

"To ne, protože dveře nejsou v jedné rovině - vzpomínáš? Koukni se tady." Graham nasadil do promítačky film Leedsových.

Šedivý skoták Leedsových zastříhal ušima a rozběhl se do kuchyně. Valerie Leedsová s dětmi přinesla dovnitř nákupy. Skrze kuchyňské dveře byla vidět pouze okna verandy.

"Dobře, takže ty chceš, aby se Byron Metcalf začal hrabat v jejich účtech z dubna? Jakákoliv služba nebo záminka, pod kterou by se někdo mohl dostat do domu. Ne - to zařídím já, zatímco ty doděláš ten profil. Máš Metcalfovo číslo?"

Graham byl zcela zaměstnaný filmem o Leedsových. Bezmyšlenkovitě Crawfordovi nadiktoval tři různá čísla na Metcalfa.

Když se Crawford přesunul k telefonu v místnosti porotců, pustil si Graham filmy znovu.

První ten o Leedsových.

Pes Leedsových. Neměl žádný obojek a v sousedství měl psa kdekdo, ale Drak věděl, který pes je jejich.

A tady byla Valerie Leedsová. Při pohledu na ní sebou Graham trhl. Za ní byly křehké skleněné dveře.

Na plátně v soudní síni si teď hrály její děti.

Jacobiovi nebyli Grahamovi nikdy tak blízcí jako Leedsovi. Jejich film ho spíš zneklidňoval. Štvalo ho, že o Jacobiových přemýšlí jako o křídových značkách na zakrvácené podlaze.

Jacobiovy děti sedí spořádané kolem rohu stolu a ve tvářích se jim odráží blikotavé světlo svíček z narozeninového dortu.

Na zlomek sekundy si Graham vybavil kapku vosku na Jacobiho nočním stolku a krvavé skvrny rozmazané v rohu ložnice Leedsových. Něco...

Právě přicházel Crawford. "Metcalf by chtěl vědět..."

"Teď na mě nemluv!"

Crawford se neurazil. Nehybně čekal a jeho malé šedé oči se zúžily a rozzářily.

Film pokračoval a světlo a stíny si dál pohrávaly na Grahamově tváři.

Jacobiovi kočka. Drak věděl, že to byla kočka Jacobiů.

Dveře z domu do sklepa. Dveře ze sklepa na zahradu. Visací zámek. Drak si přinesl pákové kleště.

Film skončil. Po chvíli se pásek vytočil z cívky a jeho konec se plácal kolem dokola.

Všechno, co Drak potřeboval vědět, bylo na těchhle dvou filmech. Nikdy se nepromítaly na veřejnosti ani v žádném filmovém klubu nebo na nějakém festivalu...

Graham se podíval na běžný zelený obal, ve kterém film Leedsových dostali. Bylo na něm jméno a adresa. A ještě Gatewayské filmové laboratoře, St. Louis, Missouri 63102.

Grahamův mozek zaregistroval "St. Louis" stejně jako by zaregistroval jakékoliv telefonní číslo, které už někdy předtím viděl. St. Louis? Bylo to jedno z míst, kde se dal sehnat Expres už v pondělí v noci, hned ten samý den, kdy byl vydaný - den před tím, než byl unesen Lounds.

"Jsem já to ale..." zašeptal Graham. "Bože." Přitiskl si dlaně na spánky, jako by se bál, že mu ta myšlenka uteče.

"Máš toho Metcalfa ještě na telefonu?"

Crawford mu podal sluchátko.

"Byrone, tady je Graham. Poslouchejte, měly ty filmy od Jacobiů, co jste mi poslal - byly v nějakém obalu?... Jasně, jasně že vím, že byste je kdyžtak poslal. Strašně bych teď potřeboval s něčím pomoci. Máte tam u sebe jejich bankovní výpisy? Fajn, potřebuju zjistit, kde měli ty filmy na vyvolání. Patrně to pro ně zařizoval nějaký obchod. Jestli tam jsou nějaké šeky vystavené pro foto-kino nebo něco podobného, mohli bychom zjistit, kam s tím šli. Spěchá to, Byrone. Vysvětlím vám to všechno potom. Birminghamské oddělení FBI teď začne s prověřováním obchodů. Když na něco narazíte, žeňte to rovnou k nim, a pak k nám. Uděláte to? Výborně. Cože? Ne, Pusince vás nepředstavím."

Birminghamská FBI prověřila čtyři obchody s fotografickým materiálem, než narazila na ten, kde nakupovali Jacobiovi. Vedoucí řekl, že se všechny filmy jejich zákazníků posílají na vyvolání do jednoho závodu.

Než přišla zpráva z Birminghamu, Crawford si dvanáctkrát prohlédl oba filmy. Vzkaz převzal on.

Skoro obřadně podal Grahamovi ruku.

"Je to Gateway."

43. KAPITOLA

Crawford právě zapíjel živočišné uhlí minerálkou z plastického kalíšku, když se z palubního rozhlasu ozval hlas stewardky.

"Cestující Crawford, cestující Crawford!"

Kdy na ni Crawford ze svého sedadla do uličky zamával, přišla až k němu na zád'.

"Pane Crawforde, mohl byste jít do pilotní kabiny?"

Crawford byl pryč asi čtyři minuty. Pak se svezl zpátky do svého sedadla vedle Grahama.

"Králíček byl dnes v New Yorku."

Graham sebou trhl a pevně sevřel zuby.

"Ne. Jen vzal po hlavě pár ženských v Brooklynském muzeu a teď dobře poslouchej, snědl obraz."

"Snědl ho?"

"Snědl ho. Hned jak se zjistilo, co to vlastně snědl, vrhlo se na to oddělení uměleckých předmětů. Na plastické propustce, kterou použil, našli dva parciální otisky. Ty hned poslali Princimu. Když si to Princí zvětšil a porovnal, došlo mu to. Na identifikaci to sice není, ale je to ten samý palec, který byl na oku toho Leedsovic kluka."

"New York," řekl Graham.

"To, že byl dneska v New Yorku, nic neznamena. V Gateway může pracovat stejně. Jestli to tak je, nebyl dnes v práci. To by mohlo vše usnadnit."

"Co vlastně snědl?"

"Jmenovalo se to Veliký Červený Drak a žena oděná ve slunci. Říkali, že je to od Blakea."

"Co ty ženské?"

"Přetáhl je velice jemně obuškem. Ta mladší je v nemocnici jenom na pozorování. Ta starší má čtyři stehy. Lehký otřes mozku."

"Jsou ho schopné popsat?"

"Ta mladší už popis podala. Tichý, docela vazba, tmavý knír a vlasy - podle mého paruka. Hlídač od vchodu říká to samé. Co se týče té starší ženské - z toho, co viděla, mohl byt klidně převlečený za králíka."

"Ale nezabil nikoho."

"Dost zvláštní," řekl Crawford. "Pro něj by bylo lepší, kdyby je obě oddělal - měl by jistotu, že se odtamtud dostane včas a vyhnul by se možnosti, že ho popíší. Psychologické oddělení už o tom mluvilo s Bloomem v nemocnici. A víš, co řekl? Že se toho možná snaží nechat."

44. KAPITOLA

Dolarhyde slyšel, jak přistávací klapky sténají. Pod černým křídlem se pomalu otáčela světla St. Louisu. Pod Dolarhydovými nohama se s rachotem do prudkého proudu vzduchu vysunul podvozek a se zahřměním dosedl na zem.

Zakroutil hlavou, aby si trochu uvolnil ztuhly krk.

Jede domů.

Byl to veliký risk, ale odměnou, kterou si za to teď s sebou odnášel, byla možnost volby. Mohl se rozhodnout, že Reba bude žít. Mohl si ji nechat, aby si s ní mohl povídat a aby si mohl užívat její provokující a neškodné přítomnosti v jeho posteli.

Nemusel se už bát svého domu. Měl teď Draka ve svém břiše. Může teď jít domů, vyjít nahoru ke kopii Draka a když bude chtít, může ji klidně srolovat.

Už si nemusí dělat starosti s tím, že to, co k Rebě cítí, je Láska. Jestli je to opravdu Láska, může si to ulehčit a Shermanovy přenechat Drakovi, vrátit se k Rebě klidný a vyrovnaný a být na ni milý.

Z konečně zavolal Dolarhyde Rebě domů. Ještě tam nebyla. Zkusil Baedery. Noční linka byla obsazená. Představil si Rebu, jak jde s přšipláštěm přehozeným přes ramena k autobusové zastávce a šmátrá před

sebou svou bílou hůlkou.

V malém nočním provozu dojel k filmovým laboratořím za necelou čtvrt hodinu.

Na zastávce nebyla. Zaparkoval v ulici za Baederskou chemičkou blízko východu z laboratoří. Řekne jí, že tam je, počká, až skončí, a odveze ji domů. Byl hrdý na své právo sám se rozhodnout. Chtěl je využít. Zatímco bude čekat, mohl by si zaběhnout pro pár věcí do své kanceláře.

V Baederské chemičce svítilo jen pár světel. Rebina temná komora byla zamčená. Světlo nad dveřmi nesvítilo ani zeleně ani červeně. Bylo vypnuté. Zmáčkl zvonek. Žádná odpověď.

Možná že nechala vzkaz u něj v kanceláři.

Z chodby uslyšel kroky.

Vedoucí chemičky, Dandridge, prošel kolem temné komory, aniž by zvedl oči. Šel rychle a pod paží nesl tlustý svazek žlutých desek z osobního oddělení.

Na Dolarhydově čele se objevila malá vráska.

Když vyšel Dolarhyde ven, byl už Dandridge v polovině parkoviště a mířil k budově Gateway. Na parkovišti byly dvě poštovní dodávky a šest osobních aut. Buick, který tam stál, patřil Fisksovi, řediteli osobního oddělení z Gateway. Co tam dělali? V Gateway žádná noční směna nebyla. Většina budovy byla potemnělá. Když se Dolarhyde vydal ke své kanceláři, viděl jen díky červeným orientačním nápisům, které zářily na chodbě. Svítilo se pouze za mléčným sklem dveří vedoucích do osobního oddělení. Dolarhyde odtamtud slyšel hlasy, Dandridgeův a Fiskův.

Ozvaly se ženské kroky. Kus před Dolarhydem zahrnula do chodby Fisksova sekretářka. Měla šálu omotanou přes natáčky ve vlasech a nesla účetní knihy z finančního oddělení. Spěchala. Účetní knihy byly těžké, měla jich plnou náruč. Špičkou nohy zaťukala na dveře Fisksovy kanceláře.

Otevřel jí Will Graham.

Dolarhyde zůstal stát v temné chodbě jako opářený. Jeho revolver byl v dodávce.

Dveře kanceláře se znovu zavřely.

Dolarhyde se pohyboval rychle a jeho běžecké boty nezpůsobily na hladké podlaze žádný hluk. Přitiskl tvář na sklo dveří u východu a pohledem zkontroloval parkoviště.

Pod lampou se něco pohnulo. Nějaký muž. Byl vedle jedné z poštovních dodávek a v ruce měl baterku. Něčím se oháněl.

Snímal otisky z venkovního zpětného zrcátka.

Za Dolarhydem, někde ve změti chodeb, bylo slyšet kroky. Odplížil se za roh a pak dolů po schodech do sklepa a do kotelny na druhé straně budovy. Když si stoupl na ponk, dosáhl na okna, která byla ve výši země a zvenku byla kryta křovím. Přehoupl se přes parapet a po čtyřech se proplazil do křoví připravený utéct nebo bojovat.

Na téhle straně budovy se nic nepohnulo. Postavil se, dal si ruku do kapsy a přešel ulici. V místech, kde byl chodník ponořený do tmy, běžel, když kolem projíždělo auto, zpomalil. Tímto způsobem obešel velkým okruhem celý Gateway a Baederskou chemičku.

Jeho dodávka stála na obrubníku za Baedery. V blízkosti se nenaskýtal žádný úkryt. Nedá se nic dělat. Přeběhl ulici, naskočil do dodávky a natáhnul se po zavazadle.

Zásobník byl plný. Ve spěchu nabil pistoli, položil ji vedle sebe a přikryl tričkem.

Pomaloučku se rozjel - hlavně, aby nemusel stát na červenou - pomalu zahrnul za roh a zařadil se do řídkého provozu.

Ted' musel přemýšlet a přemýšlení bylo tak těžké.

Musely to být ty filmy. Graham se o těch filmech nějakým způsobem dozvěděl. Graham věděl kde. Ale nevěděl kdo. Kdyby věděl kdo, nepotřeboval by osobní záznamy. Na co ale ty účetní knihy? Absence, to je ono.

Absence, které by pasovaly na data, kdy Drak zaútočil. Ne, to byly přece soboty, ovšem mimo Loundse. Tak tedy absence před těmi sobotami, po tom jde. Tady se nechytne - neschopenky zaměstnanců si na ředitelství nenechávají.

Dolarhyde se pomalu blížil k Lindberg Boulevardu a volnou rukou gestikuloval, jak postupně probíral všechny možné varianty. Sháněl otisky prstů. On jim ale nedal žádnou šanci - snad jen na té plastické propustce v Brooklynském muzeu.

Zvedal ji ve spěchu, ale držel jen okraj.

Musí mít otisk. Proč by hledali otisky, když by je neměli s čím porovnat.

Z té dodávky snímali otisky. Není čas na to podívat se, jestli kontrolovali také osobní auta.

Dodávka. Vezl v ní kolečkové křeslo s Loundsem - to je upozornilo. Nebo možná v Chicagu dodávku někdo zahlédl. V Gateway byla spousta dodávek, a to jak osobních, tak poštovních.

Ne, Graham prostě věděl, že má dodávku. Graham to věděl, protože to věděl. Graham věděl. Graham věděl. Ten parchant je netvor.

Sejmou otisky všem lidem z Gateway a od Baederů. Jestli ho nezahlédli dnes v noci, udělají to zítra.

Zbytek života bude na útěku, zatímco jeho tvář bude viset na každé nástěnce na všech poštách a policejních stanicích. Všechno se mu před očima rozpadalo. Cítil se v porovnání s nimi malý a nicotný.

"Reba," řekl nahlas. Reba ho teď nemohla zachránit.

Smyčka kolem něho se stahovala a on nebyl nic víc než mizerný zaječí...

"UŽ LITUJEŠ, ŽES MĚ ZRADIL?" Drakův hlas burácel z hloubi jeho nitra, až odtamtud, kde odpočívaly útržky obrazu.

"Nezradil jsem tě. Prostě jsem si jen chtěl vybrat. Říkal jsi, že jsem..."

"DEJ MI, CO CHCI, A JÁ TĚ ZACHRÁNÍM."

"Ne. Uteču."

"DEJ MI, CO CHCI, A USLYŠÍŠ, JAK GRAHAMOVA PÁTEŘ PRASKÁ."

"Ne."

"TEĎ TEPRVE MŮŽEŠ VYCHUTNAT, CO JSI VLASTNĚ DNESKA UDĚLAL. TEĎ JSME SI OPRAVDU BLÍZCÍ. ZASE MŮŽEME BÝT JEDEN. CÍTÍŠ MĚ V SOBĚ? CÍTÍŠ?"

"Ano."

"A TY VÍŠ, ŽE TĚ MŮŽU ZACHRÁNIT. TY VÍŠ, ŽE TĚ POŠLOU TAM, KDE JE TO HORŠÍ NEŽ U BRATRA BUDDYHO. DEJ MI, CO CHCI, A BUDEŠ VOLNÝ."

"Ne."

"ZABIJÍ TĚ. BUDEŠ SE SVÍJET NA ZEMI."

"Ne."

"AŽ UMŘEŠ, ONA BUDE ŠOUSTAT S JINÝMA, BUDE..."

"Ne! Bud' zticha."

"BUDE ŠOUSTAT S JINÝMA, S HEZKÝMA, BUDE SI DÁVAT TY JEJICH -"

"Přestaň už. Ztichni."

"ZPOMAL A JÁ TOHO NECHÁM."

Dolarhydova noha se zvedla z plynu.

"TAK JE TO DOBŘE. DEJ MI, CO CHCI, A NIC TAKOVÉHO SE NIKDY NESTANE. DEJ MI TO A JÁ TĚ PAK VŽDYCKY NECHÁM VYBRAT, VŽDYCKY SI BUDEŠ MOCI VYBRAT, A BUDEŠ DOBŘE MLUVIT, CHCI, ABYS DOBŘE MLUVIL, ZPOMAL, TAK JE TO DOBŘE, VIDÍŠ TU PUMPU? ZAJEĎ TAM A NECH MĚ, ABYCH TI PORADIL..."

45. KAPITOLA

Graham vyšel z kanceláře a na chvíli nechal oči, aby si v tmavé chodbě odpočinuly. Byl nervózní a nedočkavý. Trvalo to příliš dlouho.

Crawford prověřoval 380 gatewayských a baederských zaměstnanců tak rychle a důkladně, jak jen to bylo možné - tahle práce mu opravdu šla - ale čas utíkal a věčně se jim to v tajnosti udržet nepodaří.

Crawford zredukoval pracovní skupinu v Gateway na minimum.

"Chceme ho najít a ne vystrašit," řekl všem Crawford. "Když na něj narazíme dnes v noci, budeme ho moct sebrat mimo závod, možná v jeho domě nebo na parkovišti."

Spolupracovalo s nimi St. Louisské policejní oddělení. Poručík Fogel ze St. Louisského oddělení vražd a ještě jeden seržant přivezli v neoznačeném osobní autě fax. Připojili ho na telefon a během pár minut už odesílali seznamy zaměstnanců současně do identifikačního oddělení FBI ve Washingtonu a na missourské oddělení motorových vozidel.

Ve Washingtonu budou jména porovnávána s trestními rejstříky. Jména baederských zaměstnanců s čistým rejstříkem byla označena, aby se manipulace urychlila.

Oddělení motorových vozidel bude vyhledávat majitele dodávek.

Byli připraveni jen čtyři zaměstnanci - ředitel osobního, Fisks, jeho sekretářka, Dandridge z baederské chemičky a vedoucí finančního z Gateway.

Při svolávání této večerní schůzky nepoužili žádný telefon. Agenti pro ně zašli až domů a vysvětlili jim celou záležitost osobně.

"Pořádne je okoukněte ještě před tím než jim vyklopíte, co po nich vlastně chcete," řekl Crawford. "A at' pak nikam netelefonují. Takovéhle zprávy se šíří rychle."

Doufali, že se jim ho podaří rychle identifikovat díky jeho zubům. Žádný ze čtyř zaměstnanců je však nepoznal.

Graham se rozhlédl po dlouhých chodbách osvětlených červenými orientačními nápisy. Ztraceně dobrá atmosféra.

Co jiného mohli dnes v noci dělat? Crawford zažádal, aby tu ženu z brooklynského muzea - slečnu Harperovou - posadili do letadla hned, jak toho bude schopna. To by mohlo být patrně někdy ráno. St. Louisské policejní oddělení má dobrou pozorovací dodávku. Mohla by v ní sedět a sledovat zaměstnance, jak procházejí vrátnicí.

Jestli ho nevyhrabou dnes v noci, musí se všechny stopy po celé operaci odstranit dříve, než začne ranní směna.

Graham si nic nenamlouval - jestli se jim podaří vyšetřit pro práci jeden den, aniž by se to rozlétlo po Gateway, budou mít ztraceně štěstí. Drak by si čehokoliv podezřelého všiml.

Zmizel by.

46. KAPITOLA

Pozdní večere s Ralphem Mandym se vcelku vyvedla. Reba McClaneová věděla, že mu to někdy bude muset říct a nebyla z těch, co podobné věci donekonečna odkládají.

Ve skutečnosti se domnívala, že Mandy věděl, co přijde, už když trvala na tom, že si útratu rozdělí.

Řekla mu to v autě, když ji vezl domů. Řekla, že ta jejich známost stejně nebyla nic vážného, že si s ním užila spousty legrace a že chce, aby byli přáteli, ale že má teď někoho jiného.

Možná že ho to trochu ranilo, ale věděla, že se mu zároveň trochu ulevilo. Vzal to dobře, pomyslela si.

U jejího bytu ani nechtěl jít dovnitř. Zeptal se, jestli ji může na rozloučenou políbit a ona mu to s potěšením dovolila. Otevřel jí dveře a podal jí klíče. Počkal, až zašla dovnitř, zavřela dveře a zamkla.

Když se otočil, střelil ho Dolarhyde do krku a dvakrát do prsou. Tři bafnutí z pistole s tlumičem. I skútr dělá větší hluk.

Dolarhyde zvedl lehce Mandyho tělo, položil ho mezi křoví a dům a nechal ho tam.

Dolarhyda hluboce ranilo, když viděl, jak Reba libá Mandyho. Ale když bolest odešla, jako by se mu ulevilo.

Stále ještě vypadal a mluvil jako Francis Dolarhyde - Drak byl velmi dobrý herec, hrál Dolarhyda výborně.

Reba uslyšela zvonek, když si zrovna oplachovala obličej. Než se dostala ke dveřím, zazvonil čtyřikrát.

Položila ruku na řetěz, ale nerozepjala jej.

"Kdo je to?"

"Francis Dolarhyde."

Pootvřela lehce dveře, stále ještě zajištěné řetězem.

"Řekněte to znovu."

"To jsem já. Dolarhyde."

Věděla, že je to on. Sundala řetěz.

Reba neměla ráda překvapení. "Myslela jsem, že jsi říkal, že zavoláš, Francisí."

"Zavolal bych, ale strašně to spěchá, opravdu," řekl Dolarhyde a jak vkročil dovnitř, přitiskl jí přes obličej hadřík namočený v chloroformu.

Ulice byla liduprázdná, většina domů potemnělá.

Přenesl ji do dodávky. Nohy Ralpha Mandyho trčely z křoví do zahrady. Dolarhyda už ale nezajímal. Během cesty se vzbudila. Ležela na boku, tvář měla na zaprášeném koberci a do ucha jí hlasitě kvílela převodovka.

Pokusila se dotknout své tváře. Pohyb jí přimáčkl prsa k hrudi. Měla svázaná předloktí.

Dotkla se jich tvář. Byla svázaná od loktů po zápěstí něčím, co na pohmat vypadalo jako proužky měkké látky Stejným způsobem měla svázané od kolen po kotníky i nohy.

Také přes pusu něco měla.

Co... co...? Francis byl ve dveřích a pak...

Pamatovala si, jak se snažila odvrátit, a taky jeho strašnou sílu. Panebože... jak to bylo...? Francis byl ve dveřích a pak se najednou začala dusit něčím studeným a pokoušela se odvrátit hlavu, ale něco ji pevně drželo.

Ted' byla ve Francisově dodávce. Poznala ji podle rezonancí. Dodávka byla v pohybu. Strach se v ní nafukoval jako balón. Její instinkt jí napověděl, aby byla zticha, ale v krku ji dráždily výpary chloroformu a benzínu. S roubíkem v puse se začala dávit.

Francisův hlas. "Už to nebude trvat dlouho."

Ucítila, že zahnuli. Jeli ted' po štěrkové cestě. O nárazníky a podlahu auta bubnovaly kamínky.

Je to šílenec. Dobře. Tak je to teda - šílenec. "Šílenec" - to slovo nahání hrůzu. Ale proboha proč? Ralph Mandy, musel je vidět u jejího domu. To ho vyvedlo z míry.

Ježíši Kriste, musíš se na něj připravit. Jednou se ji v Reikerově institutu jeden chlap pokusil uhodit. Byla zticha a jemu se nepodařilo ji najít - taky neviděl. Tenhleten ale vidí zatraceně dobře. Musíš se na něj připravit. Musíš se připravit, že budeš mluvit. Bože, vždyť by mě mohl zabít s roubíkem v puse, aniž by rozuměl, co mu říkám.

Připrav se. Všechno si to rozmysli a na nic se ho neptej. Řekni mu, že to můžete všechno smazat, že se nic nestalo. Že to nikomu neřekneš. Musíš být pasivní, jak to jen půjde. Když to nepůjde, počkej, dokud se ti nepodaří najít jeho oči.

Dodávka zastavila. Jak vystupoval, celá se zhoupla. Postranní dveře se otevřely. Ve vzduchu bylo cítit trávu a rozpálené pneumatiky. Cvrčci. Vlezl do dodávky.

Přes všechno sebezapření při prvním jeho doteku zaječela do roubíku a odvrátila hlavu.

Jemné poplácávání po rameni nedokázalo zastavit její zmítání. Zato rázná facka ano.

Pokusila se promluvit i s roubíkem.

Zvedl ji a odnášel.

Jeho kroky dopadaly s duněním na rampu. Ted' už si byla jistá, kde je. V jeho domě. Kde v jeho domě?

Napravo tikaly hodiny Koberec, pak podlaha. Ložnice, kde se milovali.

Sklouzla z jeho paží a ucítila pod sebou postel.

Snažila se přes roubík promluvit. Odcházel. Zvuky zvenčí. Bouchnutí dveří dodávky A už se vrací. Staví něco na zem - plechové kanystry.

Ucítila benzín.

"Rebo." Byl to Francisův hlas, ale tak klidný... Tak příšerně klidný a cizí. "Rebo, nevím co... co ti mám říct. Byla jsi tak příjemná a vlastně ani nevíš, co všechno jsem kvůli tobě udělal. Ale spletl jsem se, Rebo. Ty jsi mě oslabil a pak jsi mě ranila."

Pokusila se přes roubík něco říct.

"Když tě rozvážu a posadím, budeš hodná? Nepokoušej se utéct. Vždycky tě chytím. Budeš hodná?"

Zakývala rychle hlavou směrem k hlasu.

Dotek ocele na její kůži, zašustění nože skrze látku a její paže byly zase volné. A ted' nohy. Když jí sundal roubík, měla tváře celé mokré.

Pomalu a opatrně se na posteli posadila. Musíš chytit šanci za pačesy.

"Francisi," řekla. "Nevěděla jsem, že to se mnou myslíš tak vážně. Jsem ráda, že to tak je, ale tímhle jsi mě pořádně vyděsil."

Žádná odpověď. Věděla, že tam stále je.

"Francisi, byl to ten blázen Ralph Mandy co tě tak rozzuřil? Viděl jsi nás před domem? Je to ono, vid?

Zrovna jsem mu vysvětlovala, že už s ním nechci nic mít. Protože chci mít něco s tebou. S Ralphem už nic nemám a mít nebudu."

"Ralph zemřel" řekl Dolarhyde. "Mám pocit, že se mu to moc nelíbilo."

Fantazie. Vymýšlí si to, Alespoň probiha doufám, že si to vymýšlí.

"Nikdy jsem tě neranila, Francisi. Nikdy jsem tě nechtěla ranit. Pojď, budeme prostě přátelé a budeme se milovat a mít se dobře a na tohle zapomeneme."

"Ticho," řekl klidně. "Něco ti povím. Nejdůležitější věc, kterou jsi kdy slyšela. Důležitou jako Deset příkázání. Rozumíš?"

"Ano, Francisi. Já..."

"Ticho. Rebo, v Birminghamu a v Atlantě se přihodilo něco velmi pozoruhodného. Víš o čem mluvím?" Zavrtěla hlavou.

"Bylo o tom hodně ve zprávách. Dvě skupiny lidí byly proměněny. Leedsovi. A Jacobiovi. Policie myslí, že byli zavražděni. Ted' už víš?"

Začala vrtět hlavou. Pak pochopila a pomalu přikývla.

"Víš, jak se říká té Bytosti, která tyto lidi navštívila? Řekni to."

"Králí-" Silný stisk na tváři ji umlčel.

"Pořádně se zamysli a odpověz správně."

"Je to nějaký Drak. Drak... Červený Drak."

Byl u ní blízko. Na tváři cítila jeho dech.

"JÁ JSEM DRAK."

Síla a příšerná barva hlasu s ní zacloumala tak, že sebou praštila o čelo postele.

"Drak tě chce, Rebo. Vždycky chtěl. Nechtěl jsem mu tě dát. Udělal jsem dnes kvůli tobě něco, aby tě nedostal. A to byla chyba."

Tohle byl Francis, k Francisovi mohla promluvit.

"Prosím tě. Prosím tě, nedávej mě Drakovi. Nedávej, prosím tě, nedávej, to bys přece neudělal - jsem tvoje. Nech si mě pro sebe. Líbím se ti, já to vím."

"Ještě jsem se nerozhodl. Možná že tomu nedokážu zabránit. Nevím. Ted' se přesvědčím, jestli uděláš, co ti povím. Uděláš? Můžu se na tebe spolehnout?"

"Pokusím se. Zkusím to. Neděs mě tolik, jinak to nedokážu."

"Vstaň, Rebo. Postav se vedle postele. Víš, kde v pokoji ted' jsi?"

Přikývla.

"Víš, kde jsi v domě, že ano? Potloukala ses přece po domě, když jsem tenkrát spal, že je to tak?"

"Spal?"

"Nedělej ze sebe hloupou. Když jsme tu strávili noc. Prošla jsi celý dům, není to tak? Našla jsi něco podivného? Vzala si to a ukázala někomu? Udělala jsi to, Rebo?"

"Šla jsem jenom ven. Spal jsi a já jsem vyšla ven. Přísahám."

"Pak tedy víš, kde jsou vchodové dveře, ne?"

Přikývla.

"Sáhni si mi na prsa, Rebo. Ruce zvedej pomalu."

Zkusit se dostat k očím? Jeho palec a ukazovák se lehce dotkly po stranách jejího krku.

"Nedělej to, co tě ted' napadlo, nebo zmáčknu. Jenom si sáhni na prsa. Ke krku. Cítíš ten klíč na řetízku? Stáhni mi ho přes hlavu. Opatrně... tak je to správně. Ted' se přesvědčím, jestli ti můžu věřit. Jdi zavřít venkovní dveře, zamkni je a přines mi zpátky klíč. Běž. Počkám tady. Nepokoušej se utéct. Vždycky tě dohoním."

Držela klíč v ruce a řetízek se jí plácal o stehno.

Navigace byla v botách těžší, ale nesundala si je. Tikot hodin jí pomohl.

Koberec, podlaha, znovu koberec. Pohovka. Ted' doprava.

Co by bylo lepší udělat? Co? Zkusit ho nějak oblafnout nebo to prostě risknout? Co ti druzí, ti ho taky zkoušeli oblafnout? Dýchala zhluboka, až se jí z toho téměř zatočila hlava. Nemotej se. Neumírej.

Záleží to na tom, jestli jsou dveře otevřené. Zjisti, kde je ted' on.

"Jdu správně?" Věděla, že jde.

"Ještě asi pět kroků."

Hlas přicházel z ložnice. Fajn.

Ucítila na tváři čerstvý vzduch. Dveře byly pootevřené. Stála mezi dveřmi a hlasem za ní. Strčila klíč do zámku. Zvenčí.

Ted'. Rychle ven, zabouchnout dveře a otočit klíčem.

Dolů po rampě, bez hůlky, a rychle si vzpomenout, kde byla dodávka. Běží. Běží. Do čeho - aha keř - teď už křičí.

"Pomoc. Pomozte mi. Pomozte mi. Pomóóc." Běží po šterku.

V dálce je slyšet klakson nákladáku. Tím směrem je dálnice, jde rychle, poklusává a běží tak rychle, jak jen dokáže. Když ucítí pod nohama travu, změni směr a vrací se zpátky na šterk. Motá se sem tam po cestě dolů.

Za ní se rychle a tvrdě blíží kroky, běží po šterku.

Zastavila se, nabrala si hrst plnou kamení, počkala, a když už byl dostatečně blízko, mrskla kameny po něm. Slyšela, jak na něj s nárazem dopadly.

Úder, který zasáhl rameno, jí podlomil kolena. Silná paže jí vjela pod ruku a pak kolem krku a mačkala a mačkala, krev jí bušila ve spáncích. Kopla dozadu a zasáhla jeho holeň, ale to už kolem všechno pomalu utichalo.

47. KAPITOLA

Seznam zaměstnanců bílé pleti, mužského pohlaví, ve věku od dvaceti do padesáti, kteří vlastní dodávku, byl hotový za dvě hodiny. Bylo na něm dvacet šest jmen.

Missourské dopravní oddělení dalo k dispozici informace o barvě vlasů, které byly uvedené v řidičských průkazech, ale jako vylučovací faktor se to použít nedalo, protože Drak mohl nosit paruku.

Fisksova sekretářka udělala kopie seznamu a rozdala je.

Poručík Fogel se zrovna probíral seznamy jmen, když se mu v kapse rozbzučela vysílačka.

Fogel mluvil s velitelstvím velmi krátce. Pak zakryl rukou mluvítko.

"Pane Crawford... Jacku, nějaký Ralph Mandy, běloch, třicet osm let, byl před několika minutami nalezen zastřelený blízko Washingtonské univerzity - je to uprostřed města - ležel v předzahrádce domu, kde bydlí nějaká Reba McClaneová. Sousedí řekli, že pracuje u Baederů. Její dveře jsou odemčené, ale ona doma není."

"Dandridge!" zavolal Crawford. "Reba McClaneová, co je to zač?"

"Pracuje v temné komoře. Je slepá. Je odněkud z Colorada."

"Znáte Ralpha Mandyho?"

"Mandyho?" řekl Dandridge. "Randyho Mandyho?"

"Ralph Mandyho! Pracuje tady?"

Prošli seznam a ukázalo se, že ne.

"Možná je to jen náhoda," řekl Fogel.

"Možná," řekl Crawford.

"Doufám, že se Rebě nic nestalo," řekla slečna Trillamanová.

"Vy ji znáte?" zeptal se Graham.

"Několikrát jsem si s ní povídala."

"A co ten Ralph Mandy?"

"Toho neznám. Jediný chlap, se kterým jsem ji viděla... viděla jsem ji nastupovat do dodávky pana Dolarhyda."

"Do dodávky pana Dolarhyda? Jakou barvu má dodávka pana Dolarhyda?"

"Počkejte. Tmavě hnědou, nebo možná černou."

"Kde pan Dolarhyde pracuje?" zeptal se Crawford.

"Je vedoucí provozu," řekl Fisks.

"Kde je jeho kancelář?"

"Dole na chodbě vpravo."

Crawford se otočil ke Grahamovi a chtěl mu něco povědět, ale ten už byl na nohou.

Dolarhyдова kancelář byla zamčená. Zpracovaly tedy paklíče.

Graham se dostal dovnitř a rozsvítil. Zůstal tiše stát ve dveřích, zatímco jeho oči jezdily po místnosti. Byla neobyčejně uklizená. Nikde nebylo vidět nic osobního. Na políčkách ležely pouze technické příručky.

Stolní lampa stála nalevo od židle, takže to byl pravák.

Ted' rychle najít otisk jeho levého palce.

"Můžeme zkusit vypínač lampy," řekl Crawfordovi, který stál za ním na chodbě. "Ten by měl zapínat levým palcem."

Zrovna začínali probírat zásuvky, když Grahama najednou upoutal stolní kalendář. Prolistoval zpátky počmárané stránky až k sobotě 28. června, k datu, kdy byli zavražděni Jacobiovi.

Čtvrtek a pátek před tímto víkendem byl v kalendáři prázdný.

Zalistoval dopředu k poslednímu týdnu v červenci.

Čtvrtek a pátek byl prázdný. U středy byla poznámka.

"Am 552 3:45-6:15".

Graham poznámku opsal. "Chci vědět, jaký to byl let."

"Dej mi to, já to zjistím, a ty pokračuj tady," řekl Crawford. Přešel přes chodbu k telefonu.

Graham si zrovna prohlížel tubu zubního kliehu ve spodní zásuvce stolu, když se ode dveří ozval Crawford.

"Lítá to do Atlanty, Wille. Jedeme pro něj."

48. KAPITOLA

Reba ucítila, jak jí po tvářích a po vlasech stéká voda. Točila se jí hlava. Pod ní bylo něco tvrdého, šikmého. Otočila hlavu.

Ležela na dřevě. Studený, mokrý ručník jí otřel tvář.

"Jsi v pořádku, Rebo?" ozval se Dolarhydův klidný hlas.

Při zvuku sebou trhla. "Ahh."

"Dýchej zhluboka."

Uplynula asi minuta.

"Myslíš, že se dokážeš postavit? Zkus se postavit."

S jeho rukou kolem sebe se jí podařilo postavit se. Zvedl se jí žaludek. Počkal, dokud křeč nepřešla.

"Nahoru po rampě. Pamatuješ si, kde jsi?"

Přikývla.

"Vyndež klíč ze zámku, Rebo. Jdi dovnitř. Ted' zamkni a dej mi klíč na krk. Pověš mi ho kolem krku. Správně. Ted' se jen přesvědčíme, jestli je to opravdu zamčené."

Uslyšela, jak zarachtala klika.

"Tak je to správně. Ted' jdi do ložnice, znáš přece cestu."

Klopýtla a sesula se skloněnou hlavou na kolena. Zvedl ji za paži a pomohl jí dojít do ložnice.

"Posud' se na tuhle židli."

Posadila se.

"TEĎ MI JI DEJ!"

Zoufale se snažila postavit, ale velké ruce na jejích ramenou ji tlačily dolů.

"Sed' klidně, nebo se mi nepodaří tě před Ním uchránit," řekl Dolarhyde.

Mozek jí začínal opět pracovat. Nechtělo se mu.

"Prosím tě, snaž se," řekla.

"Rebo, pro mě už to všechno skončilo."

Stál a něco dělal. Pach benzínu byl velice silný.

"Napřáhni ruku. Sáhni si na tohle. Nechtej se toho, jenom si sáhni."

Dotkla se něčeho, co vypadalo jako kovové nosní dírky, uvnitř velmi hladké. Hlaveně kulovnice.

"To je kulovnice, Rebo. Dvanáctka. Víš, co to umí?"

Přikývla.

"Spust' ruku dolů."

Studená hlaveň se dotkla jamky u jejího hrdla.

"Rebo, je škoda, že jsem ti nemohl věřit. Chtěl jsem ti věřit." Znělo to, jako by plakal.

"Bylo mi s tebou tak hezky." Plakal.

"Mně s tebou taky, Francisi. Bylo to úžasný Prosím tě, neubližuj mi teď."

"Pro mě to už všechno skončilo. Nemůžu tě nechat pro Něho. Víš, co ti On udělá?" Ted' už skoro křičel.

"Víš, co ti On udělá? Ukouše tě k smrti. Bude pro tebe lepší, když odejdeš se mnou."

Uslyšela škrtnutí zápalky, ucítila síru a uslyšela duté bafnutí. V pokoji bylo horko. Kouř. Oheň. Věc, které se na světě bála nejvíc. Oheň. Všechno by bylo lepší než tohle. Doufala, že ji první rána zabije. Nohy se napjaly k útěku.

Vzlykot.

"Ach, Rebo, nemůžu se dívat, jak uhoříš."

Hlaveň se oddálila od jejího krku. Jak se postavila na nohy, vyšel výstřel. Uši jí ohluchly, myslela si, že je střelená, že je mrtvá, těžkou ránu o podlahu spíše cítila, než slyšela.

Zase kouř a praskání plamenů. Oheň. Oheň ji přivedl k sobě. Na pažích a na tvářích cítila horko. Ven.

Postavila se na nohy, klopýtla a zabořila se do nohou postele.

Pohybovat se u země, říkali, pod kouřem. Neutíkej, budeš narážet do věcí a umřeš.

Byla zamčená. Zamčená. Plazila se u země, prsty ohmatávala podlahu, našla nohy - na druhý konec - našla vlasy, ohnutou rukou se dotkla něčeho měkkého pod vlasy. Jen beztvará hmota, ostré štěpiny kosti a rozteklé oko.

Klíč je kolem krku... rychle. Obě ruce na řetěz, nohy pod sebe a trhnout. Řetízek povolil a ona spadla dozadu.

Znovu se narovнала. Zmateně se otáčela. Snažila se cítit, svými ohluchlými ušima se v praskotu plamenů snažila něco uslyšet. Okraj postele... který okraj? Sesunula se na zem a snažila se poslouchat.

BIM, BAM, údery hodin. BIM, BAM, do obývacího pokoje. BIM, BAM, teď doprava.

V krku ji pátil kouř. BIM, BAM. Tady jsou dveře. Pod kliku. Neupust' ho. Otoč klíčem. Rychle otevři.

Dolů po rampě. Vzduch. Sesypala se do trávy. A znovu se zvedla a po rukou a kolenou se plazila dál.

Zvedla se na kolena, aby mohla tlesknout, zachytila ozvěnu od domu a plazila se směrem pryč. Dýchala zhluboka, dokud se nedokázala postavit, pak chůze, běh, dokud do něčeho nenarazila a znovu běh.

49. KAPITOLA

Zjistit, kde Francis Dolarhyde bydlí, nebylo tak snadné. Adresa, kterou měli v Gateway, byla na poštovní box v St. Charlesu.

Dokonce i na policejním oddělení v St. Charlesu se museli podívat do map elektrických rozvodů, aby to zjistili.

Místní policisté se setkali se St. Louisskou speciální jednotkou na druhé straně řeky a celá karavana se pomalu rozjela po státní dálnici č. 94. Pomocník šerifa, který seděl v prvním autě vedle Grahama, ukazoval cestu. Crawford se mezi ně nahnul zezadu a jazykem lovil cosi mezi zuby Na severním konci St. Charlesu už byl provoz o něco větší, školní autobus plný dětí, tahač.

Když na severu vyjeli z města, uviděli rudou záři.

"Tam to je!" řekl šerifův pomocník. "Tam to je!"

Graham sešlápl pedál až k podlaze. Jak se řítily po dálnici, záře byla stále jasnější a mohutnější.

Crawford se natáhl po mikrofonu.

"Všem jednotkám, ten požár je v jeho domě. Sledujte ho. Možná že je tam. Šerife, potřebujeme tady zablokovat cesty, půjde to?"

Na jihovýchodě se teď nad poli vznášel hustý oblak jisker a kouře.

"Tady," řekl pomocník šerifa, "zahněte na tu šterkovou cestu."

Pak uviděli tu ženu. Černá silueta odrážející se proti ohni. Viděli, jak je zaslechla a vztáhla k nim ruce.

Obrovské plameny vyšlehly nahoru a do stran, hořící krovy a okenní rámy vykreslovaly na noční obloze vysoké ladné oblouky, dodávka se s výbuchem převrátila na stranu a oranžová pavučina hořících stromů

náhle uhasla a potemněla. Země se zachvěla a vzduchová vlna exploze zakývala policejními auty. Žena ležela na cestě tváří k zemi. Crawford, Graham a pomocník už byli venku a běželi k ní ohnivým deštěm, který na cestu dopadal. Další policisté, s připravenými zbraněmi, běželi dále k domu. Crawford převzal Rebu od šerifova pomocníka a vyklepal jí z vlasů hořící oharky. Chytil ji za obě paže a naklonil se k ní. Zář ohně mu rudě osvěcovala tvář. "Francis Dolarhyde," řekl. Lehce s ní zatřepal. "Francis Dolarhyde, kde je?" "Je tam uvnitř," řekla, pozvedla zkrvavenou ruku směrem k sálajícímu teplu a nechala ji spadnout. "Je mrtvý tam uvnitř." "Vy to víte?" Crawford se zahleděl do jejích nevidomých očí. "Byla jsem s ním." "Řekněte mi o tom, prosím vás." "Střelil se do obličeje. Položila jsem na to ruku. Zapálil dům. Zastřelil se. Položila jsem na to ruku. Byl na podlaze. Položila jsem na to ruku, můžu si sednout?" "Ano," řekl Crawford. Sedl si s ní na zadní sedadlo policejního auta. Sevřel ji do náručí a nechal ji, aby se vyplakala. Graham stál na cestě a pozoroval plameny, dokud ho zarudlá tvář nezačala pálit. Vysoko nad zemí se za rozfoukané proužky kouře schovával měsíc.

50. KAPITOLA

Ráno byl vítr teplý a vlhký. Proháněl chomáče mraků nad zčernalými komíny tam, kde stával Dolarhydův dům. Nad poli se nízko při zemi vznášel slabý dým. Na oharky dopadlo pár kapek deště, které se hned rozprskly na drobounké obláčky páry a popela. Auto požárníků stálo vedle se zapnutým majákem. S. R. Aynesworth, vedoucí oddělení výbušnin na FBI, stál s Grahamem na návětrné straně trosek a z termosky si naléval kávu. Aynesworth sebou trhl, když uviděl, jak velitel místních požárníků zajel hráběmi do popela. "Díky Bohu, že je na něj uvnitř ještě příliš horko," poznamenal tiše po straně. K místním pracovníkům se choval s pečlivou srdečností. S Grahamem mluvil o tom, co si opravdu myslí. "Musím se do toho pustit. Za chvíli, až všichni tihle odborní zástupci a konstáblové spapaj svoje svačinky a nenajdou ani hovno, to tady bude vypadat jako nějaká zatracená krocani farma. A najednou budou chtít všichni strašně pomáhat." Dokud z Washingtonu nedorazila Aynesworthova milovaná "výbušná" dodávka, musel si poradit s tím, co mohl vzít s sebou do letadla. Z kufru policejního auta vytáhl vybledlý námořnický vak z pytloviny a vybalil své nomexové prádlo, azbestové boty a kombinézu. "Jak to vypadalo, když to vzplálo, Wille?" "Intenzivní záblesk světla, který pak pohasl. V základech to vypadalo tmavší. Spousta toho vylétla do výšky, okenní rámy, ploché kusy střechy a hořící kusy dřev létaly na všechny strany a dopadaly na pole. Pak přišel další nápor a poryv větru. Jako by to vyfouklo ven a zase nasálo dovnitř. Požár se tím skoro uhasil." "Když to fouklo, oheň se rozhořel?" "Jo, vyšlehl skrz střechu a ven z oken, nahoře i dole. Stromy taky hořely." Aynesworth sehnal dva místní požárníky, aby byli připraveni s hadicí. Třetí, oblečený v azbestu, stál vedle s bubnovým zdvihadlem pro případ, že by na ně něco spadlo. Pročistil schody do sklepa, které teď už vedly přímo směrem k obloze, a sešel dolů do změti černého dříví. Uvnitř mohl vždycky zůstat jen pár minut. Podnikl osm podobných výletů. Jediné, co se mu podařilo za svou námahu získat, byl plochý kus železa, ale zdálo se, že mu udělal velkou radost. Zarudlý a zmáčený potem se vysvlékl z azbestového oblečení a s požárnickým pláštěm přehozeným přes ramena se posadil na blatník hasičského vozu. Položil plochý kus železa na zem a sfoukl z něj povlak prachu. "Dynamit," řekl Grahamovi. "Podívejte se sem, vidíte ten kapradinovitý vzorek na kovu? Vypadá to na

nálož v nějakém kufru nebo kufříku. Pravděpodobně to tak bude. Dynamit v kufříku. Ale nevybouchlo to ve sklepě. Řekl bych spíš, že to bylo v přízemí. Vidíte, jak je ten strom zlomený tam, co do něj narazila mramorová deska stolu? Letěla přímo. Ten dynamit byl v něčem, co ho ještě chvíli uchránilo před ohněm."

"Co jeho ostatky?"

"Je možné, že toho moc nebude, ale něco se najde vždycky. Čeká nás pořádná nimračka. Najdeme ho. Předám vám ho v pytlíčku."

Krátce před rozedněním sedativa konečně zabrala a Reba McClaneová v DePaulské nemocnici usnula. Chtěla, aby u postele stále seděl policista. Několikrát se během dopoledne probudila a natáhla se po jeho ruce.

Když si pak řekla o snídani, přinesl ji Graham.

Jak na to? Někdy to bylo pro lidi snadnější, když byl člověk neosobní. Co se týče Reby McClaneové, neměl ten pocit.

Řekl jí, kdo je.

"Znáte ho?" zeptala se policisty.

Graham podal policistovi svůj průkaz. Ona ho nepotřebovala.

"Vím, že je to federální vyšetřovatel, slečno McClaneová."

Nakonec mu všechno řekla. Všechno o ní a Francisovi Dolarhydovi. Měla bolavý krk a často musela přestat mluvit, aby si srkla drceného ledu.

Položil jí všechny nutné nepříjemné otázky a ona mu na ně odpověděla a jen jednou ho pohybem ruky poslala spěšně ven ze dveří, zatímco policista držel umyvadlo a chytal do něj její snídani.

Když se vrátil zpátky do pokoje, byla bledá a její omytý obličej se leskl.

Zeptal se ještě na pár posledních věcí a sklapl notes.

"Už vás s tím nebudu znovu trápit," řekl, "ale rád bych se tady ještě zastavil. Jen vás pozdravit a kouknout se, jak se vám vede."

"Jak byste mohl odolat? - takové okouzlující dívce jako jsem já."

Poprvé za celou tu dobu uviděl její slzy a uvědomil si, kam ji to zasáhlo nejvíce.

"Omluvil byste nás na okamžik, strážníku?" řekl Graham.

Vzal Rebu za ruku.

"Podívejte. Dolarhyde na tom byl hodně špatně, ale s vámi nic špatného není. Říkala jste, že k vám byl milý a pozorný. Věřím tomu. To jste v něm probudila vy. Na konci pak nebyl schopný zabít vás ani se dívat na to, jak umíráte. Lidé, kteří studují podobné věci, říkají, že se toho snažil nechat. Proč? Protože jste mu pomohla. Pravděpodobně to zachránilo několik životů. Ten, koho jste přitahovala, to nebyla zrůda. To byl muž, na něhož se zrůda pověsila. Na vás nic špatného není, holčičko. A jestli si budete namlouvat, že je, tak jste pitomá. Přijdu se na vás podívat zítra nebo tak nějak. Musím se pořád dívat na ty policajty kolem sebe a tak si potřebuju odpočinout - zkuste si zatím udělat něco s vlasy."

Zavrtěla hlavou a zamávala mu směrem ke dveřím. Možná se i trochu pousmála, tím si ale nemohl být jistý.

Ze St. Louisské kanceláře FBI zavolal Graham Molly. Telefon zvedl Willieho dědeček.

"To je Will Graham, maminko," řekl. "Dobrý den, pane Grahame." Willieho prarodiče mu vždycky říkali "pane Grahame". "Naše maminka říkala, že se zabil sám. Dívala se na Donahue a oni to kvůli tomu přerušili. Ztracené štěstí. Ušetřilo vám to spoustu problémů s hledáním. A nám, co platíme daně, spousty peněz, který se na to potřebují. Byl to opravdu běloch?"

"Ano, pane. Blondýn. Vypadal jako severan." Willieho prarodiče byli severani.

"Vracíte se teď na Floridu?"

"Brzy. Je tam někde Molly?"

"Maminko, chce mluvit s Molly. Je v koupelně, pane Grahame. Vnuk teď právě jí druhou snídani. Byl se projet na zdravém vzduchu. Měl byste vidět, jak to tomu malému divochovi jede. Vsadil bych se, že přibral nejmíň pět kilo. Molly už jde."

"Haló?"

"Ahoj, Pusinko."

"Dobré zprávy, co?"

"Vypadá to tak."

"Byla jsem zrovna na zahradě. Mamaminka za mnou přišla a řekla mi, že to viděla v televizi. Kdy jste na to přišli?"

"Včera pozdě v noci."

"Proč jsi mi nezavola?"

"Mamaminka už patrně spala."

"Ne, dívala se na Johnyho Carsona. Nemůžu tomu skoro ani věřit, Wille. Jsem tak hrozně ráda, že jsi ho nemusel dostat ty."

"Tady to bude ještě chvíli trvat."

"Čtyři pět dní?"

"Nevím to jistě. Možná že ani tolik ne. Už bych chtěl být u tebe, holčičko."

"Taky bych chtěla být u tebe, až už to všechno budeš mít za sebou."

"Dneska je středa. V pátek už bych měl."

"Wille, na příští týden sezvala mamaminka všechny Williho strýčky a tetičky ze Seattlu a -"

"Kašlu na mamaminku. Co to vůbec je, mamaminka?"

"Když byl Willy hodně malý, neuměl říkat m."

"Pojed' se mnou domů."

"Wille, já jsem čekala na tebe. Oni si Williho skoro vůbec neužijí a pár dní nás stejně -"

"Tak přijed' sama. Nech jim tam Willieho a tvoje bývalá tchyně ho může příští týden posadit do letadla. Hele, poslouchej, můžeme se stavit v New Orleansu. Je tam jedno místo, kterému se říká -"

"Myslím, že to nepůjde. Pracovala jsem - na poloviční úvazek - tady ve městě v obchodě a musím dát teprve výpověď."

"Co se děje, Molly?"

"Nic. Nic se neděje... Jsem jenom, smutná, Wille. Víš přece, že jsem sem jela tenkrát potom, co zemřel Willieho otec." Vždycky říkala "Willieho otec", jako by to byl nějaký titul. Nikdy se o něm nezmiňovala jeho jménem. "Byli jsme tu všichni pohromadě - a já jsem se dala dohromady a uklidnila jsem se. Ted' jsem se dala dohromady taky, a chtěla bych-"

"S malým rozdílem: já jsem neumřel."

"Nech toho."

"Čeho? Čeho mám nechat?"

"Jsi blázen."

Graham zavřel na okamžik oči.

"Haló?"

"Nejsem blázen, Molly. Dělej, jak myslíš. Zavolám ti, až to tu všechno doplácame."

"Mohl bys přijet sem."

"Myslím, že to nepůjde."

"Proč ne? Je tu spousta místa. Mamaminka by-"

"Molly, nemají mě rádi a ty víš proč. Pokaždý, když se na mě kouknou, vzpomenou si na něj."

"To od tebe není fair a pravda to taky není."

Graham byl velmi unavený.

"O. K. Serou mě a lezou mi na nervy - co tohle?"

"To neříkej."

"Chtějí kluka. Možná, že tebe mají docela rádi, patrně mají, jestli o tom vůbec někdy přemýšleli. Ale chtějí tvoje dítě a tebe vezmou s ním. Mě nechtějí a já je ještě míň. Já chci tebe. Na Floridě. Willieho samozřejmě taky, až se nabaží toho svého poníka."

"Až se vyspíš, budeš se cítit určitě líp."

"Pochybuj. Hele, až tu budu něco vědět, tak ti zavolám."

"Jasně." Zavěsila.

"Doprdele," řekl Graham. "Doprdele."

Do dveří strčil hlavu Crawford. "Slyšel jsem dobře, že říkáš, doprdele?"

"Slyšel."

"Hlavu vzhůru! Volal Aynesworth ze spáleniště. Něco pro tebe má. Říkal, že bysme tam měli zajet. Má nějaké problémy s místními úřady."

51. KAPITOLA

Když Graham a Crawford dorazili k černým troskám na místě, kde předtím stával Dolarhydův dům, Aynesworth zrovna opatrně sypal popel do čistých plechovek.

Byl pokrytý sazemi a pod uchem se mu nalíval veliký puchýř. Speciální agent Janowitz právě pracoval dole ve sklepech.

Na příjezdové cestě vedle zaprášeného oldsmobilu nervózně přešlapoval hubený vysoký chlapík. Když Crawford a Graham přecházeli přes zahradu, postavil se jim do cesty.

"Vy jste Crawford?"

"Přesně tak."

"Já jsem Robert L. Dulaney. Jsem koroner a tohle je moje jurisdikce."

Ukázal jim svoji vizitku. Bylo na ní "Volte Roberta L. Dulaneye." Crawford čekal.

"Váš člověk tady našel nějaké důkazy, které měly být předány mně. Už mě tady zdržuje skoro hodinu."

"Omlouvám se za tuhle nepříjemnost, pane Dulaney. Postupoval podle mých instrukcí. Myslím, že bude nejlepší, když počkáte ve svém autě a já to zatím vyřídím."

Dulaney se pustil za nimi. Crawford se otočil.

"Omluvte nás teď na chvíli, pane Dulaney. Počkejte ve svém autě."

Vedoucí oddělení Aynesworth se usmíval a ve tváři zamazané sazemi mu jeho bílé zuby jen zářily. Celé dopoledne strávil prosíváním popela.

"Jako vedoucímu oddělení mi činí nesmírné potěšení dělat z lidí šašky, to všichni dobře víme," řekl Janowitz, který zrovna vylézal z černého bludiště sklepa.

"Ticho tam vzadu, indiáne Janowitzi! Přines sem to, co je bude zajímat." Hodil Janowitzovi svazek klíčů od auta.

Z kufru sedanu FBI přinesl Janowitz dlouhou papundeklovou krabici. K jejímu dnu byla drátem připevněna puška. Pažba uhořelá a hlaveň horkem pokroucená. V menší krabici pak byla uložená zčernalá automatická pistole.

"Ta pistole z toho vyšla líp," řekl Aynesworth.

"Balistikům se to možná povede porovnat. Tak dál, Janowitzi, sem s tím." Aynesworth od něj vzal tři umělohmotné chladicí boxy.

"Přistupte blíž, Grahame."

Aynesworthovu tvář na chvíli opustil všechn humor. Bylo to jako lovecký rituál, jako by pomazával Grahamovo čelo krví.

"Dobře odvedená práce."

Aynesworth podal boxy Grahamovi.

Jeden box obsahoval zuhelnatělou lidskou stehenní kost a kyčelní kloub. V dalším byly náramkové hodinky. Ve třetím zuby.

Patro bylo černé, polámané a zbyla ho vlastně jen polovina, ale i na této polovině byl vidět nezaměnitelný, pokřivený řezák.

Graham měl pocit, že by měl něco říct.

"Děkuju. Mockrát děkuju." Lehce se mu zamotala hlava a on se najednou naprosto uvolnil.

"... muzejní kousek," řekl Aynesworth. "Asi to ale budeme muset předat támhletomu starému krocanovi, co, Jacku?"

"Asi jo. Ale v St. Louisské koronární kanceláři mají nějaké profíky. Přijdou a udělají odlitky. Budeme mít alespoň ty."

Crawford a ostatní se shromáždili kolem koronera u jeho auta.

Graham zůstal u domu sám. Poslouchal, jak se vítr prohání v komíně. Doufal, že až se Bloom uzdraví, zajede sem. Patrně ano.
Graham chtěl poznat Dolarhyda. Chtěl vědět, co se tady vlastně stalo, z čeho se Drak zrodil. Ale teď toho měl tak akorát dost.
Nahoře na komíně se usadil drozd a zapískal.
Graham mu odpověděl.
Vracel se domů.

52. KAPITOLA

Graham se usmíval, když se s ním velké letadlo vzneslo a odnášelo ho pryč ze St. Louisu, přelétlo nad obzorem a zamířilo na východ k domovu.
Molly a Willy už tam budou.
"Hele, necháme radši těch tlachů, kdo čeho vlastně lituje. Prostě se pro tebe v Marathonu stavím," řekla mu Molly, když s ní telefonoval.
Doufal, že po čase bude schopen vzpomínat i na těch pár pěkných momentů - na uspokojení, které cítil, když sledoval při práci lidi, kteří tomu, co dělali, opravdu rozuměli. Měl pocit, že něco podobného může člověk najít kdekoliv, pokud něco ví o tom, co vlastně sleduje.
Bylo by asi příliš domýšlivé děkovat Lloydovi Bowmanovi a Beverly Katzové a tak jim prostě po telefonu řekl, že byl moc rád, že s nimi mohl zase pracovat.
Jedná věc ho trochu trápila - pocit, který měl, když se Crawford otočil od telefonu s Chicagem a řekl, "Je to Gateway." Patrně to byl ten nejintenzivnější a nejprimitivnější pocit radosti, který kdy zažil. Nebylo nijak příjemné vědět, že se nejšťastnější okamžik jeho života udál zrovna v té zatuchlé soudní síni města Chicaga. Kdy dokonce ještě než mohl vědět, věděl.
O tomto pocitu Bowmanovi neříkal, nebylo to totiž potřeba.
"Víte, když Pythagora napadla ta jeho slavná věta, věnoval múze tisíc volů," řekl Bowman. "Je to sladší než cokoli na světě, co? Neodpovídejte - vydrží to déle, když se o tom nemluví."
Jak se Graham blížil k domovu a k Molly, byl čím dál tím víc netrpělivý. V Miami musel vyjít na parkovací plochu a nastoupit do staré Dakoty Aunt Lula, která létala do Marathonu.
Letadlo se mu líbilo. Dneska se mu líbilo skoro všechno.
Aunt Lula byla postavena, když mu bylo pět let. Její křídla byla vždycky špinavá a pokrytá olejem, který vytékal z motorů. Naprosto jí důvěřoval. Rozběhl se k ní, jako by přistála někde uprostřed džungle, aby ho z ní zachránila.
Když ostrov zmizel pod křídlem, objevila se světlá Islamorada. Graham stále ještě mohl zahlédnout bílé vršky hor na straně otočené k Atlantiku. Během několika minut už slétali dolů k Marathonu.
Bylo to, jako když do Marathonu přijel poprvé. Tenkrát také přiletěl v Aunt Lule, a potom často chodil v podvečer k letišti a sledoval, jak se pomalu a majestátně snáší k zemi, přistávací klapky na křídlech stažené, oheň sršící z výfuků a všichni pasažéři bezpečně usazeni za svými osvětlenými okénky.
Starty byly také hezké, ale když staré letadlo velkým obloukem odletělo k severu, zanechalo ho na letišti smutného a prázdného a vzduch kolem byl naplněn štiplavým pachem loučení. Zvykl si tedy sledovat jen přílety a vítání.
To bylo, než přišla Molly.
Letadlo dosedlo s posledním zahrčením na zem.
Graham uviděl Molly a Willieho, jak stojí za plotem pod světlometem.
Willy stál neohroženě před ní. Zůstal tak, dokud se k ním Graham nepřipojil. Teprve pak se od nich odpoutal a věnoval se věcem, které ho zajímaly. Graham to ocenil.
Molly byla stejně vysoká jako Graham - sto sedmdesát osm centimetrů - a polibky bez namáhavého shýbání a zaklánění, které si vyměňovali na veřejnosti, jim přinášely příjemné potěšení, snad proto, že tímto způsobem se většina lidí může líbat jen v posteli.
Willy se nabídl, že ponese kufr. Graham mu místo kufru podal tašku s oblekem.
Na cestě domů řídila Molly. Graham se rozhlížel po tom, co bylo vidět ve světle reflektorů, a zbytek si

představoval.

Když pak na zahradě otevřel dveře auta, uslyšel moře.

Willy šel do domu. Tašku s oblekem nesl na hlavě a její spodek se mu plácal zezadu o nohy.

Graham stál v zahradě a roztržitě si z obličeje odháněl moskyty.

Molly se rukou dotkla jeho tváře. "Měl bys jít radši dovnitř, než tě úplně sežerou."

Přikývl. Jeho oči byly vlhké.

Chvilíčku počkala, pak sklopila hlavu a podívala se na něj s pozvednutým obočím.

"Tanquerayské martini, stejky, otevřená náruč a všechno, co k tomu patří. Tudy prosím... a účty za elektriku a účty za vodu a sáhodlouhé rozpravy s mým dítětem," dodala po straně.

53. KAPITOLA

Graham i Molly se zoufale snažili, aby to mezi nimi bylo stejné jako dřív.

Když viděli, že to stejné není, žilo s nimi toto nevyřčené poznání v jejich domě jako nevitáný host.

Vzájemné ujišťování, kterým se ve dne v noci zahrnovali, jakoby procházelo mimo ně.

Molly se mu zdála krásnější než kdy předtím. Z bolestivé vzdálenosti obdivoval její nevědomou krásu.

Snažila se k němu být milá, ale byla v Oregonu a ten mrtvý pro ni zase ožil.

Willy to vycítil a choval se ke Grahamovi chladně a až k zbláznění zdvořile.

Přišel dopis od Crawforda. Molly ho přinesla v poště, aniž by se o něm nějak zmínila.

Byla v něm fotografie Shermanových pořízená z filmu.

Neshořelo úplně všechno, vysvětloval Crawfordův vzkaz. Při prohledávání polí se našla tahle fotografie ještě spolu s pár věcmi, které exploze odmrštila daleko z dosahu ohně.

"Tihle lidé byli pravděpodobně další v jeho harmonogramu," psal Crawford. "Teď už jim nic nehrozí.

Myslel jsem, že bys to asi rád věděl."

Graham to ukázal Molly.

"Vidíš? Kvůli tomu," řekl. "Kvůli tomu to za to stálo."

"Já vím," řekla. "Chápu to, opravdu to chápu."

V měsíčním světle se ve vodě míhaly ryby. Molly vždycky zabalila večeri a pak všichni rybařili a dělali táboráky, ale nic z toho nepomáhalo.

Dědeček s mamaminkou poslali Williemu fotku jeho poníka a on si ji přilepil na stěnu ve svém pokoji.

Pátý den byl poslední předtím, než Graham a Molly měli zase nastoupit v Marathonu do práce. Chytali ryby v příboji a procházeli se po zvlněné pláži v místech, kde předtím bývali šťastní.

Graham se rozhodl promluvit si s oběma dohromady.

Výlet nezačal dobře. Willy okázale odložil udici, kterou pro něj Graham udělal, a vzal si nový pevný prut, který mu na cestu domů dal dědeček.

Tři hodiny chytali ryby beze slova. Graham několikrát otevřel pusku a chystal se promluvit, ale zdálo se mu to vždycky nevhodné.

Už měl dost téhle nelásky.

Graham používal jako návnadu blešivce a chytil čtyři kajmanky. Willy nechytal nic. Nahazoval velkou udici se třemi trojháčky, kterou mu věnoval jeho dědeček. Dělal to příliš zbrkle, nahazoval znovu a znovu, přitahoval příliš rychle, až byl celý zčervenalý námahou a tričko měl na sobě nalepené.

Graham se chvíli brodil ve vodě a hrabal v písku splachovaném vlnami. Vrátil se se dvěma blešivci vystrkujícími nožičky ze svých ulit.

"Co třeba tyhle, kámo?" Podal jednoho blešivce Williemu.

"Budu lovit s tímhle prutem. Byl máho tatínka, víš to?"

"Ne," řekl Graham.

Podíval se na Molly. Objímala rukama kolena a dívala se do dálky na fregatku, která vysoko nad mořem brázdila oblohu. Vstala a smetla ze sebe písek.

"Půjdu připravit nějaké sendviče," řekla.

Když Molly odešla, byl Graham v pokušení promluvit si s chlapcem o samotě. Ne. Willy bude stejně zajedno se svou matkou. Počká, a až se Molly vrátí, bude je tu mít oba pohromadě. Tentokrát už určitě.

Nebyla pryč dlouho a vracela se bez sendvičů. Kráčela svižně po dunách nad přílivem.

"Máš na telefonu Jacka Crawforda. Řekla jsem mu, že mu pak zavoláš, ale on říkal, že to spěchá," řekla a zkoumala si nehet na ukazováčku. "Radši si pospěš."

Graham zrudl. Zarazil držadlo svého prutu do písku a rozběhl se směrem k dunám. Bylo to rychlejší, než obcházet celou pláž, pokud člověk ovšem nenesl nic, co by mu mohlo překážet při cestě křovím.

Po větru k němu dolehl jakýsi šramot, a tak když vcházel mezi cedry, pozorně se rozhlížel po zemi kolem, jestli nezahledne chřestýše.

Za křovinou zahlédl boty, záblesk objektivu a kousek rezné khaki látky.

Podíval se do žlutých očí Francise Dolarhyda a strach rozbušil jeho srdce jako buchar.

Cvaknutí odjišťovače, mířící automat a Graham se do něj nohou trefuje právě ve chvíli, kdy se hlaveň sírově žlutě rozzáří, a pistole odlétá do křoví. Graham na zádech s palčivou bolestí v levé části hrudníku sjíždí po hlavě mezi duny na pláži.

Dolarhyde vyskočil do výšky a oběma nohama dopadl Grahamovi na břicho. Teď už měl v ruce nůž a ani slabé výkřiky od vody neodvedly jeho pozornost. Přitiskl Grahama kolena k zemi, zvedl nůž do výšky a se zachrochtáním bodl.

Ostří minulo Grahamovo oko a projelo hluboko do jeho tváře. Dolarhyde se naklonil dopředu a přenesl všechnu svoji váhu na rukojeť nože, aby projel celou Grahamovou hlavou.

Prut zasvištěl, jak s ním Molly švihla Dolarhyda prudce přes obličej. Velké trojháčky se mu pořádně zasekly do tváře a naviják zaskučel, když natáhla zpět, aby mohla znovu švihnout.

Po prvním zásahu zavyl a chytil se za tvář, takže se mu trojháčky napodruhé zaryly i do ruky. S jednou rukou volnou a druhou přišpendlenou ke své tváři, vyrval ven nůž a pustil se za ní.

Graham se převrátil, zvedl se na kolena, pak na nohy a dusící se krví, s očima divoce rozevřenými běžel, běžel pryč od Dolarhyda, běžel, dokud se nesložil.

Molly běžela k dunám, Willy utíkal kus před ní.

Dolarhyde se blížil a prut vlekl za sebou. Prut se zachytil ve křoví a Dolarhyde se se zavytím zastavil a teprve pak ho napadlo vlasec přefíznout.

"Utíkej, broučku, utíkej, broučku, utíkej! Neohlížej se," vyrazela ze sebe.

Její nohy byly dlouhé a chlapce postrkovala před sebou, zatímco praskot v křoví za nimi se stále blížil.

Když vybíhali z dun, měli před ním náskok asi padesát metrů, u domu už to bylo pětatřicet. Po schodech nahoru.

Zoufalé hledání ve Willieho skříní.

Křikla na Willieho, "zůstaň tady" A znovu dolů, aby se s ním střetla. Dolů do kuchyně, nepřípravená zápasí se zásobníkem.

Zapomněla na postoj, zapomněla na míření, ale oběma rukama pořádně chytla pistoli a jak se dveře dovnitř rozletěly, provrtala mu skrz naskrz stehno - "Mhamhikho!" - a střelila ho do obličej, když se svezl po deštěni a střelila ho do obličej, když se posadil na podlahu a přiběhla k němu a střelila ho dvakrát do obličej, když se plazil po stěně s kůží staženou až po bradu a s hořícími vlasy.

Willy roztrhal prostěradlo a šel hledat Grahama. Nohy se mu třásly a cestou po zahradě několikrát upadl.

Šerifovi lidé a ambulance přijeli dřív, než Molly vůbec napadlo zavolat je. Když dorazili ozbrojeni do domu, Molly se zrovna sprchovala. Zuřivě se sebe drhla fleky od krve a kostí, a když se na ni šerifův zástupce přes sprchový závěs pokoušel mluvit, nedokázala odpovědět.

Jeden z pomocníků konečně zvedl houpající se telefonní sluchátko a promluvil s Crawfordem ve Washingtonu, který slyšel výstřely a zavolal pomoc.

"Nevím, zrovna ho přinášejí," řekl policista. Podíval se z okna na blížící se nosítka. "Moc dobře to nevypadá," řekl.

54. KAPITOLA

Na zdi proti posteli visely hodiny s číslicemi velkými natolik, že je bylo možné přečíst i skrze clonu prášků a bolesti.

Když se Willu Grahamovi podařilo otevřít pravé oko, uviděl hodiny a věděl, kde je - na jednotce intenzivní péče.

Uměl pozorovat hodiny jejich pohyb ho ujist'oval, že tohle všechno pomíjí a pomine.

Proto tady také byly.

Ukazovaly čtyři hodiny. Neměl ponětí, jaké čtyři hodiny, ale pokud se ručičky pohybovaly, bylo mu to jedno. Zase pomalu upadl do horečnatého spánku.

Když znovu otevřel oko, bylo už na hodinách osm.

Někdo seděl vedle něj. Opatrně otočil okem. Byla to Molly, dívala se z okna. Byla hubená. Pokusila se promluvit, ale jak pohnul čelistí, naplnila mu levou stranu hlavy strašná bolest. Pulsování v hlavě a v hrudníku do sebe nezapadalo.

Bylo to spíš něco jako synkopy. Když odcházela z pokoje, zasténal.

Když s ním manipulovali a dělali mu věci, při kterých se mu svaly na krku bolestně napínaly, bylo za oknem světlo.

Když nad sebou uviděl Crawfordovu tvář, bylo světlo žluté.

Grahamovi se podařilo mrknout. Když se Crawford usmál, uviděl Graham mezi jeho zuby kousek špenátu.

Podivné. Crawford se většinou zelenině vyhýbal.

Graham naznačil rukou na prostěradle, že by chtěl psát.

Crawford vsunul pod Grahamovu ruku svůj zápisník a mezi prsty mu vložil pero.

"Willy OK," napsal Graham.

"Jo, je v pořádku," řekl Crawford. "Molly taky. Byla tady, když jsi spal. Dolarhyde je mrtvý, Wille.

Přísahám, že je mrtvý. Sám jsem snímal otisky a dal je Princimu k porovnání. Nejsou žádné pochyby. Je mrtvý."

Graham nakreslil na blok otazník.

"Všechno ti to povím. Budu tady, můžu ti to všechno říct, až ti bude dobře. Dali mi jenom pět minut."

"Teď," napsal Graham.

"Mluvil už s tebou doktor? Ne? Nejdřív tedy, co se týče tebe - budeš v pořádku. Oko máš zavřené pouze kvůli hluboké bodné ráně ve tváři. Dají tě dohromady, ale chvíli to bude trvat. Vzali ti slezinu. Ale kdo potřebuje slezinu? Princi tu svoji nechal v Barmě v jednačtyřicátém."

Na okno zaťukala sestra.

"Musím jít. Tady na ně nic neplatí, žádné průkazy nebo tak. Když čas vyprší, tak tě prostě vyhodí. Zatím naschle."

V čekárně byla Molly. Seděli tam také další unavení lidé.

Crawford k ní zamířil. "Molly..."

"Dobrý den, Jacku," řekla. "Vypadáte opravdu skvěle. Chcete nabídnout vaši kůži k transplantaci?"

"Ne, Molly."

"Podíval jste se na něj?"

"Ano."

"Myslela jsem si, že to nedokážu, ale podívala jsem se."

"Dají ho dohromady. Doktor mi to říkal. Umí to. Nechcete někoho, aby s vámi teď zůstal, Molly? Přivezl jsem Phyllis sem dolů a určitě-"

"Ne. Už pro mě radši nic nedělejte." Odvrátila se a hledala kapesník. Když otevřela kabelku, zahlédl dopis. Drahý nafialovělý dopisní papír, který už před tím viděl.

Crawfordovi se to hrozně přičilo. Ale musel to udělat.

"Molly."

"Co je?"

"Will dostal dopis?"

"Ano."

"Sestra vám ho dala?"

"Ano, sestra mi ho dala. Taky tu ještě mají nějaké květiny od všech jeho přátel z Washingtonu."

"Můžu ten dopis vidět?"

"Dám ho jemu, až se na to bude cítit."

"Prosím vás, ukažte mi ho."

"Proč?"

"Protože Will nemá zapotřebí číst dopisy zrovna od... někoho takového."

S výrazem jeho tváře nebylo něco v pořádku. Molly se podívala na dopis a upustila jej i spolu s kabelkou a se vším co držela. Po podlaze se překutálela rtěnka.

Zatímco sehnutý sbíral Mollyiny věci, uslyšel Crawford klapot jejích podpatků. Molly nechala kabelku kabelkou a odcházela.

Dal Mollyiny věci vrchní sestře.

Crawford věděl, že je těžko možné, aby Lecter sehnal všechno potřebné, ale když šlo o něj, nenechával nic náhodě.

Sehnal internistu a ten mu na rentgenu dopis prosvítil.

Pak Crawford kapesním nožem po všech stranách obálku rozřízl a důkladně prohlédl její vnitřek i vložený dopis, jestli na papíru nejsou nějaké skvrny nebo prášek - v Chesapeacké nemocnici určitě mají louh na čištění a také je tam lékárna.

Když se konečně ujistil, začal číst:

Milý Wille,

tak jsme tady, vy i já, živořící v našich nemocnicích.

Vy máte svou bolest a já jsem bez svých knih - poučený doktor Chilton už na to dohlédl.

Doba, ve které žijeme, je primitivní - nezdá se Vám, Wille - není ani barbarská ani moudrá. Může za to polovičatost. Každá racionální společnost by mě buď zabila, nebo by mi dala mé knihy. Přeji Vám brzké uzdravení a doufám, že nebudete moc ošklivý.

Často na Vás myslím.

Hannibal Lecter

Internista se podíval na hodinky, "Budete mě ještě potřebovat?"

"Ne," řekl Crawford. "Kde je tu spalovna?"

Když se Crawford po čtyřech hodinách vrátil, aby stihl další návštěvu, nebyla Molly ani v čekárně ani na jednotce intenzivní péče.

Graham byl vzhůru. Okamžitě namaloval na blok otazník.

"D. umřel jak?"

Crawford mu to pověděl. Graham ležel celou minutu bez pohnutí.

Pak napsal, "Jak unikl?"

"Dobře," řekl Crawford. "Tentokrát v St. Louisu. Dolarhyde se tam musel shánět po Rebě McClaneové. Přišel do laboratoří, když jsme tam byli a zahlédl nás. Na okenním rámu ve sklepe se našly jeho otisky - to víme teprve od včerejška."

Graham zaklepal na blok. "Tělo?"

"Myslíme, že, to byl chlapík jménem Arnold Lang - pohřešuje se. Jeho auto se našlo v Memphisu.

Všechny otisky setřené. Za minutu mě odsud zase vyženou. Radši ti to řeknu všechno popořádku.

Dolarhyde věděl, že jsme tam. Vyklouzl ze závodu a odjel k pumpě Servca Supreme u Lindbergu na státní č. 270. Tam pracoval Arnold Lang. Reba McClaneová řekla, že se Dolarhyde předminulou sobotu pohádal s pumpařem. Myslíme, že to byl Lang.

Oddělal Langa a jeho tělo odvezl do svého domu. Pak jel k Rebě McClaneové. Ta se před domem objímala s Ralphem Mandym. Zastřelil Mandyho a odtáhl ho do křoví."

Vešla sestra.

"Pro Boha živýho, tohle je policejní záležitost," zaúpěl Crawford. Jak jej sestra táhla za rukáv kabátu ke dveřím, rychle pokračoval.

"Omráčil Rebu chloroformem a odvezl ji k sobě domů. Tělo už tam bylo," houkl Crawford už z chodby. Graham musel čekat další čtyři hodiny, aby se dověděl zbytek.

"Vybalil na ni takový to, Mám tě zabít a nebo ne?" řekl Crawford, když vcházel do dveří.

"Pamatuješ si na tu šaškárnu s tím klíčem kolem krku - chtěl si být jistý, že to tělo nahmatá. Tak, aby pak mohla říct nám, že tam to tělo bylo. O. K. Bla, bla, bla. "Nemůžu tě vidět umírat," řekne a rozstřelí

Langovi hlavu. Lang se na to naprosto hodil. Neměl totiž vůbec žádné zuby. Dolarhyde možná věděl, že čelistní klenba často odolává ohni - kdo ví, co všechno věděl? V každém případě, když byl Dolarhyde s Langem hotov, žádnou čelistní klenbu už neměl. Rozstřelil hlavu mrtvého Langa a patrně převrhl křeslo nebo něco, aby nafingoval pád těla.

Klíč pověsil Langovi kolem krku. Teď tam Reba šmátrá po klíči. Dolarhyde ji z kouta pozoruje. Její uši jsou stále ještě ohlušené ránou z pušky, takže neslyší drobné zvuky, které vydává Dolarhyde.

Zapálil oheň, ale ještě do něj nepřilil benzín. Měl jej však v pokoji. Reba se v pořádku dostala z domu. Kdyby příliš zpanikařila, narazila do stěny nebo do něčeho a nebo ztuhla, předpokládám, že by ji chytil a vyvlekl z domu.

Nevěděla by, jak se dostala ven. Ale aby to všechno vyšlo, musela se dostat ven. Ztraceně, už sem jde sestra."

Graham rychle napsal. "Co auto?"

"V tomhle si zaslouží obdiv," řekl Crawford. "Věděl, že dodávku bude muset nechat u domu. Věděl, že se mu nepodaří přivést tam najednou dvě auta, ale potřeboval něco, v čem se pak dostane pryč.

Udělal to tedy takhle: Donutil Langa, aby vlečným lanem připojil jeho dodávku za pumpařský tahač.

Zabil Langa, zamkl pumpu a odtáhl dodávku k sobě domů. Pak nechal tahač na polní cestě za domem, vrátil se k dodávce a jel pro Rebu. Když se pak v pořádku dostala z domu ven, připravil dynamit, rozlil kolem ohně benzín a utekl zadním vchodem. Odjel tahačem zpátky k pumpě, nechal ho tam a vzal si Langovo auto. Nic nenechal náhodě.

Myslel jsem, že se zblázním, než jsme na to přišli. Víme, že to tak bylo, protože na tažném laně nechal pár otisků. Pravděpodobně jsme ho dokonce potkali na silnici, když jsme jeli k jeho domu... Ano, sestro. Už jdu. Ano, sestro."

Graham se chtěl na něco zeptat, ale už bylo pozdě.

Na další pětiminutovou návštěvu přišla Molly.

Graham napsal na Crawfordův blok "Miluju Tě." Přikývla a vzala ho za ruku.

O minutu později zas začal psát. "Willy O. K.?"

Přikývla.

"Tady?"

Příliš rychle zvedla oči od bloku. Poslala mu vzdušný polibek a ukázala na blížící se sestru.

Zatahal ji za palec.

"Kde?" trval na svém a dvakrát podtrhl.

"V Oregonu," řekla.

Nakonec přišel Crawford.

Graham už měl otázku připravenou. "Zuby?"

"Jeho babičky," řekl Crawford. "Ty, co jsme našli v domě, byly jeho babičky. St. Louisskému policejnímu oddělení se podařilo najít nějakého Neda Vogta - Dolarhydova matka byla Vogtova macecha. Vogt jako dítě viděl starou paní Dolarhydovou a na její zuby nikdy nezapomněl.

To jsem ti volal tenkrát, když jsi vběhl do náručí Dolarhydovi. Právě před tím mi totiž volali od Smithoniů.

Dostali konečně od Missourských místních úřadů ty zuby a jen tak pro zajímavost se na ně podívali. Všimli si, že horní část byla vyrobená z vulkanitu místo z akrylu, který se na to používá teď. Zuby z vulkanitu se už pětatřicet let nedělají.

Dolarhyde měl naprosto stejnou novou protézu udělanou z akrylu tak, aby mu sedla. Tu jsme pak našli na jeho těle. U Smithsonianů si na ní všimli pár zvláštních rysů - mluvili o nějaké kaneluře a potahu.

Čínská práce. Ty staré byly švédské.

Měl u sebe taky klíč od bezpečnostní schránky na Miami. Byla v ní velická kniha. Něco jako deník - příšerná věc. Je to u mě, jestli se na to budeš chtít podívat.

Hele, kamaráde, musím zpátky do Washingtonu. Jestli to půjde, zajedu sem o víkendu. Zvládneš to?"

Graham nakreslil otazník, pak jej přeškrtnal a napsal: "Jasně."

Sestra přišla, až už byl Crawford pryč. Přidala mu do kapačky trochu Demerolu a hodiny se mu začaly rozplývat.

Přemýšlel, jestli Demerol nějak ovlivňuje i pocity.

Smutnými pohledy by si mohl Molly ještě chvíli udržet. Alespoň do té doby, než ho tu dají do pořádku. Ale k čemu by to bylo? Usínal a doufal, že se mu nebude nic zdát.

Plaval mezi vzpomínkami a sny, ale nebylo to tak strašné. Nezdálo se mu o loučení s Molly nebo o Dolarhydovi.

Byl to dlouhý vzpomínkový sen o Shilohu, přerušovaný světlem zářícím do obličeje a pšoukáním a sykotem tlakoměru...

Graham navštívil Shiloh na jaře, krátce poté, co zastřelil Garretta Jacoba Hobbse.

Byl příjemný dubnový den a on krácel přes silnici ke Krvavému jezeru. Nová tráva, stále ještě svěže zelená, rostla dolů po svahu až k vodě. Čistá voda stoupala až do trávy a bylo vidět, jak tráva roste ve vodě dál a dál, jako by pokrývala celé dno jezera.

Graham věděl, co se tady v dubnu 1862 přihodilo.

Posadil se na trávu a skrze kalhoty cítil její vlhkost. Kolem přejelo auto plné výletníků a když zmizelo, uviděl, že se na silnici něco hybe. Auto přejelo užovku. Zmítala se v nekonečných osmičkách uprostřed cesty. Chvilí ukazovala svá černá záda a chvíli zase světlé břicho.

Děsivá přítomnost Shilohu jej ovanula chladem, přestože se v mírném jarním slunci potil.

Zvedl se z trávy. Kalhoty měl zezadu vlhké. Zatočila se mu hlava. Had se svinul do smyčky. Zastavil se nad ním, zvedl jej za konec jeho hladkého suchého ocasu a dlouhým ladným pohybem s ním švihl jako s bičem. Had po hlavě zajel do jezera. Nějaký cejn po něm hned skočil.

Graham si myslel, že Shiloh je prokletý a že jeho krása věští jen zlo. Teď, když se potácel mezi vzpomínkami a narkotickým spánkem, viděl, že Shiloh není zlověstný, je lhostejný.

Nádherný Shiloh může být svědkem čehokoliv. Jeho neodpuštělná krása jednoduše ztělesňuje lhostejnost přírody, té Zelené Mašiny. Krása Shilohu byla výsměchem lidstvu.

Probudil se a pozoroval rozmazané hodiny, ale musel myslet dál.

V Zelené Mašině neexistoval žádný soucit, to my jsme si vymysleli soucit a produkujeme ho v těch buňkách, které přerostly náš pravěky hadí mozek.

Neexistuje něco jako vražda. To my si ji vytváříme a zajímá zase jenom nás.

Graham věděl až příliš dobře, že má v sobě všechno potřebné k tomu, aby mohl spáchat vraždu, ale měl také soucit.

Přesto však vrahy chápal až nepříjemně dobře.

Přemýšlel, jestli v tom ohromném těle lidstva, v myslích lidí, kteří tvoří civilizaci, fungují všechny ty nízké pudy, které v sobě potlačujeme, a temné instinktivní vědomí, že je v sobě máme, jako virus, proti kterému si tělo vytváří ochranné látky.

Přemýšlel, jestli by se z těchto starých strašných pudů nedala vyrobit nějaká očkovací vakcína.

Ano, s tím Shilohem se mýlil. Shiloh není prokletý - prokletí jsou lidé.

Shilohu je to jedno.

Obětoval jsem své srdce, abych poznal moudrost a abych poznal bláznovství a nerozum. Zjistil jsem, že i toto je jen druh soužení duše.

- ECCLESIASTES

* Po Blakeově smrti se tato báseň našla mezi tisky z grafických desek Písniček zkušenosti. Objevuje se až v posmrtných vydáních.

